

Chồng À, Anh Thật Quái Gở!

Contents

Chồng À, Anh Thật Quái Gở!	4
1. Chương 1: Trong Mơng Không Biết Là Bản Thân Hay Là Khách	5
2. Chương 2: Bỏ Kgi Dễ Dàng, Gặp Khi Gian Khó	6
3. Chương 3: Sống Lại Một Đời Nào Có Thể Bỏ Qua	7
4. Chương 4: Giấc Mơng Quay Lại 11 Năm	8
5. Chương 5: Cô Nhân Gặp Lại Không Quen Biết	9
6. Chương 6: Tiểu Tiên Sinh, Anh Ở Đây?	10
7. Chương 7: Bất Ngờ Bởi Lịch Sử Thì Ra Là Như Thế	11
8. Chương 8: Chân Tướng Thật Sự Là Gì?	12
9. Chương 9: Ngay Từ Đầu Đã Sai Lầm Rồi Sao?	13
10. Chương 10: Nhận Ra Tình Cảm Của Ba Mẹ	15
11. Chương 11: Thì Ra Là Anh Trai Mắt Kính	16
12. Chương 12: Thì Ra Là Nhà Nhân Chủng Học	17
13. Chương 13: Bộ Xương Nhỏ Bị Xem Nhẹ	18
14. Chương 14: Tránh Né Bất Hạnh Sau Đây	19
15. Chương 15: Gặp Nhau Khi Bọt Kem Đánh Răng Vẫn Còn	20
16. Chương 16: Chó Và Heo Là Khác Nhau	21
17. Chương 17: Bị Anh Mê Hoặc	22
18. Chương 18: Nói Ví Dụ	23
19. Chương 19: Bị Hại Là Một Người Hoàn Toàn Khác	24
20. Chương 20: Vấn Đề Khó Có Thể Trả Lời	25
21. Chương 21: Lềch Khỏi Quỹ Đạo	26
22. Chương 22: Say Rượu	27
23. Chương 23: Càng Giúp Càng Phiền	28
24. Chương 24: Về Mặt Của Em Khi Say Rượu	29
25. Chương 25: Ngày Mai Gặp Lại	30
26. Chương 26: Bức Ảnh Cũ	31
27. Chương 27: Bữa Sáng	32
28. Chương 28: Bị Mắng	34
29. Chương 29: Nhóc Con Nhút Nhát	34
30. Chương 30: Khó Tính	35
31. Chương 31: Bí Kiếp Tình Yêu	37
32. Chương 32: Tiến Hành Theo Trình Tự	38
33. Chương 33: Cha Mẹ Đi Xa	39
34. Chương 34: Người Cũ Tìm Tới Cửa	40
35. Chương 35: Tề Tuyền	41
36. Chương 36: Cứu Em	42
37. Chương 37: Chạy Trốn Chết	43
38. Chương 38: Gián Tiếp Hôn Môi?	44
39. Chương 39: Ở Chung	45
40. Chương 40: Dưới Lốp Núi Băng	46
41. Chương 41: “thói Quen Xấu” Của Tiểu Tiên Sinh?	47

42. Chương 42: Khung Cảnh Cửa Tiểu Tiên Sinh	48
43. Chương 43: Chủ Động Và Bị Động	49
44. Chương 44: Hôn Ước Từ Xưa	50
45. Chương 45: Tham Khảo Bí Kiếp Yêu	51
46. Chương 46: Tìm Được Một Người Bạn Gái	52
47. Chương 47: Khoe Khoang	53
48. Chương 48: Cuộc Gọi Từ Đội Cảnh Sát	54
49. Chương 49: Cười Xấu Muốn Chết	55
50. Chương 50: Đảo Lộn Địa Vị	56
51. Chương 51: Bữa Tối	57
52. Chương 52: Phụ Nữ Chính Là Lão Hổ	58
53. Chương 53: Phạm Thành Tìm Tới Cửa	59
54. Chương 54: Xác Chết Vô Danh	61
55. Chương 55: Mối Quan Hệ	62
56. Chương 56: Nhà Chúng Ta	62
57. Chương 57: Từ Chối	63
58. Chương 58: Đá Nhầm Người Rồi	64
59. Chương 59: Giáo Sư Tiểu Bảo Vệ Đồ Ăn	65
60. Chương 60: Nỗi Ấm Ưc Của Giáo Sư Tiểu	66
61. Chương 61: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn	67
62. Chương 62: Ngã Xuống Giường Rồi	69
63. Chương 63: Xác Chết Bị Thiêu Hủy	69
64. Chương 64: Có Vay Có Trả	71
65. Chương 65: Đăng Cấp Cao	72
66. Chương 66: Kiếp Trước Phải Tích Phúc	73
67. Chương 67: Bạn Gái	74
68. Chương 68: Ngài Uy Hiếp Tôi?	75
69. Chương 69: Cái Gọi Là Tình Yêu	76
70. Chương 70: Đại Nam Nhân	77
71. Chương 71: Cùng Nhau Hành Động	79
72. Chương 72: Hồng Chộn Quả Mềm	80
73. Chương 73: Giáo Sư Tiểu Ngạo Mạn	82
74. Chương 74: Lời Nhắc Nhở Của Giáo Sư Tiểu	83
75. Chương 75: Cái Gì Cũng Nghe Theo Anh	84
76. Chương 76: Khách Không Mời Mà Tới	85
77. Chương 77: Quấy Rồi	86
78. Chương 78: Thật Có Bản Lĩnh	87
79. Chương 79: Hương Vị Hạnh Phúc	88
80. Chương 80: Vận Động Rất Có Lợi	90
81. Chương 88: Thương Lượng	91
82. Chương 89: Bảo Đảm Chắc Chắn Trăm Phàm Trăm	92
83. Chương 90: Không Khoe Khoang Sẽ Chết Sao?	93
84. Chương 91: Giống Đực Giống Cái	94
85. Chương 92: Trần Gia Thôn	95
86. Chương 93: Tòa Nhà 5 Tầng	96
87. Chương 94: Nghề Làm Vườn	97
88. Chương 95: Tính Toán Chi Li	99
89. Chương 96: Người Quê Họ Trần	100
90. Chương 97: Hoa Sơn Trà Quý Hiếm	101
91. Chương 98: Vẫn Rất Thích	102
92. Chương 99: Chi Tiết	104
93. Chương 100: Bóng Đèn Lại Tới Nữa	104
94. Chương 101: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn	106
95. Chương 102: Phận Đàn Bà	107

96. Chương 103: Nước Miếng	108
97. Chương 104: Chính Thức Thoả Lộ	109
98. Chương 105: Hợp Làm Một	110
99. Chương 106: Thuật Thiệt	112
100. Chương 107: Bắt Gian Tại Trận	113
101. Chương 108: Chuẩn Bị Kết Hôn	114
102. Chương 109: Đăng Ký Kết Hôn	115
103. Chương 110: Khương Bạch An	116
104. Chương 111: Nghi Vấn	117
105. Chương 112: Lo Sợ	119
106. Chương 113: Đời Này Chỉ Kết Hôn Một Lần	120
107. Chương 114: Ngoài Ý Muốn	121
108. Chương 115: Hôn Lễ Bị Hủy Bỏ	122
109. Chương 116: Không Bằng Ở Nhà Làm Vận Động	123
110. Chương 117: Cuộc Gọi Từ Nước Mỹ	124
111. Chương 118: Tạm Thời Chia Xa	125
112. Chương 119: Khương Bạch San Oán Trách	126
113. Chương 120: Khó Hiểu	128
114. Chương 121: Tán Gẫu Chuyện Nhà	128
115. Chương 122: Về Nhà	129
116. Chương 123: Khương Bạch San Là Ai?	130
117. Chương 124: Có Thể Chân Chính Ở Cùng Nhau	131
118. Chương 125: Lượng Hor - Mon Tiết Ra	132
119. Chương 126: Gọi Điện Trả Lời	133
120. Chương 127: Đòi Hỏi Phúc Lợi	134
121. Chương 128: Gặp Mặt	136
122. Chương 129: Trả Thù Nho Nhỏ	137
123. Chương 130: Đầu Lâu	138
124. Chương 131: Lòng Dạ Hẹp Hòi	138
125. Chương 132: Đầu Lâu Khác Thường	139
126. Chương 133: Sàng Lọc Người Mất Tích	141
127. Chương 134: Xác Định Mục Tiêu Điều Tra	142
128. Chương 135: Hạnh Phúc Đơn Giản	143
129. Chương 136: Có Thể Ngăn Lại Bi Kịch	144
130. Chương 137: Con Chim Biển Màu Xám	144
131. Chương 138: Vợ Chồng Nhỏ	145
132. Chương 139: Khương Bạch San Ghé Thăm	146
133. Chương 140: Đùa Giỡn	148
134. Chương 141: Đóa Hoa Điều Linh	148
135. Chương 142: Sự Cố	149
136. Chương 143: Tuần Trăng Mật Muộn	150
137. Chương 144: Đáp Án Bất Ngờ	151
138. Chương 145: Chuyện Cũ Của Khương Bạch San	152
139. Chương 146: Suy Nghĩ Rối Loạn	152
140. Chương 147: Ác Mộng	153
141. Chương 148: Trấn An	155
142. Chương 149: Lời Giải Thích Hợp Lý Cho Giác Ngủ	156
143. Chương 150: Thư Mời Của Nhà Xuất Bản	157
144. Chương 151: Buồn Nôn	157
145. Chương 152: Lo Lắng	158
146. Chương 153: Giáo Sư Tiến Kích Động	159
147. Chương 154: Giáo Sư Tiểu Khiêm Tôn Nghe Dạy Dỗ	160
148. Chương 155: Cặp Vợ Chồng Buồn Nôn	161
149. Chương 156: Cuộc Gọi Tối Đúng Lúc	163

150. Chương 157:	Giáo Sư Tiểu Đẳng Trí	163
151. Chương 158:	Giáo Sư Tiểu Mặt Dày	164
152. Chương 159:	Cặp Vợ Chồng Dở Hơi	165
153. Chương 160:	Mang Thai	166
154. Chương 161:	Lại Một Tin Tốt Lành	166
155. Chương 162:	Kiên Trì Dưỡng Thai	167
156. Chương 163:	Anh Ăn Thay Em	169
157. Chương 164:	Tám Chục Con Cua Đồng	169
158. Chương 165:	Liều Minh Bồi Bã Xã	170
159. Chương 166:	Tức Giận	171
160. Chương 167:	Vợ Chồng	172
161. Chương 168:	Tương Cua Đồng	173
162. Chương 169:	Ba Hoa Vô Lại	173
163. Chương 170:	Giao Ước	174
164. Chương 171:	Chia Phòng Ngủ	176
165. Chương 172:	Chuyện Cũ Của Văn Mẹ 1	177
166. Chương 173:	Chuyện Cũ Của Văn Mẹ 2	178
167. Chương 174:	Hy Vọng	178
168. Chương 175:	Khương Bạch San Trở Lại 1	179
169. Chương 176:	Khương Bạch San Trở Lại 2	180
170. Chương 177:	Manh Mối	181
171. Chương 178:	Tâm Sự	183
172. Chương 179:	Thăm Dò	184
173. Chương 180:	Hiếu Lành	185
174. Chương 181:	Rối Rắm	186
175. Chương 182:	Tới Trễ	187
176. Chương 183:	Đạt Thành Ý Nguyên	188
177. Chương 184:	Lời Dạy Của Văn Mẹ	189
178. Chương 185:	Tiếng Lòng	191
179. Chương 186:	Răn Dạy	192
180. Chương 187:	Ngã Bài	193
181. Chương 188:	Chi Tiết Bị Lãng Quên	194
182. Chương 189:	Quyết Định	195
183. Chương 190:	Xảy Ra Sự Cố	196
184. Chương 191:	Bị Thương	197
185. Chương 192:	Phải Kiên Cường	198
186. Chương 193:	Chờ Đợi	200
187. Chương 194:	Tai Họa Tiềm Ẩn	201
188. Chương 195:	Bình An	202
189. Chương 196:	Diễn Biến Sự Việc 1	203
190. Chương 197:	Diễn Biến Sự Việc 2	204
191. Chương 198:	Săn Sóc	205
192. Chương 199:	Sinh Con 1	206
193. Chương 200:	Sinh Con 2	207
194. Chương 201:	Sinh Con 3	208

Chồng À, Anh Thật Quái Gở!

Giới thiệu

Nếu có thể sống lại một đời, tình yêu ngày xưa đã mất đi, tình thân, tình bạn đều sẽ trở về đúng hay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-a-anh-that-quai-go>

1. Chương 1: Trong Mơng Không Biết Là Bản Thân Hay Là Khách

Xung quanh yên lặng như đã trải qua ngàn năm trong bóng đêm, bỗng nhiên có một chùm sáng lóa mắt tiến vào, Văn Mân chỉ cảm thấy hai mắt cô bị chùm sáng này chiếu đến phát đau. Đầu óc cô lúc này vẫn đang mê mang, lỗ tai ong ong, có một giọng nói khi xa khi gần, chậm rãi truyền vào lỗ tai cô.

“Văn Mân, đã đến nơi này, tôi khuyên cô nên nói thật thì hơn, đừng tưởng rằng mình học thêm vài năm, biết thêm chút kiến thức pháp luật mà có thể chống lại chúng tôi. Tôi nói cho cô biết, thành thật được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, chính là tinh thần chấp pháp từ xưa tới nay của chúng tôi. Nếu cô hy vọng sau này ở trên tòa có thể nhận được một bản án nhẹ hơn thì tốt nhất bây giờ nên hợp tác thật tốt với chúng tôi.”

Giọng nói lạnh như băng, câu nào câu nấy đều lộ vẻ uy hiếp, mặc dù không biết người đang nói là ai nhưng Văn Mân vẫn cau chặt hai mày.

Cô muốn nói: “Anh có tinh thần chấp pháp tốt thì liên quan gì đến tôi? Còn nữa, tôi cũng sắp thành người chết rồi, làm gì còn có tương lai. Mời anh trước khi nói ra mấy lời này thì nên đi nói chuyện với bác sĩ phụ trách chữa bệnh cho tôi để biết tình huống của tôi đã.”

Nhưng mà, cô lại không thể thốt ra nổi lời nào bởi vì cô phát hiện cổ họng của mình khô khốc khó chịu, không thể nào nói chuyện, cho dù hít vào cô cũng cảm thấy cổ họng mình đau đớn.

“Đội trưởng Phạm, anh xem chúng ta có nên cho cô ấy nghỉ ngơi một lát không, trông cô ấy có vẻ không tốt lắm, nếu tiếp tục thẩm tra nữa em e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Khi giọng nói một người trẻ tuổi khác truyền vào trong tai thì Văn Mân đã sắp mất đi ý thức rồi, cô muốn dùng hết chút sức lực cuối cùng để hỏi xem hai người này là ai, cố gắng mở mắt nhưng tầm nhìn vẫn rất nhỏ, cô chỉ có thể nhìn thấy mấy bóng đen lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt, ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ.

“Đội trưởng Phạm, đội trưởng Phạm, không hay rồi, anh xem mắt cô ấy trợn trắng rồi, sẽ không xảy ra sự cố đi...”

Đây là lời cuối cùng Văn Mân có thể nghe được trước khi hôn mê. Những chuyện xảy ra sau đó, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Không biết đã trôi qua bao lâu, thời điểm Văn Mân một lần nữa có ý thức, lại phát hiện mình đang nằm trên một khoảng không, cô quay quắt đầu, không biết vì sao mình lại tới được đây.

Cô không phải đang nằm ở bệnh viện sao? Một người luôn phải nằm trong phòng bệnh trắng toát, lúc nào cũng phải chịu đựng mùi cồn chỉ có ở bệnh viện xông vào mũi.

Lúc mới bắt đầu, cô còn không quen. Cô rất tức giận, đập phá đồ vật, thậm chí còn gọi cả viện trưởng đến, mắng cho ông ta vuốt mặt không kịp.

Sau đó, trong những đêm dài lặng lẽ, cô biết tất cả đều không thể nữa rồi. Ai bảo cô bị loại bệnh này, đây chính là “án tử” mà trời xanh phán rồi, cô có điều ngoa có tùy hứng đến mấy thì cũng chỉ có thể sống thêm được vài ngày nữa.

Sau đó, thân thể cô cẩn thận giữ gìn cùng gương mặt xinh đẹp của cô nhanh chóng biến mất, cuối cùng đều tan tành dưới ngọn lửa thiêu. Mười năm trời cô khổ cực kinh doanh đều đã trở thành di vật, trở thành mục tiêu ấy kẻ có dã tâm tranh đoạt.

Cô, tay không mà đến, cô độc rời đi, cái gì cũng không mang đi được, cái gì cũng không giữ lại được.

Vốn là bốn phía tràn đầy sương mù nay chợt trở nên rõ ràng, cô chứng kiến mình đang trôi giữa màn sương, mà phía bên dưới chính là giường bệnh cô vẫn nằm, người đàn bà nằm trên giường kia, vẻ mặt tràn đầy tử khí, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi. Mà, con người đầy thân tử khí đó lại chính là cô!

2. Chương 2: Bỏ Kgi Dễ Dàng, Gặp Khi Gian Khó

Văn Mân biết cô bị ung thư dạ dày, phát hiện ra quá muộn nên không thể nào cứu chữa được. Cô cũng sớm chuẩn bị tâm lý rồi, sớm hay muộn gì cũng có ngày cô phải rời xa cõi đời này.

Ở bên cạnh cô không có một người thân bạn bè nào đi cùng cô đến đoạn đường cuối này cả, cho nên khi bàn về kế hoạch trị liệu, tổ bác sĩ cũng chỉ có thể bàn với cô.

Cô biết, khi thảo luận với cô chuyện này, trên mặt những vị bác sĩ đó tràn đầy biểu cảm, nhất định bọn họ đang thương hại cô, cảm thấy cô rất đáng thương. Nhưng cô không cần, cô kiêu ngạo tự tôn cả đời, không hy vọng đến phút cuối cùng lại trở thành đối tượng để người khác thương hại.

Bác sĩ nói, bệnh của cô, chính cô cũng rõ ràng, đi sớm một chút đối với cô mà nói ngược lại càng thoải mái hơn, nếu càng để lâu sẽ càng thống khổ.

Điều này không phải cô không biết. Không biết bao nhiêu lần vào đêm khuya, cô đã phải nép mình vào mép giường sau đó không ngừng nôn vào thùng rác, trong bụng chỉ có thuốc giảm đau liều cao.

Ngày lại ngày, cô có thể cảm giác rõ ràng tác dụng của thuốc giảm đau, hiệu quả của nó càng ngày càng kém. Mà cô ngày lại ngày càng cảm thấy mình như sắp nổ tung mất rồi.

Sở dĩ dù khổ cực như vậy nhưng cô vẫn chống đỡ bởi vì cô hy vọng người đó có thể biết được một ít chuyện của cô, có thể trở về thăm cô. Đời này, người cô có lỗi nhất chính là hắn, cô chỉ hy vọng đến những phút cuối cùng của cuộc đời mình, dù không thể có được sự tha thứ của hắn, cô cũng có thể nhìn hắn một lần.

Cô gả cho hắn nhưng cuối cùng lại vì một người đàn ông khác mà lựa chọn phản bội hắn. Rõ ràng

hắn chính là người đàn ông duy nhất cô có thể dựa vào nhưng lại chỉ nhận được phản bội và tổn thương từ cô. Nếu ông trời cho cô cơ hội lựa chọn một lần nữa, cô hy vọng mình có thể trở về ngày mới quen biết hắn. Cô thề, cô nhất định sẽ yêu hắn, sẽ không ghét bỏ hắn chỉ là khúc gỗ không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cô nhất định sẽ khai quật được tình yêu vẫn luôn ẩn giấu của hắn.

Nhưng mà bây giờ, dù có hối hận cũng đã quá muộn. Giờ này phút này, rốt cuộc Văn Mân đã biết vì sao cô lại bay trong không trung. Có lẽ mỗi người trước khi chết đều phải trải qua một lần linh hồn thoát xác, sau đó không lâu, cô sẽ tan thành mây khói.

Đột nhiên, phòng bệnh yên ắng truyền đến tiếng mở cửa, Văn Mân nhìn theo nơi mà tiếng động truyền ra, lại thấy được một hình bóng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Người đàn ông này cô biết, đây chính là chồng trước của cô, chính là người đàn ông một giây trước cô vẫn nhắc mình phải nhớ kỹ. Rốt cuộc cô cũng được nhìn thấy hắn rồi, hắn không ngại hiềm khích trước kia mà một ngày một đêm làm bạn bên cạnh cô khiến cô cảm thấy người đàn ông này xa lạ vô cùng. Mười năm rồi, bọn họ đã tách ra mười năm, mười năm dài đằng đẵng đó, bọn họ chưa từng gặp nhau lấy 1 lần..

May mắn, cuối cùng hắn vẫn đến đây, nhưng người đàn bà nằm trên giường bệnh kia hai mắt đã vô lực mở ra, chỉ có cô là nhìn thấy nhưng linh hồn nhìn cũng giống nhau cả thôi. Mặc kệ hắn có còn hận cô hay không, lúc cô sắp chết còn có thể nhìn thấy hắn, vậy cô cũng có thể an tâm rồi đi.

Chiếc máy bên cạnh giường bệnh phát ra tiếng beep kéo dài, Văn Mân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cảnh tượng hiện ra trước mắt đều biến mất, mà phía sau người cô dường như tồn tại một từ trường rất lớn, hút lấy linh hồn đang bay lơ lửng của cô.

3. Chương 3: Sống Lại Một Đời Nào Có Thể Bỏ Qua

“Anh nói, vị Văn tiểu thư này là nghi phạm giết người?”

“Đúng.”

“Động cơ giết người là gì?”

“Tranh đoạt tình cảm.”

“...”

Văn Mân mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên cạnh mình, nhưng những tiếng nói đó lại nhanh chóng nhỏ đi, hoặc là hai người đó đã đi ra. Cô chỉ biết là giọng nói vừa quấy rầy giấc ngủ của cô đã nhanh chóng biến mất, mà cô lại một lần nữa lâm vào bóng tối khôn cùng.

Cô lại một lần nữa... tỉnh lại. Cô chỉ cảm thấy ánh sáng vô cùng sáng ngời. Chờ đến khi cô vất vả thích ứng với ánh sáng để mở mắt ra, cô phát hiện mình vẫn đang nằm trong bệnh viện. Không phải cô đã chết rồi sao? Máy đo nhịp tim cũng đã thể hiện rằng người đang nằm đó đã không còn sinh mệnh rồi,

vì sao cô vẫn còn sống, là ai có y thuật cao siêu như vậy, có thể làm cho cô khởi tử hồi sinh?

Ngay lúc Văn Mân còn đang tự hỏi xem là ai đã cứu sống mình, cô đột nhiên phát hiện ra phòng bệnh trông thật khác thường.

Đây không phải là phòng bệnh mà cô vẫn ở. Phòng bệnh của cô là phòng bệnh vip, đồ dùng sa hoa, không gian bên trong cũng rất rộng. Mà phòng bệnh cô đang nằm lại rất nhỏ hẹp, khiến cô ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn. Phòng bệnh thì sơ sài mà ngoài cửa phòng cùng với hành lang bên ngoài đều chẳng lưới sắt, tại sao nơi này lại giống như phòng bệnh dành cho phạm nhân ở trong phim đến thế?

Văn Mân lấy tay chống xuống mép giường, cố hết sức ngồi dậy nhưng vừa ngồi xuống cô chợt phát hiện, cái bụng vốn trướng lên của mình nay lại bằng phẳng như trước khi bị bệnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải lúc trước bác sĩ còn bảo cô nên điều trị chứng bệnh trướng nước ở bụng sao? Tuy nói rằng để bụng trướng nước thì có thể tạm thời xoa dịu đau đớn cho cô nhưng tình trạng trướng bụng của cô diễn ra rất nhanh chóng, chính điều đó đã đem lại cho cô rất nhiều biến chứng.

Nhưng bây giờ, rốt cuộc là ai chưa được cô đồng ý mà đã tự tiện làm trị liệu cho cô?

Văn Mân vươn tay xuống xoa xoa bụng, đây là thói quen được hình thành trong khoảng thời gian này của cô. Lúc đó cô muốn xác nhận xem mũi kim của thuốc giảm đau có còn dính trên tay không, bởi vì cô rất sợ hãi nếu thuốc giảm đau không còn, sau đó cô sẽ rất đau đớn.

Lúc tay cô tiến vào trong bộ quần áo bệnh nhân liền khựng lại giữa không trung.

Đây là tay cô sao? Trắng nõn như vậy sao? Đây làm sao có thể là tay cô, không phải tay cô đã bị đủ các loại kim tiêm châm đến thâm đen rồi sao? Hơn nữa bởi vì bệnh nặng kéo dài mà cô cũng đã sớm gầy đến da bọc xương, làm sao còn có thể có thịt.

Ngay khi Văn Mân còn sững sốt bởi vì chứng kiểm đủ thứ lạ lẫm ở trước mắt thì cửa phòng bệnh bị một người mở ra. Cô vội quay đầu nhìn, đó là một cô gái mặc đồng phục cảnh sát, cầm trong tay một tờ giấy, đi sau cô ấy còn có một cô y tá nữa.

“Văn Mân, có người nộp tiền bảo lãnh cho cô ra ngoài, cô ký vào đây, một lát nữa cô y tá này sẽ sắp xếp cô vào một phòng bệnh bình thường.”

Nghe thấy câu nói mà nữ cảnh sát nói ra, đầu óc Văn Mân vốn vẫn đang hồ đồ bây giờ lại càng không thể vận động, chỉ ngây ngốc một chỗ nhìn nữ cảnh sát và cô y tá.

“Văn Mân, ký tên đi. Đừng chậm trễ công tác của tôi, cô yên tâm, nếu là cô làm, chúng tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ buộc tội cô, nếu không phải cô làm, chúng tôi nhất định không để cô oan uổng.”

Nữ cảnh sát mặt không chút thay đổi nói xong câu đó, sau đó nhét cây bút vào trong tay Văn Mân.

Văn Mân ngơ ngác nhìn vào tờ giấy trước mặt, máy móc ký tên mình lên đó.

Đúng vào lúc cô nhìn thấy tờ giấy này, đầu óc cô cũng có chút rõ ràng, nhưng dự đoán đó lại khiến cô không thể nào tin.

Cả đời này của Văn Mân, đã từng bị cảnh sát thẩm vấn qua một lần, hơn nữa đây còn là vì tình nghi giết người, cho nên cô không thể nào quên được. Nhưng vì sao lại có thể như thế, chuyện này đã xảy ra từ 11 năm trước cơ mà!

4. Chương 4: Giác Mộng Quay Lại 11 Năm

Nữ cảnh sát đi rồi, nữ y tá vẫn không nói chuyện từ khi đến bắt đầu giúp đỡ cô đi giày vào. Bởi vì bệnh tình của Văn Mân cũng không tính là nghiêm trọng cho nên bệnh viện để cô tới phòng bệnh bình thường, cũng không chuẩn bị giường đẩy chuyên dụng hay xe lăn tới.

“Văn tiểu thư, cô đừng lo lắng, nếu cảnh sát cho cô nộp tiền bảo lãnh, điều này chứng tỏ sự việc cũng không quá nghiêm trọng, nhất định cô sẽ không có việc gì.” Y tá nhìn Văn Mân vẫn ngơ ngác như cũ, tưởng rằng cô ở phòng thẩm vấn bị dọa sợ, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục cho nên tốt bụng an ủi vài câu.

Văn Mân nghiêng đầu mỉm cười với nữ y tá, cũng không đáp lại. Bởi vì hiện giờ đầu óc cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Rõ ràng cô đã chết rồi, tại sao đột nhiên lại xuất hiện trong khung cảnh 11 năm trước, hơn nữa cô vẫn còn hình ảnh lưu lại khi ở phòng thẩm vấn, đó không phải là ký ức từ 11 năm trước mà là trước đó không lâu, trước khi cô tận mắt chứng kiến mình ngừng thở, hình như cô đã ở ngay trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ...

Cô sống lại!

Khi ba chữ này hiện lên trong đầu Văn Mân, giống như đang cắm rễ trong suy nghĩ của cô vậy, mặc cho cô đẩy thế nào cũng không lui. Trước khi chết cô đã từng ước rất nhiều lần, nghĩ tới rất nhiều lần, nếu ông trời cho cô một cơ hội làm lại, cô nhất định sẽ quý trọng những người bên cạnh mình, đặc biệt là hắn.

Mà khi nguyện vọng này thật sự được thực hiện thì Văn Mân cũng không có vui vẻ sung sướng như trong tưởng tượng, ngược lại, cô cảm thấy sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Cô sợ tất cả đều chỉ là mộng, một khi tỉnh mộng rồi, cô sẽ trở về là một linh hồn phiêu đảng khắp nơi.

Cho đến khi Văn Mân nằm trong một gian phòng tuy rằng không xa hoa nhưng vô cùng đơn giản sạch sẽ, cô mới có một chút cảm giác chân thật.

Sau khi y tá châm mũi kim vào tay cô, sau đó cảm giác đau đớn truyền qua dây thần kinh tới đầu cô thì phần chân thật này lại càng lớn hơn.

Văn Mân nhìn nơi mà mũi kim đâm vào tay mình, chỗ đó chảy ra một chút máu đỏ tươi, trong mắt cuối cùng cũng xuất hiện cảm xúc cảm động nên có của người được sống lại.

Cô thật sự còn sống, không những còn sống mà còn trở về trước đó 11 năm khi tất cả mọi tiếc nuối đều chưa xảy ra.

Giờ phút này, Văn Mân thầm muốn quỳ xuống cảm tạ trời xanh. Cô thề, một đời này, cô sẽ không bao giờ để cuộc sống của mình ngập tràn trong tiếc nuối nữa, cô nhất định sẽ đối xử tốt với mỗi người bên cạnh mình, cô nhất định sẽ thu lại những gai góc sắc nhọn kiêu ngạo, cô sẽ yêu thương người đó thật tốt, sẽ không bao giờ...vì một kẻ phụ lòng mà quăng hấn ở phía sau.

“Văn tiểu thư, cô làm sao vậy? Là tôi châm kim không chuẩn sao? Thực xin lỗi, tôi không cố ý.” Vì Văn Mân vẫn chìm trong suy nghĩ nên sau khi nữ y tá dùng băng dính cố định mũi kim, ngẩng đầu lên nhìn thấy trên mặt Văn Mân chảy đầy nước mắt thì không khỏi hoảng sợ.

Cô vừa tốt nghiệp đã được phân đến bệnh viện công tác còn chưa được bao lâu. Bởi vì chưa có nhiều kinh nghiệm công việc nên cô luôn lo lắng tay nghề của mình chưa đủ thành thạo có thể khiến cho bệnh nhân chịu khổ. Không nghĩ tới, cô ngàn cân thận trọng vẫn cẩn thận vẫn khiến cho người bệnh khó chịu.

“Không, không phải tại cô, cô không làm đau tôi, chỉ là tôi có chút không khống chế được cảm xúc.”

Văn Mân làm sao vì mũi kim này mà đau được, cô hấp tấp lau đi nước mắt trên mặt sau đó nhoẻn miệng cười, vội vàng lên tiếng an ủi nữ y tá.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh khiến cả căn phòng đều lấp lánh ánh sáng, không chỉ có vậy ánh sáng còn đọng lại trên khóe miệng Văn Mân. Bộ dáng Văn Mân vốn đã xinh đẹp, lúc này trong mắt lấp lánh nước mắt, dưới ánh mặt trời sáng sủa hé ra khuôn mặt tươi cười, trong nháy mắt khiến nữ y tá nhìn đến ngây người.

Ngơ ngác nhìn một hồi lâu, nữ y tá đỏ mặt nói với Văn Mân một câu: “Văn tiểu thư, cô thật xinh đẹp, bạn trai sau này của cô nhất định sẽ rất yêu cô.”

5. Chương 5: Cố Nhân Gặp Lại Không Quen Biết

Bởi vì tiếng bạn trai được nữ y tá thốt ra mà sau khi nữ y tá đó rời đi, Văn Mân thất thần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thật lâu.

Bạn trai! A, không cần sau này, mà ngay bây giờ cô đã có một người bạn trai, nhưng chính bởi vì người bạn trai này mà cô bị cảnh sát tình nghi thành phạm tội giết người. Lúc cô bị đưa đi hỏi cung, hấn đã trốn đến bóng còn không thấy.

Nhưng mà càng buồn cười hơn, đó là ở kiếp trước, tuy cô cũng có tức giận nhưng đến khi thoát được tội danh lại vẫn có ảo tưởng với hấn. Cho dù là sau khi kết hôn, cô vẫn tin rằng người mình yêu không phải là kẻ trăng hoa.

Cũng bởi vì như vậy nên một năm sau khi kết hôn, khi tên khốn này lại lần nữa tới tìm cô, khóc rống lên kể lể có bao nhiêu lỗi lầm với cô, nhưng hiện tại vẫn yêu cô đến chết đi sống lại thì cô lại dao động. Biết rõ chồng mình tuy ngoài mặt thì lạnh lùng, phương diện đối nhân xử thế thì không khác gì khúc gỗ nhưng hấn vẫn luôn yêu thương cô, vậy mà cô lại ...ở bên ngoài...

Sau đó cô còn đem tên khốn đó về nhà rồi bị Tiểu Đồng bắt gian ngay trên giường.

Cô lấy lý do bởi vì lần bắt gian đó mà chấm dứt quan hệ hôn nhân của hai người nhưng mà lại có một chuyện thật đau đầu. Đúng lúc đó cô lại mang thai, mà cái thai lại chính là con của chồng cô.

Do được ba mẹ hai bên can thiệp nên hấn đồng ý...cho cô một cơ hội nữa. Nhưng cơ hội vất vả lắm mới có được này cô lại không hề quý trọng mà ngược lại. Bởi vì bị buộc chia tay với tên khốn kia nên trong lòng cô nảy sinh ý phản nghịch.

Nghĩ đến đây, Văn Mân nhắm chặt hai mắt, cô không muốn nghĩ tới đoạn quá khứ đầy xấu hổ đó, càng không muốn nhớ lại quyết định đã khiến cô hối hận suốt cả một đời.

“Cộc cộc” Tiếng đập cửa vang lên đúng lúc khiến Văn Mân thoát khỏi ký ức.

Cô vươn tay lau sạch nước mắt trên mắt, sạch đến mức mà dù người ngoài có nhìn vào cũng không nhận ra cô vừa mới khóc, đến lúc này cô mới lên tiếng để người ở ngoài đi vào.

Thực ra, hành động này của cô là thừa, bên phải mỗi cánh cửa phòng bệnh đều được lắp một cánh cửa sổ bằng thủy tinh, người bên ngoài cửa sẽ rất dễ dàng nhìn thấy nhất cử nhất động của người bên trong phòng.

Mà bộ dáng âm thầm rơi nước mắt rồi vội vàng lau sạch của cô cũng tự nhiên đều rơi vào trong mắt người ngoài cửa, hắt gờ cửa chẳng qua là để cho cô có thời gian sửa sang lại tâm trạng mà thôi.

Sau khi Văn Mân nhìn thấy người đó bước vào, hai mắt vốn đã bình tĩnh của cô nháy mắt sau lại chuyển gọn sóng.

“Văn tiểu thư, chào cô, tôi là luật sư biện hộ của cô, tên tôi là Lỗ Lâm.” Đơn giản giới thiệu một vài câu, sau đó Lỗ Lâm liền lấy ra một tấm danh thiếp, cung kính dùng hai tay đưa tới trước mặt cô.

Văn Mân thu lại cảm xúc kinh ngạc bên trong của mình mà bình thần nhận lấy danh thiếp nhưng tránh tiếp xúc ánh mắt với Lỗ Lâm.

Lỗ Lâm, thì ra luật sư biện hộ kiếp trước của cô chính là Lỗ Lâm. Điều này chứng tỏ, lúc đó sở dĩ cô - nghi phạm số một giết người lại có thể nhẹ nhàng nộp tiền bảo lãnh như vậy, là bởi vì hắn.

Kiếp trước, Lỗ Lâm cũng từng dùng thân phận như vậy xuất hiện trước mặt cô, nhưng lúc đó, trong lòng cô tràn ngập cảm giác đau đớn vì bị tên khốn kia phản bội, làm sao cô có thể đi để ý đến một luật sư xem hắn dài ngắn ra sao. Sau đó không bao lâu, cảnh sát lại đến tìm cô, bảo tội giết người của cô đã được làm rõ. Lúc ấy cô thậm chí chỉ muốn mau chóng tìm tên khốn kia đối chất, hỏi hắn xem có phải trong lúc hắn kết giao với cô mà vẫn qua lại với phụ nữ khác không.

Sau khi tên khốn đó thừa nhận, cô chỉ cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương nặng nề, tất cả mọi chuyện liên quan đến tên khốn kia cô đều không muốn biết, thậm chí quên luôn nghi ngờ vì sao cô lại có thể nhanh chóng thoát khỏi diện tình nghi như vậy.

Đến kiếp này, sở dĩ cô nhận ra Lỗ Lâm là bởi vì Lỗ Lâm chính là luật sư riêng của hắn, sau đó lại phụ trách xử lý tất cả thủ tục ly hôn của hai người.

6. Chương 6: Tiểu Tiên Sinh, Anh Ở Đâu?

“Luật sư Lỗ, tôi nhớ rằng tôi đâu có ủy thác để anh biện hộ cho tôi, lại càng không nhờ anh giúp tôi nộp tiền bảo lãnh, vậy anh là...?”

Văn Mân nhìn vào danh thiếp sau đó bình ổn lại cảm xúc trong lòng, lúc này mới ngẩng đầu lên đối mặt với Lỗ Lâm hỏi một câu như vậy.

Trong lòng cô thực ra đã rất rõ ràng, chẳng qua cô vẫn hi vọng có thể thông qua miệng Lỗ Lâm để kiểm chứng sự thật.

“Văn tiểu thư, tôi là được Tiểu tiên sinh ủy thác đến giúp cô xử lý một số công việc.”

“Tiểu tiên sinh?” Lúc nghe đến ba chữ này, Văn Mân chỉ cảm thấy lòng mình đột nhiên run lên, quả nhiên là hắn, cô vẫn không thể ngừng kinh ngạc mà lặp lại ba chữ này.

“Đúng vậy. Ba mẹ của Văn tiểu thư biết chuyện của cô nên vô cùng sốt ruột, nhưng bởi vì cả hai người đều đang ở Á Rập nên không thể trở về ngay lập tức, cho nên họ nhờ Tiểu tiên sinh giúp đỡ xử lý chuyện này.”

Nghe đến đây, Văn Mân bỗng nhớ tới kiếp trước, lúc đó ba mẹ cô đã vội vàng trở về, sau đó cô bối vì chán nản mà không muốn gặp bọn họ. Mặc dù có gặp, cô cũng không muốn nói chuyện với hai người. Hình như lúc đó cô cũng từng nghe ba mẹ đề cập đến chuyện cô có thể bình an vô sự ra ngoài thì phải cảm ơn một người, nhưng cụ thể là cảm ơn ai thì cô cũng không có kiên nhẫn nghe bọn họ nói hết.

Vậy thì, nhìn vào tình huống trước mắt, người cô phải cảm ơn, chính là hắn.

Thì ra, từ lúc rất sớm, hắn đã xuất hiện rồi, chẳng qua cô vẫn không hề hay biết, cô vẫn tưởng lần đầu tiên bọn họ gặp mặt là ở bữa tiệc làm quen sau chuyện này một tháng.

Ở bữa tiệc lần đó, cô vô cùng chán nản, cảm thấy mình dù sao cũng đã mất đi người yêu, vậy thì cứ nghe theo ba mẹ sắp xếp, gả ột người. Chính vì như thế, mới dẫn đến cuộc hôn nhân của hai người.

bây giờ nhớ lại, Văn Mân cảm thấy trí nhớ về khoảng thời gian đó thực sự rất mơ hồ. Cô đã vì tên khốn kia mà mất đi biết bao điều tốt đẹp.

“Tiểu tiên sinh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy.” Nghĩ tới người kia, Văn Mân cảm thấy cô không thể nào nhịn được nổi khát khao muốn được gặp hắn, cô rất muốn gặp hắn, lúc nào cũng nhớ hắn.

Cả một đời cô đã chịu biết bao thống khổ, không phải chỉ vì muốn gặp lại hắn một lần hay sao?

“Tiểu tiên sinh hiện giờ đang trợ giúp cảnh sát phá án, chỉ sợ là trong khoảng thời gian ngắn không thể gặp Văn tiểu thư. Văn tiểu thư yên tâm, lấy năng lực của Tiểu tiên sinh, anh ấy nhất định sẽ giúp cô rửa sạch tội danh trong khoảng thời gian ngắn nhất.”

“Trợ giúp cảnh sát phá án ?! Vì sao anh ấy phải trợ giúp cảnh sát phá án?” Văn Mân nhớ rõ hắn chính là một giảng viên đại học, công việc chính thức của hắn là ở Mỹ mới đúng. Sau khi bọn họ kết hôn, hắn vẫn thường xuyên đi qua đi lại giữa Mỹ và trong nước. Cũng chính bởi vì hắn thường xuyên đi công tác như vậy, nên cô mới cảm thấy rất cô đơn, mới có thể không giữ nổi mình trước sự theo đuổi nhiệt tình của tên khốn kia.

Sau khi bọn họ ly hôn, khi cô nhìn thấy danh sách dài tài sản được chia ình, lúc này cô mới biết thì ra hắn lại giàu có đến vậy. Nhưng cô cũng tự biết không còn mặt mũi để tìm hắn, cho nên mười năm sau, cô không dám chủ động tìm hiểu về bất kì tin tức gì của hắn. Chỉ có một lần, ngẫu nhiên, cô nhìn thấy hình ảnh hắn ở trong tivi nhận giải nobel nhân chủng học. Lúc hắn đứng lĩnh thưởng ở trên bục còn mỉm cười nói rằng người đầu tiên hắn phải cảm ơn đó chính là vợ của hắn, sau đó màn ảnh liền chiếu tới chỗ hắn vừa ngồi bên dưới, chính là vẻ mặt tươi cười hạnh phúc của vợ hắn.

Cho đến lúc đó, Văn Mân mới phát hiện thực ra cô rất ghen tị với vợ của hắn. Cô nghĩ, nếu không phải năm đó cô làm ra chuyện hồ đồ như vậy thì hôm nay người có thể mỉm cười hạnh phúc chẳng phải sẽ là cô sao?

7. Chương 7: Bất Ngờ Bởi Lịch Sử Thì Ra Là Như Thế

Văn Mân kinh ngạc phát hiện ra, người mà cô ngày đêm chờ đợi có thể cùng hắn một lần nữa quay lại, cùng hắn kết hôn 1 năm, chia ìa 10 năm nhưng tới hiện tại, cô vẫn không biết thân phận thực sự của hắn là gì, còn có hắn làm sao có năng lực trợ giúp cảnh sát phá án?

“Văn tiểu thư, thân phận của Tiểu tiên sinh tôi không tiện tiết lộ với cô, sau này khi cô gặp Tiểu tiên sinh, cô không ngại có thể trực tiếp hỏi anh ấy.” Luật sư Lỗ công thức hóa trả lời, hắn thân là luật sư cao cấp ở Mĩ được giao nhiệm vụ giúp đỡ đối tác, hắn biết tin tức nào hắn có thể lộ ra mà tin tức nào thì hắn “không tiện” nói ra.

“Vậy lần này anh đến là hy vọng tôi phối hợp với anh làm cái gì sao?” Văn Mân biết Lỗ Lâm không muốn trực tiếp nói cho cô biết bởi vì có nỗi khổ, cho nên cô cũng không làm khó dễ hắn, đổi sang một đề tài khác.

Kiếp này, cô sẽ không bao giờ buông bỏ hắn, cô sẽ không dùng hai mắt mình mà dùng lòng mình từng chút từng chút cảm nhận hắn. Kiếp này, cô nhất định sẽ đem toàn bộ thời gian mình có để yêu hắn, mà việc sớm hay muộn biết đến thân phận của hắn thì đâu có liên quan gì?

“Lần này đến, tôi chủ yếu là được Tiểu tiên sinh ủy thác, trong tình trạng cho phép đối với thể trạng của Văn tiểu thư, tìm hiểu một chút về tranh cãi phát sinh giữa tiểu thư và bị hại.”

“Tôi với bị hại xảy ra tranh cãi sao? Tôi có sao?” Nghe thấy lời nói của luật sư Lỗ, Văn Mân lắp bắp kinh hãi. Cô vẫn nghĩ mình không hề quen biết với người phụ nữ đó, sợ dĩ cảnh sát nghi ngờ cô là bởi vì cô và người phụ nữ đó đều là bạn gái của tên khốn kia, cảm thấy cô có động cơ giết người. Mà tại sao, lẽ nào cô đã gặp mặt người phụ nữ đó? Lại còn xảy ra tranh chấp?

“Đúng vậy. Văn tiểu thư không ngại có thể xem ảnh chụp này, đây là cảnh sát lấy được từ một camera trên đường.”

Về mặt Văn Mân nghi hoặc tiếp lấy túi tài liệu từ tay luật sư Lỗ. Sau khi cô mở túi ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là cảnh hai người phụ nữ tranh chấp với nhau, nhìn kĩ một chút sẽ nhận ra trong đó có một người là cô.

Cô nhìn kỹ khung cảnh của bức ảnh, cả thời gian ghi trên đó, nhưng lúc này cần nhất là phải nhớ lại hoàn cảnh khi ấy, cô cảm thấy thực khó khăn. Có lẽ, đối với cô của 11 năm trước thì nhớ lại cũng không phải chuyện gì khó khăn nhưng cô bây giờ chính là linh hồn đến từ 11 năm sau, nếu muốn nhớ lại một lần tranh chấp xảy ra từ 11 năm trước, việc này cũng có hệ số khó khăn quá lớn rồi.

May mắn, trải qua một lúc suy nghĩ, Văn Mân cuối cùng cũng nhớ ra lúc ấy xảy ra chuyện gì.

Vốn hôm đó cô đang chuẩn bị lái xe về nhà, nhưng ngay lúc đó còn phải nhận điện thoại của tên khốn kia, nên cô dừng xe ngay ở ven đường. Mà người phụ nữ này lại vô duyên vô cớ nhấn ga xông lên từ phía sau đâm thẳng vào xe cô. Cô hoảng sợ rồi sau đó xuống xe tìm người phụ nữ này tranh cãi. Chính vào lúc đó, khi xe của hai người va chạm thì camera không ghi được nhưng khi cô xuống xe tranh chấp với người phụ nữ này thì lại lọt vào phạm vi ghi hình của camera, nên lúc này mới có bức ảnh này.

Sau khi Văn Mân đem toàn bộ mọi chuyện trong đầu nói cho luật sư Lỗ, sau đó bọn họ nói chuyện với nhau một lát rồi luật sư Lỗ liền rời đi.

Sau khi luật sư Lỗ đi rồi, Văn Mân nằm trên giường nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra. Từ lời nói của luật sư Lỗ cô biết được, người phụ nữ sau khi xảy ra tranh chấp với cô thì sau đó mấy giờ đã mất tích, một tháng sau, một người đánh cá phát hiện ra xác của người đó trong một cái hồ. Sau một quá trình điều tra, cảnh sát tìm ra thân phận của người bị hại rồi lại tìm được đoạn video này.

Điều tra tiếp, bọn họ còn phát hiện ra hai người đều có cùng bạn trai, nên lúc này mới đưa kẻ tình nghi số một là cô đến trụ sở cảnh sát điều tra. Nhưng bọn họ không ngờ được, khi bọn họ còn chưa tra hỏi được gì thì cô bởi vì đau dạ dày cấp tính mà phải vào viện.

8. Chương 8: Chân Tướng Thật Sự Là Gì?

“A, không đúng.” Văn Mân bỗng nhớ tới một chuyện, sau đó ngồi bật dậy.

Cô nhớ lúc cô được phán vô tội, cảnh sát đưa ra lí do rằng, thân phận thực sự của bị hại có kết luận mới, người bị hại thực ra không phải là người đã tranh chấp với cô ngày hôm đó. Nói cách khác, ngay từ đầu cảnh sát đã phán đoán sai.

Những bởi vì chuyện lần này, cô mới biết được tên khốn kia bắt cả hai tay. Sau đó cô chạy đi tìm tên khốn đó đổi đồ chất, còn chứng kiến hắn với người phụ nữ kia... Thì ra cô ta mất tích lâu như vậy là bởi vì sợ bị người ta tìm được. Lúc này mới chạy lên đây là bởi vì cảnh sát đã bày ra thiên la địa võng đợi sẵn, đã đào được cô ta từ nông thôn ra rồi.

Nhưng mà, tại sao cảnh sát lại phát hiện ra mình đã sai rồi? Lúc trước họ tiêu tốn biết bao nhiêu thời gian điều tra người mà bọn họ cho rằng đã chết, chẳng lẽ chuyện này có quan hệ với hắn sao?

Kiếp trước, lúc luật sư Lỗ tới, cô không hề phối hợp như ngày hôm nay, mà vừa mắng chửi vừa đập đồ, nên đã nhanh chóng ép luật sư Lỗ rời đi. Rõ ràng luật sư Lỗ đến lấy 1 tin tức hữu dụng từ người cô cũng không được mà vì sao sau đó họ lại đoán ra được người phụ nữ phát sinh tranh chấp với cô không phải người đàn bà đã chết kia?

Mà quan trọng hơn, hẳn không phải chỉ là một nhà nghiên cứu thôi sao? Không phải hẳn lúc nào cũng chỉ làm nghiên cứu ở trong trường đại học sao? Vì sao lời hắn nói, cảnh sát lại tin?

Những nghi vấn không ngừng đặt ra trong lòng Văn Mân, khiến cô không có cách nào giải đáp. Bỗng nhiên, cô nhớ tới một câu mà luật sư Lỗ vừa nói, hắn nói, Tiểu Đồng là được ba mẹ cô nhờ giúp xử lý chuyện này. Vậy nhất định ba mẹ cô biết hắn làm gì, cũng sẽ biết rõ khả năng của hắn. Nếu không vì sao ai lại không tìm, mà chỉ tìm hắn?

Vì thế Văn Mân bắt đầu lục tung mọi thứ tìm điện thoại di động. Nhưng mà cô đã quên mất, lúc cô bước vào trụ sở cảnh sát, tất cả mọi vật trên người cô đều bị tịch thu. Sau đó khi đang thẩm vấn thì cô lại té xỉu, được đưa vào bệnh viện cho nên những đồ vật mang trên người lại càng không có khả năng ở đây.

Lúc này, cô không những không tìm thấy điện thoại di động mà ngay cả một đồng tiền xu để đi ra ngoài gọi điện thoại công cộng cũng không có.

Cô vốn định chạy ra ngoài tìm y tá hỏi mượn điện thoại nhưng nghĩ lại, luật sư Lỗ vừa nói, ba mẹ cô hiện giờ đang ở Ả Rập, khi biết cô xảy ra sự cố đã gấp rút trở về, không biết chừng bây giờ đã ở trên máy bay rồi, cho dù cô có gọi điện thoại thì họ cũng đâu nhận được.

Rơi vào đường cùng, Văn Mân đành bất hạnh nằm lại giường, chỉ hy vọng ba mẹ cô có thể mau chóng trở về. Hiện tại cô rất muốn biết rốt cuộc Tiểu Đồng đã làm cái gì.

Bây giờ ngẫm lại, Văn Mân cảm thấy cuộc đời lúc trước của mình đã có quá nhiều sai lầm. Cho dù là lúc cô kết hôn với hắn cũng không hề yêu hắn, thậm chí ngay cả một chút quan tâm ít ỏi tới chồng mà cô cũng không làm được.

Trong cuộc hôn nhân một năm đó, chỉ có lúc hôn lễ là cô có gặp mặt ba mẹ chồng một lần. Chỉ một lần đó, vậy mà cô còn bày ra thái độ lạnh nhạt, sau này cũng chưa bao giờ đến Mỹ thăm hai người lấy một lần.

Bây giờ nhớ lại, thực ra ba mẹ hắn đối với cô rất tốt, có lẽ là bởi vì quan hệ giữa hai nhà rất thân thiết nên cho dù sau đó cô có làm sai chuyện gì thì ba mẹ hắn cũng không trách cứ cô quá nhiều, họ chỉ hy vọng cô có thể thay đổi thái độ, đối xử tốt với con trai họ. Vậy mà cuối cùng, cô vẫn phụ lại ý tốt của hai người.

9. Chương 9: Ngay Từ Đầu Đã Sai Lầm Rồi Sao?

Văn phòng cục trưởng cục công an thành phố A, bởi vì áp lực công việc mà cục trưởng Đỗ vẻ mặt nôn nóng không ngừng đi qua đi lại trong phòng. Đi được vài bước ông lại liếc mắt nhìn bản báo cáo rất dày ở trên bàn, sau khi liếc mắt xong ông lại bắt đầu đi, nhưng bước chân so với lúc trước lại nhanh hơn vài phần.

“Cộc cộc” sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa, cục trưởng Đỗ mới thu bớt biểu cảm trên mặt, ông quay lại ngồi vào bàn làm việc, sau đó mở miệng để người kia bước vào.

“Cục trưởng Đỗ, bác tìm cháu.”

“Ngồi xuống đi, cậu đọc bản báo cáo này đi.”

Cục trưởng Đỗ ném bản báo cáo tới trước mặt đội trưởng Phạm, trên mặt tuy không có biểu cảm gì nhưng ngữ khí lại vô cùng không tốt.

Đội trưởng Phạm hồ nghi cầm lấy bản báo cáo, trong lúc đó còn vụng trộm quan sát vẻ mặt của lãnh đạo nhưng cái gì hắn cũng không nhìn ra.

Khi mở trang thứ nhất ra, vẻ mặt không nghiêm túc ban đầu của đội trưởng Phạm lập tức trở nên nghiêm trọng khác thường.

“Cục trưởng Đỗ, báo...báo cáo này chuẩn xác không?”

“Chuẩn xác không? Cậu lớn tiếng đọc cho tôi, rồi nói cho tôi biết báo cáo này có đúng không.” Cục trưởng Đỗ nhìn trợ thủ đắc lực trước mắt, giọng nói bởi vì bực mình mà có chút lớn tiếng.

Ông vẫn luôn ưng ý Tiểu Phạm này, hẳn đã có nhiều năm làm đội trưởng đội cảnh sát, thái độ làm người cũng trầm ổn nghiêm túc, sẽ không dễ xảy ra tai vạ gì nhưng hiện tại xem ra, hẳn vẫn còn thiếu sót nhiều lắm.

Phạm Vinh thấy cục trưởng Đỗ phát hỏa, nhưng hẳn cũng không dám phê bình kín đáo, chỉ một mực chuyên chú đọc nội dung trong bản báo cáo.

“Người chết được đặt trong túi nhựa polyethylene, cho nên trong quá trình thổi rửa mặt không bị di chuyển, khung xương vẫn đầy đủ, chỉ có xương sọ là có một số mảnh nhỏ.”

“Người chết là phụ nữ trẻ tuổi, tầm từ 18 – 22 tuổi, cao chừng 160 cm, chủng tộc không rõ ràng lắm, nghi là vận động viên quần vợt, bảy tuổi cổ tay từng bị chấn thương, có thể là do đi xe đạp bị ngã sấp xuống, hai tuần sau khi vết thương cũ chưa lành, người này lại tiếp tục đi xe đạp, vì vậy lại bị nặng lên.”

“Vết thương ở đầu không phải là vết thương chí mạng mà là vết thương do bị đâm, từ năm đến sáu lần, là do dao găm quân dụng ka-bar, ngón tay có vết thương do tự vệ chứng tỏ khi ấy người chết có phản kháng, đến lần thứ ba, bốn mới chính là vết thương chí mạng, sau đó người chết ngừng phản kháng.”

“Xương tay của người chết bị tổn thương rất nặng, có thể chắc chắn đây là do dao của hung thủ tạo thành, ngoài ra mảnh nhỏ ở xương sọ chính là do cây búa nặng khoảng 9 kg đánh từ bốn đến năm lần tạo thành, trong xương sọ người bị hại còn chứa thành phần của tảo silic.”

“Đây không phải do nhất thời xúc động mà phạm tội, bởi đây không phải nơi lần đầu tiên người chết bị thương, hơn nữa người chết còn bị đánh nát mặt, rút hết móng tay, cởi bỏ toàn bộ quần áo và tư trang, nhấn chìm xuống đáy nước. Hung thủ cố gắng tranh thủ thời gian nhiều nhất để che dấu thân phận người chết.”

Sau khi đọc xong toàn bộ nội dung trong bản báo cáo, đội trưởng Phạm nhìn xuống chữ kí bên dưới, chữ viết rất ngay ngắn, không hề giống với chữ viết như rồng bay phượng múa của pháp y, khiến người ta không hiểu nổi đang viết cái gì.

“Tiểu Đồng” đội trưởng Phạm theo bản năng đọc lên cái tên này, sau đó hẳn ngẩng đầu lên nhìn cục trưởng Đỗ, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng với không thể tin.

“Bây giờ, cậu còn muốn hoài nghi tính tin cậy của bản báo cáo này sao?” Cục trưởng Đỗ nghiêm mặt nhìn ái tướng đắc lực của mình, giờ phút này, ông chỉ muốn cho hẳn một cái tát thật mạnh. Đã bao nhiêu năm làm cảnh sát rồi, lại còn có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy, vậy mà có thể xác định sai thân phận bị hại ngay từ ban đầu.

“Cục trưởng Đỗ, Tiểu...Tiểu tiên sinh làm sao có thể từ một bộ hài cốt phát hiện ra nhiều điều như vậy. Hơn nữa, mới nhìn một bộ hài cốt mà có thể biết được đối phương là vận động viên quần vợt, còn có 7 tuổi đi xe đạp bị ngã, một tuần sau lại bị ngã xe đạp tiếp, cái này làm sao có thể biết được chứ.”

Đội trưởng Phạm nói lời này không phải vì muốn trốn tránh trách nhiệm, mà bởi vì bản báo cáo này thật sự khiến người ta khó có thể tin nổi. Nếu thật sự từ một khối cơ thể mà da thịt đã bị thổi rửa hết, chỉ còn lại khung xương có thể nhìn ra nhiều điều như vậy, vậy giai đoạn trước bọn hắn cất lực điều tra còn có ý nghĩa gì?

“Từ khớp xương có thể biết được tuổi tác, từ xương chậu có thể biết được giới tính, trên xương vai người chết có vết rách sụn viền, đây là vết thương do vận động. Mà vận động viên quần vợt mắc phải nhiều nhất. Con người trong từng giai đoạn chỉ cần bị thương đến xương cốt nhất định sẽ lưu lại dấu vết ở xương cốt, từ đó có thể dễ dàng phán đoán ra vết thương được tạo thành ở giai đoạn nào.”

“Đội trưởng Phạm, anh cảm thấy tôi giải thích như vậy đã đủ rõ ràng chưa?”

Đột nhiên ở cửa phòng vang lên một giọng nói khiếc cả cục trưởng Đỗ và đội trưởng Phạm đều giật mình. Chờ đến khi nhìn thấy rõ người đến là ai, cục trưởng Đỗ liền nhanh chóng đứng lên, bước nhanh đến trước mặt người đó, nhiệt tình vươn hai tay ra.

Mà người đó chỉ thản nhiên vươn một tay ra nắm nhẹ một cái sau đó lại nhanh chóng rút tay về.

10. Chương 10: Nhận Ra Tình Cảm Của Ba Mẹ

Văn Mân ở bệnh viện chờ đợi, đến hơn bảy giờ tối, ngoài cửa mới truyền đến tiếng động. Thời điểm cô nghe thấy tiếng động này liền vội vàng quỳnh lên ngồi dậy khỏi giường bệnh, nghe thấy giọng nói xa xa đang dần tiến lại gần, cô đoán đó là giọng nói của mẹ mình.

Qua nhiên, chỉ một lát sau, cửa đã bị đẩy ra, một người phụ nữ trung niên phong trần mệt mỏi vẻ mặt tràn đầy lo lắng đi tới. Bà ngồi xuống bên giường bệnh của Văn Mân, ôm lấy cô, gọi vài tiếng “con gái” sau đó mới buông Văn Mân ra rồi cẩn thận nhìn kỹ mặt cô.

“Con, nha đầu chết tiệt này, vì sao lại dính phải loại chuyện này. Vào cục cảnh sát còn chưa tính, vậy mà còn bị cảnh sát đóng gói đưa vào bệnh viện, vì sao con không thể để ba con và mẹ bớt lo đi được?”

“Mẹ, con nhớ mẹ.” Văn Mân nhìn mẹ mình, nước mắt trong nháy mắt đọng đầy hai mắt. Ngay sau đó cô nhào vào lòng Văn mẹ, khóc òa.

Mười năm rồi, cô với mẹ mình đã có mười năm không gặp rồi. Mười năm trước, cô ly hôn với Tiểu Đồng, ba mẹ cô dù thế nào cũng không tài nào hiểu nổi hành vi tác quái của cô. Sau khi khổ sở khuyên bảo không được, đành phần uất rời đi. Không bao lâu sau, cô liền nhận được tin ba mẹ mình gặp tai nạn xe cộ ở Mỹ đã qua đời rồi.

Bây giờ, được quay về lại, ba mẹ cô đều sống. Kiếp này cô tuyệt đối sẽ không để bị kịch kia tái diễn nữa, tuyệt đối không.

“Nha đầu kia, con khóc cái gì? Có phải chịu thiệt thòi gì không, ngoan, đừng khóc, mẹ đang ở đây mà. Có mẹ ở đây rồi. Không khóc, ngoan.” Văn mẹ vốn định sẽ giáo huấn con gái một chút, sao có thể chọn loại người như vậy nhưng lúc này nhìn con gái khóc thảm đến vậy rồi, bà lại mềm lòng, làm sao còn có thể nói thêm điều gì tàn nhẫn nữa.

Lúc này Văn ba theo sát ngay sau Văn mẹ cũng không thể nào nhìn được con gái mình khóc òa. Ông từ từ tiến lại gần, chìa hai tay, một tay vỗ nhẹ đầu vai con gái, một tay nắm lấy bàn tay vợ mình.

“Được rồi, đừng khóc nữa, hiện giờ đã biết đau khổ chưa? Ba đã sớm nói với con, tên đàn ông kia có một đôi mắt hoa đào, khi nói chuyện thì khoa trương trắng trợn, khẳng định không đáng tin cậy nhưng con không nghe, nhất định kết giao với nó, bây giờ phải ăn đau khổ.”

Văn ba dù sao cũng là một người đàn ông, khi nói chuyện vẫn có vẻ cứng rắn, mặc dù rất muốn an ủi con gái nhưng lời nói nghe vào tai lại giống trách cứ hơn.

Trước kia Văn Mân không thể nào nhận ra được tình yêu của ba mình sau hình tượng kiên cường cứng nhắc của ông cho nên cô luôn đối nghịch với ông. Nhưng bây giờ cô khác rồi, có câu khi mất đi rồi mới biết quý trọng, Văn Mân đã mất đi ba mẹ cho nên bây giờ cô có thể dễ dàng nhận ra phương thức quan tâm đặc biệt của ba mình.

“Ba, mẹ, thực xin lỗi. Con biết con sai rồi, con sẽ không bao giờ ...liên lạc với người đó nữa.”

Thấy Văn Mân nhanh chóng nhận thức sai lầm như vậy, điều này làm cho cả Văn ba và Văn mẹ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Con gái của hai người, từ nhỏ đã được nuông chiều, tính tình cực kì kiêu ngạo, chịu không nổi một chút thiệt thòi, có đôi khi biết rõ là mình sai rồi nhưng vì mặt mũi mà sẽ sống chết cố chấp nói mình đúng.

Hôm nay, tiếng “thực xin lỗi” này chính là từ mà 23 năm lần đầu tiên hai người nghe được.

Văn ba và Văn mẹ âm thầm trao đổi ánh mắt, sau đó tự hiểu rằng, nha đầu của họ lần này phải chịu khổ thật rồi.

Văn Mân vốn định chờ khi ba mẹ lại đây sẽ hỏi về Tiểu Đồng nhưng nào ngờ vừa mới thấy hai người, cảm xúc trong cô đã không thể nào không chế, mãi lâu sau mới vất vả dụi đi cảm xúc này, lúc này cô mới nhớ ra chuyện mình muốn hỏi.

11. Chương 11: Thì Ra Là Anh Trai Mắt Kính

“Ba mẹ, lần này có thể vượt qua được dễ dàng là do ba mẹ đã tìm được Tiểu tiên sinh giúp đỡ, anh ấy giúp con tìm một luật sư, sau đó đã hoàn tất thủ tục bảo lãnh rồi, con nghĩ hẳn sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa. Con không có làm cái gì, nhất định cảnh sát có thể tra rõ ràng.” Văn Mân một bên trấn an ba mẹ, một bên cũng kín đáo đề cập đến Tiểu Đồng. Cô không nói tên Tiểu Đồng mà chỉ gọi hẳn là Tiểu tiên sinh, vì cô muốn thu được càng nhiều tin tức từ ba mẹ về hẳn.

“Ừ, ba mẹ tin con không có làm gì, con gái của ba mẹ dù có được nuông chiều cũng không có gan giết người. Đúng rồi, con đã gặp thằng bé Tiểu Đồng rồi sao?”

Văn mẹ nghe thấy Văn Mân nhắc đến Tiểu Đồng, tâm tình phần khởi lên. Tiểu Đồng vốn chính là con rể được bà chọn trúng nhưng bởi vì con gái đã có đối tượng trước rồi, cho dù bà có không ủng hộ nhưng bà cũng đâu có thể can thiệp quá mức vào cuộc sống của con gái mình được. Cho nên về chuyện của Tiểu Đồng, bà vẫn chưa hề đề cập qua. Bây giờ con gái đã nói sẽ cắt đứt với tên đàn ông kia, Tiểu Đồng lại là anh hùng cứu mỹ nhân, đây không phải chính là thời cơ tốt nhất để giới thiệu cho hai đứa gặp mặt nhau sao?

Văn ba và Văn mẹ đã kết hôn với nhau hơn 20 năm, ông đương nhiên hiểu lời của vợ mình là có ý gì nhưng ông cũng không hề ngắt lời bà. Bởi vì ông hiểu được nếu con gái có thể vì chuyện này mà gặp gỡ Tiểu Đồng, sau đó có thể gả cho Tiểu Đồng, đó chính là kết quả không thể tốt đẹp hơn.

“Không có, con còn chưa gặp. Chỉ có luật sư Lỗ đại diện của anh ấy đến hỏi con mấy vấn đề về vụ án. Mẹ, mẹ gọi Tiểu tiên sinh là Tiểu Đồng? Mọi người quen biết nhau sao?”

“Ha ha, nha đầu ngốc này, con đúng là mau quên. Tiểu Đồng a, không phải chỉ có ba mẹ quen biết nó đâu, mà con còn quen thuộc hơn mới đúng. Con quên rồi sao? Anh trai mắt kính sống cạnh nhà mình trước đây, không phải lúc đó con vẫn đi theo đằng sau mong người ta không ngừng gọi “anh trai mắt kính” sao? Mỗi lần về nhà còn nói với mẹ, anh trai mắt kính tốt thế này, anh trai mắt kính tốt thế kia. Có một lần còn kéo tay Tiểu Đồng chạy tới trước mặt mẹ nói, về sau nhất định sẽ gả cho nó.”

Văn Mân nghe Văn mẹ cười kể về chuyện cũ, càng nghe về sau, hai mắt cô càng mở to hơn. Thì ra Tiểu Đồng chính là anh trai mắt kính. Nhưng mà sau này Tiểu Đồng cũng không đeo kính nữa, hơn nữa khuôn mặt cũng hoàn toàn khác so với nam sinh gầy yếu lúc trước. Trước đó cô còn thắc mắc, rõ ràng Tiểu Đồng quanh năm chỉ ở trong phòng nghiên cứu, cũng không thấy hẳn vận động bao giờ, vì sao dáng người lại có thể tốt như vậy.

“Nhưng mà, con không nhớ cũng là điều bình thường. Thời điểm đó con còn rất nhỏ, sau đó ba mẹ Tiểu Đồng lại chuyển công tác sang Mỹ cho nên cả nhà thằng bé di dân sang Mỹ, các con đã lâu rồi không gặp. Lúc đó con còn kéo tay mẹ khóc đến vài ngày, nói có người trộm anh trai mắt kính của con đi rồi, còn muốn mẹ dẫn con đi tìm chú cảnh sát.”

Nói đến chuyện hồi nhỏ của con gái, Văn mẹ bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy buồn cười. Thời gian trôi qua thật là nhanh, tất cả đều giống như mới xảy ra hôm qua thôi, vậy mà cũng đã qua 20 năm rồi.

Cô nhóc con năm đó bây giờ cũng đã trưởng thành rồi, vừa duyên dáng lại yêu kiều.

Văn ba đứng một bên, nhìn con gái, lại nhìn vợ mình, trong mắt cũng có cùng cảm giác xúc động. Đúng vậy, thời gian trôi thật nhanh, bọn họ đã mất một cái đã trở nên già rồi. Bé con năm đó cũng đã sắp đến tuổi bàn chuyện cưới gả. Ông chỉ hy vọng, bé con của ông cả đời này đều có thể vui vẻ bình an.

Ba người trong phòng đều chìm sâu vào trong suy nghĩ của mình mà không hề phát hiện ở ngoài cửa có một thân hình cao lớn đang đứng. Người đó chỉ đứng một lát rồi rời khỏi. Lúc rời đi, khóe miệng xinh đẹp của hắn khẽ cong lên.

12. Chương 12: Thì Ra Là Nhà Nhân Chứng Học

“À, mẹ, vì sao mẹ lại nghĩ tới việc tìm Tiểu Đồng tới giúp con, anh ấy là cảnh sát sao?” Văn Mân biết Tiểu Đồng không phải là cảnh sát nhưng vì muốn biết hắn với cảnh sát có quan hệ gì cho nên cô chỉ có thể hỏi như vậy.

“Cảnh sát !! Ha ha, sao có thể, hai bác Tiểu của con chỉ có Tiểu Đồng là đứa con trai duy nhất, cảnh sát là lại nghề có khả năng nguy hiểm cao, bọn họ sao có thể an tâm mà để đứa con duy nhất của mình đi làm cảnh sát được? Tiểu Đồng là một đứa có hiếu, dù thế nào thằng bé cũng sẽ không ngỗ ngược với ba mẹ mình đâu.” Lúc nói đến đây, Văn mẹ còn đẩy ý tứ liếc nhìn Văn Mân cười một cái.

Văn Mân hiểu ý tứ của Văn mẹ, bà là muốn nhân cơ hội này lên án cô không có hiếu, nói gì cũng không nghe lời. Văn Mân đỏ mặt, làm bộ như không thấy cái liếc mắt này của Văn mẹ, sau đó hỏi tiếp một câu: “Vậy làm sao mẹ lại tìm Tiểu Đồng giúp đỡ, anh ấy cũng không phải cảnh sát, làm sao mà giúp con được?”

“Không biết ư, ha ha, Tiểu Đồng a, tuy thằng bé không phải cảnh sát nhưng lời nói của nó chỉ sợ không mấy người làm cảnh sát dám làm trái, đặc biệt ở khâu phá án. Tiểu Đồng là nhà nhân chứng học, ở Mỹ, nó còn có một cơ sở nghiên cứu riêng, chuyên trách giúp chính phủ liên bang phá án và phân tích những thi thể bị thối rữa, còn có cả những án kiện cần tới việc phân tích xương cốt. Đương nhiên thằng bé cũng có nghiên cứu về những hài cốt từ thời viễn cổ của nhân loại. Mẹ và ba con là trong một hạng mục khai quật di cốt mà gặp lại Tiểu Đồng.”

Văn mẹ nói như vậy, Văn Mân lập tức hiểu rõ vì sao lần này ba mẹ cô lại tìm tới Tiểu Đồng, thì ra hắn còn giỏi cả về phương diện này nữa, hơn nữa...lực ảnh hưởng của hắn về mặt này cũng không hề nhỏ.

“Theo như mẹ nói, vậy anh ấy phải làm việc ở Mỹ mới đúng, vì sao ba mẹ có thể phiền anh ấy từ Mỹ chạy về đây được.”

“Vậy thì có sao, có chuyện gì có thể quan trọng hơn con gái mẹ, hơn nữa lần này cũng thật trùng hợp. Lần này chính phủ Mỹ và trong nước cùng hợp tác làm một nghiên cứu khảo cổ. Tiểu Đồng là chuyên gia đại diện được mời đến nước mình tham dự cuộc nghiên cứu này, cho nên trong khoảng thời gian này thằng bé mới ở trong nước. Mặt khác mẹ nghe bác Tiểu trai của con nói, bộ công an trong nước đang có ý định mời Tiểu Đồng về đảm nhiệm chức cố vấn đặc biệt của bộ công an. Cho nên mẹ nghĩ, nhờ thằng bé giúp đỡ chuyện này, có lẽ cảnh sát cũng có thể nể mặt một chút.”

Nói tới đây, Văn Mân cuối cùng cũng biết rõ về thân phận của Tiểu Đồng, mà cô có thể dễ dàng được chấp thuận nộp tiền bảo lãnh cũng là dựa vào mặt mũi của Tiểu Đồng. Nếu không, cô chính là tình nghi số 1 giết người, làm gì có chuyện sẽ được nộp tiền bảo lãnh chứ.

“Được rồi, có gì mai chúng ta lại nói tiếp. Tôi nghe Tiểu Đồng nói, ngày hôm qua con bé vừa mới làm phẫu thuật, mặc dù chỉ là tiểu phẫu nhưng vẫn cần phải yên tĩnh nghỉ ngơi điều dưỡng, chúng ta hãy để con bé nghỉ ngơi trước.” Văn ba ba phát hiện nét mệt mỏi trên mặt Văn Mân, cho nên ông kéo tay Văn mẹ chuẩn bị rời đi.

Nghe thấy lời nói của ba mình, Văn Mân trào lên xúc động muốn khóc. Người ba săn sóc tỉ mỉ như vậy, vì sao trước kia cô lại cảm thấy ông là một người già nua cổ hủ, mỗi lần ông về nhà đều tranh cãi với ông?

“Ba mẹ, ba mẹ đã vất vả đi một ngày rồi cứ trở về nghỉ ngơi cho tốt. Con không có việc gì đâu, ba mẹ yên tâm đi. Về sau con nhất định sẽ làm một đứa con ngoan, không bao giờ...khiến ba mẹ đau lòng nữa.”

Văn ba ba và Văn mẹ nhìn con gái mình dưới ánh đèn hé ra nụ cười trong trẻo, hiền lành lại nói ra những lời hiểu chuyện đó, trong lòng không khỏi cảm thấy được an ủi. Lần này xem như là trong họa được phúc đi, trải qua chuyện này, con gái của hai người tựa hồ đã trưởng thành rất nhiều, hiểu chuyện hơn rất nhiều.

13. Chương 13: Bộ Xương Nhỏ Bị Xem Nhẹ

Sau khi Văn ba ba và Văn mẹ rời khỏi, Văn Mân nằm trên giường nhìn chăm chăm trần nhà trên đỉnh đầu, trong lòng yên lặng nhớ kỹ một cái tên, Tiểu Đồng.

Nhớ lại lần đầu tiên cô gặp hắn, cô quả thật có một cảm giác giật mình. Cô cảm thấy hắn thật đẹp, đẹp đến không giống như người phàm, không chỉ khuôn mặt mà còn cả dáng người. Cả người hắn đều có cảm giác xa rời với dục vọng, giống như vạn vật khắp trời đất này đều không thứ gì có thể khiến hắn dễ vào trong lòng.

Lúc trước cô sở dĩ nguyện ý gả cho hắn, ba mẹ kỳ vọng là một phần nhưng hơn cả chính bởi vì cô muốn trả thù tên khốn kia. Cô muốn cho tên khốn kia biết, sau khi cô quăng hắn đi, cô lúc nào cũng có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn hắn gấp trăm gấp ngàn lần để gả.

Văn Mân thử đem hình ảnh của Tiểu Đồng với anh trai mất kính trong quá khứ vào cùng một chỗ nhưng cô phát hiện cô không thể nào đem hình ảnh hai người lại cùng một chỗ bởi vì cô đã sớm quên mất hình dáng của anh trai mất kính mất rồi.

Cho dù là Tiểu Đồng, thì hình ảnh của hắn trong trí nhớ cô cũng đã rất mơ hồ rồi, ở trong đầu cô chỉ có cặp mày xéch kia của hắn cùng ánh mắt luôn nhìn cô chăm chú khiến cô có cảm giác kinh tâm động phách.

Sau khi hai người tách ra, đặc biệt lại một lần nữa bị tên khốn kia phản bội, cô không phải không nhớ đến Tiểu Đồng. Mỗi đêm khuya cô đều mơ nếu cô không phản bội Tiểu Đồng, không phản bội cuộc hôn nhân của hai người, có lẽ bây giờ cô đã có hạnh phúc.

Văn Mân nằm một mình trên giường bệnh, đèn trong phòng đã tắt, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào nhưng ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đó chiếu vào khiến khuôn mặt cô trở nên dịu dàng vô cùng.

“Không vào gặp sao?” Lỗ Lâm nhìn thoáng qua phòng bệnh, đối với người đàn ông vẫn chăm chú nhìn vào giường bệnh của Văn Mân hỏi nhỏ một câu.

Người đàn ông đó nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ thản nhiên nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc.” Sau đó liền xoay người rời đi đúng phương hướng hắn đã tới.

Lỗ Lâm nhìn theo bóng lưng cao lớn của người đàn ông đó biến mất ở chỗ rẽ, sau đó lại quay đầu nhìn Văn Mân còn đang nhắm mắt ở trong phòng mà thở dài thật dài.

~~~~~
Hệ thống đèn trong phòng thí nghiệm chiếu sáng như ban ngày, bên trong có một người thanh niên ước chừng hơn 20 tuổi đang chăm chú quan sát từng khúc xương một. Những khúc xương đã được xử lý sạch sẽ đang được bày thành hình người đặt trên một cái bàn dài, từ xa nhìn vào giống như người thanh niên đó đang say mê nghịch ngợm một món đồ chơi vậy.

Khuỷu tay của người thanh niên đó tỳ lên mặt bàn dài, có vẻ như đang nhàm chán đếm số lượng khúc xương, “203, 204, 205, 206.”

Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào bộ xương nhỏ được đặt ở góc bàn. Đầu tiên hắn vẫn nghĩ bộ xương nhỏ như vậy ít có khả năng là xương người, nếu bộ xương này được tìm thấy ở trong ao, vậy nhiều khả năng sẽ là bộ xương của sinh vật nào đó sống dưới nước, chẳng lẽ chính là ếch?

Bây giờ, hấn đột nhiên muốn đem bộ xương nhỏ này đặt dưới kính hiển vi để xem chất xương thể nào hoặc có thể tán một khúc xương trong đó thành bột phần rồi đem đi làm xét nghiệm ADN.

Sau khi có quyết định, người thanh niên liền ngồi dậy, cầm đi một khúc xương thật nhỏ trong bộ xương nhỏ ở góc. Lúc hấn cầm khúc xương đó bước vào phòng xét nghiệm, trên miệng còn khe khẽ hát một khúc ca, nghe kỹ một chút sẽ phát hiện đó là một bài hát thiếu nhi rất nổi tiếng lúc trước, “Một con cóc há miệng...”

14. Chương 14: Tránh Né Bất Hạnh Sau Đây

Văn Mân chỉ trải qua một cuộc tiểu phẫu cho nên chỉ cần ở bệnh viện vài ngày là được ra. Sau khi về đến nhà, cô cũng không vội vã đi tìm Tiểu Đồng, đương nhiên cũng không giống kiếp trước chạy đi tìm tên khốn kia ngã bài.

Một kiếp này, cô quyết định sẽ phân rõ giới hạn với tên khốn kia, cả đời không qua lại với nhau, đương nhiên càng không cần mất công đi chất vấn thêm nữa.

Lúc này đêm đã khuya, Văn Mân ngồi trong thư phòng, chăm chú nhìn về phía tài liệu hiện lên trên màn hình máy tính.

Tiểu Đồng, người chồng kiếp trước của cô, người đàn ông lúc nào cũng lạnh lùng thản nhiên này thì ra lại có một thân phận khiến người khác vạn phần hâm mộ đến thế.

Tuy anh trai mất kính cô yêu thích trước kia dường như đã biến mất khỏi trí nhớ của cô mất rồi nhưng cô vẫn nhớ rõ đó là một người anh cực kỳ thông minh.

Đúng vậy, cực kỳ thông minh. Chỉ số IQ hơn 200 thì sao có thể không thông minh cho được. Văn Mân luôn cảm thấy mình cũng không phải một người ngu ngốc, thậm chí so với người khác còn thông minh hơn một chút nhưng chỉ số IQ của cô ngay cả 140 còn chưa tới.

Hấn thông minh hơn cô nhiều như vậy, lúc lớn lên lại đẹp như vậy, hơn nữa bất kể là bối cảnh gia đình hay chính bản thân hấn đều vô cùng vĩ đại, người như vậy, vì sao lúc trước lại đồng ý quen biết cô, vì sao lại muốn kết hôn với cô.

Lấy chỉ số thông minh của hấn, không có khả năng hấn không thể nhìn ra ngay lúc đó trong lòng cô đã có người khác...sau đó cô tự nhận khả năng che dấu của mình cũng không tốt, hấn cũng không có khả năng không phát hiện ra dấu vết gì nhưng vì cái gì mà hấn vẫn luôn khoan dung với cô, thậm chí cho đến khi ly hôn, hấn cũng không chút nào bạc đãi cô, vì cái gì cơ chứ?

“Tiểu Mân, còn chưa ngủ à?” Nửa đêm rồi giường xuống bếp rót nước uống, Văn mẹ thấy thư phòng vẫn có ánh sáng, cho nên bà đẩy cửa bước vào. Bà nhìn thấy Văn Mân đang ngồi trên ghế, hai chân co vào trong ngực.

“Mẹ.” Văn Mân vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Văn mẹ đang khoác áo ngủ đứng đó, cô chìa hai tay, động tác như muốn ôm Văn mẹ.

Thấy động tác này của Văn Mân, Văn mẹ cười bước lên ôm con gái vào lòng, tay phải còn khi có khi không vuốt lên mái tóc dài của con gái.

“Làm sao vậy? Nhóc, có phải con có chuyện gì không vui không, nói ẹ nghe, có lẽ mẹ sẽ giúp được con.” Văn mẹ không nhìn vào hình ảnh trên màn hình máy tính cho nên bà một lòng nghĩ rằng con gái mình bởi vì chia tay bạn trai trước nên đau lòng. Dù sao từ trước đến giờ, Văn Mân vẫn vô cùng thích hấn, bỗng nhiên biết người mình thích lại có thể đề tiện như vậy, điều này thật sự rất khó có thể chấp nhận.

“Không có, mẹ, con không có không vui. Con chỉ là muốn ở bên mẹ, con cảm thấy đã quá lâu rồi con không được nhìn thấy ba mẹ, về sau ba mẹ có thể ở bên con, không cần phải đi ra nước ngoài được không?” Văn Mân biết yêu cầu của cô sẽ khiến ba mẹ rất khó xử. Dù sao trong tay hai người cũng còn rất nhiều hạng mục, không phải cứ nói có là có thể.

Bây giờ cô sẽ thuyết phục hai người, dù biết ba mẹ sẽ không thể nào làm được ngay nhưng bọn họ có thể hoàn thành từng hạng mục một, không nhận thêm công tác mới nữa. Như thế sau một năm nữa, bọn họ cũng có thể né tránh tai nạn xe cộ bất hạnh kia. Sống lại một kiếp này, điều cô vẫn luôn hy vọng chính là ba mẹ cô sẽ không qua đời sớm như vậy.

15. Chương 15: Gặp Nhau Khi Bọt Kem Đánh Răng Vẫn Còn

Văn mẹ đuổi Văn Mân ra khỏi thư phòng, nhìn thấy cô nằm trên giường rồi đến lúc chuẩn bị ra khỏi cửa bà mới nói sẽ cố gắng sắp xếp.

Có được lời hứa hẹn này của Văn mẹ, Văn Mân cảm thấy cô đã thỏa mãn lắm rồi. Phải biết rằng ba mẹ cô đều là những người vô cùng khát khao sự nghiệp. Tính chất của công việc khảo cổ khiến họ luôn không có khả năng ở bên cô một thời gian dài.

Đời trước, bởi vì khuyết thiếu sự chăm sóc của ba mẹ mà điều kiện cuộc sống của cô so với chúng bạn cùng lứa tốt hơn rất nhiều cho nên ngày dần ngày thảng thối, cô càng thêm kiêu căng hơn.

Bởi vì buổi tối ngủ muộn cho nên sáng hôm sau cô có điểm không muốn dậy. Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến từ ngoài phòng khách, cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường. Sau khi xem xong, cô lập tức ngồi dậy, bây giờ đã hơn 11 giờ rồi.

Thực ra Văn Mân hiện giờ cũng không có việc gì làm. Cô vừa mới tốt nghiệp đại học, còn chưa tìm được việc, chẳng có việc gì khác ngoài an nhàn ở nhà. Nhưng đời trước cô luôn có thói quen dậy sớm, mỗi ngày bảy giờ cô đều thức dậy đúng giờ rửa mặt chải đầu, đúng 8 giờ thì xuất hiện ở công ty cho nên khi xem đồng hồ báo thức cô mới có loại phản xạ vô điều kiện như vậy.

Mãi cho đến khi hoang mang rối loạn chạy vào phòng tắm, sau đó bắt đầu đánh răng, Văn Mân nhìn người con gái tóc dài trong gương vẫn còn vương chút buồn ngủ. Lúc này cô mới có phản ứng, cô vốn không cần gấp gáp như vậy, dù sao cô cũng đang sống ở 11 năm trước.

Sau khi nhận thức được điều này, động tác đánh răng của cô liền chậm lại, thậm chí ở trong miệng còn khe khe hát thầm.

“Tiểu Mân, dậy rồi sao?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, nghe thấy giọng nói này, Văn Mân biết là Văn mẹ cho nên cô vừa đánh răng vừa nhanh chóng chạy ra mở cửa cho Văn mẹ.

Nhưng khi cô vừa mở cửa ra liền gặp ngay ba mình đang cầm một ly trà bước ra khỏi thư phòng. Sau khi ba cô biến mất sau cánh cửa phòng bếp, Văn Mân đột nhiên nhớ ra. Tối hôm qua khi cô còn chưa có tắt máy tính. Sau khi mẹ cô đuổi về phòng, cô chỉ đơn giản là tắt màn hình thôi.

Vạn nhất ba cô đi vào muốn dùng máy tính nếu vậy ông nhất định sẽ nhìn thấy trang mà cô đã mở, nếu ông hỏi cô vì sao phải tra tư liệu của Tiểu Đồng thì cô biết nói thế nào đây?

Nói thì chậm, phản ứng thì nhanh. Văn Mân ngậm bàn chải đánh răng lách qua Lâm mẹ rồi thẳng tắp chạy vọt vào thư phòng.

Sau khi vào thư phòng, cô còn không cẩn thận làm rơi bọt kem đánh răng, sau đó cô hô to một tiếng với người đang ngồi trước bàn máy tính, “Ba.”

Sau khi tiếng “ba” này được hô lên, bọt trên miệng cô cũng văng ra bốn phía, thậm chí còn có một đám bọt bắn vào mặt người nọ.

“Tiểu Mân, con làm gì vậy? Con cứ thế này mà chạy vào thư phòng sao?”

Thời điểm giọng nói từ tốn của Văn ba ba truyền vào lỗ tai cô, Văn Mân cũng thấy rõ người ngồi trước mặt mình là ai.

Cô há to miệng, không để ý đến bột kem đánh răng đang rơi xuống đất, bàn chải đánh răng cầm trong tay lung lay dường như có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

“Anh...anh vì sao lại ở chỗ này?” Sau khi Văn Mân ở trong trạng thái cực độ khiếp sợ phục hồi lại, cô vắt hết óc cũng chỉ nghĩ ra được câu này, nhưng lời này dù có thể nào cũng không giống như lời nói mà hai người lần đầu gặp mặt sẽ nói. Cho đến khi Văn Mân ý thức được điểm này, thì cô đã lỡ nói ra khỏi miệng, không thể vãn hồi nữa rồi.

“Tiểu Mân, sao con có thể không lễ phép như vậy, còn không mau giải thích với Tiểu Đồng, lần này người ta có ơn lớn với con như vậy, con còn phun cả bột kem đánh răng lên mặt người ta nữa.” Văn ba ba một bên trách Văn Mân, một bên lại nhanh chóng đặt tách trà lên trên bàn sau đó rút khăn tay đưa cho Tiểu Đồng đang khẽ mỉm cười nhìn Văn Mân.

“Chú Văn, không sao đâu, trong bột này ngoại trừ vi khuẩn, không vệ sinh lắm thì cũng không có cái gì khác, cháu sẽ không để ý.”

Tiểu Đồng vừa nhận lấy khăn tay vừa nhìn vào Văn ba ba và Văn Mân. Hắn tự nhận là mình đã đáp lại vô cùng ân cần, nhưng khi nghe hắn nói xong lời này, Văn Ba ba với Văn Mân lại liếc nhau, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ không thôi.

16. Chương 16: Chó Và Heo Là Khác Nhau

Bởi vì câu nói kia của Tiểu Đồng, trong thư phòng tồn tại một loại không khí khó tả.

Tiểu Đồng mỉm cười, dùng phong thái nhẹ nhàng thoải mái nhìn cha con họ Văn mà Văn ba ba và Văn Mân lại xấu hổ không biết có nên mỉm cười đáp lại hắn hay không.

“Ba người đứng đó làm gì? Tiểu Mân, còn không trở về phòng thu dọn lại, con để thế này mà ra gặp người sao, rất thất lễ a. Ông già à, Tiểu Đồng hiếm khi nào đến nhà ta, sao ông lại để thằng bé đứng đó, đến nào, Tiểu Đồng, ngồi xuống đây.”

May sao đúng lúc ấy Văn mẹ xuất hiện, phá vỡ không khí kỳ quái vừa rồi, cũng cứu Văn Mân khỏi cục diện xấu hổ này.

Sau khi Văn mẹ vừa dứt lời, Văn Mân liền vội vàng nói một câu: “Thực xin lỗi, con đi trước đây.” Sau đó tựa như nhìn thấy quỷ nhanh chóng chạy về phòng ngủ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại “rầm” một tiếng, cánh cửa phía sau lưng đã thật sự khép lại, lúc này Văn Mân mới dám thở hắt ra. Vừa rồi khi nhìn thấy Tiểu Đồng, cô ngay cả một hơi cũng không thở nổi.

Văn Mân giơ tay lên vỗ vỗ ngực, muốn dùng động tác này bình ổn trái tim đang kịch liệt nhảy lên của mình.

“Văn Mân, không cần khấn trương, không cần khấn trương, không có việc gì đâu, không có việc gì. Anh ấy sẽ không có ấn tượng xấu với mày đâu, mày cũng đâu có ý phun bột kem đánh răng lên mặt anh ấy, không có việc gì đâu, a

~” Văn Mân an ủi mình một lúc lâu nhưng vẫn không thể thuyết phục mình dứt ra khỏi lo lắng, sau khi thét lên một tiếng chói tai, cô liền ngã xuống giường, chôn đầu mình bên trong chăn, vịn vào người, lấy hành động để phát tiết tâm trạng hoảng loạn.

Bởi vì quá chăm chú phát tiết tâm tình buồn bực của bản thân, Văn Mân không hề phát hiện cửa phòng mình đang bị người bên ngoài nhẹ nhàng mở ra.

Tiểu Đồng đứng ở cửa, nhìn người trên giường lát thì cong móng lên, lát thì ôm chăn lăn qua lăn lại, ý cười trong mắt từ từ dâng lên rồi tràn đầy.

“A!

Anh đến đây từ lúc nào, anh thấy cái gì rồi?” Văn Mân thật vất vả mới ổn định tâm tình mình một chút, cô nâng cao tinh thần rồi xuống giường chuẩn bị vào phòng tắm rửa sang lại. Nhưng khi cô vừa ngồi dậy liền thấy ngay khuôn mặt cười vô cùng hiền lành của Tiểu Đồng.

Đúng vậy, hiền lành. Giờ phút này, khi nhìn vào mặt hắn cô chỉ có thể hình dung ra một từ này thôi. Giống như người hắn đang nhìn không phải là một người con gái đã trưởng thành mà là một cô nhóc không có đường ăn thì lăn lộn khóc lóc om sòm vậy.

“Từ lúc mông em cong lên như mông heo ấy, anh đã thấy rồi, còn thấy rất nhiều. Em có muốn anh miêu tả lại hết cho em không?” Tiểu Đồng thấy Văn Mân hỏi mình, vì tính lịch sự, nên hắn mở toang cánh cửa ra, đáp lời.

“...”

Đối mặt trực tiếp với Tiểu Đồng, Văn Mân chỉ cảm thấy không thể nào chống đỡ nổi. Trong thời điểm thế này, không phải những người đàn ông bình thường đều sẽ nói: “Anh vừa mới đến, vẫn chưa thấy được gì, em không cần lo lắng” linh tinh mấy thứ nữa sao? Hắn cần gì phải thành thật như vậy, hơn nữa còn dùng heo để so sánh với cô, bây giờ cô nên đáp thế nào, là nói “Được” hay “không cần” đây.

“Anh không thể dùng từ gì tốt hơn để hình dung em sao? Em làm gì giống heo, heo béo lắm!” Cuối cùng, Văn Mân cúi đầu, đè thấp giọng nói, nho nhỏ phản bác lại một câu, chỉ hy vọng hắn không để ý.

“Thật xin lỗi, em quả thật không hề béo như heo, anh xin thu lại câu nói vừa rồi.”

Văn Mân không ngờ rằng lời cô vừa nói, Tiểu Đồng đều nghe thấy hết, còn nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình. Cô đỏ mặt vừa muốn mở miệng nói “không sao” nhưng bởi vì lời nói ngay sau đó của Tiểu Đồng mà cô đem tiếng “không sao” đã ra đến miệng này nuốt lại vào bụng.

“Anh nên nói, mông em giống y như cún con úp sấp xuống ăn, anh nghĩ, so sánh với cái này hắn là thích hợp rồi.” ***

17. Chương 17: Bị Anh Mê Hoặc

“Vấn đề này rất khó trả lời sao?”

“...” Văn Mân thấy Tiểu Đồng lại tiếp tục hỏi thêm một câu về vấn đề này nữa, cô chỉ cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng, đầu cũng càng ngày càng cúi thấp xuống, tâm trạng cô lúc này giống y như trẻ con làm sai chuyện mà bố mẹ lại cô tình vặn hỏi.

“Này...thực ra, em chỉ tò mò là ai đã giúp em? Còn có...còn có anh rút cuộc có năng lực gì mà giúp được em?” Văn Mân cúi đầu cố gắng suy nghĩ xem làm thế nào để trả lời vấn đề này một cách có lí nhất. Cũng may, cuối cùng cô cũng tìm được một lý do đúng lý hợp tình.

“Ồ

~ Vậy em đối với tin tức mình tra được có cảm thấy vừa lòng không?” Không đợi Văn Mân kịp trả lời, Tiểu Đồng lại trực tiếp nói tiếp: “Anh nghĩ em nhất định là vừa lòng. Bất kể là về tri thức anh nắm giữ, kỹ năng của bản thân hay uy tín đối với giới cảnh sát trong nước, em tuyệt đối sẽ không thể tìm thấy người thứ hai có thể so với anh.”

“...” Văn Mân nghe Tiểu Đồng không những không biết khiêm tốn là gì mà còn tự mình mèo khen mèo dài đuôi, không khỏi ngẩng đầu lên trừng hắn một cái. Nhưng chỉ vì cái trừng mắt này mà lại khiến Tiểu Đồng hiểu lầm.

“Em không cần cảm ơn anh. Thứ nhất, bởi vì anh và ba mẹ em có quan hệ thân thiết, thứ hai là bởi vì anh cũng có ý định của riêng mình. Anh chỉ muốn em nghĩ kỹ nên dùng cái gì để báo đáp lại ân cứu mạng này của anh thôi.”

“Ách...” Không phải người giúp đỡ bình thường đều có câu Thi ân không cần báo đáp sao? Văn Mân âm thầm ở trong lòng oán thầm một câu, đồng thời đối với bộ dáng đương nhiên là thế của Tiểu Đồng mà cảm thấy dở khóc dở cười. Người này sao có thể không biết khách khí đến như vậy.

“Ba mẹ em đâu? Còn nữa, anh tới tìm em là có chuyện gì?” Văn Mân không muốn tiếp tục đề tài này, cho nên cô làm bộ như không chút để ý chuyển sang đề tài khác. Cô biết hỏi thế này, sẽ khiến lực chú ý của Tiểu Đồng tạm thời dời đi.

Quả nhiên sau khi Tiểu Đồng nghe thấy câu hỏi của cô liền đứng lên xoay người đi ra ngoài ban công phòng cô.

Văn Mân nhìn theo Tiểu Đồng. Ở ngoài ban công phòng cô có trồng mấy bồn bạc hà, đã có thể hái được lá rồi, sau đó dưới ánh mặt trời hắt giơ mấy lá bạc hà xanh biếc trong tay, quay về phía cô mỉm cười.

Ngoài cửa sổ có một cơn gió nhẹ thổi qua, mũi Văn Mân liền ngửi thấy một mùi hương bạc hà dễ ngửi, đó là từ trên người hắt phát ra. Qua nhiều năm như vậy nhưng cô vẫn nhớ rõ điều này.

Bởi vì hương thơm quen thuộc này bởi vì nụ cười của hắt dưới ánh mặt trời khiến cho Văn Mân trong nháy mắt liền thất thần, giống như khoảnh khắc này tất cả đều là một giấc mơ đẹp mà thôi. Chờ đến khi tỉnh lại, cô sẽ phát hiện ra mình vẫn đang nằm trên giường bệnh một mình giãy dụa.

“Vì sao em lại nhìn anh mà ngẩn người? Là bị anh mê hoặc sao?” Tiểu Đồng đến gần Văn Mân, nhìn hai mắt cô mê mang hướng về phía mình, khóe miệng hắt lặng lẽ cong lên.

“Ách...” Văn Mân phát hiện, từ sau khi sống lại, khi cô nhìn Tiểu Đồng luôn có loại cảm giác không thể hiểu nhau. Bởi vì mỗi lần nói chuyện cô đều không thể nào đáp lại câu hỏi của Tiểu Đồng. Điều này hoàn toàn không giống cô ở kiếp trước. Ở kiếp trước, khi Tiểu Đồng nói như vậy, cô nhất định sẽ bùng nổ mắng hắt khiến hắt xấu hổ vô cùng, ách, hình như là không, Tiểu Đồng hắt ư, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, hắt cũng đâu biết cái gì là xấu hổ. ***

18. Chương 18: Nói Ví Dụ

Nếu đổi thành người khác hết nói mình là heo là cún, Văn Mân đã sớm mắng ột trận nhưng hiện tại thì không giống, bởi vì người nói lại là Tiểu Đồng.

Văn Mân biết Tiểu Đồng nói những lời này tuyệt đối không có ý tứ gì khác, chỉ đơn giản là hắt cảm thấy bộ dáng cô vừa rồi thật sự rất giống mấy con vật đó. Hắt chẳng qua chỉ đang tìm hình tượng so sánh giống nhất để cô dễ hiểu mà thôi.

Nhưng, vấn đề là, cô cũng không kịp suy nghĩ xem mông mình vừa rồi nhìn giống cái gì a.

Tựa như trước đó ở thư phòng, lời hắt nói tỏ rõ hắt dù bị đánh bọt trắng nhưng cũng không hề chê cô. Lời đó là để thể hiện thiện ý của hắt. Nhưng phương thức biểu đạt của hắt, khi người khác nghe vào trong tai, lại như đang “nói mĩa” vậy.

Nhớ lại kiếp trước, sau khi kết hôn hai người thường xuyên cãi nhau chính bởi nguyên nhân này. Bởi vì hắt không thể nói một câu dễ nghe nào cho nên cô không muốn nghe hắt nói.

Kết quả, số lần cãi nhau cũng càng ngày càng nhiều, tươi cười của hắt ở trước mặt cô cũng càng ngày càng ít, chủ yếu đều im lặng không nói.

Nhớ lại, vẻ mặt Văn Mân lại ảm đạm. Đã qua rồi quãng thời gian cô không thể gặp hắt, thật là tốt. Bây giờ cô không biết có còn cơ hội để quý trọng hắt nữa không.

Chẳng ai là hoàn hảo, Tiểu Đồng cũng như vậy. Chỉ số thông minh của hắt rất cao, chính điều này khiến cho thời thơ ấu, thiếu niên thậm chí cả thời thanh niên của hắt đều bề bộn nhiều việc. Bởi vì lượng tri

thức mà đầu hấn tiếp nhận lớn hơn người bình thường rất nhiều cho nên nó gây ra tình trạng thiếu hụt về phương diện giao tiếp cho hấn.

Ở trong phòng thí nghiệm hấn có thói quen nói năng một cách chính xác, hiệu quả cao. Mà thời gian hấn ở phòng thí nghiệm hầu như chiếm toàn bộ thời gian sống của hấn cho nên khi hấn đi ra khỏi phòng thí nghiệm, cách nói chuyện đó cũng bị hấn đưa vào cuộc sống thường ngày.

Văn Mân nhìn thấy Tiểu Đồng trẻ tuổi của 11 năm trước, trong lòng rối bời. Bởi vì tâm tình phức tạp cho nên Văn Mân có điểm thất thần, cô tựa như hy vọng sẽ nhìn thấy trên gương mặt trẻ tuổi anh tuấn của Tiểu Đồng cảm giác hạnh phúc.

Cho đến khi Văn Mân phát hiện ra khuôn mặt của Tiểu Đồng ngày càng trở nên to hơn, lúc này cô mới giật mình nhận ra không biết từ khi nào Tiểu Đồng đã bước gần tới trước mặt cô rồi.

Cô ngơ ngác nhìn Tiểu Đồng cúi xuống, chìa ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau lau khóe miệng cô, sau đó tầm mắt hấn lướt qua đầu vai cô rơi xuống chiếc chăn ở phía sau cô.

“Em làm dây bột kem đánh răng ra chán rồi.”

Sau khi Tiểu Đồng thản nhiên nói những lời này, Văn Mân chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên. Cô theo bản năng đưa tay kéo chiếc chăn ở phía sau mình, giống như muốn giấu nó đi, cũng giống như muốn mang theo khóe miệng còn dính bột kem đánh răng chui vào trong chăn trốn đi.

“Không giấu được đâu. Chăn của em là màu hồng, bột kem đánh răng nhất định sẽ để lại vết bẩn màu trắng, nhìn thấy rất rõ ràng.”

“...Tiểu Đồng, anh có thể cái gì cũng đừng nói ra được không? Có những thứ nói ra sẽ làm cho người ta cảm thấy...rất thẹn thùng.” Văn Mân cắn môi tính nhẩm nhưng cuối cùng vẫn không nhận được cú đầu nhỏ giọng kháng nghị.

“Nói ví dụ như?” Tiểu Đồng nhìn Văn Mân, trong mắt xuất hiện tia nghi vấn.

“Nói ví như...nói ví như...” Văn Mân không đoán được Tiểu Đồng sẽ hỏi cô câu này, trong khoảng thời gian ngắn, cô căn bản không thể nào đưa ra một ví dụ thỏa đáng.

“Nói ví như em lén lút lên mạng tra tư liệu về anh, điều này sẽ làm em thẹn thùng sao?”

“...” ***

19. Chương 19: Bị Hại Là Một Người Hoàn Toàn Khác

“Chú Văn bảo bồn bạc hà em trồng tốt lắm, bảo anh có thể tới hái một ít, quả nhiên là không tồi.”

Khi nói chuyện, Tiểu Đồng còn đặt lá bạc hà lên mũi sau đó nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng đáp lại. Hấn thông thả ngẩng mặt lên làm cho Văn Mân thấy rõ đường cong của cằm hấn.

Thấy Tiểu Đồng như vậy, trái tim vốn đã yên tĩnh của Văn Mân lại một lần nữa đập thành thạch. Cô bỗng nhớ tới đêm tân hôn của bọn họ, ở thời điểm đó hấn cũng y như vậy, lúc đó cô cũng nhìn thấy nhưng lúc đó trong lòng cô bởi vì có người khác cho nên không thể thưởng thức. Mà kiếp này, lòng cô chỉ hướng về hấn, đối với hấn một chút lực chống cự cũng không có nổi.

“Khụ...Tiểu Đồng, án của em đã tra đến đâu rồi?” Văn Mân cúi đầu, nhẹ nhàng khụ một tiếng, muốn làm cho giọng nói của mình nghe có phần nghiêm túc hơn.

Tiểu Đồng lướt qua Văn Mân đi vào bên trong, sau khi thoải mái tựa lưng vào sofa, lúc này hấn mới nhìn vào Văn Mân nói: “Nghiêm túc mà nói đây không phải là án kiện của em. Bởi vì vụ án này cũng chẳng liên quan gì với em, em chỉ đơn giản là một người vô tội bị liên lụy vào mà thôi.”

“Anh đã điều tra rõ ràng chân tướng sự việc rồi sao? Vậy người bị hại là ai?” Văn Mân vẫn luôn muốn biết xem thân phận thực sự của người bị hại. Dù sao cô đã sống qua hai kiếp, đều bởi vì cô ấy mà vào cục cảnh sát, sau đó cũng bởi vì vào cục cảnh sát mà Tiểu Đồng mới có thể xuất hiện. Tuy rằng nói thế này thì cũng hơi khùng bồng nhưng không thể phủ nhận, cô ấy hay chính là bộ hài cốt của cô ấy chính là bà mối của cô với Tiểu Đồng, nếu như đời này cô vẫn có thể gả cho Tiểu Đồng.

“Chân tướng sự việc cũng không khó tìm. Người bị hại là một nữ vận động viên quần vợt mà bạn gái của bạn trai em lại là một người lười vận động, căn bản còn chưa chơi quần vợt bao giờ, duy chỉ điểm này đã có thể đoán ra cảnh sát tìm lầm người rồi.”

Tiểu Đồng thoải mái dựa vào ghế sofa, một bên thưởng thức lá bạc hà trong tay, một bên kể rõ đầu đuôi vụ án. Lúc nói đến bạn gái của bạn trai cô thì hẳn một chút cũng không để tâm đến nói chuyện này ra sẽ khiến phụ nữ đau lòng đến thế nào. Đương nhiên ở trong suy nghĩ của hắn, nói cái này cũng không có gì sai, bởi vì đây vốn là sự thật.

Cũng may, trải qua mười năm, tình cảm của cô đối với người đàn ông kia cũng đã sớm hóa thành hư không, cho nên khi Tiểu Đồng nói như vậy, một chút cảm giác đau cô cũng không có. Ngược lại đối với những lời nói sau đó của Tiểu Đồng cô lại càng cảm thấy hứng thú.

“Anh nói, mới chỉ có điểm này, chứng tỏ anh đã tìm được rất nhiều điểm đáng ngờ mà tất cả chúng đều chứng minh hai người đó không phải là một người. Vậy ngay từ đầu cảnh sát đã tìm lầm người sao?”

“Đúng vậy, anh tìm thấy ở bên cạnh bộ hài cốt có một bộ xương vô cùng nhỏ. Sau khi xem xét, phát hiện chính là xương cốt còn ở thể phôi thai của người, căn cứ vào tình trạng của bộ xương thì thời gian hình thành của cái thai này đã gần năm tháng. Từ kết quả AND cho thấy, phôi thai cùng với nạn nhân có quan hệ ruột thịt. Sau đó anh lại tìm được sổ chữa bệnh của bạn gái bạn trai em. Cô ta bởi vì sinh non quá nhiều lần mà bị bác sĩ chẩn đoán cả đời sẽ không thể sinh con. Cho nên đáp án là gì, không phải đã rất rõ ràng rồi sao?”

“Vậy vì sao cảnh sát lại nghi ngờ em? Không phải anh nói thi thể đã thối rửa gần như hoàn toàn, chỉ còn lại xương cốt, vậy vì sao lúc trước bọn họ lại nhận định em cùng với bị hại có liên can?”

“Bởi vì lúc hài cốt của bị hại được vớt lên còn tìm được một cái ví da. Bên trong ví có ảnh chụp của bạn gái bạn trai em, mà thi thể bởi vì đã thối rửa gần như hoàn toàn cho nên không thể nhìn ra hình dáng ban đầu. Trong kho dữ liệu ADN của cảnh sát lại không thể tìm ra người nào có cùng ADN như vậy. Trong tình huống đó, họ chỉ có thể cho rằng cái ví này là của người chết. Ít nhất đây cũng là một hướng điều tra. Sau đó, cảnh sát lại thu thập được đoạn băng ghi hình em xô xát với người đó ở một nơi gần đó. Mà sau đó người này lại mất tích, cả thời gian gây án và địa điểm đều rất phù hợp, nói như vậy, em có thể hiểu rồi đúng không?”

Nghe xong đáp án, Văn Mân chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Cứ như vậy, cứ như vậy cô đã bị hoài nghi thành tội phạm giết người, nếu không phải Tiểu Đồng xuất hiện, chẳng phải cô đã trở thành hung phạm giết người, phải chịu tội oan sao? ***

20. Chương 20: Vấn Đề Khó Có Thể Trả Lời

“Em cảm thấy cứ như vậy định cho em tội danh này thật không thể nào tưởng tượng nổi?” Tiểu Đồng nhướn mi lên, nhìn thấy rõ ràng tia không cam lòng trong đôi mắt Văn Mân.

Văn Mân cười khổ, cúi đầu khẽ nghịch ngón tay mình rồi lại hỏi nhỏ một câu: “Em cũng đâu thể cảm thấy đây là điều đương nhiên được?”

“Dựa vào trình độ giám định ở trong nước hiện giờ, mới chỉ dừng lại ở mức xem xét tình trạng thi thể của nạn nhân mà nạn nhân ở đây đã gần như phân hủy hoàn toàn. Phương hướng điều tra của bọn họ không hề sai, sai ở chỗ bọn họ không có một nhân tài chuyên nghiệp cao cấp giống như anh.”

Dù biết Tiểu Đồng nói đúng sự thật nhưng trong lòng Văn Mân vẫn không nhin được oán thầm một câu “Anh không khen mình một câu sẽ chết sao”, đương nhiên xét trong tình huống trước mặt, bọn họ mới quen biết không bao lâu, cô đương nhiên sẽ không đem những lời này nói ra.

Đợi đến khi tất cả vấn đề của mình đã hỏi xong, Văn Mân mới ý thức được một vấn đề, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Đồng, trong mắt lộ ra một tia lo lắng.

“Tiểu Đồng, em xem trên ti vi không phải đều nói các tư liệu về vụ án đều là cơ mật, không cho phép tiết lộ với người ngoài mà? Anh nói cho em biết nhiều như vậy, có thể gặp phải phiền toái gì không?”

Tiểu Đồng thấy Văn Mân để lộ vẻ mặt trong lo lắng lại có phần thân thiết, hẳn không nhin được cười: “Bọn họ để cho anh tham gia vào vụ án này, chính bản thân họ cũng đã vi phạm nguyên tắc này rồi. Anh cũng đâu phải người ở trong hệ thống của bọn họ, cho nên không cần phải tuân thủ theo nguyên tắc của họ, hơn nữa em là đương sự của vụ án, chính là người vô tội bị oan uổng, đương nhiên có quyền biết rõ đầu đuôi sự việc.”

Thấy bộ dáng chăm chú của Văn Mân khi nghe hẳn giải thích, tựa như nuốt lấy từng lời hẳn nói, Tiểu Đồng đang ngồi trên sofa chợt thẳng lưng, vươn ra tiến lại gần cô, nhìn vào mắt cô, mỉm cười hỏi một câu: “Em quan tâm đến anh sao? Em đối với anh là vừa gặp đã yêu sao?”

Nghe thấy hai câu hỏi của Tiểu Đồng, Văn Mân thiếu chút nữa mà phun máu lên mặt hẳn. Sao trên đời này lại có một người trực tiếp đến mức không biết xấu hổ như vậy? Rốt cuộc hẳn là một người vô cùng miễn cảm hay là một người quá chậm chạp không hiểu cảm xúc? Cả đời trước, hẳn cũng là như vậy sao? Sao cô thấy không giống?

Nói thật, đối với việc đời trước thái độ ban đầu của Tiểu Đồng đối với cô là gì, Văn Mân cũng không còn nhớ rõ. Thời điểm đó, tâm tư của cô không đặt trên người hẳn, cho đến khi tất cả mọi chuyện xảy ra rồi, hẳn đã biến thành người ăn nói có ý tứ rồi. Tuy hành động của hẳn vẫn tiết lộ sẵn sóc của hẳn đối với cô nhưng trong lời nói, tất cả đều là trầm mặc.

“Tiểu Đồng, tìm được chưa?” Văn ba ba thấy Tiểu Đồng vào phòng con gái lâu như vậy mà vẫn chưa đi ra cho nên không nhin được hỏi một câu. Ông cũng muốn chế tạo cho hai đứa nhỏ có cơ hội ở chung nhưng... dù sao ông cũng là một người ba, cũng đâu thể để con gái mình cùng với một người đàn ông có cơ hội cò sát ra lửa sớm đến thế.

Văn Mân nhìn thấy ba mình xuất hiện ngoài cửa phòng, trong lòng không xác định là thất vọng hay nên cảm thấy may mắn. Suy nghĩ cẩn thận lại, cô cảm thấy vẫn là may mắn hơn, bởi vì hai vấn đề Tiểu Đồng hỏi, cô căn bản không biết nên trả lời thế nào.

21. Chương 21: Lệnh Khởi Quy Đạo

Ở trên bàn cơm rốt cuộc Văn Mân cũng biết nguyên nhân vì sao Tiểu Đồng xuất hiện ở nhà mình. Thì ra Văn ba ba và Văn mẹ ngày mai sẽ trở về Ả Rập rồi, công tác khảo cổ ở bên đó là do hai người chủ trì, trước đó cô xảy ra sự cố vì vậy hai người lo lắng cho cô nên bỏ qua hết thấy mọi việc. Bây giờ biết

cô không có việc gì tự nhiên ba mẹ cô sẽ phải nhanh chóng trở về đó.

Mà Tiểu Đồng giúp nhà cô một ơn lớn như vậy cho nên ba mẹ cô muốn mời hẳn một bữa. Hơn nữa hai người cũng hi vọng có thể nhân cơ hội này khiến cho con gái với Tiểu Đồng có thêm nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau hơn, có lẽ sẽ cò sát ra lửa cũng đâu phải chuyện không bất ngờ.

Biết được tin tức ba mẹ mình sắp đi, trong lòng Văn Mân ngập tràn kinh ngạc. Cô vẫn nhớ kiếp trước bởi vì tâm trạng cô không tốt cho nên ba mẹ vẫn ở bên cô thật lâu, cho đến sau khi cô gặp gỡ với Tiểu Đồng, hai người kết hôn xong lúc đó ba mẹ cô mới xuất ngoại. Vậy mà bây giờ mọi chuyện lại

hoàn toàn không giống với kiếp trước.

Mà càng khiến Văn Mân sốt ruột là, ba mẹ cô đi rồi vậy thì ai sẽ sắp xếp cho cô gặp gỡ với Tiểu Đồng a. Nếu không phải do ba mẹ, cô làm thế nào có thể gặp cho Tiểu Đồng.

Càng nghĩ, Văn Mân làm sao còn có tâm tư ăn cơm. Cô chỉ một mực lén lút nhìn Tiểu Đồng ngồi ở phía đối diện, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Bộ dáng mất hồn mất vía của cô rơi vào trong mắt Văn ba ba và Văn mẹ, trong lòng hai người vui đến nở hoa. Vốn bọn họ cho rằng Văn Mân hăm sâu vào tình cảm với người bạn trai trước như vậy, lần này tuy có tỉnh ngộ, biết tên kia không đáng tin cậy, quyết tâm chia tay rồi nhưng cũng cần có thời gian chữa lành vết thương. Cho nên hai người không dám tùy tiện để Văn Mân quen với người khác, chỉ sợ sẽ khiến con gái họ kích động.

Nhưng nhìn cảnh này, xem ra bọn họ cũng không cần lo lắng rồi. Nha đầu của hai người nhất định đã động tâm với Tiểu Đồng rồi, bằng không chỉ có một bữa cơm mà nhìn trộm người ta tới 20 lần a.

Mà thằng bé Tiểu Đồng này cũng thật lạ. Rõ ràng bọn họ bắt gặp khi bé con nhà mình không chú ý, thằng bé cũng cong miệng trộm cười. Ngay từ lần đầu tiên Văn Mân nhìn lên nó, nó đã để lộ vẻ mặt này, cũng không biết hai đứa này muốn làm trò quỷ gì.

Một bữa cơm ai cũng mang trong mình những suy tính riêng. Tiểu Đồng bởi vì có việc nên sau khi ăn xong cảm ơn mọi người đã chiêu đãi rồi bước đi luôn.

Sau khi Tiểu Đồng đi, Văn Mân cũng trở về phòng mình. Cô đứng cạnh cửa sổ nhìn chiếc xe của Tiểu Đồng càng lúc càng đi xa, sau đó biến mất ở chỗ rẽ.

Sau đó, cô nhìn chằm chằm chỗ rẽ kia mà ngơ ngẩn. Cô vốn nghĩ đời này sẽ đi theo quỹ đạo như trước cho nên từ đầu tới giờ cô vẫn chưa bao giờ lo lắng tới hôn sự của mình và Tiểu Đồng. Không nghĩ tới, vận mệnh vào hôm nay chợt nghịch chuyển thật lớn. Ba mẹ cô đi rồi, cô với Tiểu Đồng phải làm sao đây?

Không được, cô phải nghĩ cách để giữ ba mẹ cô lại. Tuy công tác của ba mẹ rất quan trọng nhưng nếu vì hạnh phúc của cô hẳn hai người cũng sẽ bằng lòng, nếu không kiếp trước ba mẹ đâu ở bên cô lâu đến vậy, không phải sao?

Đúng, nếu cô lại thêm một lần nữa làm y như cũ chẳng phải sẽ tốt sao? Rốt cuộc đời trước cô đã làm thế nào?

Cô nhớ rõ, sau khi ra khỏi viện cô đã đi tìm tên khốn kia. Sau đó bắt gặp người đàn bà kia ngay trong nhà hân, sau khi náo loạn một hồi, cô liền một mình đi tới quán bar uống đến say mềm. Sau đó, sau đó xảy ra chuyện gì cô không thể nào nhớ được, chỉ biết sau khi tỉnh lại cô đã ở nhà rồi mà ba mẹ đang rất lo lắng trông coi cô.

Được, cứ làm như thế đi. Tên khốn kia cô cũng không muốn gặp nữa, chỉ bằng cứ trực tiếp đến quán bar, sau đó giả vờ uống say, để cho người phục vụ gọi điện cho ba mẹ cô. Cô giả vờ say khướt nói mình hiện giờ đau lòng thế nào, khổ sở thế nào, áp lực thế nào. Cô không tin, cô đã vậy rồi, ba mẹ cô còn có thể mặc kệ cô mà ra nước ngoài công tác.

22. Chương 22: Say Rượu

Văn Mân hạ quyết tâm sẽ diễn y như thế. Thực ra trong lòng cô rất áy náy. Dù sao nếu cô làm như vậy, công tác của ba mẹ cô sẽ phải chậm trễ ít nhiều nhưng thực sự cô không nghĩ ra phương pháp thứ hai có thể cứu lấy hôn nhân của cô với Tiểu Đồng.

Văn Mân thừa dịp Văn ba ba và Văn mẹ đi tản bộ dưới vườn hoa bèn lên ra ngoài. Trước đó cô còn để lại một tờ giấy trong phòng, nói mình muốn ra ngoài giải sầu, để ba mẹ cô đừng lo lắng. Thực ra đây là cô cố tình tung hỏa mù, ra ngoài giải sầu chứng tỏ cô có tâm sự, bằng không cần gì phải giải sầu?

Theo trí nhớ mơ hồ về kiếp trước, Văn Mân tìm thấy quán bar mà cô có ấn tượng, vừa vào cửa, cô đi bị cảnh mờ ảo cùng những ánh đèn lóe sáng ở đó làm cho đau đầu.

Bởi đã từng bị ung thư, hơn nữa còn biết rõ nỗi thống khổ của ung thư giai đoạn cuối cho nên bản năng của Văn Mân vô cùng chống lại cách sống sa đọa này. Vừa mới vào cửa, cô đã muốn quay đầu trở về nhà. Nhưng nghĩ đến tương lai của cô với Tiểu Đồng, cô lại cắn chặt răng kiên trì đi vào.

Sau khi vào trong bar, cô tìm một chỗ ngồi yên tĩnh ở góc quầy, gọi phục vụ mang tới một ly Whiskey sau đó cô cầm ly rượu trong tay, không uống. Tay còn lại bôi rượu lên cổ, tai còn có cổ tay, giả thành bộ dáng uống đến say khướt.

Sau khi công tác chuẩn bị đã hoàn tất, Văn Mân mới lấy điện thoại di động ra đưa cho người phục vụ, nhờ anh ta gọi về nhà giúp, nói cô uống say đến tủy lủy rồi, cần có người đón cô trở về.

Người phục vụ của quán bar nhận điện thoại rồi giương mắt quan sát Văn Mân. Hắn rất tò mò không biết vì sao cô lại muốn náo loạn ồn ào như thế. Nhưng nhớ đến tiền bo đã được nhận, hắn lại không dám hỏi nữa, ấn đúng tám số điện thoại nhà của vị khách này.

Cho đến khi điện thoại được nhận rồi, nghe được đối phương trả lời rồi, lúc này người phục vụ mới hiểu rõ vì sao lại có một màn này. Vì thế hắn nhìn Văn Mân bằng một ánh mắt thấu hiểu rồi thêm mắm thêm muối vào lời dặn của Văn Mân lúc trước để nói cho đầu bên kia.

“Nói thế nào?” Văn Mân thấy người phục vụ ngắt điện thoại, cô lập tức vội vàng hỏi.

“Nói là nửa giờ sau sẽ đến, bảo tôi trong lúc đó hãy trông chừng cô, đừng để cô bị người khác mang đi hoặc là đừng để cô la hét linh tinh gì đó.”

Trực giác của Văn Mân mách bảo cô mấy lời này có gì đó không đúng nhưng cô lại không nghĩ ra rốt cuộc nó không đúng ở chỗ nào, cho nên cô đành đem cảm giác không thể hiểu rõ này ném ra sau đầu. Sau khi cảm ơn người phục vụ, lúc này Văn Mân mới suy nghĩ xem lát nữa nên nói thế nào mới thích hợp.

Kiếp trước, sau khi say rượu cô đã nói gì cô đâu còn nhớ nữa. Bây giờ cảm xúc của cô còn chưa tới, không biết nên nói gì đây. Chờ đến khi cô vất vả lắm mới nghĩ ra vài câu, giờ tay nhìn đồng hồ mới phát hiện đã sắp đến giờ rồi. Cô uống nửa ly Whiskey còn lại nhưng chỉ ngậm ở trong miệng.

Sau khi uống rượu vào, cô cũng không nuốt, chỉ hy vọng làm thế này sẽ khiến mùi rượu được nồng hơn.

Nếu ở kiếp trước, cô căn bản không đem ngụm rượu này để vào mắt. Trong vô số đêm mất ngủ, cô đều dựa vào rượu mới ngủ được, cho nên tử lượng của cô rất tốt. Nhưng kiếp này cô sao còn dám uống rượu. Cô lo lắng nếu uống xong ngụm rượu này, với cơ thể bây giờ của cô sẽ không thể nào chịu đựng được.

Văn Mân ước chừng thời gian, cảm thấy ổn ổn rồi lúc này mới đi đến nhà vệ sinh, bỏ ngụm rượu này đi. Sau khi trở lại, cô liền giả bộ ghé vào quầy bar không nhúc nhích, đợi ba mẹ đến đón cô trở về.

Văn Mân mới gục xuống trong chốc lát, khóe mắt cô liền liếc thấy một bóng dáng đi đến gần bên

mình. Nhưng đây lại không phải là ba mẹ cô. Tuy góc độ nhìn khiến cô không thể nhìn thấy mặt người đó nhưng chóp mũi cô lại ngửi thấy một mùi hương bạc hà thoang thoảng.

23. Chương 23: Càng Giúp Càng Phiền

“Xin chào, tôi chính là người vừa mới nghe điện thoại.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, thậm chí cô còn ngửi được mùi bạc hà thoang thoảng chứng minh dự cảm của cô là thật. Văn Mân nhắm chặt hai mắt, vô cùng hi vọng rằng mình đã thực sự say đến chết rồi, miễn cho cô khỏi xấu hổ.

Rõ ràng cô bảo người phục vụ gọi vào số máy riêng của nhà cô, vì sao người xuất hiện ở đây lại là hắn. Mà dựa theo lời vừa rồi của hắn, người vừa nghe điện thoại nhất định cũng là hắn. Không phải hắn còn công việc phải xử lý cho nên đã trở về phòng nghiên cứu rồi sao? Vì sao vẫn còn ở nhà cô, thậm chí còn trùng hợp nhận cuộc điện thoại kia.

A

Ông trời ơi, cho cô sống lại một đời đã không dễ dàng, không những thế ông còn không chỉ một... mà...liên tục trêu trọc cô đến ba bốn lần.

“Xin chào, tôi nhận ra giọng anh. Vị tiểu thư này uống rượu say rồi, lúc cô ấy ngồi ở đây mặt mày vẫn luôn ủ ê, có vẻ không vui. Sau khi say còn không ngừng gọi “Chồng à”. Tôi nghĩ cô ấy nhất định rất yêu anh. Hai người là vợ chồng, có gì không vui nói ra là được rồi, làm chồng thì nên rộng lượng với vợ mình.”

Người phục vụ quán bar vì nhận được rất nhiều tiền boa của Văn Mân, hơn nữa hành động giả say rượu nhờ hấn gọi điện thoại của Văn Mân thực sự dễ khiến người khác hiểu lầm hai người thành vợ chồng cãi nhau, cô vợ cố ý diễn trò để anh chồng lo lắng. Cho nên giờ phút này, hấn tự nhận là mình đã vô cùng tốt mà nói dối thêm cho Văn Mân, một lòng muốn Văn Mân có được hiệu quả tốt nhất nhờ màn diễn này.

Nghe thấy tên phục vụ quán bar bốc phét như thế, Văn Mân vẫn đang ghé vào quầy bar giả vờ say rượu không nhận được tức giận muốn nhảy lên mắng chửi, “Lỗi tai nào của cậu nghe thấy bà đây gọi chồng à, con mắt nào của cậu chứng kiến bà đây mặt mày ủ ê.”

Cũng may, trước khi cô đánh mất lý trí còn kịp nhớ rõ mình “đang say rượu”, nếu cô nhảy dựng lên như thế, chỉ sợ sau đó sẽ rất khó giải quyết.

Văn Mân âm thầm nắm chặt tay, cố gắng nhắc nhở mình, tôi say, tôi say rồi, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không biết.

Sau khi Tiểu Đồng nghe xong, chỉ liếc mắt nhìn người phục vụ quán bar một cái, sau đó tầm mắt hấn liền rơi xuống người vẫn đang lẳng lặng nằm úp sấp ở một chỗ, trong ánh mắt lộ ra tia nghiền ngẫm.

Người phục vụ kì quái nhìn một nam một nữ trước mắt, dù không biết hai người làm trò xiếc gì nhưng hấn tự nhận khả năng của hấn tới đâu hấn đã giúp đỡ hết rồi, tiếp theo đây, sự việc có phát triển thế nào cũng không liên quan đến hấn. Cho nên hấn vừa cầm lấy một cái khăn trắng lau sạch các loại ly vừa yên lặng chuyển sang chỗ khác phục vụ khách hàng.

Văn Mân nằm úp sấp ở một góc, nhìn trộm cặp chân dài kia, đầu của cô úp lên hai cánh tay nên chỉ nhìn được từng đó. Qua một lúc lâu sau, một chút tiếng động cũng không có, người kia cũng không có ý muốn đỡ cô dậy. Giờ phút này cô lại không thể nào nhìn được trên mặt Tiểu Đồng là vẻ mặt gì, chỉ cảm thấy nóng lòng đến phát điên.

Hấn ngàn vạn lần đừng có tin lời nói dối của tên phục vụ chỉ giới thiệu vào việc của người khác kia, vạn nhất hấn tin rằng cô đối với tên khốn kia tình cũ khó quên, lại còn thân mật đến mức gọi chồng à, vậy thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch được a.

Ngay khi Văn Mân còn nghĩ có nên dừng cảm đứng lên giải thích không thì trên đỉnh đầu cô bỗng truyền đến giọng nói vô cùng từ tốn: “Em muốn tiếp tục giả vờ để anh công em về nhà? Hay là tự mình đứng lên theo anh về nhà?”

24. Chương 24: Vẻ Mặt Của Em Khi Say Rượu

Văn Mân xám xịt theo sau lưng Tiểu Đồng ra khỏi quán bar. Giờ phút này, cô thật sự chỉ muốn đâm đầu vào đâu đó chết luôn đi. Rõ ràng là một kịch bản rất tốt lại bị tên phục vụ quán bar thích xen vào việc người khác phá hỏng, còn nữa, Tiểu Đồng, hấn không ở phòng thí nghiệm, lại chạy đến nhà cô làm cái gì?

“Lần sau có giả say thì nhớ vỗ hồng cả phần cổ và da mặt nữa nhé, giả say cũng giả không giống, chặc.”

Tiểu Đồng đi ở phía trước, nói mà cũng không quay đầu lại, sau đó còn “chặc” một tiếng rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ai uống rượu cũng đâu nhất định là da phải đỏ lên, có người còn xanh mặt mà chạy vào WC ấy!” Văn Mân nhìn bộ dáng muốn ăn đòn của Tiểu Đồng mà chỉ muốn xông lên đánh cho hắn một trận. Nhưng cuối cùng, cô cũng chỉ đành cúi đầu, đá chân, nhỏ giọng phản bác.

Bởi vì Văn Mân cứ cúi đầu chuyên tâm nhìn mũi chân mình cho nên cô không để ý đến người đi đằng trước cô đã sớm dừng chân, xoay người đứng đối diện với cô.

Cho đến khi đầu của Văn Mân đâm thẳng vào lòng hắn, cô mới chợt phát hiện ra hắn đã sớm đứng lại rồi.

“Á...Sao anh không nói tiếng gì mà đứng yên một chỗ thế này? Đau chết mất.” Văn Mân vuốt vuốt cái mũi bị đập vào, bất mãn oán hận.

“Không ai bảo em đi đường thì phải nhìn đằng trước sao? Nếu trước mặt em là một cây cột điện, vậy em đâm phải nó cũng sẽ trách mắng nó sao? Em cảm thấy trách cứ một cây cột điện có thể khiến cho em bớt đau hơn sao?”

“Ách...em còn chưa có nói gì a, vì sao mà anh đã liên tục trách mắng em rồi.”

Lúc này, vẻ mặt của Tiểu Đồng khi nhìn Văn Mân thực nghiêm túc, giống như chuyện xảy ra vừa rồi chính là chuyện vô cùng lớn mà không phải chỉ là vấn đề nhỏ nhặt khi hai người va vào nhau. Đối mặt với Tiểu Đồng như vậy, Văn Mân vô cùng mất mặt, cô không dám phản bác, chỉ rầu rĩ đáp lại một câu,

chủ yếu là để diễn tả oan ức của bản thân.

“Lần sau đi đường nhớ phải cẩn thận. Đâm vào bị đau chỉ có mình em, đau ở trên người, không ai thay em được. Còn nữa, em mà uống rượu là cả người đỏ hồng, sẽ không bao giờ xanh mặt mà chạy vào WC cả.” Nói xong, Tiểu Đồng vươn tay xoa xoa cái mũi bị sưng hơi đỏ lên của Văn Mân, sau đó lại xoay người đi đến bãi đỗ xe.

Văn Mân nhìn theo bóng lưng Tiểu Đồng, ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Cả đầu cô chỉ suy nghĩ một vấn đề, làm sao hắn biết khi cô uống say cả người sẽ đỏ lên?

25. Chương 25: Ngày Mai Gặp Lại

Bởi vì trong lòng Văn Mân tồn tại nghi vấn cho nên suốt dọc đường cô đều không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt dò xét Tiểu Đồng đang chuyên tâm lái xe.

Mà Tiểu Đồng thì sao? Hắn còn vô cùng chăm chú với tình hình giao thông, lái xe vững vàng, căn bản không hề phát hiện Văn Mân đang nhìn lên hắn, nhưng nếu nhìn thật cẩn thận sẽ phát hiện khóe miệng của hắn không lúc nào không cong lên.

Sau khi đưa Văn Mân về đến nhà, Tiểu Đồng cũng không đi xuống xe, chỉ đơn giản là giúp cô tháo chốt dây an toàn, sau đó lướt qua cô, giúp cô mở cửa xe, bộ dáng như thể muốn nói: em mau vui vẻ xuống xe đi.

Cho đến cuối cùng Văn Mân cũng không thể lấy được dũng khí tiến lên hỏi vì sao hắn biết khi cô say rượu cả người sẽ đỏ hết lên, cô nghiêng đầu muốn nói lại thôi nhìn Tiểu Đồng mà hắn từ đầu tới đuôi đều là một bộ dáng không có giác ngộ, cuối cùng cô cũng chỉ có thể cắn môi, xuống xe.

Mà ngay tại lúc cô đóng cửa xe vào, Tiểu Đồng lại hạ thấp cửa sổ xe xuống, ném ra một câu: “Ngày mai gặp lại.”

Sau đó hắn ngay tại lúc cô đang trợn mắt há mồm mà lái xe rời đi.

“Ngày mai gặp lại? Ngày mai gặp làm cái gì? Cô đã đồng ý những gì chẳng lẽ cô còn quên sao?” Văn Mân đứng yên tại chỗ một lúc lâu, dù có thể nào cũng không nghĩ ra mình đã đồng ý gặp hắn ngày mai lúc nào, rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể về nhà trước đã, không biết chừng ba mẹ của cô cũng sẽ biết lí do vì sao.

Văn Mân mới chìa khóa cắm vào ổ, cửa đã bị người từ bên trong mở ra trước rồi, cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt lo lắng của ba mẹ mình đang đứng ngoài cửa.

Thời điểm Văn mẹ đến gần Văn Mân chỉ thoáng chốc bà đã ngửi thấy mùi rượu trên người cô, lo lắng trong mắt càng thêm nồng đậm.

“Nhóc, con làm sao vậy? Có gì không vui thì nói với ba mẹ, con, một đứa con gái nửa đêm chạy tới quán bar uống nhiều rượu như vậy, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Văn mẹ đi lên trước ôm lấy Văn Mân, dù vậy vẫn không ngớt lời trách móc quan tâm.

“Mẹ, con không sao đâu, chỉ muốn ra ngoài giải sầu, sau đó không cẩn thận bị người ta đổ rượu lên người cho nên cả người đầy mùi rượu. Con sợ trên đường lái xe nếu có cảnh sát kiểm tra, thấy mùi rượu trên người con sẽ cho rằng con say rượu vì thế mới nhờ người phục vụ quán bar giúp con gọi điện thoại về nhà, để ba mẹ tới đón con.”

Tuy giải thích như vậy nhưng từ lời giải thích của cô vẫn nhận thấy rất nhiều chỗ không hợp lí, chỉ là Văn ba ba và Văn mẹ thấy cô nói chuyện rõ ràng, quả thật không giống như đã uống say cho nên mới không truy cứu tiếp.

Mà Văn Mân sau khi nói xong cũng đã hiểu rõ vì sao Tiểu Đồng lại nói ngày mai gặp lại, đơn giản bởi vì hần đã lái xe của cô đi mất rồi.

Hần không hỏi cô một câu mà đã lái xe cô đi mất tiêu rồi!

“Mẹ, không phải Tiểu Đồng đi rồi sao? Vì sao anh ấy lại quay lại nhà mình, rồi còn nhận điện thoại nữa?” Theo hiểu biết của cô về Tiểu Đồng, hần không phải là một người tùy tiện tiếp điện thoại của người khác ở trong nhà của họ.

“Thằng bé đến lấy bạc hà, ban công của con không phải vẫn trồng mấy bồn bạc hà sao? Tiểu Đồng rất thích bạc hà, đi tới nửa đường mới nhớ ra vẫn chưa lấy bạc hà, lúc điện thoại reo, mẹ và ba con còn đang ở trong phòng con chăm sóc mấy bồn bạc hà này, tay dính toàn bùn đất cho nên mới nhờ

Tiểu Đồng tiếp điện thoại, không nghĩ tới lại là chuyện của con. Quả thực là quá phiền toái cho Tiểu Đồng rồi, thằng bé bận như vậy mà vẫn phải đi đón con về nhà.”

Nói xong lời cuối cùng, Văn mẹ vẫn không quên nói tốt cho Tiểu Đồng vì không hề biết suy nghĩ của con gái về Tiểu Đồng cho nên chính bà cũng không biết, ở trong lòng con gái bà đã sớm hạ quyết tâm phải gả cho Tiểu Đồng rồi, cả buổi tối nào loạn thế này cũng chỉ vì mục đích này mà thôi.

26. Chương 26: Bức Ảnh Cũ

Văn Mân thật vất vả mới thoát khỏi Văn mẹ vẫn đang không ngừng quan tâm, vừa vào phòng, cô liền thấy ngoài ban công đã được gột sạch bùn đất, thay vào đó là một chậu hoa bạc hà bằng nhựa.

Đúng rồi, lí do gặp hần ngày mai chẳng phải sẽ nhiều thêm một cái nữa sao, tên kia quên mang bạc hà đi rồi.

Nhắc tới Tiểu Đồng bỗng nhiên Văn Mân nhớ tới vấn đề cô vẫn băn khoăn trước khi về nhà, vì thế cô lập tức xoay người mở cửa phòng, nhắm thẳng phòng Văn mẹ mà tiến.

“Mẹ, con hỏi mẹ chuyện này được không, vì sao Tiểu Đồng lại biết khi con uống say cả người sẽ đỏ hồng vậy?”

Văn mẹ thấy Văn Mân vừa đến đã hỏi câu này, không khỏi sửng sốt, sau đó trên mặt bà lộ ra một nụ cười tươi: “Không ngờ Tiểu Đồng, thằng bé này còn nhớ rõ à, nhóc à, tự con cẩn thận nhớ lại xem.”

Nói xong lời này, Văn mẹ quay đầu lại nhìn Văn ba ba sau đó cả hai mỉm cười với nhau, khép cửa phòng lại, cũng không để ý đến khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi của Văn Mân.

Văn Mân ngượng ngùng đóng cửa phòng lại, vừa bĩu môi đi đến bên sofa dưới chân giường, vừa suy nghĩ xem mẹ cô nói lời này là có ý gì, cái gì mà Tiểu Đồng vẫn còn nhớ rõ? Nói như vậy Tiểu

Đồng hân đã từng nhìn thấy dáng vẻ của cô khi say rượu, vậy vì sao cô lại không nhớ chứ?

Thoải mái tựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, sao đó Văn Mân chợt vỗ đầu ngồi dậy, “Con nhớ rõ cái gì mà con nhớ rõ, không phải đã nói là con say sao? Người say thì còn nhớ rõ cái gì, thật sự là đầu óc rối loạn hết rồi.”

Một lần nữa dựa lưng ngồi trên sofa, lúc này Văn Mân mới chậm rãi nhớ lại những sự việc xảy ra sau khi cô gặp Tiểu Đồng, từ chuyện cô chặt vật chạy vào thư phòng rồi bị hân bắt gặp cho đến tối nay khi hân đưa cô trở về còn không quên nhắc một câu thật êm tai: Ngày mai gặp lại.

Từng chuyện từng chuyện một như một bộ phim quay chậm chậm trong đầu cô, khiến Văn Mân không tự giác mỉm cười.

Cả ngày hôm nay, cô cảm thấy mình còn hiểu Tiểu Đồng hơn so với một năm ở bên hân. Tuy tính cách hân vẫn khó chịu như vậy nhưng cô phát hiện thực ra hân cũng sẽ lo lắng đến cảm nhận của người khác, chỉ có điều hân luôn dùng một phương thức khác lạ để quan tâm người khác, mà phương thức này thì người bình thường đều không thể hiểu nổi.

Nhớ tới Tiểu Đồng, Văn Mân cũng chợt nhớ cách đây không lâu hân cũng ngồi ở đây, kể cho cô đang ngồi trên giường nghe về vụ án, cô biết, công tác khám nghiệm của hân tuyệt đối không thể đơn giản như vậy nhưng hân lại lựa chọn che giấu hết thấy khó khăn ở sau lưng, dùng thái độ thoải mái khiến cô an tâm.

Ai nói hân không dịu dàng, chẳng qua dịu dàng của hân ban đầu cô còn không hiểu.

Nghĩ đến đây, Văn Mân không tự giác lui cả người vào bên trong sofa, nghiêng đầu lẳng lặng ngủ thiếp đi, giống như làm như vậy có thể cảm nhận được ôm ấp ấm áp của hân.

“Tiểu Đồng, anh nhất định phải chờ em, em sẽ cố gắng hết sức để đi tới bên anh.”

~~~~~

Đầu bên này Văn Mân hăm sâu mình trong nhớ nhung, mà Tiểu Đồng ở phòng thí nghiệm đang dựa sát vào bàn, nhìn tấm ảnh cũ trong ví da mà mỉm cười ngây ngốc.

“Nhìn cái gì mà cười thành như vậy?” Chung Phàm vừa cầm một tập báo cáo đi tới vừa cười hỏi bạn tốt.

Nhưng trước khi Chung Phàm kịp đi tới, Tiểu Đồng đã cất ví da đi, Chung Phàm chỉ nhìn được thoáng qua trong bức ảnh đó hình như có hai đứa bé, còn cái gì cũng không thấy rõ.

27. Chương 27: Bữa Sáng

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức ở đầu giường mới reo lên tiếng thứ nhất, Văn Mân đã nhảy dựng khỏi giường rồi vội vàng chạy vào phòng tắm rửa mặt. Hôm qua cô đã đặt đồng hồ là bảy giờ, thực ra Tiểu Đồng hẹn hôm nay gặp, nhưng giờ giấc cụ thể thể nào đều không nói với cô, cô dậy sớm như vậy chủ yếu là tự mình ép mình.

Nhưng Văn Mân cảm thấy dậy sớm chuẩn bị so với dậy muộn rồi vội vàng vàng thì tốt hơn nhiều, ngày hôm qua đã mất mặt lắm rồi, hôm nay nhất định phải lấy lại mặt mũi.

Hơn nữa trước khi đồng hồ báo thức reo cô cũng đã tỉnh, chẳng qua trong người cảm giác không được tự nhiên cho nên vẫn mở to mắt nằm trên giường, nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức cứ chậm chậm nhích lên.

Khi đồng hồ báo thức vang lên, cô có cảm giác như được đại xá, lúc trước nằm trên giường cố gắng nín nhịn chờ đợi hoàn toàn là tự làm tự chịu.

Sau khi rời giường, Văn Mân nhận lúc ba mẹ mình còn chưa tỉnh dậy, người giúp việc trong nhà cũng chưa đến mà chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh tìm chút nguyên liệu nấu ăn.

Đời trước cô chính là một đại tiểu thư há mồm chờ người đưa cơm tới, sau khi kết hôn cũng không hề có trách nhiệm làm vợ, cả ngày không phải đi dạo phố shopping thì cũng là làm đẹp, ngay cả một bữa cơm cũng chưa bao giờ làm cho Tiểu Đồng. Nhưng thật ra sau khi ly hôn, cô vì giữ lấy tim của tên khốn kia mà thường xuyên xuống bếp, dần dần lại luyện thành một tay nấu nướng thật tốt. Sau khi tách khỏi tên khốn kia, cô dựa vào tài năng làm đồ ngọt của mình mà lập ra một chuỗi cửa hàng đồ ngọt nổi tiếng cả nước.

Bây giờ nghĩ lại, kiếp trước sở dĩ cô say mê làm đồ ngọt như vậy đó là bởi vì lòng rất đau, bởi vì đau lòng cho nên mới hy vọng miệng mình có thể nếm được hương vị ngọt ngào.

Văn Mân nhìn vào tủ lạnh, phát hiện bên trong tủ lạnh chỉ còn có một túi bánh bao, mấy túi chân giò hun khói, vài quả trứng gà, dưa chuột, ngoài ra còn có sữa, cũng chẳng còn thứ gì khác nữa.

Ba cô rất kén ăn, đồ ăn vào nhất định phải thật tươi cho nên đồ ăn trong nhà đều do người giúp việc đi mua từ sáng sớm, nguyên liệu nấu ăn trong một ngày cũng phải dùng hết, bây giờ có thể tìm thấy từng ấy thứ trong tủ đã xem như may mắn lắm rồi.

Văn Mân đứng ở trước tủ lạnh suy nghĩ một lát, mấy thứ đồ này cũng chỉ có thể làm được sandwich đơn giản, không biết Tiểu Đồng có thích không?

Kiếp trước, tuy cô có một năm hôn nhân với Tiểu Đồng nhưng hai người chưa bao giờ cùng nhau ăn một bữa sáng nào cả, mỗi ngày cô đều ngủ cho đến khi mặt trời lên ới rồi giường, lúc tỉnh dậy thì hần đã sớm không còn bên cạnh rồi, mà chính cô cũng chưa bao giờ hỏi người giúp việc trong nhà trước khi hần ra ngoài đã ăn sáng chưa.

Nhớ tới chuyện cũ, phần áy náy trong lòng Văn Mân đối với Tiểu Đồng lại càng thêm nồng đậm, một người vợ như cô, cả đời trước vì sao hần lại chịu được?

Chuẩn bị xong sandwich, xếp đồ tươi vào hộp thật ngay ngắn. Sau đó Văn Mân cầm theo sandwich, sữa còn có một túi lá bạc hà thật to rồi chuẩn bị ra ngoài tìm Tiểu Đồng. Nhưng đi ra tới cửa cô mới phát hiện, cô không biết nên đến chỗ nào để tìm hần. Hôm qua hần nói với ba mẹ cô là phải quay về phòng nghiên cứu làm việc nhưng phòng nghiên cứu của hần ở đâu cơ chứ? Kiếp trước cô không hề nghe nói hần có phòng nghiên cứu ở trong nước, chỉ biết hần đảm nhiệm chức giảng viên thỉnh giảng ở đại học A, thậm chí ngay cả khoa hần dạy cô cũng không biết.

Cũng may ngay tại lúc Văn Mân vẫn còn đang rối rắm, Văn mẹ đã tỉnh dậy rời khỏi phòng ngủ, thấy cô ăn mặc chỉnh tề, trong tay còn cầm theo một gói to chuẩn bị ra ngoài thì kinh ngạc.

“Nhóc, con muốn đi đâu vậy?”

“Mẹ, vừa lúc hôm qua xe của con bị Tiểu Đồng mang đi rồi, anh ấy còn quên luôn bạc hà ở đây, con đi tìm anh ấy lấy xe rồi gửi bạc hà, nhưng con không biết phòng nghiên cứu của anh ấy ở đâu, mẹ có biết không?”

“...Sáng sớm con đi tìm Tiểu Đồng chỉ là vì lấy xe rồi tặng bạc hà thôi ư!” Văn mẹ không dám tin quan sát Văn Mân từ trên xuống dưới, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Ách...cái này thì, con cần dùng xe, hơn nữa...hơn nữa hôm qua ba mẹ đã rửa sạch bùn đất đi rồi, nếu không sớm gieo trồng thì bạc hà sẽ không sống được.”

Mặc kệ Văn Mân giải thích như thế đúng rồi nhưng Văn mẹ chỉ nhìn vào gói to đồ ăn cô giữ rịt bên người mà cười thâm, giống như đang bảo con không cần giải thích, mẹ cũng biết, có thể hiểu được, có thể hiểu được.

Vì thế Văn Mân đỏ bừng mặt đối mặt với gương mặt tươi cười của Văn mẹ, may mắn là cuối cùng cô cũng hỏi được địa chỉ của sở nghiên cứu.

28. Chương 28: Bị Mắc

Văn Mân đứng ở ngoài sở nghiên cứu, sững sờ nhìn cảnh vệ cầm súng đứng hai bên, cô lại cúi xuống kiểm tra thêm lần nữa đối chiếu địa chỉ viết trên giấy với địa chỉ nơi đây, là nơi này, đúng vậy mà, nhưng... Có thể là do Tiểu Đồng giúp cảnh sát khám nghiệm hài cốt các vụ án giết người nguy hiểm nhưng mà sở nghiên cứu này cũng đâu cần phải sử dụng hệ thống phòng bị cao như vậy chứ.

Nhưng dù thế nào nếu cô cứ tiếp tục đứng ngoài cổng cũng không thể làm được gì, tìm được Tiểu Đồng vẫn quan trọng hơn.

Văn Mân nhìn hai người cảnh sát đang dùng ánh mắt đề phòng lia tới mình, biết mình không thể tự tiện xông vào sở nghiên cứu được, may mà trên tờ giấy Văn mẹ còn viết thêm số điện thoại di động của Tiểu Đồng cho cô.

Văn Mân nhập dãy số trên giấy vào điện thoại rồi gọi đi, điện thoại nhanh chóng được tiếp, microphone yên lặng một lát rồi mơ hồ truyền đến một tiếng đáp “alo”.

“Khụ, Tiểu Đồng, em là Văn Mân, em bắt xe tới rồi...còn có bạc hà của anh ngày hôm qua quên cầm đi, em mang đến cho anh.”

“Em ở bên ngoài sở nghiên cứu?” Dù Tiểu Đồng vẫn buồn ngủ nhưng điều này cũng không thể ảnh hưởng đến phân tích của hần đối với vị trí hiện giờ của Văn Mân, cô nói là đã bắt xe tới rồi, chính điều này nói cho hần biết cô đang ở đâu, hơn nữa còn tới rồi.

“Ừ.”

“Đứng yên ở đó, chờ anh một lát.”

Tiểu Đồng chỉ nói một câu đơn giản như vậy rồi cúp điện thoại. Văn Mân nhìn cuộc nói chuyện hiện lên đã bị ngắt, bĩu môi, nhỏ giọng than thở một câu: “Ngắt điện thoại cũng không thèm nói trước một tiếng.”

Một lát sau Văn Mân đã nhìn thấy Tiểu Đồng mặc áo dài màu trắng xuất hiện ở cửa phòng nghiên cứu, bởi vì buổi sáng gió rất to, mà tốc độ đi tới của hần rất nhanh cho nên áo dài màu trắng của hần tạo nên một độ cong tuyệt đẹp, từ xa nhìn lại, cảm thấy dường như hần đang cười gió mà đến.

“Buổi sáng độ ẩm thấp, chỉ mặc có ít quần áo như vậy, không lạnh sao?” Ngay lúc Văn Mân còn đang ngây người, Tiểu Đồng đã chạy tới trước mắt cô, hần nhìn bộ quần áo phong phanh trên người cô, bất mãn nhún mày.

“Ách...không lạnh, bây giờ cũng không phải mùa đông, không tới nông nỗi đó.”

Nghe xong lời biện giải của Văn Mân, hiển nhiên Tiểu Đồng không hài lòng, hần nhún mày, tự giác tiếp lấy gói đồ to trong tay cô sau đó mới thản nhiên đáp lại: “Cảm cúm bình thường không phải xuất hiện ở mùa đông khắc nghiệt mà chính ở thời điểm chuyển giao hai mùa, chút kiến thức cuộc sống ấy còn không hiểu, không biết bao nhiêu năm qua làm sao em có thể sống được tới giờ.”

“...”

Tiểu Đồng nhìn gói to đầy bạc hà bên trong, vô cùng tự giác cho rằng đồ trong gói tất cả đều là cho hần cho nên không chút khách khí vừa đi vào sở nghiên cứu vừa nâng tay lên mở gói đồ.

Khi nhìn thấy bên trong gói to còn có một hộp đồ ăn với hai bình sữa thì bàn tay hần hơi khựng lại một chút sau đó mới quay đầu lại mỉm cười nhìn thoáng qua Văn Mân đi sau lưng hần.

29. Chương 29: Nhóc Con Nhút Nhát

“Cho anh?”

“Ách...ừ.” Bởi vì đi vào bên trong sở nghiên cứu có rất nhiều bậc thang mà hôm nay Văn Mân lại đặc biệt ăn mặc thật đẹp để đến gặp Tiểu Đồng, giày cao gót dưới chân cô rất cao, lúc Tiểu Đồng hỏi, cô đang cúi đầu nhìn hai chân, nhất thời không hiểu được Tiểu Đồng ám chỉ cái gì, đến khi cô ngẩng đầu nhìn thấy hộp đồ ăn trong tay Tiểu Đồng mới đỏ mặt gật đầu.

Lần thứ hai gặp mặt đã làm bữa sáng cho hân, điều này có vẻ hơi thô lỗ nhưng thực ra cô chỉ muốn bù đắp lại kiếp trước chưa bao giờ làm cái gì vì hân mà thôi, lúc làm cũng không nghĩ đến chuyện ở kiếp này hai người mới gặp nhau có vài lần.

Sau đó Tiểu Đồng cũng không nói gì nữa mà Văn Mân cũng không giải thích gì thêm.

Sau khi đi vào sở nghiên cứu, Văn Mân mới phát hiện nơi này thực sự rất trống trải, vừa vào cửa đã

bắt gặp một căn phòng rộng lớn, trên trần nhà còn có một chiếc đèn trần thủy tinh rất to rủ xuống khiến cả căn phòng trở nên sáng ngời mà bốn phía xung quanh căn phòng đều có lối đi, cũng không biết những lối đi đó sẽ dẫn tới nơi nào.

Tiểu Đồng cũng không dừng lại ở đây, hân nhanh chóng dẫn Văn Mân tới cầu thang phía đối diện, sau khi lên đến lầu hai, hiện ra trước mắt Văn Mân tiếp tục là một căn phòng vô cùng trống trải, nhưng mà ở giữa căn phòng này có một cái bệ dài, bên trên bày đủ loại dụng cụ thiết bị và một cái bệ nhỏ hơn, từ xa nhìn vào giống như có một người đang nằm trên giường, nhưng Văn Mân biết không phải như thế, bởi vì sau khi đến gần cô có thể nhìn thấy rõ ràng từng khúc xương trắng được sắp xếp theo đúng thứ tự khung xương cơ thể người.

Tuy Văn Mân đã từng chết một lần, lúc biết Tiểu Đồng giúp đỡ cảnh sát phá án cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối mặt với hài cốt nhưng giờ phút này cô vẫn cảm thấy sống lưng phía sau lạnh toát, bởi vì sợ hãi nên cô không tự chủ ẩn cả người ở sau lưng Tiểu Đồng, mượn bả vai rộng lớn của hân che tầm mắt của mình.

“Em sợ sao? Bên trong cơ thể em cũng có từng ấy xương cốt, có gì mà phải sợ. Hơn nữa số xương cốt này đều đã rửa sạch nhiều lần, tuyệt đối rất sạch sẽ, em không cần lo lắng vi khuẩn đâu.”

Tiểu Đồng bởi vì động tác trốn tránh sau lưng của Văn Mân mà dừng bước, hân nhìn thoáng qua bộ hài cốt trên bệ cao, tự nhận là tốt bụng an ủi cô vài câu nhưng có lẽ hiệu quả không được tốt lắm thì phải.

Mất thấy Văn Mân vẫn cúi xuống, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chính là vẻ mặt của cô gái nhỏ sợ mình sắp phải chứng kiến vật gì đó vô cùng khủng khiếp, trong mắt Tiểu Đồng hiện lên ý cười.

Hân vươn tay, bọc lấy bàn tay đang nắm chặt trong túi của cô, mỉm cười nói một câu “Nhóc con nhút nhát”, sau đó cứ thế nắm tay cô dẫn vào văn phòng của mình.

Văn Mân không ngờ được Tiểu Đồng sẽ có hành động như vậy, độ ấm truyền đến từ lòng bàn tay của hân thật kỳ diệu có thể khiến toàn bộ sợ hãi của cô biến mất, cô chăm chú nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, trong lòng chỉ hy vọng, đời này bọn họ có thể nắm tay cùng đi vào hôn nhân.

30. Chương 30: Khó Tính

“Chân giò hun khói?” Tiểu Đồng cắn một miếng sandwich bên trong lộ ra một miếng thịt hun khói, ấn đường hân nhúu lại.

“Anh không thích chân giò hun khói à?”

Thời điểm hỏi câu này, lòng Văn Mân cũng căng thẳng, lo hân không thích ăn mà đây lại là lần đầu tiên cô chuẩn bị bữa sáng cho hân, vậy mà lại phạm vào điều kiêng kỵ, ấn tượng sau này nhất định sẽ rất kém.

“Người sử dụng loại thịt chế biến sẵn quá liều so với người không ăn sẽ có tỉ lệ tử vong cao hơn 44%, ăn các loại thịt chế biến sẵn quá liều cũng làm tăng nguy cơ bị bệnh tim lên tới 72%, nguy cơ bị ung thư tăng

11%, mỗi ngày ăn vào hơn 160g được định nghĩa là ăn quá liều. Thịt chế biến sẵn có chứa rất nhiều axit béo, hàm lượng cholesterol cũng cực kì cao, thời gian ướp muối, hun khói còn được kéo dài để tăng độ ngon sẽ làm gia tăng chất gây ung thư.”

Sau khi Tiểu Đồng bình tĩnh niệm xong một chuỗi dài tác hại của chân giò hun khói, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Văn Mân, “Dựa vào các nguyên nhân kể trên, em cảm thấy anh sẽ thích chân giò hun khói sao?”

Sau khi nói xong lời này, Tiểu Đồng lại cắn một miếng sandwich trong tay.

“Ách...Không phải anh nói ăn chân giò hun khói sẽ không tốt, sẽ bị ung thư, vì sao...?”

Văn Mân vì những lời của Tiểu Đồng mà hai má đỏ bừng, giống như bữa sáng cô chuẩn bị cho hắn là tối hại hắn, nhưng khi cô nhìn qua lại phát hiện hắn tiếp tục thong thả ăn sandwich thì chợt kinh ngạc, cô không tự giác đã đem nghi vấn trong lòng nói thẳng ra.

“Hàm lượng bên trong chân giò hun khói vẫn chưa vượt quá 160 gam, hơn nữa, nếu anh không ăn như đã nói thì em sẽ không vui.”

“ ... ”

Nghe thấy Tiểu Đồng nói như vậy, Văn Mân cũng không biết mình nên cảm động hay là nên dừng cảm quát mắng hắn, nếu sợ cô không vui không phải ngay từ đầu đã không nên nói nhiều như vậy sao? Đã nhiều lời như vậy sau đó lại vì cô mà cố buộc mình ăn, hắn tính thế nào vậy?

“Đừng ăn, anh uống sữa đi, anh nói rất đúng, chân giò hun khói quả thực không tốt cho sức khỏe, lần sau em sẽ chuẩn bị cho anh cái khác.”

“Đây là tự em hứa nhé, ngày mai anh đi tìm em hay là em tự mình mang đến đi.”

“ ... ”

Văn Mân trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Đồng gặm sandwich ngon lành. Đây là cái gì vậy, cô đã đồng ý chuẩn bị bữa sáng ngày mai cho hắn lúc nào?

“Tiểu Đồng, anh cố ý phải không? Tất cả chỉ vì muốn em ngày mai lại chuẩn bị bữa sáng cho anh đúng không?”

“Em cảm thấy anh nói tất cả những lời này chỉ vì một bữa ăn sáng thôi sao?” Tiểu Đồng không trả lời thẳng với Văn Mân, mà thích thú liếc cô một cái sau đó quay đầu lại, lấy giấy ăn trên bàn, tao nhả lau sạch sẽ vụn bánh.

Lại một lần nữa Văn Mân vì câu hỏi của Tiểu Đồng mà không biết nên trả lời thế nào. Cô phát hiện, ở kiếp này, ở trước mặt Tiểu Đồng cô luôn lâm vào tình huống bất ngờ, cũng không biết là do tài ăn nói của hắn hay bởi vì ở kiếp này cô thích hắn trước.

Bởi vì trong phòng nghiên cứu có rất nhiều dụng cụ kì quái, hơn nữa bên ngoài văn phòng còn có một bộ hài cốt, Văn Mân ở trong phòng Tiểu Đồng không được bao lâu liền rời đi.

Tiểu Đồng tiễn Văn Mân ra đến ngoài sở nghiên cứu, giúp cô gọi taxi rồi lấy từ trong áo khoác ra một tờ giấy thông hành.

“Em cầm cái này, ngày mai trực tiếp đến văn phòng anh tìm anh, anh cũng không cần ra ngoài đón em nữa.”

Văn Mân ngồi vào trong xe, ngẩn ngơ nhìn vào tờ giấy thông hành trên tay, cho đến khi một cơn gió lạnh ngoài cửa sổ phảng phất qua mặt, cô mới ý thức được một chuyện, hôm nay cô tới để lấy xe nhưng vì sao lúc này cô lại ngồi taxi về nhà, còn nữa, vì sao ngày mai cô lại phải đến.

Cùng lúc đó, cô bỗng nhiên hiểu được những lời nói của Tiểu Đồng lúc trước. Hắn nói ăn chân giò hun khói sẽ không tốt thật sự đúng là không phải chỉ vì một bữa sáng. Chẳng phải đến bây giờ cô vẫn không hiểu vì sao mình lại đồng ý ngày mai sẽ đến chỗ hắn sao? Không những thế, có lẽ sau ngày mai còn có ngày mai của ngày mai nữa.

Nhưng, sau khi hiểu rõ mọi việc, trong lòng Văn Mân một chút tức giận cũng không có, ngược lại chỉ cảm thấy ngọt ngào.

31. Chương 31: Bí Kiếp Tình Yêu

Tiểu Đồng nhàn nhã ngồi trên ghế salon trong văn phòng, một tay quay vòng vòng chùm chìa khóa, một bên nhìn chăm chăm vào mẫu tiêu bản tảo silic, miệng còn khe khẽ hát thầm, “Tôi bỗng có một con lừa nhỏ, cho tới bây giờ cũng không dám cưới...”

“Ui cha, vui vẻ như vậy sao, còn hát nữa cơ chứ?” Chung Phàm cầm ảnh chụp cục cảnh sát mới đưa tới đi vào văn phòng của Tiểu Đồng, vừa vào cửa liền chứng kiến khuôn mặt vui vẻ của ai đó cho nên không nhịn được trêu chọc một câu.

Mà Tiểu Đồng chỉ liếc xéo hần một cái, đứng lên cầm lấy ảnh chụp trong tay hần, nhưng bài hát thiếu nhi vẫn tiếp tục ngâm nga trong miệng, chưa từng gián đoạn.

“Đây là ảnh chụp nhà của đối tượng tình nghi mà đội trưởng Phạm mới lấy được. Trước đó trong báo cáo của cậu không phải đã nhắc tới bên trong mảnh xương sọ của nạn nhân có thành phần của tảo silic sao, mà tảo silic lại được tìm thấy ở bể nước trong nhà đối tượng tình nghi. Đợi lát nữa chờ đội trưởng Phạm mang bản gốc tảo silic lấy từ bể nước trong nhà đối tượng tình nghi với phần chúng ta tìm được đến phòng thí nghiệm, sau đó sẽ nhanh chóng có báo cáo chính thức.”

Tiểu Đồng vừa nghe Chung Phàm nói vừa cẩn thận nhìn bố cục căn phòng bên trong bức ảnh, một lát sau mới đặt bức ảnh lên bàn làm việc, xoay người trở về sofa cầm hộp sandwich đặt vào bên trong ngăn kéo bàn làm việc.

Chung Phàm nhìn thấy Tiểu Đồng giữ hộp đồ ăn như bảo bối, trong đầu không khỏi nhớ đến lời đồn lúc mới đến, lời đồn là có một cô gái cực kì xinh đẹp mang bữa sáng đến tìm Tiểu tiên sinh, mà Tiểu tiên sinh còn tự mình ra ngoài cửa nghênh đón, ngay từ đầu hần còn tưởng đây chỉ là lời đồn, không có khả năng là sự thật.

Dù sao hần là bạn bè của Tiểu Đồng đã bao nhiêu năm như vậy nhưng cho tới bây giờ cũng chưa khi nào thấy tên đó quan hệ với bất kì ai thuộc giới tính nữ. Nếu không phải Tiểu Đồng vẫn chưa có ý định ra tay với hần, thì hần đã không nhịn được hoài nghi tên đó có phải bị đồng tính luyện ái không.

“Tiểu Đồng, tớ nghe nói có một cô gái đến tìm cậu tặng bữa sáng tình yêu hả? Thế nào? Có bạn gái rồi sao?” Tuy ngoài miệng Chung Phàm thử thăm dò nhưng trong lòng hần vẫn cảm thấy người đó không có khả năng là bạn gái tên kia, tuy Tiểu Đồng về nhân phẩm, gia đình, bề ngoài, học thức đều hoàn hảo nhưng sẽ không người con gái bình thường nào có thể chịu được cái miệng độc của tên đó.

“Không phải.”

Haha, quả nhiên.

“Bây giờ còn không phải nhưng sẽ nhanh chóng trở thành vợ tớ thôi.”

“Phụt...” Sau khi nghe xong lời tuyên ngôn đầy tự tin của Tiểu Đồng, toàn bộ cà phê Chung Phàm vừa uống vào đều phụt ra, tay chân hần luống cuống rút khăn giấy lau người, sau khi lau sạch cà phê trên mặt mới ngẩng đầu kinh ngạc trừng Tiểu Đồng.

“Cậu nói cái gì? Sẽ nhanh chóng trở thành vợ cậu? Chẳng phải cậu nói đó không phải là bạn gái cậu sao?”

“Đúng vậy, bây giờ còn không phải nhưng sẽ nhanh chóng trở thành, thành bạn gái sau đó là có thể kết hôn rồi.”

Tiểu Đồng vô cùng bình tĩnh nói ra những lời nói kinh hồn đó, một chút cũng không biết logic của mình có vấn đề gì.

“Từ từ, từ từ đã, cậu nói cô gái đó bây giờ vẫn chưa phải bạn gái của cậu, vậy bây giờ cậu đang theo đuổi cô ấy phải không? Cậu có biết làm thế nào để theo đuổi con gái không? Có biết nói gì khi ở cùng con gái

không?” Chung Phàm hiểu rất rõ thái độ làm người của Tiểu Đồng rồi, nếu có người nói cho hắn biết Tiểu Đồng biết theo đuổi con gái, vậy có đánh chết hắn cũng không tin.

“Chỉ số thông minh của mình là hơn 200, loại kỹ xảo này vừa học đã biết, hơn nữa mình đã áp dụng những gì học được vào thực tế, hiệu quả rất khả quan.”

“Cậu học tập? Cậu học từ chỗ nào? Còn nữa, cậu đã vận dụng cái gì rồi?”

“Xoẹt”, Tiểu Đồng ôm hơn mười quyển sách từ trong ngăn kéo ra đặt ở trước mặt Chung Phàm.

Chung Phàm cầm lấy quyển trên cùng, sau khi đọc tên sách, khé miệng hắn co giật. Tên quyển sách này là “Cẩm nang tình yêu”, hắn lại lật tiếp quyển sách ở dưới lên, nhìn vào, “Biết người biết ta”, lật tiếp, “Những điều quan trọng nhất ột tình yêu hoàn mỹ”, từ đó xuống tới quyển cuối cùng hắn còn tìm được một cuốn tiểu thuyết ngôn tình đang nổi hiện giờ.

Tưởng chừng đã quá khiếp sợ rồi, nhưng khi Chung Phàm tiện tay mở ra một quyển, càng khiến hắn kinh ngạc hơn, bên trong mấy quyển sách này, mỗi một câu đều được ghi chú. Nói như vậy, quả thật

Tiểu Đồng đã học tập chăm chỉ vô cùng.

32. Chương 32: Tiến Hành Theo Trình Tự

“Tiểu tiên sinh, xin hỏi một chút, lời bình này của cậu là có ý gì?” Chung Phàm chỉ vào một câu trong sách bị gạch chân bằng mực đỏ đến hai lần, hỏi Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng nhìn thoáng qua, tuy bởi vì khoảng cách không gần nên hắn cũng không thể thấy rõ từng chữ nhưng trí nhớ của hắn rất tốt, đặc biệt là ở dưới câu này còn có hai dấu gạch chân, cũng có lời phê bình chú giải cảm nghĩ sau khi thực hiện.

Hắn nhớ rõ cả câu này đó là: Khoe sở trường của mình một cách thích hợp, đối phương càng không hiểu lại càng thể hiện học thức uyên bác của mình.

Mà lời bình của hắn là: Sau khi mô tả vụ án cho nhóc nghe, nhóc dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi, hiệu quả rất tốt, về sau tiếp tục thực hiện.

“Ý nghĩa của lời bình thể hiện ngay trên mặt chữ, cậu xem mà không hiểu sao?”

Nhận thấy ý nghĩ không cho là đúng trong lời nói của Tiểu Đồng, còn có vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn, Chung Phàm cố gắng nhắm mắt lại, cố gắng nén nhịn xúc động tiến lên cốc đầu tên kia.

Hắn thật sự không hiểu, chỉ số thông minh của người này cao như vậy mà vì sao cách đối nhân xử thế của hắn lại không thể mở mang ra được chút nào. Chẳng lẽ hắn không biết, trên đời này chẳng có bao nhiêu người con gái thích nghe mấy chuyện máu me tàn nhẫn sao? Lại còn có thể dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn nữa, đó là bởi vì con gái người ta bị những miêu tả của hắn dọa đến mở to hai mắt đăm đăm chứ còn gì nữa.

“Tiểu Đồng, cậu đừng nói với tớ, lúc cô gái kia vào văn phòng cậu, bộ hài cốt ở bên ngoài, cậu ngay cả che cũng không thèm che?”

“Có cần phải thế không? Công việc của mình chính là làm bạn với hài cốt, nếu cô ấy không mau chóng thích ứng thì sau này làm sao có thể nói chuyện với mình được?”

Chung Phàm vươn tay xoa xoa mặt mình, cố gắng hết sức đứng trên lập trường của Tiểu Đồng để lý giải tư duy của hắn, nhưng, thật đáng chết, hắn vẫn không hiểu nổi.

“Tiểu Đồng, cậu còn muốn nói chuyện với cô ấy về hài cốt sao, cậu không sợ dọa cô ấy chạy trốn chết sao?”

“Dọa chạy?! Không đâu, lá gan của nhóc rất lớn, cho dù lúc mới đầu còn cảm thấy sợ nhưng sau khi quen rồi, cô ấy sẽ nhanh chóng tiếp nhận được. Đây là cơ chế tự nhiên của con người. Sở dĩ con người sinh ra

sợ hãi, vui vẻ, lo lắng đó là khi hoàn cảnh đột nhiên thay đổi, kích thích cơ thể khiến cơ thể mất cân bằng, đến khi quen thuộc với hoàn cảnh rồi, loại kích thích này sẽ tự biến mất.”

“ ... ”

Chung Phàm bắt đầu dĩ phát hiện, ở phương diện này mình không hề có cách nào thuyết phục Tiểu Đồng cho nên hắn chỉ còn cách thử tác động vào tình cảm trước, tuy hắn rất hoài nghi xác suất thành công của phương pháp này. Nhưng là một người bạn, hắn vẫn phải vì hạnh phúc của Tiểu Đồng mà cố gắng một lần.

“Tiểu Đồng, người muốn ở chung với người đầu tiên hành theo một trình tự nhất định, thời gian cậu quen biết cô gái nhà người ta cũng không dài, ngay từ đầu chọn dùng phương pháp dè dặt đúng mực một chút vẫn tốt hơn, nếu ngay từ đầu khiến cô ấy sinh ra lòng kháng cự, về sau muốn ở chung sẽ rất khó khăn.”

“Mình vẫn luôn tiến hành theo trình tự mà, ít nhất mình vẫn còn chưa mang cô ấy tới hiện trường

phạm tội, cũng không mời cô ấy đến sờ thử hài cốt, chẳng qua mới chỉ để cô ấy cảm nhận một chút về tính chất công việc của mình sau đó nhìn xem bộ hài cốt đã rửa sạch từ đằng xa xem có cảm nhận gì không thôi.”

Sau khi nói xong lời này, Tiểu Đồng dùng ánh mắt nhìn một tên ngốc nhìn lại Chung Phàm, trong mắt để lộ một điều, cậu tốt xấu gì cũng là cao thủ đã qua n lần yêu đương vậy mà cũng không thể nhìn rõ sắp xếp và chuẩn bị của tớ sao.

Nhìn thấy Tiểu Đồng như vậy, rốt cuộc Chung Phàm cũng nhận ra một sự thực: Hắn chẳng thể nào thuyết phục Tiểu Đồng. Hắn đành bắt đầu dĩ thử dài, chỉ có thể ở trong lòng yên lặng vì cô gái đáng thương kia mà tặng một cây thánh giá, hy vọng cô ấy có thể kiên trì đến cùng để cùng với tên quái dị này tiếp vào lễ đường vào một ngày nào đó.

33. Chương 33: Cha Mẹ Đi Xa

Tuy Văn Mân cảm thấy từ khi cô và Tiểu Đồng gặp lại nhau, cô vẫn luôn bị hắn nắm mũi kéo đi, điều này có vẻ thực uất ức nhưng chỉ bằng việc hắn chủ động tạo thêm cơ hội ở chung giữa hai người, cô vẫn cảm thấy may mắn.

Trước khi về nhà cô nhờ bác tài dừng xe ở trước cửa một siêu thị lớn. Vốn cô định sáng sớm hôm sau sẽ đến chợ mua nguyên liệu tươi về chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Đồng nhưng vì lo xe của mình vẫn còn ở chỗ Tiểu Đồng mà chỗ ở của cô không tiện gọi taxi nên phòng ngừa ngày mai lúc đi mua lại không thể mua được nguyên liệu theo ý muốn, Văn Mân quyết định cứ đến tạm siêu thị chọn một ít nguyên liệu nấu ăn, mua về nhà rồi để vào hộp giữ đồ tươi hắn vẫn có thể cam đoan độ tươi mới của thực phẩm.

Văn Mân lang thang trong các gian hàng ở siêu thị, cứ do dự không biết thứ nào mới tốt, sau khi trải qua một buổi sáng với thực phẩm ướp muối công nghiệp, cô cũng không dám...mua nữa, chỉ sợ Tiểu Đồng đến lúc đó lại thao thao bất tuyệt thêm một tràng.

Về phần các loại rau dưa, cô cũng không lo lắng lắm chuyện Tiểu Đồng sẽ sợ thuốc sâu lưu lại, sau khi về nhà ngâm với muối là được rồi, nhưng vấn đề là cô không biết hắn thích ăn gì, không thích ăn gì, quan trọng nhất là, hắn dị ứng với cái gì, cô hoàn toàn không biết.

Văn Mân cố gắng nhớ lại, khoảng thời gian ở cùng nhau kiếp trước, thói quen ăn uống của hắn là gì? Nhưng bất kể cô có nghĩ thế nào cũng không cho ra một chút nào. Cuối cùng Văn Mân đành dựa theo phán đoán của mình mà chuẩn bị, một đời này, xem ra cô nên từ đầu tới cuối không rời khỏi hắn.

Sau khi về nhà, Văn ba ba và Văn mẹ mới sắp xếp xong hành lý, chuẩn bị ra ngoài. Khi hai người nhìn thấy Văn Mân mang theo túi to túi nhỏ nguyên liệu nấu ăn trở về không khỏi kinh ngạc.

“Nhóc, con mua nhiều đồ ăn như vậy làm gì? Không phải thím Lâm mỗi ngày đều mua đồ ăn mới về sao? Đến, đến, đến, đặt ở đây trước đã, sao con lại mang nhiều vậy.” Văn mẹ thấy Văn Mân mang đồ thực vật vả, bà bèn buông hành lý trong tay tiến lên đặt túi lớn túi nhỏ của Văn Mân xuống nền nhà.

Văn Mân buông những chiếc túi đầy thực phẩm của mình xuống, xoa bóp tay mình. Vừa rồi cố gắng mang hết đồ từ trên xe đi vào trong tiểu khu này, tay cô đều đã tê rần. Sau khi bỏ đồ xuống, mở lòng bàn tay mình ra, vết hằn của chiếc túi còn in rõ trên ngón tay.

“Mẹ, con cũng không thể nhờ vả thím Lâm giúp cả đời được, con mua đồ về là để ình tự luyện tập, ít nhất sau này cũng không lo chết đói.”

Văn Mân không dám biểu lộ tài nấu nướng của mình trước mặt cha mẹ. Bởi vì hai người đều biết cô là một người không biết nấu ăn, nếu trong vòng một đêm cô chợt biến thành một người có tay nghề giỏi, này chẳng phải sẽ khiến hai người kinh sợ sao.

“Học thì học nhưng con nhất định phải chú ý an toàn, biết chưa? Mẹ và ba con thật sự không đi không được, chuyện mẹ đã đồng ý với con thì nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ, sau khi chuyển công tác này kết thúc, mẹ sẽ nói cho con quyết định của mẹ và ba con được không?” Văn mẹ thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của con gái, biết cô muốn hỏi đến chuyện không tiếp nhận công việc nữa của hai người nên bà liền mở miệng trước để tránh cô nghĩ nhiều.

Lấy được hứa hẹn như vậy, Văn Mân đã vô cùng thỏa mãn rồi. Hơn nữa cô cũng không tiếp tục yêu cầu cái gì cho nên một nhà ba người bọn họ lưu luyến không rời nói lời ly biệt rồi tách ra.

Sau khi ba mẹ cất bước, Văn Mân để thím Lâm chuyên phụ trách việc quét tước vệ sinh, nấu cơm giặt quần áo ình về nhà, một mình mình thì chui vào phòng bếp, hôm nay cô chia nguyên liệu nấu ăn làm hai phần, một là cho bữa sáng ngày mai, hôm nay làm trước một lần, như vậy mới có thể chắc chắn hương vị món ăn ngày mai làm là ngon nhất.

34. Chương 34: Người Cũ Tìm Tới Cửa

Bởi vì phải thiết kế một thực đơn đầy đủ sắc hương vị, còn phải tuân thủ đầy đủ lượng dinh dưỡng cung cấp trong một ngày, cho nên sau khi Văn Mân hết bận bịu cũng đã đến mười giờ tối.

Cô xoa xoa thắt lưng cho đỡ mỏi, sau đó cẩn thận phân loại những nguyên liệu sẽ dùng vào ngày mai, lúc này Văn Mân mới mỉm cười, rửa sạch tay, chuẩn bị trở về phòng ngủ. Văn Mân không hy vọng ngày mai Tiểu Đồng nhìn thấy cô, thần sắc của cô sẽ không tốt, cô chỉ hy vọng thứ Tiểu Đồng nhìn thấy sẽ là vẻ xinh đẹp của cô.

Nhưng khi cô vừa mới đi ra khỏi phòng bếp, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô nghi ngờ nhìn đồng hồ trên tường rồi đi đến trước cửa, nhỏ giọng thì thầm, “Đã muộn thế này rồi, là ai đến cơ chứ?”

Văn Mân ghé vào cửa nhìn qua mắt mèo trên cửa, sau khi nhìn thấy người ngoài cửa cô như bị người ta đánh một quyền thật mạnh mà giật lùi về phía sau.

Về mặt Văn Mân lúc này là trợn lắt của kinh ngạc, sợ hãi nhưng nhiều nhất chính là chán ghét.

“bộp bộp bộp.”

Người ngoài cửa thấy mình ấn chuông mà không có ai đáp lại nên không kiên nhẫn mà dùng sức đập lên cửa.

“Tiểu Mân, anh là Tề Tuyên, em mở cửa ra đi, anh biết em ở bên trong, anh ở dưới lầu đã nhìn thấy phòng em sáng đèn rồi, em mở cửa đi được không? Em nghe anh giải thích, mọi việc không phải như em tưởng tượng đâu, anh với người phụ nữ kia đã sớm không còn quan hệ, anh không biết vì sao cảnh sát lại nghi ngờ em, thật đó, em hãy tin anh.”

Nếu không phải có trí nhớ của kiếp trước, chỉ sợ Văn Mân đã thật sự tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của tên đàn ông này, nghĩ là hần vô tội, nhưng Văn Mân lại nhớ rõ kiếp trước khi cô tìm đến nhà hần đã chứng kiến hết thấy, tên đàn ông luôn miệng nói không còn quan hệ với người phụ nữ kia, khi cô tìm tới cửa lại đang cùng chính người phụ nữ đó dây dưa quên hết thấy.

Một đời này, cô không tìm hần nữa, cũng không bắt gian tại giường nữa cho nên hần mới có can đảm lớn đến thế tìm đến cửa nói dối phải không?

Nghĩ đến đây, Văn Mân đối với tên vô sỉ đứng ngoài kia lại thêm vài phần căm hận, cả đời trước vì sao cô lại yêu thương một kẻ như vậy, vì hần, đánh mất cuộc hôn nhân của mình, mất đi hạnh phúc cả đời mình, bỏ lỡ một người chồng thật sự yêu cô.

Dường như đoán được Văn Mân đang đứng ngay sau cửa, tiếng đập cửa của Tề Tuyền lại càng to hơn.

Nếu có thể, Văn Mân thật sự không muốn mở cửa cho hần, nhưng mặc kệ hần tiếp tục làm thế cũng không phải biện pháp gì tốt.

Văn Mân thò tay vào túi tạp dề lấy điện thoại ra, chỉ do dự một lát sau đó nhanh chóng gửi tin nhắn đi, rồi mới hít sâu mấy hơi, đưa tay mở cửa.

Tề Tuyền đứng ngoài không ngờ cửa lại đột nhiên được mở ra, bàn tay đang giơ lên chuẩn bị đập cửa vì sự việc bất ngờ này mà khiến hần thiếu chút nữa mất đà ngã vào, cũng may bình thường hần chăm chỉ vận động, lực thăng bằng cũng không tệ lắm, chỉ một lát đã ổn định lại người được.

Đợi đến khi hần đứng thẳng rồi, thấy Văn Mân đứng cạnh cửa lạnh lùng nhìn hần, Tề Tuyền không nói hai lời tiến về phía trước định ôm Văn Mân vào lòng.

“Tiểu Mân, rốt cuộc em cũng đồng ý gặp anh.”

Trước khi Tề Tuyền kịp ôm Văn Mân đã lùi về phía sau hai bước, để phòng nhìn hần, không cho hần tới gần.

35. Chương 35: Tề Tuyền

“Anh đứng lại đó cho tôi, không được tới gần tôi.”

Văn Mân lạnh nhạt khiến động tác của Tề Tuyền khựng lại nhưng sau đó hần đã nhanh chóng thay đổi biểu cảm, dùng ánh mắt thâm tình mà thông khổ nhìn Văn Mân.

“Tiểu Mân, thật sự anh không có làm chuyện có lỗi với em, em biết mà, anh vẫn luôn vô cùng yêu em. Vì em không muốn quan hệ trước khi kết hôn, anh cũng nhẫn nhịn vì em, một người đàn ông có thể làm được đến điều này, em cảm thấy tình yêu này còn cần phải chứng minh nữa sao? Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta chỉ yếu ớt đến thế, chỉ vì vài câu chữ bôi nhọ của người khác mà em đã hoài nghi anh sao?”

Tề Tuyền càng biểu hiện tình thâm ý thiết, Văn Mân càng cảm thấy ghê tởm tên đàn ông này.

“Tề Tuyền, anh đừng nói dễ nghe như vậy. Không muốn ép buộc tôi sao?! A, đó là bởi vì anh còn có nhiều người phụ nữ khác mà, thêm một tôi nữa không hơn bao nhiêu mà thiếu đi một tôi cũng vẫn không ít, anh còn dám ép buộc tôi sao? Chọc giận tôi thì còn có đứa con gái ngu ngốc nào nữa sẽ cho anh tiền tiêu đây?”

Lần đầu tiên Tề Tuyền bị Văn Mân đối xử như vậy, không khỏi cảm thấy thực kinh ngạc. Trước kia Văn Mân sẽ không bao giờ đối xử với hần như thế, cho dù bị cảnh sát báo cho chuyện hần có người khác, cô cũng sẽ không biến đổi hoàn toàn như vậy chứ?

Ngoại hình của hần rất được, hơn nữa một thân khí chất nghệ sĩ khiến cho đám con gái bên cạnh hần như si như cuồng, mà Văn Mân cũng không khác gì những người đó. Tuy cô luôn làm ra vẻ thánh khiết không thể xâm phạm khiến hần chán ngán nhưng cô thắng ở chỗ có nhiều tiền, hần muốn dùng bao nhiêu, cô cho hần bấy nhiêu. Người con gái như vậy, dù cho khuyết thiếu khả năng lên giường, hần cũng không bao giờ buông bỏ.

“Tiểu Mân, em thật sự cảm thấy anh đến với em chỉ vì tiền bạc thôi sao? Nếu em thực sự cảm thấy anh vì tiền của em vậy về sau em không cần đưa tiền cho anh nữa, sợ dĩ anh muộn rồi vẫn đến tìm em, chỉ vì muốn

giải thích rõ ràng mọi chuyện với em, không hy vọng bởi vì tội danh vô căn cứ này hủy hoại tình cảm của chúng ta.”

Văn Mân nhìn tên đàn ông nói hay như hát, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng tăng thêm. Tình hình hôm nay cùng với lần ngẫu nhiên gặp lại ở KTV kiếp trước cũng thật giống nhau, hắn cũng đem yêu này, quý trọng này treo ngay trên miệng. Lúc đó cô với Tiểu Đồng đã kết hôn được 1 năm rồi, chỉ vì tình cảm hai người lúc nào cũng có vẻ lạnh lùng xa cách khiến cô không tài nào tìm được cảm giác yêu thương. Lại thêm ngày đó cô uống rất nhiều rượu, thần trí không rõ ràng, hơn nữa còn được hắn nhiệt tình diễn xuất, rồi cứ thế mà làm ra chuyện hồ đồ.

Mà bây giờ thì khác rồi, cô không uống rượu, quan trọng nhất chính là cô đã biết ai mới là người cô nên quý trọng, cô sẽ không bao giờ...để tên khốn kiếp có vẻ ngoài xinh đẹp này lừa gạt nữa.

Ngay tại lúc Tề Tuyền còn muốn nói tiếp, trong phòng liền vang lên tiếng chuông cửa, sau khi Văn Mân nghe thấy tiếng chuông liền nhanh chóng xoay người, chạy ra ngoài cửa.

Tề Tuyền theo bản năng đưa tay ra ngăn cản Văn Mân nhưng hiển nhiên động tác của hắn vẫn không đủ lực, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Văn Mân chạy ra ngoài cửa.

36. Chương 36: Cứu Em

Văn Mân mở cửa liền gặp ngay Tiểu Đồng vẫn mặc nguyên bộ quần áo lúc sáng đang đứng bên ngoài, hiển nhiên là hắn vừa chạy thẳng từ sở nghiên cứu tới.

Bởi vì gấp gáp cho nên lúc này Tiểu Đồng còn có chút thở dốc. Khi hắn nhìn thấy Văn Mân bình yên vô sự đứng ở trước mặt thì đáy lòng lặng lẽ bình ổn nhưng vừa buông lỏng, chân mày hắn liền nhíu lại.

“Tốt nhất em nên giải thích cho anh biết nội dung bên trong tin nhắn rốt cuộc là có ý gì?”

Văn Mân nhìn sắc mặt Tiểu Đồng, biết hắn khó chịu, trong lòng cũng có chút kinh sợ. Bởi vì vẫn không thể nào xác định phân lượng của mình trong lòng hắn cho nên lúc dùng từ thật sự đã hơi quá lên. Tin nhắn vừa rồi cô gửi có nội dung là: “Em đang ở nhà, mau tới cứu em.”

“Tiểu Mân, là ai vậy?” Thời điểm Tề Tuyền nhìn thấy Tiểu Đồng không khỏi có cảm giác nguy cơ ập đến. Đã muộn thế này mà còn tìm đến hiển nhiên là không phải quan hệ bình thường, hơn nữa xét về vẻ bề ngoài, hắn không thể không thừa nhận, người ngoài cửa này còn xuất sắc hơn cả hắn.

Tiểu Đồng liếc mắt nhìn thoáng qua Tề Tuyền đứng sau lưng Văn Mân, hai hàng mi nhướn lên một chút rồi nhíu lại, sau đó tầm mắt hắn một lần nữa dừng lại trên mặt Văn Mân, muốn xem cô sẽ nói thế nào.

“Tề Tuyền, anh không cần dây dưa với tôi, tôi và anh đã không còn khả năng nữa. Không nói đến việc anh ở sau lưng tôi một chân đạp lên mấy chiếc thuyền mà cho dù anh có không đạp, tôi cũng sẽ không ở bên anh nữa. Tôi đã đính hôn với anh ấy rồi, sau đó sẽ nhanh chóng gả cho anh ấy thôi.”

Khi nói đến đây, Văn Mân cũng tiến lên đến bên người Tiểu Đồng, giơ tay ngoắc vào cánh tay hắn, lạnh lùng nhìn Tề Tuyền.

Tuy ngoài mặt Văn Mân biểu hiện vô cùng trấn định nhưng chỉ cô mới biết trong lòng mình khẩn trương đến thế nào. Sở dĩ cô gửi tin nhắn cho Tiểu Đồng, không phải bởi vì không ứng phó được với Tề Tuyền mà bởi vì cô bỗng chợt nghĩ rằng có thể thừa dịp cơ hội này mà tuyên bố Tiểu Đồng là vị hôn phu của mình. Nếu hắn không phản bác, sau này cô có thể mặt dày dùng những lời này để đi tìm hắn, còn nếu hắn phản bác ngay lúc này thì cô thật sự không biết nên làm thế nào để thu thập cục diện cả.

“Vị hôn phu?! Không có khả năng, mấy hôm trước em vẫn còn thề son sắt nói em yêu anh, mà chỉ mới có vài ngày, em đã có hôn phu rồi? Tiểu Mân, anh biết lúc em bị cảnh sát đưa đi, anh không xuất hiện đúng lúc để ở bên cạnh em là anh không đúng nhưng em cũng không nên dùng cái cớ vô lý này để lừa gạt anh chứ?”

Tề Tuyền không tin Văn Mân là người có thể thay lòng đổi dạ trong thoáng chốc như vậy. Hắn suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy nguyên nhân là bởi vì thời điểm cô cần có hắn ở bên mà hắn lại không có nên cô mới tức giận, nên cô mới có thể tùy tiện tìm một gã đàn ông khác đến giả vờ là hôn phu của mình.

Nếu đổi thành trước kia, có lẽ hắn cũng sẽ không cần đến van xin Văn Mân như vậy. Chỉ là tìm một người con gái có tiền thôi, việc này đối với hắn cũng không phải việc khó.

Nhưng tình huống bây giờ thì không giống, hắn làm sao đoán được người đàn bà kia lại nợ một khoản lớn đến thế, tìm đến hắn chẳng qua chỉ muốn trộm tiền của hắn, sau khi trộm tiền lại càng quá đáng hơn, cô ta còn dẫn mấy người cho vay nặng lãi đến tìm hắn.

Bây giờ cô ta chạy rồi, mấy tên cho vay nặng lãi lại đến đòi hắn, buộc hắn trả tiền cho cô ta, dọa nếu không trả sẽ cho người vẽ hoa lên mặt hắn.

Ngoại trừ Văn Mân coi tiền như rác này, hắn thật sự không thể nghĩ ra biện pháp nào nữa rồi. Cho nên hiện tại hắn tuyệt đối không thể chấm dứt quan hệ với cô được.

37. Chương 37: Chạy Trốn Chết

Văn Mân nhìn thấy Tề Tuyền lộ vẻ không chịu nổi, trong lòng cô cũng cảm thấy kỳ quái. Kiếp trước hắn cũng không hề van cầu cô tha thứ mà vì sao kiếp này rốt cuộc có cái gì khiến hắn quần quít lấy cô không buông đến thế.

Văn Mân không hề biết, kiếp trước khi cô đến nhà Tề Tuyền, chứng kiến hắn với người phụ nữ kia trên giường sau đó lại khóc lóc ôm sòm đuổi cô ta ra khỏi nhà Tề Tuyền, chính điều này đã gián tiếp ngăn cản người phụ nữ đó quay lại nhân lúc Tề Tuyền ngủ say mà trộm tiền của hắn. Nhưng kiếp này, cô không đi quấy rối không làm loạn, người phụ nữ đó đương nhiên càng hoàn thành kế hoạch nhanh hơn.

Cho nên kiếp này, cô buông tay với Tề Tuyền từ sớm chẳng khác nào gián tiếp đòi lại công bằng ình.

“Tiểu Mân...” Tề Tuyền vẫn còn muốn nói với Văn Mân vài lời nhưng khi hắn vừa gọi tên cô xong đã bị Tiểu Đồng xen vào.

“Nhóc, mắt em sao vậy, loại đàn ông thế này mà cũng lọt vào mắt được sao?”

Tiểu Đồng vừa thốt ra lời này, cả hai người còn lại đều nhất thời kinh sợ. Văn Mân nhìn Tề Tuyền từ trên xuống dưới thật cẩn thận, xác định mắt mình thực sự không có vấn đề gì, tuy khuôn mặt Tề Tuyền hơi có chút âm nhu nhưng hắn cũng là một trai đẹp hàng thật giá thật, không hề khó coi chút nào.

Tề Tuyền là người coi trọng ngoại hình nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám nói hắn khó coi, nay

lại xuất hiện người đầu tiên nói hắn như vậy nhưng quá đáng nhất là người này lại có ngoại hình còn đẹp hơn so với hắn, điểm ấy càng khiến lòng hắn thêm khó chịu.

“...Ách, Tiểu Đồng, anh ấy như vậy cũng...cũng không tính là quá xấu mà?” Tuy Văn Mân rất chán ghét Tề Tuyền, gã đàn ông nói dối mà còn có thể mở to mắt này thật không tốt chút nào nhưng điều này thực sự có chút sỉ nhục mắt thẩm mỹ của cô.

“Không tính là quá xấu?! Đây chỉ là tạm thời thôi, bởi vì còn trẻ nên còn có da thịt bám vào khung xương. Nếu em đem toàn bộ da thịt của cậu ta bỏ đi, sọc cơ cũng phân hủy hết sẽ phát hiện tỉ lệ khung xương của cậu ta hoàn toàn dị dạng, đến khi già rồi sẽ trông cực kỳ kinh khủng, còn nữa.” Nói được một lát, Tiểu Đồng dừng lại, cười như không cười nhìn thoáng qua Tề Tuyền.

“Con người theo đuổi vẻ ngoài đẹp để không có gì đáng trách nhưng rồi sẽ có một ngày mọi người nhìn lại những cuộc chinh hình đủ loại sẽ cảm thấy bộ dáng của mình trở nên đáng sợ đáng xấu hổ như những người phụ nữ bó chân thời cổ đại. Huống hồ, cậu ta làm phẫu thuật chỉnh hình cũng không được tính là hoàn hảo.”

“Quan trọng nhất, nếu có một ngày cậu ta bị người nào mưu sát, khi được phát hiện thi thể đã ở trong trạng thái thối rữa cao độ, sau khi kiểm tra trong ngân hàng ADN, cảnh sát đã rất khó khăn để lấy mẫu ADN từ khung xương của cậu ta đối chiếu với ngân hàng ADN rồi tìm ra thân phận của cậu ra. Cậu ta lại còn khiến xương sọ mình biến dạng càng làm công tác xét nghiệm thêm khó khăn, cuối cùng không thể nào tìm được người sát hại cậu ta đã đành, cậu ta còn trở thành một thi thể vô danh được mai táng trong nghĩa địa công cộng. Từ đó về sau không người cúng bái, người nhà cũng không thể nào tìm được tung tích của cậu ta.”

Tiểu Đồng quay sang mỉm cười vô hại với Tề Tuyền toàn thân lông tơ đều đã dựng đứng.

“Cậu là Tề Tuyền phải không? Vậy tôi đề nghị cậu nên xăm tên mình vào trong xương cốt nếu không...”

Tề Tuyền bị những miêu tả của Tiểu Đồng làm cho toàn thân không được tự nhiên. Gã này mở miệng là thi thể thối rữa cao độ, đầu lâu biến dạng, sọ cơ phân hủy...

Những lời này đều được Tiểu Đồng dùng giọng điệu chậm rãi tao nhã nói ra nhưng khi lọt vào tai Tề Tuyền đều giống như mình đang bị người ta giải phẫu vậy.

Cảm giác này, tin rằng dù có là ai cũng khó có thể chấp nhận.

“Đồ thân kinh.” Sau khi mắng xong câu này. Tề Tuyền xông ra khỏi phòng. Ở được đến lúc này hẳn cũng phải công nhận rằng can đảm của mình đã lớn lắm rồi. Dù sao cũng chỉ có mình Văn Mân ở đây, sau này hẳn sẽ lựa thời gian nào tên quái dị này không ở rồi tìm đến là được, hiện tại cần gì tranh giành với hắn.

38. Chương 38: Gián Tiếp Hôn Môi?

Văn Mân nhìn Tề Tuyền mới vừa rồi còn quần quýt không buông cô vậy mà chỉ cần Tiểu Đồng khéo léo nhẹ nhàng nói vài câu đã khiến hắn cấp đuôi chạy mất khiến cô lại có thêm những hiểu biết mới về người đàn ông bên cạnh mình.

Vốn cô nghĩ Tiểu Đồng nghe Tề Tuyền nói mấy lời buồn nôn về chuyện quá khứ nhất định sẽ để ý nhưng không ngờ, hắn vẫn có thể trấn định nghe Tề Tuyền thao thao bất tuyệt, đây chẳng lẽ bởi vì hắn không thích cô ư? Cho nên mới lạnh nhạt như vậy... bình tĩnh như vậy. Kiếp trước khi hắn biết cô phản bội mình mà lên giường với Tề Tuyền, hẳn một câu cũng không nói chỉ tung ra một cú đấm thôi.

“Anh...anh vừa rồi vì sao không đánh anh ta, đuổi anh ta ra ngoài coi như xong rồi cần gì phải nói nhiều như vậy?” Dự đoán kia khiến trong lòng Văn Mân rối loạn, sau khi rối rắm một lúc, cô vẫn lựa chọn đem vấn đề trong lòng hỏi ra.

Mà phản ứng của Tiểu Đồng đối với vấn đề này của Văn Mân chính là, khóe miệng khẽ cong lên, ngồi ở thềm cửa cúi gằm đầu ra sau đó đi dép lê rồi cứ thẳng tiến vào phòng khách.

Vừa đi vừa mở miệng giải thích nghi hoặc của cô: “Động miệng lưỡi một chút là có thể giải quyết mọi chuyện rồi cần gì phải dùng đến vũ lực. Calo tiêu hao cho việc đánh người nhiều hơn nói chuyện nhiều, nếu như không phải thực cần thiết, anh cũng không thích sử dụng loại phương thức tiêu hao thể lực quá lớn này.”

Khi đến phòng bếp, bước chân Tiểu Đồng chợt dừng lại, hắn nhìn mâm cơm ít ỏi trên bàn lại quay đầu nhìn Văn Mân vẫn yên lặng theo sát sau lưng mình này giờ.

“Đồ ăn này, đều là cho em ăn sao?”

Suy nghĩ của Văn Mân đều đang tập trung trong lời nói của Tiểu Đồng nên nhất thời không kịp phản ứng xem Tiểu Đồng đang nói cái gì, cô muốn từ lời nói đó đoán xem hắn đã để ý tới mình chưa nhưng càng khiến người ta phải thất vọng chính là, cô chẳng đoán ra được cái gì.

Văn Mân nghi hoặc nhìn theo tầm mắt của Tiểu Đồng, mới phát hiện Tiểu Đồng đang nhìn đúng mấy món ăn tối nay cô luyện tập, vì thế vội vàng lắc đầu.

“Không phải, chỉ là em muốn tập luyện nấu nướng, làm xong thì đặt lên thôi.”

Văn Mân còn đang nói, Tiểu Đồng đã tự động đến trước bàn ăn, hắn vô cùng tự giác kéo ghế chính giữa ra ngồi, sau khi ngồi xuống chỉnh tề rồi mới nhìn Văn Mân, thấy Văn Mân không có phản ứng gì, lúc này mới mở miệng nói: “Anh đói bụng rồi, còn chưa kịp ăn cơm tối.”

“Ách...anh...anh muốn ăn đồ ăn này sao, nhưng đồ ăn đã nguội rồi, để em làm thêm cho anh một phần nữa, bên trong tủ lạnh vẫn còn nguyên liệu.” Sau khi Văn Mân hiểu rõ lời nói của Tiểu Đồng, nhất thời xuất hiện cảm giác chân tay luống cuống. Tuy đồ ăn trên bàn chính là những món cô hài lòng nhưng đã để lâu như vậy rồi, món ăn đã sớm nguội lạnh, ăn cũng không còn ngon nữa.

Nhưng Văn Mân còn chưa kịp bước vào phòng bếp, ngay lúc cô bước qua người Tiểu Đồng liền bị hắn kéo tay lại.

“Độ ẩm thế này mới tốt, ăn nóng dễ bị ung thư thực quản.”

“Ách...”

Văn Mân đứng bên cạnh Tiểu Đồng, nhìn hắn cầm lấy bát đĩa cô vừa dùng để ăn cơm, trong lòng liền dâng lên cảm giác ngọt ngào. Mà đáng ghét là trong đầu cô lại hiện lên một suy nghĩ lạ kì, đây có tính là bọn họ đã gián tiếp hôn môi không.

Tuy kiếp này cô vẫn còn là một hoàng hậu khuê nữ nhưng kiếp trước cô đã trải qua chuyện chăn gối rồi, theo lý thuyết, cô sẽ không bao giờ xuất hiện những suy nghĩ như vậy chứ nhưng cố tình loại cảm xúc chỉ xuất hiện ở những cô gái mới lớn này lại thừa dịp cô không phòng vệ đã bất ngờ ập tới, ít nhiều gì cũng khiến cô cảm thấy thẹn thùng.

39. Chương 39: Ở Chung

“Em cũng đói à?” Tuy Tiểu Đồng không hề ngẩng đầu nhìn Văn Mân nhưng dường như hắn đối với biểu cảm trên mặt Văn Mân rõ như lòng bàn tay vậy.

“Không, em chỉ quên nhắc anh, bát đĩa anh đang dùng lúc này em ăn đã dùng qua rồi, anh có cần em lấy một bộ mới ra không?”

“Không cần, anh cũng không chê em bẩn.”

Rõ ràng đây là một lời nói rất dịu dàng thăm thiết nhưng từ miệng Tiểu Đồng nói ra lại khiến người nghe không những không cảm động mà còn sượng dài cả mặt. Cũng may Văn Mân đã quen với cách hắn nói chuyện cho nên cũng không cảm thấy quá xấu hổ.

Văn Mân thấy Tiểu Đồng ăn uống rất chuyên tâm nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ kéo cái ghế bên cạnh hắn rồi ngồi xuống, yên lặng tiếp lấy bát từ tay hắn, múc cho hắn thêm một bát canh gà nữa. Canh gà này là cô mới nấu xong chưa được bao lâu, độ ẩm vừa đủ. Thực ra cô cũng không định dùng món này, làm gì có ai sáng sớm đã uống canh gà đâu.

Nhưng vì thấy thịt gà còn rất tươi, nếu để tới ngày mai mới nấu thì hương vị sẽ không còn ngon như trước cho nên để tránh ngày mai thời gian ít ỏi, cô liền thuận tay nấu luôn, nghĩ buổi tối có đói bụng thì có thể làm vài bát cho đỡ đói, nhưng không ngờ, nó đã phát huy công dụng ngay từ bây giờ rồi.

“Ba mẹ em lại đi công tác rồi sao?” Cho đến khi ăn đã khá no, Tiểu Đồng mới buông bát đĩa, cầm lấy canh gà Văn Mân chuẩn bị sẵn ین uống.

“Ừ, công tác bên kia của ba mẹ không thể chậm trễ lâu hơn nữa cho nên chiều nay hai người đã lên máy bay đi rồi.” Tuy Văn Mân không hiểu vì sao Tiểu Đồng đột nhiên hỏi câu này nhưng cô vẫn theo bản năng trả lời chi tiết.

“Nói như vậy, hai ba tháng sau này em đều ở một mình?” Tiểu Đồng buông bát canh gà chỉ còn một nửa xuống, nghiêng đầu nhìn thẳng qua Văn Mân.

“Ách...Ừ.”

“Vậy sáng sớm mai anh sẽ mang đồ đến ở với em.” Sau khi nói xong, Tiểu Đồng đứng lên, cài lại cúc áo cổ tay, sau đó bước ra ngoài cửa, để lại Văn Mân vẫn còn sửng sốt vì lời nói của hắn lại phía sau.

“Ách, chờ...từ từ đã, Tiểu Đồng, vì sao anh phải đến ở với em? Em...em còn chưa có chuẩn bị tư tưởng.”

Đến khi Tiểu Đồng đã bước ra bậc thềm chuẩn bị thay giày, Văn Mân mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần. Sau khi tỉnh táo, cô lập tức ý thức được chuyện gì, vậy nên mới nhanh chóng đuổi theo Tiểu Đồng, đứng trước mặt hắn, đỏ mặt đưa ra ý kiến nhỏ nhỏ.

Tuy cô rất muốn gả cho hắn nhưng cũng không có muốn đến mức đó. Cô vẫn nhớ kiếp này bọn họ mới gặp nhau có hai ba ngày. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã tiến hành ở chung, tốc độ này không khỏi quá mức kinh người.

“Chuẩn bị tư tưởng? Vì sao cần phải chuẩn bị tư tưởng?”

“Ách, không cần sao? Anh nói...nói sẽ đến ở chung với em, chúng ta mới quen biết có vài ngày, cho dù trước đây đã từng quen biết nhưng đã xa cách nhiều năm như vậy, cũng không phải chỉ cần gặp mặt mấy lần là có thể hiểu rõ... Không phải sau này mới cần phát triển từ từ từng bước đến bước này sao?” Văn Mân cảm thấy nói ra những lời này thật xấu hổ nhưng cô sợ Tiểu Đồng có quan niệm khác với người thường, cảm thấy nhanh chóng ở chung như vậy cũng không thành vấn đề cho nên mới kiên trì cẩn thận giải thích.

“Phát triển đến bước này? Bước nào cơ? Bạn trai cũ của em tối nay đến đã không đạt được mục đích, sau này cậu ta nhất định sẽ lại tới tìm em, anh chỉ lo lắng cho an toàn của em thôi, đến ở đây cũng tiện chăm sóc em hơn, những chuyện này cần chuẩn bị tư tưởng gì sao? Hay là phòng khách nhà em quá bẩn, cần tốn thêm chút thời gian quét tước vệ sinh?”

Cho đến lúc này, Văn Mân mới ý thức được Tiểu Đồng nghĩ cái gì, mặt cô nhất thời đỏ hồng, cô nên sớm biết Tiểu Đồng sẽ không nghĩ tới mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt mới phải. Rốt cuộc là đầu óc cô rối loạn đến mức nào mới có thể nghĩ đến phương diện kia cơ chứ?

40. Chương 40: Dưới Lớp Núi Băng

“Không, phòng khách không bẩn, ngày mai em thu dọn một chút là anh có thể lại đây ở được rồi, bây giờ cũng đã muộn, trên đường về anh nhớ lái xe cẩn thận.” Văn Mân sợ Tiểu Đồng tiếp tục truy cứu câu nói vừa rồi cho nên nhanh chóng giải thích trước, sau đó mở cửa chờ Tiểu Đồng đi giày xong sẽ rời khỏi.

Thấy bộ dáng vội vã đuổi người của cô, Tiểu Đồng nhú mày thật chặt.

“Người bạn trai trước của em không hợp với em đâu, chia tay là đúng rồi, về sau con mắt nhìn đàn ông nên tốt hơn một chút, đừng bỏ gần tìm xa.”

Sau khi nói xong lời này, Tiểu Đồng rời đi không hề quay đầu lại, chỉ để lại Văn Mân mang vẻ mặt khó hiểu đứng ở cửa.

Văn Mân vẫn lặp lại trạng thái tự hỏi xem lời nói trước khi đi của Tiểu Đồng là có ý gì, đây là đang ám chỉ với cô cái gì sao? Ngay lúc Văn Mân sắp cho rằng như vậy, một cơn gió ngoài hành lang chợt thổi tới, trong thoáng chốc khôi phục tinh táo cho đầu óc cô.

Không đúng, làm sao có khả năng hắn đang ám chỉ cái gì được. Hắn là một người khuyết thiếu EQ trầm trọng, nhất định hắn sẽ không biết chiêu ám chỉ này đâu, nếu muốn nói cái gì, hắn nhất định đã nói thẳng ra rồi.

Mất mát lắc đầu, lúc này Văn Mân mới đóng cửa phòng trở lại phòng bếp thu dọn bát đĩa.

Văn Mân đứng cạnh bàn ăn, nhìn vào vị trí Tiểu Đồng vừa ngồi, còn cả cái bát không và đôi đũa được đặt chỉnh tề trên bàn, trước mắt không tự giác hiện ra hình ảnh hần ngồi ở chỗ này chuyên tâm nhấm nháp đồ ăn cô chuẩn bị.

Ngọt ngào cứ từ từ dâng lên trong lòng, khóe miệng Văn Mân khê cong lên.

Một kiếp trước, cô không hề biết đến cảm giác hạnh phúc vì người yêu rửa tay nấu canh, chỉ biết dùng nó để giành lấy trái tim người đàn ông, lúc nào nấu cơm cũng chỉ biết tính kế cho nên khi nấu xong được một bữa cơm thì mệt muốn chết.

Bây giờ tuy cũng phải tiêu phí rất nhiều tâm tư nhưng xuất phát điểm của cô lại hoàn toàn bất đồng. Cô chỉ hy vọng Tiểu Đồng mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn cô tỉ mỉ chuẩn bị vì hần, cơ thể và tinh thần của hần sẽ luôn ở vào trạng thái tốt nhất.

Vốn là bữa sáng chuẩn bị cho Tiểu Đồng vào ngày mai đã bị hần dùng trước rồi cho nên Văn Mân lại bắt đầu nghĩ thêm vài món mới từ chỗ nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, chỉ thay đổi chút thôi, dù sao cô cũng không thể để Tiểu Đồng hôm nay đã ăn hết chỗ này, sáng sớm ngày mai lại ăn giống hệt như thế. Tuy để thay đổi thì có chút khó khăn nhưng nếu đổi một nửa thì vẫn có thể làm được.

Bởi vì phải điều chỉnh thực đơn nên Văn Mân ngủ rất muộn. Nhưng cô không hề hay biết, có một chiếc xe đỗ ở dưới lầu nhà cô suốt đêm, cho đến khi hừng đông mới yên lặng rời đi.

Ai nói EQ thấp sẽ không biết thể hiện tình yêu, chẳng qua là họ dùng phương thức yên lặng trả giá vì người mình yêu mà người bình thường không thể lí giải. Chỉ cần nhìn kĩ một chút, kiên nhẫn một chút sẽ phát hiện dưới lớp núi băng đó là tình cảm nóng bỏng.

41. Chương 41: “thói Quen Xấu” Của Tiểu Tiên Sinh?

“Tiểu Đồng, cậu đang đùa phải không?” Chung Phàm nhìn ông sắp xếp bạn tốt đang cúi đầu chăm chú sửa sang hành lý, cảm giác của hần lúc này chỉ có thể dùng năm từ để hình dung “kinh ngạc đến cực điểm”.

Người này chính là kẻ sạch sẽ đến mức biến thái, bị người khác chạm vào liền cảm thấy lây dính vi khuẩn sao? Là Tiểu tiên sinh được mỹ nữ tỏ tình mà còn có thể lạnh lùng đáp lại: “trên người cô có hương hóa học khiến tôi bị dị ứng” sao?

Vì sao mới về nước có vài ngày, ăn bữa sáng của bạn gái mỹ nữ chưa được mấy lần liền sốt ruột hốt hoảng chạy đến nhà người ta ở rồi? Cái này hỏi Chung Phàm hần làm sao tưởng tượng nổi?

“Cậu thấy tớ rất giống người hay đùa cợt sao?” Tiểu Đồng liếc xéo Chung Phàm sau đó lại tiếp tục cúi đầu sửa sang quần áo trên tay.

Lúc này trong va li của hần đã xếp sẵn một chồng quần áo chỉnh tề, áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, còn có thêm vài cái áo gió vải kaki, hần lúc nào cũng thích cách ăn mặc sạch sẽ nhẹ nhàng, đơn giản không tạp nham.

“Nhưng...Tiểu Đồng, cậu mới quen biết người ta có vài ngày, vội vã ở chung như vậy không cảm thấy rất đột ngột sao?”

“Tớ không thấy thế, có một câu danh ngôn về tình yêu, nói là : Gần quan được ban lộc. Những lời này trải qua nhiều năm vẫn tồn tại cho đến giờ, điều đó thuyết minh nó rất hữu dụng.”

“Không...không phải, cậu thử nhìn theo một cách khác xem. Hai người ở gần nhau như vậy đương nhiên rất thuận tiện cho việc tiếp cận bạn gái của cậu nhưng cậu đã nghĩ tới việc tất cả khuyết điểm trên người cậu đều sẽ bị cô ấy nhận ra rõ ràng, tình cảm giữa hai người các cậu cũng chưa sâu, nhanh như vậy đã bại lộ khuyết điểm rồi cậu không thấy điều này không tốt sao?”

Chung Phàm đối với quan điểm đơn giản của Tiểu Đồng không biết nên phản bác thế nào nhưng hẳn cũng biết nếu hẳn không đưa ra đủ luận chứng bảo vệ quan điểm của mình, Tiểu Đồng nhất định sẽ không chịu nghe theo đề nghị của hẳn. Hẳn là bạn thân nhất của Tiểu Đồng, hẳn nhất định phải bảo vệ bạn mình. Núi băng vạn kiếp nay mới vỡ và động lòng một lần, còn tích cực hành động như vậy, chẳng phải hẳn cũng nên tận lực giúp bạn mình thành công ôm mỹ nhân về sao?

“Khuyết điểm? Tổ có khuyết điểm gì sao? Chỉ số thông minh của tổ cao, ngoại hình đẹp, gia thế bối cảnh càng không cần bàn đến, yêu sâu sắc hơn nữa còn rất chân thành thẳng thắn, tổ thực sự không biết tổ có khuyết điểm gì.”

Sau khi nghe được lời nói của Chung Phàm, rốt cuộc Tiểu Đồng cũng dừng động tác trên tay lại, dùng một loại ánh mắt hoàn toàn không thể hiểu nổi nhìn hẳn, nhìn đến khi Chung Phàm run rẩy.

“Ách... Đúng, cậu rất vĩ đại nhưng cậu không biết cách sống của mình có phải đã quá sạch sẽ không hả? Ví dụ như quần áo của cậu nhất định phải sắp xếp theo một trình tự nhất định, ví dụ như cậu luôn yêu cầu văn phòng của mình không được nhiễm một hạt bụi nào, mỗi ngày đều tiêu độc đúng giờ, lại ví dụ như cậu rất ít khi tiếp xúc gần gũi với mọi người chỉ vì cậu ngại trên người bọn họ có quá nhiều vi khuẩn.”

“Quần áo sắp xếp theo trình tự nhất định có thể giúp tổ lấy được quần áo mình muốn tìm một cách nhanh nhất, văn phòng mỗi ngày đều được tiêu độc là để đảm bảo ôi trường công tác của tổ được sạch sẽ an toàn, tiếp xúc quá gần gũi với người khác đương nhiên là không tốt, nếu bởi vậy mà bị lây bệnh chẳng phải sẽ mất nhiều hơn được sao, những chuyện này thì có gì sai sao?”

“Ách...đúng, đúng vậy nhưng sau khi cậu đến nhà người ta ở, cậu cũng định yêu cầu cô ấy như thế sao?”

“Sẽ không.”

Bởi vì một câu “sẽ không” này của Tiểu Đồng, Chung Phàm thở phào một hơi, thầm nghĩ cuối cùng Tiểu tiên sinh ở phương diện này cũng không tính là ngốc nghếch.

Nhưng hẳn còn chưa kịp thở hết, lời nói ngay sau đó của Tiểu Đồng lại khiến hẳn thêm một phen đỏ mặt cười.

Hẳn nói: “Quần áo thì tự mình sắp xếp là được, vì sao lại bắt cô ấy phải sắp xếp giúp tổ, vi khuẩn ở trong nhà cũng không nhiều như phòng thí nghiệm, một tuần tổ chỉ cần tiêu độc một lần. Cô ấy cũng không có bệnh truyền nhiễm, tổ cũng không ngại tiếp xúc gần gũi với cô ấy, hưởng hờ, nam nữ càng tiếp xúc gần gũi sẽ càng dễ nuôi dưỡng tình cảm.”

“...”

42. Chương 42: Khung Cảnh Của Tiểu Tiên Sinh

Chung Phàm bị Tiểu Đồng làm cho cảm khẫu, cuối cùng chỉ có thể trở mặt nhìn hẳn mang theo hành lý đi khỏi sở nghiên cứu cũng không thêm quay đầu lại lần nào. Lần này Tiểu Đồng về nước là để tham gia một hạng mục khảo cổ cho nên cũng không mua nhà ở đây. Vì tiện cho việc công tác nên mấy ngày nay hẳn vẫn ở trong văn phòng nghiên cứu. Lúc này hẳn đi ra ngoài, Chung Phàm tin rằng đám nhân viên cùng công tác đều cảm thấy áp lực nhỏ đi rất nhiều, chẳng lẽ đây cũng là một chuyện tốt đẹp sao?

Chung Phàm chỉ có thể không ngừng cầu nguyện trong lòng, mong là lần đầu tiên yêu đương của gã quái nhân bạn hẳn sẽ có một kết cục hoàn mỹ, cũng hy vọng cô gái không biết là may mắn hay bất hạnh kia có thể nhìn ra điểm tốt che giấu đằng sau cái mặt gỗ của Tiểu Đồng.

Lúc Tiểu Đồng ấn chuông cửa nhà Văn Mân, đúng lúc cô đang đứng đối diện với bàn ăn mà do dự.

Văn Mân nghĩ, đêm qua lúc Tiểu Đồng rời đi có nói hôm nay sẽ chuyển đến đây ở. Nếu vậy bữa sáng có phải đem qua cho hẳn không? Nếu đem qua, vạn nhất hẳn đang trên đường đến nhà cô, hai người lỡ nhau

thì biết làm sao? Nếu không đem qua, vạn nhất hấn không đến vào lúc này mà phải đến lúc tan làm mới đến, vậy bữa sáng của hấn phải làm sao bây giờ?

Cũng may, Tiểu Đồng kịp thời xuất hiện miễn cho Văn Mân một hồi rối rắm.

Khi Văn Mân nhìn qua mắt mèo trên cửa, thấy Tiểu Đồng mang theo hành lý đứng thẳng tắp ở ngoài, tuy cô cũng đã chuẩn bị tâm lý nhưng bây giờ vẫn không nhận được thấp thỏm trong lòng.

Cô hít sâu một hơi, giơ tay xoa xoa mặt, luyện cho nụ cười trên mặt có chút tự nhiên hơn, sau đó cô mới mở cửa ra, thoải mái chào, “Hi, sớm thế, sớm như vậy anh đã tới rồi.”

Tiểu Đồng nhìn thoáng qua cái tạp dề trên người Văn Mân còn chưa kịp cởi, khóe miệng cong lên, lúc mang hành lý bước qua người cô còn nhỏ giọng nói: “Tuy bây giờ đã không còn sớm nữa nhưng em đón tiếp anh nhiệt tình như vậy, tâm trạng của anh tốt lắm.”

Bởi vì Tiểu Đồng cơ hồ là dí sát vào tai cô nói nên sau khi Tiểu Đồng bước đi, trên mặt Văn Mân lập tức đỏ bừng. Trong lòng cô hiểu rõ, Tiểu Đồng nói lời này chỉ đơn giản là để biểu lộ tâm trạng tốt đẹp của hấn, cũng không có ý tứ gì khác. Chỉ có điều cô vẫn cảm thấy thẹn thùng, bởi vì lời nói của Tiểu Đồng mà đến giờ cô mới ý thức được dáng vẻ của mình cực kì giống như người vợ đang chờ chồng về ăn cơm.

Hôm nay Văn Mân đã dậy từ sáng sớm để thu dọn phòng nghỉ cho Tiểu Đồng. Phòng nghỉ ở ngay cạnh phòng cô, tuy phòng cũng không rộng lắm nhưng đồ đạc trang bị đều có đủ. Lúc trước đều có người làm theo giờ đến quét dọn cho nên lúc cô dọn dẹp lại cũng không vất vả lắm.

Tiểu Đồng đi lại xung quanh phòng xem xét, không nói vừa lòng cũng chẳng trách không hài lòng, chỉ mở va li ra, sắp xếp lại đồ đạc.

Văn Mân đứng sau lưng Tiểu Đồng, muốn tiến lên giúp đỡ nhưng lại sợ mình không biết thói quen sắp xếp quần áo của hấn. Lúc cô đang trong thế khó xử, bỗng nhiên nhìn thấy ở dưới đáy va li của Tiểu

Đồng có một cái khung ảnh, bên trong không phải là ảnh chụp mà là một mẫu giấy đã ố vàng, bên trên có vài chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bởi vì đứng ở xa nên để nhìn rõ chữ viết trên mặt giấy, Văn Mân từ từ nhích về phía trước theo bản năng. Đến khi cô vất vả “dịch” xong chữ viết trên mặt giấy, cả khuôn mặt liền đỏ ửng.

43. Chương 43: Chủ Động Và Bị Động

Tựa hồ nhận ra hành động của người phía sau, khi Tiểu Đồng cầm lấy khung ảnh lên, liền quay đầu liếc mắt nhìn Văn Mân một cái. Khi tầm mắt hai người giao nhau, Văn Mân liền lập tức chuyển hướng nhìn sang bên khác, cô không dám nhìn thẳng mắt hấn.

“Đây là thư cầu hôn em viết cho anh, em nhất định là nhận ra rồi chứ, chữ viết xấu như thế, muốn tìm người thứ hai trên đời này viết xấu thế này cũng thật không dễ gì.” Tiểu Đồng mỉm cười cúi xuống nhìn khung ảnh trong tay, lời nói từ miệng và biểu cảm của hấn lúc này hoàn toàn tương phản với nhau.

“Ách...Tiểu Đồng, anh nói lời này không công bằng với em, khi đó em vẫn còn nhỏ, có thể viết được nhiều chữ như vậy đã giỏi lắm rồi.”

“Con người không thể dễ dàng thỏa mãn với bản thân mình như vậy được, phải luôn luôn có mục tiêu. Khi anh ở vào tuổi của em đã đạt giải vàng cuộc thi viết chữ thư pháp dành cho lứa tuổi thiếu nhi rồi.

Có thể thấy, chuyện đó không quan hệ với tuổi tác mà quan hệ với chỉ số thông minh.”

Vốn chỉ là nhớ lại chuyện ngày nhỏ nhưng qua miệng Tiểu Đồng lại biến thành phê phán và kiểm điểm cô. Văn Mân bất đắc dĩ vươn tay đỡ lấy trán, trong lòng lại thêm lần nữa khẳng định trước kia cô quả thật đã hiểu lầm hấn rồi, một người không tồn tại tệ bào yêu đương như hấn thì làm sao có thể thừa dịp bố mẹ cô không ở nhà mà tranh thủ đến tiếp xúc gần gũi với cô? Sở dĩ hấn chuyển đến đây ở, đơn giản là xuất phát từ mối quan hệ thân thiết nhiều năm giữa hai nhà, vì lo lắng cho sự an toàn của cô mà thôi.

Còn cái khung ảnh sờ dĩ có thể được giữ gìn lâu đến vậy có lẽ bởi vì từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ nhìn thấy chữ viết xấu đến thế, cho nên vật lấy hiem làm quý, thuận tay giữ lại mà thôi.

“Tiểu Đồng, thực ra chữ xấu hơn của em cũng không phải là không có, anh không cần giữ lại cái này, để người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Tiểu Đồng hiển nhiên không có để ý lắm đến lời Văn Mân nói. Hắn vừa cất quần áo vào trong tủ vừa thuận miệng hỏi, thậm chí ngay cả quay đầu lại nhìn cô cũng không thêm.

Văn Mân cúi đầu vụn vụn ngón tay, âm thầm cổ vũ bản thân, sau đó mới ngẩng đầu nhìn vào sau gáy Tiểu Đồng nói: “Hiểu lầm anh có ý với em, muốn dựa vào tờ giấy này, lấy...lấy em.”

Sờ dĩ Văn Mân cố gắng gạt bỏ xấu hổ nói lời này ra khỏi miệng cũng bởi vì cô có dụng ý riêng của mình. Dù việc này cũng không tính là lớn nhưng cô vẫn muốn thử xem xem tờ giấy cầu hôn này Tiểu Đồng muốn giữ lại có phải có ý tứ gì khác không, cho dù hắn chỉ có một chút ý muốn thực hiện lời hứa trong tờ giấy, cô cũng sẽ đối với tương lai ở bên nhau của hai người càng thêm chắc chắn hơn.

“Sẽ có hiểu lầm như vậy sao? Vậy thì không được.”

Sau khi Tiểu Đồng nghe xong liền buông bỏ công việc trên tay, xoay người cầm lấy khung ảnh đặt ở đầu giường.

Hắn đi đến trước mặt Văn Mân đương lúc cô ngáp tràn mắt mắt, chỉ vào dòng chữ trên giấy rồi đọc.

“Mình thích nhất là anh trai mắt kính, sau này lớn lên nhất định mình phải gả cho anh trai mắt kính, làm cô dâu của anh trai mắt kính. Văn Mân.”

“Em xem, trên này viết rõ ràng ràng là em thích anh, là em muốn gả cho anh, vì sao lại có thể hiểu lầm là anh thích em, anh muốn cưới em được. Quan hệ bị động và chủ động này tuyệt đối không thể hiểu sai, bởi điểm này trực tiếp quan hệ tới địa vị hai bên nam nữ sau hôn nhân.”

44. Chương 44: Hôn Ước Từ Xưa

“Sau khi kết hôn?! Sau... kết hôn!” Bởi vì quá mức kinh ngạc, Văn Mân có chút lắp bắp, cô hoàn toàn không chú ý đến Tiểu Đồng nói cái gì mà thích hay không thích, cưới hay không cưới, lấy hay không lấy chồng mà chỉ nghe rõ mỗi câu cuối cùng, cảm thấy đầu óc mình chỉ tiếp nhận được có bốn chữ này.

“Như thế nào? Muốn ăn vạ à?” Chứng kiến vẻ mặt không thể tin được cùng đôi mắt mở to của Văn Mân, hai mắt Tiểu Đồng chậm rãi lạnh dần, giống như chỉ cần Văn Mân dám gạt đầu, hắn sẽ lập tức trở mặt.

“Không, không phải, nhưng anh muốn kết hôn với em sao?” Văn Mân cuống quýt lắc lắc đầu, rồi lại tự ti hỏi thêm một câu.

“Sai rồi, không phải là anh muốn lấy em mà là em phải gả cho anh.”

“Được, là gả, gả, nhưng anh muốn em gả cho anh sao?” Văn Mân bị Tiểu Đồng vụn vụn đến phát bực, gả với cưới quan trọng đến thế sao? Quan trọng là chuyện hai người kết hôn mới đúng chứ.

“Đúng, vì sao lại không cần, em đã ký tên vào rồi, đừng hòng chống chế.”

Nghe được lời khẳng định chắc chắn của hắn, Văn Mân chợt có loại xúc động vui đến phát khóc. Mấy ngày hôm trước cô còn nghĩ đến vất vả làm cách nào để giữ ba mẹ lại, chính là để bọn họ sắp xếp cuộc xem mắt giữa cô và Tiểu Đồng, sau đó bởi vì đủ loại nhiễu loạn mà làm cho kế hoạch của cô chết non nửa chừng. Nhưng không ngờ, thì ra không cần cô cố gắng làm gì hết, hắn cũng đã hạ quyết tâm muốn kết hôn với cô rồi.

Hai mắt cô đắm lệ mông lung nhìn Tiểu Đồng một hồi lâu, lúc này Văn Mân mới khàn khàn hỏi một câu, “Anh không để ý chuyện trước kia em đã từng có bạn trai?”

Nếu có thể, Văn Mân thực sự hi vọng cuộc đời cô chưa từng xuất hiện con người tên Tề Tuyền này. Nhưng sự thật là, hắn đã xuất hiện rồi, không chỉ có xuất hiện, hắn còn lấy mất luôn tình yêu đầu tiên của cô. Tuy hiện giờ tình yêu đã không còn nhưng cô vẫn không thể nào xóa bỏ việc mình đã yêu lầm người.

“Không phải em đã chia tay với cậu ta rồi sao? Anh đã trở về, đương nhiên em sẽ chọn anh, anh hơn cậu ta nhiều như vậy, cho dù anh có trở về không đúng lúc, anh nghĩ em sớm hay muộn cũng sẽ hiểu rõ cậu ta không thích hợp với em. Anh tin tưởng con mắt nhìn của em.”

Nói đến đây, ánh mắt Tiểu Đồng vẫn luôn bình thản tự nhiên, không có ý tứ giấu diếm lừa gạt nào.

Ánh mắt như vậy khiến Văn Mân không nhận được vừa cảm thấy may mắn lại vừa mất mát.

May mắn là Tiểu Đồng không để tâm tới quá khứ của cô, chỉ cần cô đặt lòng mình lên người hắn, hắn sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với cô, mà mất mát là bởi suy nghĩ bên trong lòng. Không hề ghen tị liền thể hiện là không đủ yêu, Tiểu Đồng có thể nhẹ nhàng nói ra những lời như vậy, có phải thuyết minh một điều là phân lượng của cô trong lòng hắn thực ra cũng chẳng là bao.

Văn Mân lắc lắc đầu, cố gắng tổng hết suy nghĩ miên man ra khỏi đầu. Hiện giờ không phải là lúc cô nên suy nghĩ mấy điều này, hiện giờ cô nên suy nghĩ làm cách nào để nhân lúc hắn đang ở đây mau chóng xây dựng tình cảm sâu đậm với hắn mới được.

Suy nghĩ đến điểm đó, tươi cười liền một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt Văn Mân.

“Tiểu Đồng, anh thu dọn xong xuôi thì mau đi ra ngoài nhé, em đã chuẩn bị bữa sáng rồi, anh ăn no rồi mới đi làm.”

Tiểu Đồng nhìn theo bóng dáng Văn Mân rời khỏi phòng, hắn đặt quần áo xuống giường, sau đó chính mình cũng ngồi lên mép giường, nghiêng người nhìn khung ảnh kia, nhỏ giọng thì thầm: “Nhóc, thực ra anh cũng rất ghen tị với gã đàn ông kém cỏi đó.”

45. Chương 45: Tham Khảo Bí Kiếp Yêu

Sau khi Tiểu Đồng ăn xong bữa sáng, hắn cứ thế ngồi yên nhìn chằm chằm Văn Mân ăn cơm, nhìn đến nỗi khiến cả người cô không được tự nhiên.

“Tiểu Đồng, anh không đi làm sao?”

“Có chứ, vụ án vẫn chưa kết thúc đâu.”

“Vậy sao anh còn không đi đi? Sắp muộn rồi.”

Thực ra Văn Mân cũng không rõ thời gian đi làm của Tiểu Đồng, chỉ biết giờ đi làm phổ biến là 9h, bây giờ đã sắp 8h30 rồi, từ nhà cô đến sở nghiên cứu cho dù không có kẹt xe cũng phải đi gần 20 phút, vì sao hắn một chút cũng không sốt ruột, chẳng lẽ bởi vì hắn có chức vị cao nên có thể coi thường giờ đi làm sao?

Văn Mân nghĩ một lát lại cảm thấy không có khả năng, con người của Tiểu Đồng làm cái gì đều rất nguyên tắc, hơn nữa hắn sẽ không bao giờ làm trái với nguyên tắc chung đâu. Ở kiếp trước, cho đến ngày hai bọn họ ly hôn, hắn cũng chưa bao giờ đi làm muộn, lúc nào cũng lên lớp dạy học đúng giờ. Bây giờ không vướng bận chuyện gì, hắn làm sao có thể tự ý đi muộn được?

“Đúng vậy, sắp muộn rồi, vậy em còn không ăn nhanh lên?” Tiểu Đồng dùng vẻ mặt đương nhiên nhìn Văn Mân, giống như người sắp bị muộn là cô vậy.

“Em? Em cũng không có việc gì, ăn nhanh làm gì chứ?”

“Đưa anh đi, vừa rồi lúc anh vào cửa chẳng phải đã trả lại chìa khóa xe cho em rồi sao? Em không đưa anh đi làm, xung quanh nhà em cũng không có xe bus, taxi cũng không có...”

“Khoan đã, Tiểu Đồng, anh cứ lấy xe em đi là được rồi, không cần chờ em.” Trước khi Tiểu Đồng kịp nói xong, Văn Mân liền ngắt lời hắn. Một lúc nữa cô còn phải đến siêu thị mua đồ ăn, nếu đưa hắn đi đến sở nghiên cứu rồi mới lái xe trở về đi siêu thị thì đồ ăn tươi ngon đều đã bị người khác mua hết rồi, hơn nữa, không phải hắn đã giữ xe của cô mấy ngày rồi sao? Lúc trước đi còn không thèm trả lại cho cô, bây giờ lại còn già mồm cãi láo.

“Em không muốn đưa anh đi? Anh vì lo lắng cho em mà không từ vất vả chuyển tới đây ở, em chỉ có đưa anh đến sở nghiên cứu cũng không muốn?” Tiểu Đồng nhìn Văn Mân bằng ánh mắt “em chính là con người vong ân bội nghĩa” cho đến khi Văn Mân ngượng ngùng không biết nên buông đũa xuống hay nên ăn tiếp, cuối cùng đành đồng ý làm tài xế cho hắn mới thôi.

“Ách...Tiểu Đồng, hay anh cứ tự lái xe đi, sau đó lúc về cũng có thể sử dụng luôn, nếu để em đưa anh đi, lúc chiều anh về thì làm sao bây giờ?”

“Em tới đón anh là được.”

Giọng nói của Tiểu Đồng rất thản nhiên, ánh mắt còn càng thản nhiên hơn, khiến cho con người của Văn Mân thiếu chút nữa vì trừng quá to mà rớt xuống.

Thậm chí cô còn hoài nghi không biết người đàn ông trước mặt cô đây có phải là Tiểu Đồng cô đã từng quen biết không? Cô nhớ rõ kiếp trước hắn chưa bao giờ yêu cầu cô như vậy, chẳng lẽ bởi vì kiếp này, cô hạ địa vị của mình xuống quá thấp khiến cho hắn nghĩ có thể tùy ý sai khiến cô như vậy sao?

Nhưng Văn Mân không hề biết, hành động được đà lần tới này của Tiểu Đồng đều dựa vào một quyển sách.

Mà quyển sách này hiện tại đang ở trong ngăn kéo bàn làm việc của Tiểu Đồng ở sở nghiên cứu. Mà buổi sáng hôm nay, chỉ trong 2 giờ ngắn ngủi, Tiểu Đồng đã sử dụng liên tiếp hai chiều trong đó.

1: Không bao giờ được biểu hiện trước mặt bạn gái rằng mình rất để ý tới tình sử của cô ấy, như vậy sẽ làm cho đối phương cảm thấy bạn trai của mình rất hẹp hòi, không có lòng dạ rộng lượng của một người đàn ông.

2: Lúc bạn gái mình nguyện ý rửa tay nấu cơm ình, nhất định phải không ngừng cố gắng, cố gắng hết sức “mè nheo” bạn gái của mình làm thêm chút việc vất vả hơn, ví dụ như cùng đi làm với người bạn trai, điều này rất có ích trong việc kích thích bản năng làm mẹ của đối phương.

46. Chương 46: Tìm Được Một Người Bạn Gái

Cuối cùng, Văn Mân vẫn phải chiều theo yêu cầu của Tiểu Đồng mà đưa hắn đến sở nghiên cứu.

Trước khi xe dừng lại, Tiểu Đồng quay sang nhìn Văn Mân, sau đó ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng hắn đã vươn tay giữ lấy đầu cô, kéo cô lại gần hôn lên trán cô “Bẹp” một tiếng, đúng vậy, chính là “bẹp” một tiếng. Lẽ ra đây sẽ làm một nụ hôn tạm biệt vô cùng lãng mạn nhưng bởi vì tiếng động đột ngột này, không chỉ có không khí lãng mạn chẳng thấy đâu, hơn nữa còn khiến cho hai bên hôn và được hôn đều xấu hổ đến đỏ mặt.

Văn Mân thật sự không ngờ được Tiểu Đồng sẽ làm ra động tác thân mật như vậy. Theo như hiểu biết của cô về hắn, hắn không phải là người có thể chủ động làm ra động tác thân mật như vậy cho nên dù chỉ là hôn trán nhưng cô vẫn có cảm giác được yêu chiều mà lo sợ. Chính bởi tâm lý này quấy phá cho nên Văn Mân không hề chú ý tới tiếng động kì lạ phát ra.

Mà Tiểu Đồng đỏ mặt hoàn toàn bởi vì tiếng “bẹp” vừa rồi. Nhưng trên mặt hắn cũng chỉ đỏ ửng một chút sau đó lại nhanh chóng trở về như cũ.

“Sáu giờ anh tan làm.”

Vội vàng nói xong mấy lời này, Tiểu Đồng ba chân bốn cẳng bước nhanh vào sở nghiên cứu, dọc đường đi không một lần ngoảnh đầu lại.

Văn Mân cũng nhận ra điểm khác lạ của Tiểu Đồng, nhưng cô nghĩ chắc hẳn cũng thẹn thùng vì hành động vừa rồi nên cũng không nghĩ nhiều lắm, tiếp tục lái xe đến siêu thị.

Sau khi Tiểu Đồng bước vào văn phòng, việc đầu tiên hẳn làm chính là kéo ngăn kéo ra, lục lọi tìm kiếm trong ngăn kéo, một lúc sau mới hài lòng rút ra quyển “Kỹ xảo trong tình yêu”.

Tìm được quyển sách cần tìm, hắn lập tức đặt sách lên bàn làm việc, mở sách ra, ngón trở thon dài lia qua từng tiêu đề trong mục lục, một hàng lại một hàng.

Sau khi lật được vài trang, cuối cùng hắn cũng tìm được điều mình “hàng mong mỏi” trong đề tài hỏi đáp:

Q: Lúc hôn đôi phương, đột nhiên phát ra tiếng bẹp bẹp thì phải làm sao?

A: Dùng quá nhiều sức cộng thêm việc nước miếng quá nhiều sẽ khiến nụ hôn phát ra tiếng động này, điều này rất bình thường. Để tránh gặp phải tình huống này, không cần quá dùng sức, thêm vào đó trước khi hôn đôi phương thì nên nuốt nước miếng xuống, tiếng động phát ra sẽ giảm bớt hoặc hoàn toàn biến mất.

Sau khi Tiểu Đồng xem đáp án, hắn vô cùng thỏa mãn gấp sách lại, một lần nữa đặt nó vào trong ngăn bàn, đặt sách đúng theo trật tự như ban đầu.

Nhưng vừa khép lại ngăn kéo, Tiểu Đồng trầm tư một lúc sau đó lại kéo ngăn bàn ra, lấy quyển sách đang được đặt dưới cùng kia ra thêm lần nữa, gấp mép trang vừa xem lại, sau đó thử thêm một lần, chắc chắn lần sau vẫn có thể lấy ra một cách dễ dàng, lúc này hắn mới mỉm cười khép ngăn bàn lại, miệng không quên thì thào một câu.

“Đánh dấu thế này mới tốt, lúc muốn dùng có thể lấy ra nhanh chóng.”

Giải tỏa được tâm sự, tâm trạng Tiểu Đồng tốt đẹp hơn hẳn. Hắn vừa mở báo cáo trợ lý đặt sẵn trên bàn vừa cười tươi như hoa.

Miệng cũng khe khẽ hát: “Tìm a tìm a tìm bạn bè, tìm được một người bạn gái...”

47. Chương 47: Khoe Khoang

Án mạng xác chết trầm dưới hồ, vụ án này thực ra không hề phức tạp, đây là một vụ án khá điển hình, điều khó khăn duy nhất trong vụ này đó chính là mức độ thổi rửa của thi thể đã quá cao, pháp y cũng không thể xác nhận được thân phận của nạn nhân.

Thực ra vụ án này sẽ không bao giờ rơi vào tay Tiểu Đồng, người bên ngoài mà biết có thể bảo sở cảnh sát không biết sử dụng nhân tài nhưng tình huống lần này là ngoại lệ bởi nó có liên quan đến Văn Mân.

Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Văn Mân, cho dù là vụ án nhỏ thế nào Tiểu Đồng đều sẽ chủ động điều tra. Về chuyện này cả phòng nghiên cứu ai ai cũng biết bởi vì trước khi Tiểu Đồng tiếp nhận vụ án này có nói đây là việc liên quan đến hạnh phúc cả đời của hắn.

Lần trước Văn Mân mang bữa sáng đến sở nghiên cứu, mọi người đều nghi ngờ đây chính là người yêu của giáo sư Tiểu, sau đó được Chung Phàm xác thực, bọn họ càng tò mò không biết là người con gái như thế nào mới có thể khiến giáo sư Tiểu thông minh tuyệt đỉnh lại hồ đồ đến cực điểm này si mê.

Chỉ có điều bọn họ vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy người thật. Hôm nay lại nghe nói giáo sư Tiểu được một người đẹp đưa đến sở nghiên cứu. Vì tin tức này mà cả sở nghiên cứu như muốn nổ tung, mọi người đều sôi nổi chạy lên lầu hai châu chực xung quanh văn phòng của Tiểu Đồng.

Bọn họ biết Tiểu Đồng từ khi về nước tới nay vẫn ở tại sở nghiên cứu, vậy mà hôm nay sáng sớm lại được một người con gái đưa về, vậy có phải hay không chứng minh tối qua hắn không ngủ ở sở nghiên cứu mà ngủ lại ở nhà cô gái này.

Sau khi thấy cô gái mà Tiểu Đồng thích, bọn họ liền mở một cuộc cá cược, hầu như mọi người đều đánh cược Tiểu Đồng sẽ thất bại, không thể theo đuổi được cô gái kia. Chỉ có một vài người bị hấp dẫn bởi tỷ lệ cá 1 ăn 10 nên mạo hiểm đặt cho Tiểu Đồng thành công cửa đỡ người đẹp, trong đó có Chung Phàm.

Cho nên, sau khi Tiểu Đồng trở lại văn phòng thì Chung Phàm liền chạy tới thay mọi người dò la tin tức.

“Trở lại nhanh như vậy? Tôi còn tưởng cậu hôm nay buổi sáng sẽ không tới, thế nào, chỗ ở đã sắp xếp xong cả rồi? Ah, đây là bữa sáng của cậu.” Tuy là tới để tìm hiểu tin tức nhưng Chung Phàm vẫn không quên chuẩn bị bữa ăn sáng cho Tiểu Đồng. Hắn nghĩ, Tiểu Đồng trở lại sớm như vậy chắc là hai người đó vẫn chưa kịp ăn sáng mà Tiểu Đồng sẽ không mua ở ngoài vì ngại bẩn nên đành phải hy sinh một phần bữa sáng của mình vậy.

Chỉ là lần này, Tiểu Đồng lại không như ngày thường nhận ngay bánh sandwich trong tay hắn mà chỉ ngẩng đầu ghét bỏ nhìn hắn một cái rồi lập tức cúi đầu xem tiếp quyển sách trong tay.

“Này, cậu như vậy là ý gì? Tôi có lòng chia bữa sáng cho cậu mà cậu lại còn dùng cái ánh mắt ghét bỏ đó nhìn tôi, có bản lĩnh thì từ nay về sau cũng đừng ăn bữa sáng của tôi nữa.” Chung Phàm tức tối chịu không nổi chính là ánh mắt ghét bỏ này của Tiểu Đồng nên lúc này chỉ muốn bỏ đi.

“Tôi chỉ là biểu đạt thái độ với trù nghệ nấu ăn của cậu thôi, sandwich của cậu làm thật là khó ăn muốn chết, nếu không phải vì cậu làm so với bên ngoài sạch sẽ một chút thì tôi tuyệt đối sẽ không cần.”

“Cậu...cậu thật nghĩ như vậy, vậy sao thời gian trước cậu mỗi ngày đều ăn sandwich của tôi, thật là ủy khuất cho cậu rồi?” Chung Phàm bị mấy câu nói của Tiểu Đồng chọc cho tức giận, thiếu chút nữa quên mất mục đích thật sự tìm đến đây để làm gì.

“Là quá ủy khuất, bắt quá về sau tôi không cần chịu ủy khuất rồi.” Tiểu Đồng nhìn Chung Phàm vẻ mặt đắc ý, bộ dáng rung đùi đắc ý này nhìn đặc biệt chướng mắt.

Chung Phàm kéo chiếc ghế ra ngồi xuống trước mặt Tiểu Đồng, cầm bánh sandwich nhai ngấu nghiến, vừa nhìn chăm chăm vào Tiểu Đồng đồng thời không ngừng tự hỏi xem những lời nói của Tiểu Đồng ban nãy là có ý tứ gì.

Hắn hiện tại bình tĩnh lại, cận thận suy nghĩ thấy Tiểu Đồng tự nhiên nói những lời này tuyệt đối không phải là không có ý tứ. Bởi vì Tiểu Đồng một khi thực sự ghét bỏ điều gì thì đến ngay cả trong lời nói cũng sẽ không thềm nhắc đến, vậy mà hôm nay lại đặc biệt nói nhiều như vậy, chẳng lẽ là...?

Không đợi Chung Phàm suy đoán xong, Tiểu Đồng đã không đủ kiên nhẫn bắt đầu khoe khoang.

“Tôi hôm nay được uống nước cam, ăn sandwich trứng kèm dưa chuột, còn có bánh bao chiên, tất cả đều là nhóc con ấy làm cho ta.”

Chung Phàm nhìn thấy bộ dạng cười đắc ý như trẻ con chờ đợi nghe những lời hâm mộ từ bạn tốt của Tiểu Đồng, chỉ dùng sức cắn sandwich chịu đựng không nói một câu. Hừ, ghét bỏ sandwich của hắn thì cũng đừng mong nghe được những lời muốn nghe, chẳng lẽ muốn hắn phải thốt lên thật hâm mộ, thật hâm mộ sao? Nói giỡn, dù có hâm mộ hắn tuyệt đối cũng sẽ không nói ra miệng.

48. Chương 48: Cuộc Gọi Từ Đội Cảnh Sát

Dự án mà Tiểu Đồng nghiên cứu trước đó đã báo cáo một lần rồi cho nên hiện tại...sau khi vụ án kết thúc, hắn thấy cũng chẳng còn việc gì cần làm. Suy tính một lúc, hắn liền quyết định thưởng mình một kỳ nghỉ dài hạn. Những năm gần đây hắn đều làm việc không nghỉ nên kỳ nghỉ tích lũy lại rất nhiều, vừa vặn có thể dùng đến.

Trước khi về nước, Tiểu Đồng cũng không có ý định ở lại lâu. Dự định của hắn là sau khi hoàn thành hạng mục hợp tác giữa hai nước Mỹ và Trung Quốc sẽ lập tức quay về Mỹ.

Thế nhưng tình huống hiện tại có chút thay đổi, hắn cứ ngỡ sẽ không bao giờ còn gặp lại Văn Mân, nhưng bây giờ đã gặp lại đúng lúc cô ấy cùng bạn trai chia tay.

Nhiều năm trước hắn vẫn luôn chần chờ không dám gặp lại, vì biết cô nhóc ấy đã có bạn trai, thậm chí đã tính đến chuyện gả đi. Nếu như hắn lại xuất hiện mà đem tờ giấy cầu hôn lúc nhỏ xuất hiện trước mặt cô hắn sẽ đem đến cho cô nhiều phiền toái.

Nhưng hiện tại vừa đúng lúc, biết nói thế nào đây, có nên thừa dịp người ta yếu đuối mà xông vào. Cô ấy mới chia tay trong lòng chắc rất trống rỗng nên cần người bên cạnh. Nếu hắn ở lại bên cạnh cô, cô nhất định sẽ phát hiện ra hắn tốt hơn cái tên bạn trai cũ kia gấp trăm ngàn lần, đối với cô đây đúng là chuyện tốt, không cần tìm mà vẫn nhặt được bảo bối là hắn. (hizz, (^ _ ^) anh tự kỷ quá...)

Thời điểm chuẩn bị tan tầm, Tiểu Đồng sắp xếp lại mấy quyển sách chuẩn bị ra ngoài chờ Văn Mân tới đón thì tiếng chuông điện thoại từ văn phòng hắn lại reo lên đúng lúc.

“Giáo sư Tiểu, bên cục cảnh sát gọi điện tới ạ.”

Tiếng gọi ngoài cửa vang lên chính của trợ lý hắn, lúc này trong tay cậu ta đang cầm điện thoại dùng cho công việc của Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng khẽ cau mày, nhưng cuối cùng vẫn bảo trợ lý đưa điện thoại đến.

“Xin chào, tôi là Tiểu Đồng.”

“Giáo sư Tiểu, ngài khỏe! Tôi là đội trưởng đội cảnh sát Phạm Thành, hiện tại ngài có thể bớt chút thời gian đến cục cảnh sát được không? Chúng tôi có một vụ án cần Giáo sư Tiểu hỗ trợ.” (đọc ở chương trước có thất đội trưởng Phạm Vinh nhưng đọc lại convert thấy Phạm Thành nên dùng tên này).

Ngữ khí nói chuyện của Phạm Thành đặc biệt chân thành, sau khi lĩnh giáo tài năng của Tiểu Đồng, hắn đối với vị giáo sư so với hắn còn ít hơn vài chục tuổi không có chút hoài nghi. Hiện tại, dù là danh tiếng ở nước ngoài hay là qua vụ án mạng xác chết trầm dưới hồ mà nói, lần này nếu không tìm Tiểu Đồng giúp đỡ thì hắn thật không biết tìm người nào khác.

“Tôi là người của cục cảnh sát các cậu sao?” Tiểu Đồng một bên lười biếng lật cuốn sách trong tay một bên thản nhiên hỏi Phạm Thành ở đầu bên kia điện thoại.

“Ách...Không phải.” Phạm Thành không rõ sao Tiểu Đồng lại hỏi như vậy, chỉ có thể thành thật trả lời vấn đề trước.

“Vậy các cậu có vụ án tìm tôi làm gì? Tôi nghĩ là tôi không có nghĩa vụ đi giúp cậu đi.” Lúc nói những lời này, Tiểu Đồng thấy di động cá nhân của mình rung lên, hắn nhìn thoáng qua màn hình di động thấy là Văn Mân gọi tới liền lập tức nói qua điện thoại với Phạm Thành: “Tôi phải tan tầm rồi, gặp lại sau.”

Lúc này, Tiểu Đồng cũng không quan tâm tới đầu bên kia điện thoại Phạm Thành bị hắn dứt khoát cự tuyệt đang có phản ứng gì, cúp điện thoại liền rời khỏi văn phòng. Ở cửa nhìn thấy trợ lý đang đứng đợi thì chỉ tùy tiện bỏ lại một câu, tôi muốn nghỉ phép 3 ngày rồi không quay đầu lại mà trực tiếp rời đi.

49. Chương 49: Cười Xấu Muốn Chết

Tiểu Đồng vừa ra đến cửa đã thấy Văn Mân đang ngồi đợi trong xe, thấy Tiểu Đồng đang đi tới liền nở nụ cười nhìn hắn rồi nhoài người qua mở cửa xe giúp hắn.

Tiểu Đồng đứng trên bậc thang, nhìn thấy nụ cười của Văn Mân dưới ánh trời chiều hết sức chói lọi chiếu thẳng vào tim hắn khiến hắn không khỏi cảm thấy một hồi rung động.

Sau khi ngồi vào ghế lái phụ và thắt chặt dây an toàn, hắn quay đầu hướng Văn Mân trừng mắt, “Về sau đừng có cười loạn, xấu muốn chết.”

Văn Mân đột nhiên bị hắn trừng mắt, lại nghe những lời nói lạnh như băng này của hắn, trong mắt không giấu được một tia ảm đạm.

Trong lòng cô cảm thấy thật ủy khuất, buổi sáng sau khi đưa hân đến sở làm không có thời gian nghỉ liền chạy đi mua thức ăn, thậm chí bữa trưa của mình cũng chưa kịp ăn mà vì hân vội chuẩn bị một thực đơn phong phú cho bữa tối, chỉ hy vọng hân có thể ăn uống được vui vẻ. Vội vội vàng vàng cả ngày cuối cùng cũng chuẩn bị xong, nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm liền vội lái xe tới đón hân. Kết quả là, ngay cả một lời nói tốt đẹp cũng chưa được nghe lại nghe thấy một câu như vậy.

“Tiểu Đồng, anh dựa vào cái gì nói tôi như vậy, tôi muốn cười thì có làm sao, tôi liền muốn cười để cho người khác nhìn thấy, anh quản được sao?”

Kể từ sau khi được trọng sinh đến nay, cô vẫn luôn sợ hãi rằng cuộc sống hiện tại có được chỉ là hư ảo, cũng không xác định được Tiểu Đồng liệu có yêu mình lần nữa không. Rốt cuộc chỉ một câu nói này của hân đã khiến cho Văn Mân bạo phát.

Cô một bên trừng mắt đối với người đàn ông này một bên đưa tay dùng sức lau đi nước mắt đang không ngừng trào ra.

Nhìn thấy Văn Mân như vậy, Tiểu Đồng bị dọa cho nhảy dựng. Hân ngơ ngác nhìn người bên cạnh đang khóc thật thương tâm, nhất thời tay chân luống cuống không biết nên đặt ở chỗ nào.

Hân vừa mới nói sai cái gì sao? Không phải trên tivi đều nói, đàn ông đối với người phụ nữ mình thích tuyệt đối phải có dự định chiếm hữu sao. Còn nữa, chỉ cần dùng ngôn ngữ biểu hiện ra ngoài sẽ khiến cho đối phương cảm nhận được tâm ý của mình đối với họ.

Hơn nữa, sau khi nghe được lời này của hân, cô ấy không phải là nên hờn dỗi trừng hân liếc mắt một cái sau đó bởi vì nhìn thấu ý nghĩ của hân mà trộm cười sao?

Tình huống hiện tại thế này so với trong tivi sao lại khác biệt lớn đến vậy?

“Nhóc, anh...Anh không phải có ý như vậy, ý anh là em cười lên trông rất xinh đẹp nên không cần tùy tiện cười khi ở bên ngoài, cái đó...Nếu những người đàn ông khác nhìn thấy em xinh đẹp như vậy sẽ thích em, ý của anh chính là như vậy, em đừng khóc nữa có được hay không? Em khóc vậy anh cảm thấy rất khó chịu.”

Tiểu Đồng vẫn bộ dáng lạnh như băng quay mặt đi bối rối giải thích, hân không phải cố ý làm cho cô khóc. Hân thực không có kinh nghiệm nói chuyện yêu đương nên cảm thấy làm theo quyển bí kíp tình yêu là được, vội lại không phải mấy lần trước áp dụng hiệu quả đều rất tốt sao lần này lại kém xa như vậy?

Nhìn thấy bộ dáng Tiểu Đồng đã muốn đổ mồ hôi, Văn Mân rốt cục chứa ý cười trong mắt nhưng vẫn không thể ngừng khóc, nước mắt ngược lại càng rơi nhiều.

Từ khi trọng sinh, cô vẫn luôn cảm thấy sợ hãi, sợ mình lại phạm sai lầm, sợ một lần nữa bỏ qua Tiểu Đồng, lại càng sợ hân không thích mình. Bởi vì có rất nhiều điều sợ hãi nên những lúc đối mặt với hân cô dường như không còn là chính mình. Cô chỉ nghĩ làm cách nào để lấy lòng hân nhưng trong quá trình tiếp xúc lại phát hiện thái độ của Tiểu Đồng đối với mình so với kiếp trước khác nhau rất nhiều, vì vậy cô lại càng lo lắng sợ hãi hân thấy mình không có cá tính nên không muốn cùng mình kết hôn.

Những cảm xúc rối rắm cứ không ngừng đan xen, chất chồng lên nhau khiến cô cảm thấy áp lực, vì vậy hôm nay mới có dịp phát tiết.

Khóc thỏa thích rồi, Văn Mân cảm giác trong lòng bỗng nhẹ nhàng thoải mái hẳn lên. Thấy Tiểu Đồng không ngừng tìm cách giải thích, cô tựa hồ đã hiểu hân đối với mình là có ý, hân vẫn thích mình.

50. Chương 50: Đảo Lộn Địa Vị

Văn Mân không để ý đến lời giải thích của Tiểu Đồng, tự mình phát tiết xong rồi tự điều chỉnh lại cảm xúc, đưa tay gạt bỏ nước mắt vẫn còn vương trên mặt, động tác cực kỳ phóng khoáng này so với bộ dáng khóc lóc vừa nãy thật khiến cho Tiểu Đồng cảm thấy đúng là một trời một vực.

Ngay tại thời điểm đang lớn tiếng khóc, Văn Mân bỗng ý thức được mình sau khi sống lại vẫn tiếp tục phạm phải một sai lầm.

Bởi vì cảm thấy mình kiếp trước thực có lỗi với Tiểu Đồng nên cô quyết định kiếp này sẽ đối tốt với hắn. Cho nên trước mặt hắn cô trở nên nghe lời vâng vâng dạ dạ, thậm chí hắn chỉ cần nói một câu không tốt là cô liền đem toàn bộ ý định này của mình hủy bỏ hết.

Bây giờ cô phát hiện mình làm vậy thực không đúng, nếu thật sự muốn ở cùng Tiểu Đồng lâu dài, cô nhất định phải biểu hiện sự chân thật nhất của bản thân mình trước mặt hắn.

Trên người cô có bao nhiêu khuyết điểm hắn cũng đều đã chứng kiến và biết cả rồi. Nếu hắn cảm thấy vẫn có thể chấp nhận được và nguyện ý thử cùng cô sống chung thì bọn họ nhất định phải có tình cảm mới có thể vững bền, mới có hy vọng một tương lai tốt đẹp.

Nếu cô đem sự giả tạo của mình biểu hiện ra ở trước mặt Tiểu Đồng, sau khi ở cùng nhau hắn mới từ từ phát hiện ra con người thật của cô hắn là sẽ có cảm giác bị lừa dối. Mà cô đến cuối cùng có thể cũng vì áp lực này mà hủy hoại đi tình cảm yêu mến của mình dành cho hắn.

Hai người đã đi được đến bước này, giờ mới suy nghĩ lại vậy có phải hay không đã quá trễ rồi.

Nếu đã như vậy, không bằng từ giờ cô dùng sự chân thật nhất của mình để đối đãi hắn, có thể sẽ có va chạm, có khắc khẩu nhưng đây mới chính là sống chung không phải sao?

“Tiểu Đồng, lần này tôi tha thứ cho anh, nhưng từ lần sau anh không được nói những lời đả thương người như vậy nữa. Mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì thì những lời như vậy tôi nghe xong sẽ cảm thấy rất khó chấp nhận.”

Văn Mân dùng đôi mắt có vẻ còn hơi ướt nhìn Tiểu Đồng nói, nói xong vẫn là vẻ mặt này nhìn hắn.

Tiểu Đồng đối với sự thay đổi thái độ đột ngột này của Văn Mân cảm thấy có chút bất lực, nhưng hắn thực không muốn phải nhìn thấy cô khóc lần nữa nên chỉ mím môi, cuối cùng vẫn là khẽ gật đầu một cái.

Sau khi nhìn thấy phản ứng của Tiểu Đồng, Văn Mân mới khởi động xe rồi hướng về nhà. Dọc theo đường đi hai người đều không mở miệng nói chuyện, Tiểu Đồng là sợ mình lại vô ý nói sai còn Văn Mân còn đang bận suy nghĩ xem sau này phải ở chung với Tiểu Đồng như thế nào mới được. Mặc kệ kiếp trước hai người ở chung như thế nào nhưng kiếp này tin tưởng sẽ hoàn toàn khác. Cô hy vọng có thể cùng Tiểu Đồng có cuộc sống tốt đẹp đến cuối đời mà không phải mỗi người một ngã như kiếp trước, nếu như vậy sẽ thật sự vô cùng hối tiếc.

Thẳng đến khi xe chạy về đến nhà, Tiểu Đồng mới có phản ứng. Vừa rồi chỉ trong chốc lát chỉ vì Văn Mân khóc mà địa vị hai người giống như bị đảo lộn rồi.

Lúc trước không phải vẫn là hắn chiếm vị trí chủ động sao? Thế nào hiện tại hắn có cảm giác mình bị dắt mũi kéo đi rồi. Tiểu Đồng nghiêng đầu nhìn Văn Mân ngồi bên cạnh liền âm thầm lắc đầu, trong lòng không ngừng mặc niệm: “Như vậy không được, tuyệt đối không thể như vậy, nhiều cuộc nghiên cứu xã hội đã chỉ rõ, trong gia đình đàn ông nắm thế chủ đạo thì mới có thể liên tục được củng cố, tuy rằng bọn họ hiện tại nếu nói đến chuyện kết hôn còn sớm nhưng trước đó hắn phải chuẩn bị mọi việc sẵn sàng.”

51. Chương 51: Bữa Tối

Về đến nhà, Văn Mân cũng không giống như trước ân cần đối đãi Tiểu Đồng. Sau khi mở cửa vào nhà liền lấy một đôi dép lê trong nhà đưa cho Tiểu Đồng, đặt chìa khóa xe lên bàn trà rồi đi thẳng xuống bếp chuẩn bị bữa tối.

Đối với sự thay đổi thái độ đột ngột này của Văn Mân, Tiểu Đồng có chút thích ứng không kịp. Hắn nghĩ là Văn Mân vì chuyện vừa rồi vẫn chưa hết giận nên đành yên lặng ngồi ở ghế sofa không dám làm gì, chỉ sợ lại chọc cô nổi giận lần nữa.

Vừa ngồi xuống được khoảng 5 phút sau, Tiểu Đồng bỗng nhiên nhớ tới lúc trước đã từng dùng qua một chiêu rất hiệu quả liền đứng dậy đi nhanh xuống phòng bếp. Hắn đứng ở cửa phòng bếp im lặng nhìn Văn Mân, lúc sau mới cố ý ho khan một tiếng để thu hút sự chú ý của cô nàng lúc này đang đứng quay lưng về phía hắn.

“Nhìn khớp xương có thể biết được tuổi tác, con người là vậy, mà động vật cũng như thế. Hôm nay em chọn chân giò khá được, vẫn trong giai đoạn còn non, ở giữa các khớp xương có một lớp sụn, tầm tuổi con heo này chắc chắn mới chỉ có vận động nhẹ...”

Văn Mân nhìn chằm chằm cái móng giò trên thớt gỗ, sau đó khẽ liếc mắt nhìn con dao chặt đang nắm ở tay phải mình, nhúu nhúu mày, nhắm mắt, giơ tay chém xuống, chuẩn bị xử lý cái móng giò còn trên thớt.

Miệng vết thương chỗ kia rách rứt không hề gọn gẽ, bước đầu phán đoán là bị chặt từ 4 đến 5 nhát. Từ tình trạng tụ máu trên miệng vết thương có thể thấy, vào thời điểm chặt thì con heo này vẫn còn thoi thóp, kiểm tra triệu chứng bệnh tật thì...”

Văn Mân nắm chặt cán dao, hít thở sâu vài lần, cực lực khắc chế xúc động để không thể quay đầu lại phát hỏa.

“Tiểu Mân, tất cả những điều này đều chứng minh móng giò hôm nay em mua được là loại heo nuôi trong chuồng của nông dân. Hơn nữa trình độ chặt của người này còn rất kém cỏi, nếu đổi thành anh động thủ...”

“Tiểu Đồng, anh đúng là con rùa rụt cổ, anh còn muốn ăn móng giò nữa không?” (ý chị là anh chỉ biết đứng đó nói mà không làm. mức độ tự kỷ không những à da mặt anh cũng dày rồi)

Nghe Tiểu Đồng cứ như vậy tự tin mà tự mè khen mè dài đuôi, Văn Mân thật muốn giơ tay đầu hàng nhưng vẫn là nhịn xuống không biểu hiện gì.

“Tiểu Đồng, những kiến thức chuyên nghiệp đó của anh dùng trong công việc là tốt rồi, ở phòng bếp vẫn là không được nói đi, không phải lát nữa chúng ta còn muốn ăn móng giò heo sao? Anh nói như vậy tôi làm sao còn có thể nuốt trôi đây.”

“Ăn không vô? Tại sao? Cá lớn nuốt cá bé, đây là quy luật tự nhiên vốn có, để có thể sinh tồn thì lấy thức ăn ở xung quanh mình là điều tất nhiên. Ở thời kỳ cổ đại, chuyện người ăn thịt người còn có thể có nữa là, chuyện ăn không vô móng giò heo là do đói bụng hay không đói chứ làm sao lại có quan hệ với mấy lời nói vừa rồi tôi nói được.”

“ . . . ”

52. Chương 52: Phụ Nữ Chính Là Lão Hổ

Tiểu Đồng nằm ở trên giường, đem mọi chuyện phát sinh trong ngày hôm nay nhớ lại một lần, hần cảm thất buồn bực rồi trở mình, không hiểu rõ vì lí do gì mà Văn Mân lại nổi giận với hần.

Hần nói cô xấu xí làm cô cảm thấy khó chịu như vậy sao? Chắc là không phải đâu, cô hần là phải biết bản mình thật sự rất đẹp chứ. Đó là sự thật, sẽ không vì ý kiến chủ quan của một vài người mà thay đổi, cho nên cô hần là biết lời của hần không phải thật lòng, vậy vì sao còn tức giận với hần?

Hơn nữa buổi tối hần cũng cố gắng thể hiện học thức của mình rồi, cô như thế nào lại một chút sùng bái cũng không có, thậm chí không để hần nói xong đã đánh gãy lời hần, cuối cùng còn cầm dao úy hiếp hần, nói hần nếu không ra ngoài thì hãy cận thận với cái lưỡi của mình.

Sáng nay cô không phải còn chim nhỏ nép vào người* sao? Sao lại chỉ trong một ngày đã thay đổi nhiều như vậy, phụ nữ thật đúng là khó hiểu. (* ý anh Tiểu nhà ta là sáng chị còn dịu dàng, nhu thuận, có chút ngây thơ ấy).

Tiểu Đồng lại lần nữa trở mình, nằm ở trên giường nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, mắt nhìn lên trần nhà miệng vô thức ngâm nga một bài hát cũ.

“Tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, lão hòa thượng đã dặn dò rằng, phụ nữ dưới núi chính là lão hổ, nếu gặp ngàn vạn lần cần phải tránh xa a...”

Văn Mân tay đang cầm ly rượu, rót một ly nhỏ rượu vang đỏ đứng ở cửa phòng khách nghe loáng thoáng giọng hát từ trong phòng truyền đến bỗng nở nụ cười.

Xem ra thái độ của mình hôm nay đúng là đã dọa đến Tiểu Đồng rồi, cô vẫn nghĩ IQ của hân rất cao hẳn là EQ sẽ không quá thấp, có lẽ kiếp trước hân luôn lạnh lùng thần nhiên không nói chuyện là bởi vì mình đã làm nhiều chuyện hơi quá phận. Bây giờ nghĩ lại, người này tám chín phần là không biết làm thế nào để sống chung cùng mình nên cuối cùng cái gì cũng không nói ra được.

“Cốc cốc”. Khi tiếng gõ cửa bên ngoài truyền đến, giọng hát của Tiểu Đồng lập tức ngừng hẳn, hân hồ nghi nhìn thoáng qua cửa phòng sau đó mới chậm rãi vén chăn xuống giường đi mở cửa.

Hân là cố ý làm như vậy để cho người ngoài cửa phải đứng đợi một hồi. Cô buổi tối cho hân xem sắc mặt không tốt, hân như thế nào cũng nên thể hiện một chút ý kiến phản đối không phải sao.

Vừa mở cửa, thấy Văn Mân mỉm cười đứng ở ngoài, trên tay cầm ly rượu vang hân vẫn thường uống mỗi đêm thì tâm tình bỗng nhiên tốt lên hẳn.

“Em đến tìm tôi sao? Mau vào đi.” Tiểu Đồng chủ động tiếp nhận rượu trên tay Văn Mân, trên mặt đều là ý cười, làm cho Văn Mân thất thật hồi hận khi chủ động đem rượu tới tặng hân, đây không phải là cho hân cơ hội lên mặt sao?

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng cuối cùng Văn Mân cũng không có mở miệng phản bác. Bởi vì cô chủ động tới tặng rượu đỏ nguyên nhân là vì không đành lòng nhìn thấy hân bộ dáng rầu rĩ không vui, sau đó nhớ tới thói quen cuộc sống trong kiếp trước của hân, cô nhớ rằng hân mỗi đêm đều uống một ly rượu vang đỏ rồi mới trở về phòng ngủ.

“Rượu cũng đưa tới cho anh rồi, anh nhớ uống ít một chút, tôi nghe nói uống rượu trước khi ngủ sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ.” Văn Mân nhìn thấy Tiểu Đồng cầm ly rượu liền một ngụm uống hết, nhin không được nhắc nhở hân một câu.

“Ai nói, rượu vang đỏ cung cấp khoáng chất vô cơ và vi-ta-min hữu cơ, có thể cung cấp năng lượng cho cơ thể. Vi-ta-min B2 (Riboflavin) có thể thúc đẩy quá trình ô-xy hóa trong trao đổi chất, ngăn ngừa lão hóa, vi-ta-min B3 (Niacin) giúp duy trì làn da và thần kinh khỏe mạnh, có tác dụng làm đẹp, vi-ta-min B11 và Vi-ta-min B12 giúp tái tạo hồng cầu và tiểu cầu. Hơn nữa, trong rượu nho có hàm lượng lớn A-xít Pan-tô-te-nic, nếu thiếu đi chất này có thể gây ra mệt mỏi và làm rối loạn chức năng tiêu hóa. Bên trong rượu nho còn có vi-ta-min I* (Inositol) có thể thúc đẩy gan...”

*Vi-ta-min I hay còn gọi là Inositol, trước đây nó thuộc nhóm vi-ta-min nhưng hiện nay không còn được coi là vi-ta-min nữa. Inositol có tác dụng tạo chất phospholipid - là thành phần cơ bản của màng tế bào và tế bào thần kinh. Chất này có nhiều trong quả hạnh đào, đậu xanh. Trước kia, nó được kê đơn chữa các bệnh về gan, xơ vữa động mạch, viêm da.

“Dừng lại, tôi tính sai rồi, ngài tiếp tục uống đi, đã trễ quá rồi, ngài uống xong nhớ đi ngủ, tôi đành cáo lui trước.”

Văn Mân là người chuyên về bên khoa học xã hội, đối với nguyên tố hóa học gì gì đó trước nay đều rất mù mờ. Mà Tiểu Đồng vừa mở miệng chính là nói một tràng dài những thuật ngữ chuyên ngành không thể hiểu nổi. Nếu không ra lệnh ngừng mà để cho hân tiếp tục nói sợ rằng hân sẽ hiểu lầm mình có hứng thú, sau này mà cứ tiếp tục nói chuyện như vậy chẳng phải là làm hại đôi tai của mình sao, như vậy phải dứt khoát cự tuyệt để tránh tai họa về sau đi.

53. Chương 53: Phạm Thành Tìm Tối Cửa

Mặc dù nghỉ phép, Tiểu Đồng cũng không quen ngủ nướng, hân cảm thấy sinh hoạt đều đặn, đúng giờ tuyệt đối có lợi cho sức khỏe nên trời vừa sáng là hân sẽ thức dậy để chạy bộ.

Lúc hần ra ngoài, Văn Mân đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, Tiểu Đồng chỉ đơn giản chào hỏi rồi chạy bộ xuống lầu, khoảng nửa tiếng sau đã thấy hần quay lại, sau khi vào cửa nhìn một lát lại xoay người rời đi. Văn Mân thấy Tiểu Đồng vừa về, nhìn hần đi rồi đang định xoay người xuống bếp thì thấy cửa bỗng nhiên lại được mở ra.

Lúc này, Tiểu Đồng đang đứng ở cửa, nhìn thoáng qua vẻ mặt khó hiểu của Văn Mân mới mở miệng nói: “Lúc tôi không có ở nhà, đừng cho người lạ vào nhà.”

Văn Mân thấy bộ dáng Tiểu Đồng giống con gà mái bảo vệ gà con, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Cô mỉm cười hướng hần gật đầu tỏ vẻ nghe lời, Tiểu Đồng lúc này nói yên tâm rồi đi.

Tiểu Đồng vừa mới rời đi không bao lâu, chuông cửa lại đột ngột vang lên. Văn Mân biết Tiểu Đồng ra ngoài luôn mang theo chìa khóa nên nghĩ rằng Tề Tuyền lại âm hôn bất tán đến đây đưa nên không có ý định quan tâm. Chỉ là chuông cửa vẫn cứ réo rất reo lên từng đợt không nghỉ, cứ như người ngoài cửa đang ép mình không mở cửa thì nhất định không chịu buông tha.

Bất đắc dĩ, Văn Mân mới tâm không cam lòng không nguyện buông việc dở đang làm chạy đến cửa nhìn qua mắt mèo thấy ngoài cửa rốt cuộc không phải cái gã chết tiệt...Tề Tuyền.

Chỉ là vừa nhìn thấy người ngoài cửa, Văn Mân không khỏi cả cả kinh vì người ở ngoài không phải Tề Tuyền mà là mấy người mặc đồng phục cảnh sát.

Sao lại thế này? Không phải Tiểu Đồng đã nói nghi ngờ đối với mình đã hoàn toàn rửa sạch rồi sao? Hơn nữa vụ án cũng đã muốn kết thúc, như thế nào lại có cảnh sát tìm tới cửa đây.

Trong lúc Văn Mân đang âm thầm suy nghĩ, chuông cửa lại một lần nữa vang lên.

Bởi vì không xác định vị cảnh sát ở bên ngoài tìm mình có việc gì nên Văn Mân nhanh chóng bước đến mở cửa.

“Đồng chí cảnh sát, các anh đây là...”

Không đợi Văn Mân nói chuyện, vị cảnh sát trung niên đứng đầu này giờ đã trực tiếp mở lời, trên mặt thoáng hiện một nét cười thân thiện.

“Văn tiểu thư, chào cô. Tôi là đội trưởng đội cảnh sát Phạm Thành, lần trước chúng ta đã từng gặp mặt lúc hồi cung, lúc ấy Văn tiểu thư vì thân thể không khỏe nên có lẽ không nhớ rõ tôi. Thật xin lỗi, lần trước là chúng tôi làm việc không chu toàn khiến cho cô chịu nhiều ủy khuất rồi.”

Nghe Phạm Thành tự giới thiệu, Văn Mân lúc này mới lục trong trí nhớ mơ mơ màng màng, loáng thoáng trong những người hôm đó hồi cung mình hình như có một bóng đen rất cường ngạnh.

Tuy rằng không biết bọn họ đến đây có việc gì, nhưng nếu là cảnh sát hơn nữa lại trông có vẻ cũng không có ác ý, Văn Mân liền chủ động lui lại sau cánh cửa để cho bọn họ vào nhà.

“Đội trưởng Phạm, các vị cảnh sát, trước xin mời các vị vào nhà đã.” Sau khi mời mọi người ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách, Văn Mân mới vào phòng bếp pha trà rồi rót mỗi người một chén mang ra mời khách.

Cô vừa ngồi xuống, còn chưa kịp hỏi Phạm Thành đến có việc gì, Phạm Thành ngồi ở đối diện đã nóng nội chủ động mở miệng.

“Văn tiểu thư, lần này chúng tôi tùy tiện tới nhà quả thực có chút đường đột, chỉ là sáng nay chúng tôi tới sở nghiên cứu tìm giáo sư Tiểu lại được biết mấy ngày nay cậu ấy đều nghỉ phép. Giáo sư Chung có nói cho tôi biết giáo sư Tiểu đang ở cùng một chỗ với cô, vừa vặn lúc trước có điều tra qua nên biết địa chỉ nhà cô liền trực tiếp tìm đến.”

54. Chương 54: Xác Chết Vô Danh

Văn Mân đối với việc Phạm Thành từ giáo sư Chung biết được Tiểu Đồng ở tại nhà mình cảm thấy có chút tò mò. Chỉ là cô cũng biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp để hỏi cái này, vì vậy tạm thời gạt qua một bên đối với Phạm Thành khách sáo nói một câu không có gì.

“Đội trưởng Phạm, Tiểu Đồng đã ra ngoài chạy bộ, chắc là cũng mất một lúc nữa mới có thể trở về, không biết ngài có việc gì quan trọng cần tìm anh ấy, nếu như thật sự gấp, tôi có thể thử gọi điện thoại cho anh ấy.”

Văn Mân sợ dĩ không chủ động gọi cho Tiểu Đồng trước khi tìm hiểu rõ lý do bởi vì cô biết nếu không phải việc thật sự gấp gáp, Tiểu Đồng cũng không thích người khác đột ngột tìm đến làm vỡ kế hoạch làm việc của hắn. Cho nên cô mới có ý muốn hỏi Phạm Thành trước xem có phải hay không có việc đặc biệt khẩn cấp.

Phạm Thành ngẩng đầu đối diện với Văn Mân, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ, trong lòng thầm thở dài một câu, cô gái này thật là biết cách đối nhân xử thế, so với Tiểu Đồng đúng là không cùng một loại người, không biết làm cách nào mà hai người này lại có thể ở cùng một chỗ.

Hôm qua hắn gọi điện tìm Tiểu Đồng không có kết quả, sáng sớm đã tìm đến phòng nghiên cứu đúng lúc gặp Chung Phàm mới biết nơi ở của Tiểu Đồng, Chung Phàm còn ám chỉ nếu hắn muốn Tiểu Đồng đáp ứng hỗ trợ thì cần hợp tác với Văn Mân.

Lúc ấy hắn liền cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, theo hắn biết thì hai người này quen biết là vì vụ án mạng xác chết trầm dưới hồ, chỉ mới qua mấy ngày, bọn họ như thế nào lại thân mật đến mức độ này rồi đây? Không chỉ ở chung mà thậm chí ý kiến của Văn Mân còn có thể ảnh hưởng đến vị giáo sư lạnh như băng kia.

Mặc dù suy nghĩ trong lòng như vậy nhưng Phạm Thành cảm thấy mình vẫn là nên theo lời đề nghị của Chung Phàm mà thử một lần.

“Thật ngại, sớm như vậy đã đến quấy rầy hai người, chẳng qua là sự việc thật sự có điểm khó giải quyết. Là như vậy, hôm qua ở tỉnh bên có vị lãnh đạo quan trọng tới tham dự nghi thức động thổ ột hạng mục lớn tại thành phố chúng ta. Chỉ là không nghĩ tới, sau khi làm lễ động thổ, lãnh đạo thành phố dẫn vị lãnh đạo tỉnh đi thăm khu vực xây dựng lại phát hiện một xác chết được một chiếc máy ủi đào lên ngay trước mặt. Nói đúng hơn, đó chỉ là một bộ hài cốt bởi vì mức độ thối rữa của thì thể đã quá cao gần như chỉ còn lại xương cốt.”

“Không phải là công nhân đào nhầm mộ phần của người khác chứ, nếu chỉ còn xương cốt vậy chứng minh thời gian tử vong đã quá lâu rồi.” Văn Mân cau mày hỏi Phạm Thành, cô dù sao cũng chỉ là một cô gái trẻ, nghe đến mấy cái hài cốt linh tinh gì đó tự nhiên có điểm không được thoải mái.

“Không phải, nếu là một phần người khác thì lúc đào thấy xác chết hẳn là phải nhìn thấy quan tài mới đúng. Cho dù không có quan tài thì y phục trên người cho dù rách nát đến mấy cũng nhất định có thể tìm thấy một vài mảnh nhỏ, nhưng đối với xác chết này, quần áo đã bị người tiêu hủy hết nên chúng ta có thể nhận định chính là một vụ giết người.”

Văn Mân biết thân phận thật sự của Tiểu Đồng là gì, cũng biết hắn về nước lần này là do bên Bộ công an mời hắn làm cố vấn đặc biệt. Chỉ là vụ án này nhận hay không nhận là do Tiểu Đồng quyết định, mình cũng không có quyền can thiệp vào.

“Đội trưởng Phạm, chắc ngài cần trực tiếp nói chuyện với Tiểu Đồng rồi, tôi là người ngoài cuộc, có lẽ không tiện hỏi nhiều như vậy. Vừa rồi thật sự là thất lễ, hỏi vấn đề này nhất định là làm khó cho ngài rồi.” Khách khí nói xong những lời này, Văn Mân định đứng dậy tiếp tục quay về phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, việc này hãy để Tiểu Đồng tự mình cân nhắc vậy.

Chỉ là sợ dĩ Phạm Thành làm trái với quy định, tìm người ngoại đạo như Văn Mân nói những điều này đúng là mong có thể có được sự ủng hộ của cô, giúp hắn khuyên Tiểu Đồng tham gia vào vụ án này, như vậy lúc này làm sao dễ dàng để cho cô rời đi.

“Văn tiểu thư, không biết liệu có thể nhờ cậy cô khuyên nhủ giáo sư Tiểu tham gia vào vụ án này. Lúc đào thấy xác chết, truyền hình lại đang ở hiện trường trực tiếp, hình ảnh thông qua ti vi đều đã được truyền ra ngoài nên khiến cho đông đảo người dân vô cùng hoảng loạn. Còn có, lãnh đạo Tỉnh đối với tiến độ vụ án này phi thường chú ý nên chúng tôi cũng bị áp lực rất lớn.”

“Đội trưởng Phạm, cái này...Chỉ sợ là không thích hợp đi, Tiểu Đồng có tiếp nhận công việc này hay không đều do chính anh ấy quyết định, tôi đi khuyên có lẽ là không thỏa đáng.”

Lúc Văn Mân vừa nói xong, ở cửa đồng thời truyền đến tiếng khóa mở lạch cạch, nhất thời tất cả mọi người trong phòng đều hướng ánh mắt về phía cửa.

55. Chương 55: Mỗi Quan Hệ

Tiểu Đồng bước vào nhà, lúc nhìn thấy Phạm Thành thì ánh mắt phút chốc bỗng trở nên lạnh lùng, sau đó giống như không thấy bọn hắn mà lập tức vào phòng thay quần áo.

Nhìn thấy phản ứng của Tiểu Đồng, Văn Mân không khỏi cảm thấy xấu hổ. Người đến dù sao cũng là khách, không chào đón thì cũng không cần biểu hiện quá rõ ràng như vậy đi.

“Đội trưởng Phạm, mọi người trước cứ ngồi chơi, tôi vào trong xem một chút.” Nói xong, Văn Mân bước vội vào phòng với ý định dạy dỗ Tiểu Đồng một phen vì thái độ thiếu lễ phép giống như trẻ con của hắn.

Tiểu Đồng bởi vì vận động mà trên người không ít mồ hôi, lúc Văn Mân tiến vào, hắn đang đứng ở cửa phòng tắm chuẩn bị cởi quần áo. Nghe thấy tiếng động, động tác hơi khựng lại một chút nhưng nhìn thấy người đến cũng không xấu hổ mà tiếp tục cởi.

“Tiểu Đồng...” Vừa đẩy cửa tiến vào đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho hoảng sợ, Văn Mân kinh hô một tiếng vội vàng đưa tay che lại đôi mắt của mình. Sau đó, dù xấu hổ không dám nhìn cơ thể tinh trắng của Tiểu Đồng nhưng lại không nhịn được tò mò mà hé mở hai ngón tay nhìn lên hắn qua khe hở.

“Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, phụ nữ thời kỳ phát dục thích đàn ông có thân thể cường tráng là chuyện hết sức tự nhiên, em hiện tại đúng là đang ở thời kỳ tốt nhất để sinh đẻ, loại xúc động này cũng là bình thường thôi, tôi sẽ không cười em.”

Văn Mân không nghĩ tới Tiểu Đồng có thể nói ra một tràng dài những đạo lý như vậy nên nhất thời không khỏi sững sờ, cô vẫn nghĩ đến Tiểu Đồng là người có EQ thấp, sẽ không biết làm thế nào để giao tiếp với những người xung quanh, không nghĩ tới, hắn không phải là không biết mà là bởi vì rất biết, hắn đã nhìn thấu suy nghĩ của con người nên mới tỏ ra xem thường như vậy đi.

56. Chương 56: Nhà Chúng Ta

“Tục ngữ cũng nói đã đến đều là khách, nếu bọn họ đã đến nhà chúng ta thì cũng nên tiếp đón một chút không phải sao?” Văn Mân lúc này cũng không muốn tiếp tục khuyên Tiểu Đồng đi tạo mối quan hệ tốt với mọi người như lúc đầu nữa, nếu hắn đã suy nghĩ như vậy thì cô sẽ tôn trọng ý nguyện của hắn.

Tiểu Đồng vốn định nói tôi không muốn bọn họ tìm tới cửa nhưng là bọn họ không mời mà đến sao lại muốn tôi phải tiếp đón, nhưng thời điểm lời sắp nói ra lại bỗng nhiên chú ý tới ba chữ trong lời nói của Văn Mân.

“Em nói, bọn họ là đến nhà chúng ta, cho nên chúng ta phải tiếp đón bọn họ?” Lúc hỏi câu này, trên mặt Tiểu Đồng mang theo ý cười, trong ánh mắt mơ hồ cũng lộ ra vài tia đắc ý.

“Đúng vậy.” Văn Mân không biết Tiểu Đồng hỏi lại như vậy là có ý gì nhưng vẫn như cũ khẳng định gập đầu.

“Đi, ra ngoài, chúng ta đi tiếp đón bọn họ, ha ha, nhà chúng ta...Ha ha.”

Thẳng đến khi Tiểu Đồng một bên cười ngây ngô, một bên lặp lại ba chữ “nhà chúng ta”, Văn Mân lúc này mới ý thức được mình vừa mới nói gì, nhất thời trên mặt nóng ran, trừng mắt nhìn bộ dáng thản nhiên của Tiểu Đồng, chỉ muốn đi lên bịt lại cái miệng của hắn, đặc ý cái gì chứ, cô không phải nhất thời chỉ là nói bậy thôi sao?

Phạm Thành vốn từng lĩnh giáo qua tính khí của Tiểu Đồng, biết người này là một người thẳng tính đến cực đoan, nghĩ cái gì đều nói cái đó, không chừa lại cho người ta chút mặt mũi nào, hành động lúc vào cửa vừa rồi không phải là một ví dụ rành rành đó sao?

Cho nên lúc này bọn họ đang ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc nhìn một chút cửa phòng đang đóng chặt, có chút bất an, vừa lo lắng ục địch đến đây hôm nay của mình.

Bình thường nếu là lúc phát hiện một xác chết đã lâu như vậy cũng chỉ có thể từ từ điều tra, đến cuối cùng nếu kết luận là vụ án không có chứng cứ thì bọn họ cũng hết trách nhiệm, sẽ không có vấn đề gì. Nhưng cổ tình xác chết lại xuất hiện đúng lúc đúng nơi như vậy, nhiều người dân sẽ chú ý chờ xem, còn lãnh đạo tỉnh lại đặc biệt ra chỉ thị điều tra kỹ vụ án. Hiện tại không riêng gì cục trưởng Đỗ Hối thúc hẩn sớm điều tra ra kết quả mà lãnh đạo tỉnh bên cạnh coa quan hệ với thành phố cũng không ngừng gọi điện thoại cho hắn, thử hỏi hắn không phải là áp lực quá lớn sao?

Nhưng cổ tình là thân phận của nạn nhân bọn họ căn bản không có cách nào tra ra được bởi vì trên xác chết không để lại chút dấu tích nào để có thể xác định danh tính. Khu vực xung quanh nơi phát hiện xác chết cũng vô cùng hẻo lánh, không có camera theo dõi, nếu có bọn họ cũng không có biện pháp xác định thời gian tử vong. Trong dữ liệu điều tra lại không có hồ sơ có thể đối chiếu kết quả DNA vì hiện tại cảnh sát trong nước chỉ có lưu lại dữ liệu của những người đã từng được điều tra, mà bình thường số liệu DNA của người dân cũng không được lưu lại, hỏi hắn làm thế nào điều tra thân phận của người bị hại.

Nếu thân phận người bị hại không được xác định thì căn bản không có biện pháp triển khai các bước điều tra tiếp theo.

Ngay tại lúc hắn nghĩ đã hết cách, hắn bỗng nhiên nhớ đến Tiểu Đồng ở vụ án xác chết trảm dưới hồ có thể dễ dàng từ tình trạng của khung xương của người bị hại mà xác định được độ tuổi, tính cách, thói quen hằng ngày của người đó. Hắn nghĩ, nếu có thể nhờ cậy Tiểu Đồng giúp xác định những điều này thì có thể rất nhanh sẽ tra ra thân phận của người bị hại cũng không chừng.

57. Chương 57: Từ Chối

Bởi vì quá tập trung xem xét động tĩnh trong phòng, cho nên vừa lúc Tiểu Đồng mở cửa ra, Phạm Thành toan bật dậy từ ghế sa lon, mặt hướng về phía Tiểu Đồng và Văn Mân, một bộ dáng như đang tùy thời chờ chỉ thị.

Văn Mân bị động tác kích động của Phạm Thành làm uốn cười, dù sao Phạm Thành cũng đã ngoài 40 tuổi mà đối mặt một Tiểu Đồng còn là thanh niên mới hai mấy tuổi lại nơm nớp lo sợ, chắc ai nhìn thấy cảnh này cũng có cảm giác tương tự đi.

“Đội trưởng Phạm, hôm trước tôi cũng đã nói qua với ông, vụ án này tôi sẽ không nhận, ông còn cần lãng phí thời gian tới tìm tôi làm gì? Thay vì cứ ở đây ngồi đợi, không bằng ông hãy ra ngoài gặp mặt quần chúng địa phương nhiều một chút.”

Vừa nghe đến nghĩ khí nói chuyện của Tiểu Đồng, Văn Mân biết đối với vụ án này có lẽ hắn cũng có hiểu biết, điều này nói lên hắn không phải không có hứng thú mà hiện tại hắn không chịu tiếp nhận chỉ sợ là còn có một vài lý do bên trong. Để tránh tình huống Phạm Thành thuyết phục Tiểu Đồng không có kết quả lại

yêu cầu mình đảm đương làm thuyết khách, Văn Mân nhân lúc mọi người không chú ý lảng lảng trốn vào phòng bếp tiếp tục làm bữa sáng.

“Giáo sư Tiểu, nếu thực sự còn có cách khác, chúng tôi có dưới tình huống biết ngài không muốn tiếp nhận vụ này mà còn mặt dày đến nhờ ngài hỗ trợ sao, quan trọng là chúng tôi thật sự không có biện pháp xác nhận thân phận của người bị hại.”

“Vậy thì thế nào? Tôi sẽ không cần vì thành tích của các ông mà đi nhận vụ này. Nếu không phải là bị truyền thông trực tiếp đưa tin, các ông sẽ thực sự tận tâm mà phá án sao? Sẽ không phải giống như lần trước, tùy tiện tìm một đối tượng tình nghi rồi vội vàng kết thúc vụ án chứ?”

Tùy rằng lời nói trực tiếp của Tiểu Đồng có chút quá đáng, Phạm Thành bọn họ cũng dọa cho bị á khẩu không trả lời được. Quả thật, nếu lần này không phải TV trực tiếp đưa tin lại đúng dịp lãnh đạo tỉnh bên tạo áp lực, bọn họ cũng không phải vội vã tìm mọi cách giải quyết vụ án này, dù sao bên đội cảnh sát bọn họ cũng còn rất nhiều vụ án cần phải xử lý. Mặt khác, lần trước ở vụ án xác chết trầm dưới hồ quả thật bọn họ cũng có nhiều sai sót, cho dù bọn họ không cố ý tìm Văn Mân gánh tội thay nhưng cũng đã tiến hành thẩm vấn như một đối tượng tình nghi rồi.

“Giáo sư Tiểu, lúc trước để xuất hiện sai lầm, chúng tôi thật sự rất xin lỗi, lần này cũng vì không muốn lại tiếp tục sai lầm đó nên mới đến tìm ngài nhờ hỗ trợ, mong ngài suy nghĩ lại thêm một lần nữa.”

Tiểu Đồng thấy Phạm Thành vẫn không có ý định buông tha, lại nhìn thấy ánh mắt của hắn liền không còn một tia kiên nhẫn, nhưng lúc cái miệng vừa động, lời còn chưa kịp thốt ra thì cửa phòng bếp lại truyền đến giọng nói của Văn Mân.

“Mọi người sáng sớm đã đến nhà chắc là còn chưa có kịp ăn sáng, nếu không chờ thì trước lại đây dùng bữa sáng đi, tôi đã chuẩn bị rất nhiều nên hai người ăn cũng không hết được.”

Tuy cũng không muốn tham dự vào quyết định của Tiểu Đồng nhưng cô cũng không muốn nhìn thấy mối quan hệ của hắn và đội cảnh sát cứ đối cứng nhau như vậy, thêm một người bạn còn hơn có thêm kẻ thù không phải sao? Dù Tiểu Đồng không để ý, không muốn lãng phí thời gian đi lo lắng nhiều chuyện chuyện như vậy nhưng là người bên cạnh hắn, cô cũng nên vì hắn mà chu toàn mọi chuyện.

58. Chương 58: Đá Nhầm Người Rồi

Tiểu Đồng thấy Văn Mân nhiệt tình tiếp đón bọn họ, vốn mặt đã nhú lại giờ càng nhú chặt hơn. Hắn nhìn Văn Mân, lại nhìn mấy vị khách không mời mà đến, mấp máy môi định nói gì đó nhưng lần này vẫn là không thể vì Văn Mân rất nhanh đã tiêu sái đến bên cạnh hắn chủ động nắm lấy tay hắn.

Tiểu Đồng cúi nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, nhìn đến bàn tay của hai người đang ở cùng một chỗ, một màu đồng một trắng nõn, lớn nhỏ hoàn toàn khác biệt, vẻ mặt nhú chặt từ này mới từ từ giãn ra một chút.

Phạm Thành là một tay cảnh sát lão luyện, nhất cử nhất động của hai người này này giờ đại biểu có ý tứ gì gì hắn đương nhiên hiểu rõ, là vì không cho Tiểu Đồng có cơ hội mở miệng đuổi bọn họ đi. Phạm Thành lập tức cười nói vài câu khách khí rồi dẫn đầu mang theo hai gã cấp dưới tiến vào phòng ăn.

“Đội lát nữa anh không được nói lung tung biết không? Người đến là khách, đừng làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy gượng gạo.” Văn Mân kéo tay Tiểu Đồng, nhìn vào mắt của hắn khuyên: “Nếu anh vẫn không thể kiên nhẫn ở cùng bọn họ cho tới cùng, vậy thì nói một tiếng, tôi sẽ tìm cách để bọn họ rời đi sớm một chút.”

Tiểu Đồng hiển nhiên không thể đồng ý Văn Mân làm như vậy, thật là không có hiệu quả rồi, còn không bằng hắn trực tiếp mở miệng đuổi người.

Nhưng hắn lại nhìn đến bàn tay đang nắm chặt của hai người, cuối cùng không tình nguyện gật gật đầu.

Văn Mân nhìn Tiểu Đồng gật đầu mới thấy yên tâm, bàn tay đang nắm chặt tay Tiểu Đồng định rút về, chỉ là bàn tay lại bị hấn nắm lại càng chặt hơn.

Văn Mân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn chỉ thấy Tiểu Đồng cũng đang nhìn cô cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Tay em có khung xương nhỏ nhắn, chiều dài độ rộng vừa phải, quan trọng là cầm lên rất mềm mại, rất thoải mái, làm cho người ta chỉ muốn nắm mãi không muốn buông.”

Nói xong, hấn cũng không quan đến phản ứng của Văn Mân mà nắm tay cô kéo vào phòng ăn. Hấn chủ động ngồi vào vị trí chủ nhà ở phía trước rồi kéo một chiếc ghế gần nhất ở bên trái mình ý bảo Văn Mân ngồi xuống, trong lúc đó vẫn thủy chung nắm lấy tay cô không rời.

Văn Mân ngay từ đầu cũng không chú ý tới mình dưới tình thế cấp bách đã chủ động nắm tay Tiểu Đồng cho đến khi hấn chủ động nắm lại. Lúc vào đến nhà ăn, trước ánh mắt của nhiều người đang nhìn vào hai người cô mới cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Chờ tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, Văn Mân mới dùng sức rút tay mình khỏi bàn tay đang nắm chặt ở dưới gầm bàn, đồng thời ngẩng đầu hờn dỗi nhìn chằm chằm về mặt bình tĩnh của người đàn ông bên cạnh.

“Ai

, thật đáng tiếc, tôi không phải về tay không.”

Nghe thấy Tiểu Đồng lắc lắc đầu nói thốt ra những lời này, tất cả mọi người đều sửng sốt, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ hấn nói lời này là có ý gì, tất cả đều quay lại nhìn hướng Văn Mân, trong ánh mắt mang theo ý cười mờ ám.

Văn Mân cảm thấy trước mặt nhiều người như vậy mà hai người vừa nắm tay vừa ăn uống thật quá xấu hổ, gương mặt liền ửng đỏ, hấn không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Văn Mân trên mặt không có biểu hiện gì, ở dưới bàn trong lúc mọi người không nhìn thấy duỗi chân hướng về phía Tiểu Đồng hung hăng đá một cái.

Chính là đá một cước này xong, Tiểu Đồng lại không có phản ứng gì mà Phạm Thành ngồi ở đối diện lại “a” lên lên một tiếng.

Nghe thấy thanh âm này, tất cả mọi người liền đem tầm mắt tập trung ở trên người Phạm Thành, sau đó lại cùng Phạm Thành nhìn về phía đầu sở gây nên.

Văn Mân vốn là sắc mặt đã ửng hồng giờ lại càng thêm đỏ rồi. Càng giận chính là, Tiểu Đồng lúc này chỉ quay đầu nhìn Văn Mân, rồi lại nhìn Phạm Thành, không nháy mắt phán một câu: “Nhóc, em đá nhầm người rồi.”

59. Chương 59: Giáo Sư Tiểu Bảo Vệ Đồ Ăn

“Ha ha, mọi người mau nếm thử sandwich này xem, cà chua và dưa chuột là mua của nông dân tự trồng mang đến đây, cam đoan sẽ không có thuốc trừ sâu, còn nữa, chân giò hun khói cũng là...là tự làm, hoàn toàn không có chất phụ gia nha.”

Bởi vì quần bách, Văn Mân không thềm liếc mắt nhìn Tiểu Đồng lấy một cái, kéo cái đĩa sandwich lớn trước mặt hấn rồi chia đều cho Phạm Thành và 2 vị cảnh sát, một cái cũng không chừa lại cho hấn.

Tiểu Đồng nhìn động tác của Văn Mân, đôi mày càng nhíu lại, hấn hoàn toàn không ý thức được mình nói sai cái gì để phải nhận cái loại đãi ngộ này, ngược lại đem hết nguyên nhân đổ hết lên đầu bọn Phạm Thành.

“Đội trưởng Phạm, không ai nói cho ông biết đến làm khách ở nhà người khác phải khách khí một chút sao? Chủ nhà còn chưa có động đũa, làm khách như thế nào lại có thể ăn trước đây.”

Phạm Thành được Văn Mân nhiệt tình mời mọc vốn là đang cầm sandwich đưa lên miệng định cắn một miếng, nghe Tiểu Đồng nói vậy, hấn cảm thấy mình cứ tiếp tục cắn cũng không được mà không cắn cũng

không xong, chỉ có thể cầm sandwich xấu hổ nhìn Văn Mân rồi lại nhìn Tiểu Đồng, thật không biết làm thế nào mới phải.

Thấy tình cảnh Phạm Thành như vậy, hai vị cảnh sát cũng nhanh chóng rút đôi tay đang hướng đến đĩa thức ăn phía trước, chỉ dám cúi đầu uống sữa trước mặt mình, về phần các món ăn còn lại trên bàn, bọn họ ngay cả nhìn cũng không dám nhìn tới, sợ chỉ cần vươn tay một chút đã bị Tiểu Đồng mắng không thương tiếc.

“Tiểu Đồng, anh quên chúng ta vừa mới nói gì rồi sao?” Văn Mân không nghĩ giáo huấn Tiểu Đồng trước mặt người ngoài, cho nên ần nhần nhắc nhở hắn một tiếng, ý cảnh cáo hắn phải chú ý cư xử đúng mực.

Tiểu Đồng dĩ nhiên cũng biết vừa rồi mình đã hứa hẹn cái gì, cho nên hắn trừng mắt liếc Phạm Thành một cái, rồi im lặng không nói gì.

Nhưng là tay miệng đã khép lại rồi, động tác trên tay lại nhanh hơn một chút. Hắn đem sandwich Văn Mân vừa mới đưa cho Phạm Thành kéo trở lại về phía mình, sau đó dưới con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, há miệng cắn một miếng đã giải quyết xong một chiếc sandwich.

Bánh trên miệng còn chưa nuốt xong, tay hắn lại duỗi ra hướng về phía đĩa trứng chiên trên bàn.

May mắn là, lần này Văn Mân kịp thời ngăn lại động tác của hắn, trứng vừa mới chiên xong, nếu theo tốc độ ăn của hắn vừa rồi chỉ sợ là bị phồng miệng.

“Tiểu Đồng, khách còn chưa có ăn đâu? Hơn nữa không phải anh đã nói ăn đồ nóng dễ bị ung thư thực quản sao, anh không biết là trứng còn rất nóng sao?”

Văn Mân nghĩ Tiểu Đồng nhất định sẽ mở miệng phản bác lại, nhưng ngoài dự kiến chính là, Tiểu Đồng chỉ lẳng lặng nhìn cô một cái, đẩy tay Văn Mân rồi kiên trì đem đĩa thức ăn đến trước mặt mình, đem ly sữa vừa mới uống qua vài ngụm đổ lên đĩa trứng chiên.

Tất cả mọi người đều nghĩ đây là Tiểu Đồng đang sử dụng phản ứng hóa học, sữa có thể làm giảm nhiệt độ bề mặt trứng chiên.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền phát hiện mình đoán sai rồi, bởi vì Tiểu Đồng lại lần nữa đem đĩa trứng chiên vừa nãy đặt lại giữa bàn, cười híp mắt nhìn mọi người xung quanh.

“Sữa tôi đã uống qua, bên trong còn có nước miếng của tôi, các anh nếu không để ý thì cứ ăn đi.”

60. Chương 60: Nỗi Ấm Ưc Của Giáo Sư Tiểu

Bữa ăn sáng này có thể nói là đầy sóng gió, đến cuối cùng, Phạm Thành bọn họ trừ uống một ly sữa, còn lại tất cả đồ ăn đều bị Tiểu Đồng dùng mọi cách làm cho có cách nào đưa đến miệng.

Ngay từ đầu sandwich đã bị giành ăn hết, sau là chiêu đổ sữa lên trên trứng chiên, khiến cho Văn Mân chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường* đem chân giò hun khói gấp ọi người. Trong lúc này, Tiểu Đồng lại nhàn nhã uống sữa, ăn trứng chiên, một bên thừa dịp giảng giải về quá trình sản xuất, trong đó có quá trình giết mổ heo.

*Tiên hạ thủ vi cường: trích trong binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là ra tay trước để chiếm lợi thế, chậm thì phải chịu thua thiệt. Ở đây ý là Văn Mân ra tay trước khi Tiểu Đồng lại “giở trò” với món chân giò hun khói.

Mặc dù đã quen nhìn hiện trường các vụ giết người như Phạm Thành cũng bị những lời miêu tả của Tiểu Đồng làm ưỡn nôn tại chỗ.

Lúc tiễn nhóm Phạm Thành ra cửa, Văn Mân chỉ có thể cười khách khí, xấu hổ không ngừng nói thật xin lỗi, là tiếp đón thật không chu đáo.

Mà Phạm Thành cảm thấy may mắn nhất chính là Tiểu Đồng tuy dùng mọi cách gây sức ép với bọn họ nhưng tối thiểu cũng không nói những lời tuyệt tình. Hơn nữa, trải qua buổi sáng như vậy, Văn Mân đối với bọn họ hẳn là trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng áy náy, dù sao người gây sự không phải là người khác mà chính là người ở cùng với cô, đến lúc đó bọn họ tìm Văn Mân đưa ra đề nghị cô thuyết phục Tiểu Đồng chắc cô sẽ thấy ngại mà không cự tuyệt lần nữa.

Sau khi mọi người rời đi hết, Văn Mân mới đóng cửa lại, nhanh chóng trở về phòng ăn, hai tay chống nạnh tức giận nhìn Tiểu Đồng.

“Tiểu Đồng, chúng ta vừa mới nói thế nào, anh không phải đã đáp ứng tôi là sẽ không nói lung tung, không làm cho khách mất mặt sao?”

Tiểu Đồng đem ly sữa cuối cùng một ngụm uống xong, lúc này mới thảo mãn ợ một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh đang muốn bộp phát.

“Tôi đã nhiệt tình mời bọn họ ăn trứng, còn kiên nhẫn giải thích với bọn họ quy trình sản xuất, đây sao lại coi là nói lung tung, tôi rõ ràng là vô cùng hiếu khách.”

“Anh...Tiểu Đồng, anh đừng có mà trẻ con như vậy? Cho dù anh không muốn hỗ trợ, trước đó anh cũng đã cự tuyệt bọn họ rồi, nếu không lúc bọn họ đề cập đến anh cứ nói thẳng, sao lại dùng thức ăn dọa đến bọn họ như vậy? Tôi đã rất vất vả làm xong bữa sáng, chính là bị anh lợi dụng làm chuyện này sao?”

Văn Mân tức giận, ngoài việc vì Tiểu Đồng không cư xử như một người đàn ông, càng giận chính là hắn lại đi lãng phí tâm huyết của cô, bữa ăn này tốt xấu gì cũng tốn của cô mất vài tiếng đồng hồ, với dụng tâm của mình cô hy vọng hắn có thể từ từ thương thức, chứ không phải bị lãng phí như vậy.

Tiểu Đồng vốn tâm trạng vui mừng vì bảo vệ được đồ ăn, lúc này lại bị Văn Mân giáo huấn một phen như vậy, khóe miệng đang cong lên cũng từ từ hạ xuống, hắn kiên nhẫn, chỉ là cuối cùng không chịu được nữa mới mở miệng giải thích.

“Nếu không phải đau lòng vì em vất vả, tôi việc gì phải lãng phí tâm tư đi ngăn cản bọn họ ăn, tôi chỉ không muốn những thứ em phải cực khổ mới làm xong lại vào bụng người khác mà thôi, tôi cố gắng chống đỡ ăn hết chừng đó, ít nhất cũng phải chết sớm 3 năm, còn không phải vì em.”

Giận giữ nói xong những lời này, Tiểu Đồng đem khăn ăn vứt lên bàn ăn rồi lập tức bỏ về phòng mình.

Nghe những lời ám ức của Tiểu Đồng, lúc này Văn Mân mới từ từ bình tĩnh lại, cô nhìn quanh bàn ăn, quả nhiên, nguyên một bàn bày đủ các loại chén đĩa bây giờ đều không thấy rồi, nghĩ đến nhất định là Tiểu Đồng thừa dịp cô tiền bọn Phạm Thành ra cửa đã giải quyết hết mấy thứ ở trên bàn, chỉ còn lại duy nhất một phần thức ăn đúng là của cô, đây không phải là hắn vì cô mà để lại sao.

61. Chương 61: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn

Văn Mân chậm rãi đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn thấy đồ ăn trên đĩa của mình, khóe mắt bỗng thấy cay cay, cô lại hiểu lầm hắn rồi, qua một đời, cô lại một lần nữa hiểu lầm dụng tâm của hắn đối với mình, lại cảm thấy hắn trẻ con, cảm thấy hắn không phải đàn ông, cũng cảm thấy hắn không biết quan tâm, sẵn sốc.

Sau khi đã trải qua đủ loại nhân tình thế thái và khó khăn của cuộc đời, cô mới hiểu anh là điều quý giá nhất, một người đàn ông với trái tim chân thành thật lòng đối đãi với mình là điều hạnh phúc biết nhường nào.

Cô nghĩ đời này, khi bắt đầu lại một lần nữa, cô đã thực sự hiểu anh tốt thế nào, nhưng lại không ngờ tới, cô vì những người không liên quan mà một lần nữa hiểu lầm hắn.

Giọt nước mắt chua xót chảy xuống gò má, Văn Mân đem thức ăn trên bàn một ngụm lại một ngụm ăn sạch, vị mặn của nước mắt hòa lẫn với mùi vị của thức ăn nhưng khi vào đến miệng, cô lại cảm thấy tất cả thật ngọt ngào.

“Tiểu Đồng, thật xin lỗi, nhưng tất cả vẫn còn kịp, đúng không?”

Nhìn đến vị trí Tiểu Đồng vừa ngồi trước mặt, Văn Mân nhẹ giọng nói một câu như vậy, đúng vậy, tất cả vẫn còn kịp, cô không có cách nào lập tức trở thành người tốt, nhưng cô sẽ vì anh mà từ từ thay đổi bản thân mình, cô sẽ học cách cảm nhận phần chân tình tốt đẹp ẩn giấu đằng sau sự trẻ con này của hắn, đời này cô sẽ không để vụt mất hạnh phúc của mình thêm lần nữa.

Sau khi đem bát đĩa trong phòng ăn đến phòng bếp lau rửa sạch sẽ, Văn Mân lúc này mới pha một ly trà chanh đặt vào khay nhỏ, sau đó đi đến trước cửa phòng Tiểu Đồng đưa tay gõ nhẹ.

Nhưng cô đợi một lúc lâu, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có, Văn Mân đưa tay gõ cửa thêm lần nữa, rốt cuộc trong phòng cũng truyền đến thanh âm rầu rĩ.

Phải rất cẩn thận lắm cô mới nghe được rõ ràng một câu: “Mời vào.”

Văn Mân mở cửa đi vào, không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Đồng ở trong phòng, cô đem khay đặt lên chiếc bàn trà nhỏ đặt cạnh giường.

Cô đứng lên định gọi Tiểu Đồng, còn chưa kịp gọi, cô liền cảm thấy được có người đứng phía sau mình. Xuất phát từ bản năng, cô mạnh mẽ xoay người một cái, ngixi muốn nhìn rõ người đó là ai.

Nhưng vì động tác xoay người quá mạnh, bất ngờ bị ngã vào trong ngực đối phương. Cái này, không cần nhìn Văn Mân cũng biết là ai, bởi vì trước mặt cô là một bộ ngực trần, mà ở trước ngực có một cái bớt hình trái tim màu đỏ, cô còn nhớ, trước ngực Tiểu Đồng cũng có một cái bớt như vậy.

“Thế nào? Ngực của tôi rất đẹp, em không nở rời đi.”

Thẳng đến khi trên đỉnh đầu truyền đến giọng điệu cười nhạo, Văn Mân mới ý thức được mặt mình thế nhưng đang dán sát vào lồng ngực của Tiểu Đồng, càng mất mặt chính là, cô lại đang ở trong trạng thái ngây ngốc.

Chờ đến lúc phục hồi lại tinh thần, Văn Mân lập tức định lùi lại một bước, muốn thoát khỏi vòng tay của Tiểu Đồng, nhưng cô lại quên mất, phía sau mình chính là một cái bàn trà, cô căn bản không thể lùi được nữa.

Mà càng kinh hoàng chính là, trong lúc lùi lại phía sau lại đụng phải bàn trà, cơ thể liền lảo đảo muốn ngã, may mắn là Tiểu Đồng phản ứng kịp, đưa tay giữ lấy vòng eo của cô, nhắm vào một vị trí bên cạnh giường để hai người đều ngã xuống giường, như vậy mới có thể tránh bị thương.

Bởi vì quá đột ngột, Văn Mân nhất thời không có cách nào kiểm soát cơ thể mình, chỉ có thể dựa vào trong lòng Tiểu Đồng, nhắm mắt lại đợi cả hai cùng ngã sấp xuống giường để giảm chấn động.

Tại thời điểm ngã xuống, Văn Mân chỉ cảm thấy bàn tay của Tiểu Đồng trên eo mình siết chặt thêm vài phần, mà nhờ bàn tay đang giữ chặt nên mới giảm bớt sự đau đớn.

Một lúc lâu, Văn Mân không nghe được Tiểu Đồng nói chuyện, lúc này mới mở mắt muốn ngẩng đầu lên xem hắn thế nào, trong lòng lo lắng có phải vừa rồi đã sơ ý làm hắn bị thương.

Trong nháy mắt lúc cô ngẩng đầu lên, Tiểu Đồng cũng đang chuẩn bị cúi đầu, hai người một ngẩng đầu một cúi đầu, bốn cánh môi ẩm áp liền chạm vào nhau. (oh lala...first kiss moa)

Nhất thời, Văn Mân cảm thấy choáng váng, trừ bỏ nhiệt độ ẩm áp của đôi môi truyền đến, cô căn bản là không cảm giác được bất cứ điều gì khác trên đời nữa rồi.

62. Chương 62: Ngã Xuống Giường Rồi

Cũng không biết là mất bao lâu, Văn Mân mới dùng sức lấy tay chống đỡ đứng lên, cô lặng lặng nhìn về mặt của người đàn ông ở dưới thân mình đang ngậy ngốc, bỗng “phốc” một tiếng nở nụ cười.

Nghe thấy tiếng cười của Văn Mân, Tiểu Đồng mới từ nụ hôn vừa rồi khôi phục lại sắc mặt đang cứng đờ của mình, hắn đưa lưỡi liếm liếm môi mình, sau đó ánh mắt lại rơi thẳng vào cánh môi Văn Mân.

Văn Mân bị Tiểu Đồng nhìn đến ngượng ngùng, không tự chủ liền cúi đầu, nhưng vừa cúi đầu lại nhìn đúng cảnh xuân trước ngực hắn, hai bên tai bỗng chốc đỏ lên.

“Tôi nghĩ là em đã có kinh nghiệm hôn môi, kỹ thuật so với tôi chắc chắn tốt hơn, xem ra, hoàn toàn cũng không có gì, chỉ là môi chạm môi, đến động tác tiếp theo đều không có...”

Không đợi Văn Mân hết ngại ngùng, Tiểu Đồng liền phát biểu một câu đáng đánh đòn như vậy, thật là muốn chết sớm đây mà.

Quả nhiên, Văn Mân đưa tay đánh mạnh một cái lên lồng ngực vẫn đang để trần của hắn, ngay sau đó, trên làn da màu đồng đã xuất hiện dấu vết đo đỏ của một bàn tay.

“Tôi tốt xấu gì cũng là người có kinh nghiệm, anh ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa có, có tư cách gì bình luận kỹ thuật hôn của tôi được hay không được, này, anh muốn làm gì, làm gì chứ, ưm...ưm.”

Lời còn chưa nói xong, người đã bị một sức mạnh kéo vào lòng, môi cũng bị chặn lại, chỉ một lát sau, thanh âm giãy dụa phát ra từ miệng liền biến thành tiếng thở gấp.

Một lúc sau, Văn Mân bị hôn đến mờ mịt cuối cùng cũng được tự do.

“Thế nào? Còn dám xem thường tôi sao? Theo như em nói, tôi một chút kinh nghiệm cũng không có, kỹ thuật hôn môi đều so với em kém, em hắn là nên tỉnh táo xem xét lại năng lực học tập cùng lĩnh ngộ của mình đi.”

“Tiểu Đồng

”

“Thẹn quá hóa giận? Xem ra tôi chọc trúng chỗ đau của em rồi.”

“Tiểu Đồng

”

“Nhóc, tôi nghĩ là tôi không thích cái cách em gọi tên tôi, có lẽ em nên thử thay đổi cách gọi xem sao.”

“Anh đi chết đi.”

Rốt cục, không thể nhịn được nữa, Văn Mân nắm lấy một cái gối ở đầu giường muốn bịt lại cái miệng đáng ghét của hắn. Tiểu Đồng nhất thời không kịp phòng bị, phịch một cái liền té xuống giường, nhìn hai chân ngã chổng vó, cười đến vui vẻ.

63. Chương 63: Xác Chết Bị Thiêu Hủy

Bởi vì nụ hôn bất ngờ buổi sáng, sự bất hòa nho nhỏ giữa Văn Mân và Tiểu Đồng chưa kịp bùng phát thành ngọn lửa lớn đã biến mất không tung tích.

Từ lời nói sáng nay của Phạm Thành, Văn Mân mới biết được mấy ngày nay Tiểu Đồng đều được nghỉ phép, vì thế cô quyết định “Phế vật lợi dụng*”, quyết bắt Tiểu Đồng làm lao động khổ sai.

*Phế vật lợi dụng: Tận dụng những thứ không được dùng đến, ý chỉ là anh không có việc gì làm nên chị lợi dụng chút sức lao động.

“Trong nhà rõ ràng có thuê người giúp việc theo giờ, mua sắm đồ dùng, thức ăn hay quét dọn vệ sinh này nọ đều có thể kêu người ta đến làm, vì cái gì lại bắt ta cọ rửa nhà vệ sinh.” Tiểu Đồng cầm trong tay bàn

chải dùng để cọ bồn cầu Văn Mân vừa đưa tới, đi vào với vẻ mặt bất mãn, hẳn cảm thấy mình ngồi viết báo cáo sẽ tạo ra giá trị lớn hơn rất nhiều so với việc cọ rửa nhà vệ sinh.

“Đừng nói nhiều lời nữa, bảo làm thì cứ làm đi, mua sắm vật dụng, dọn dẹp vệ sinh còn kêu người khác làm cho, anh ăn cơm ngủ nghỉ như thế nào không để cho người khác thay a? Cô giáo tiểu học không không dạy anh việc của mình thì tự mình làm sao?” Văn Mân trừng mắt liếc Tiểu Đồng một cái, không chút khách khí phản bác rồi tiếp tục công việc.

Kỳ thật trước kia cô cũng là chẳng biết làm gì, chỉ là hiện giờ cô lại cảm thấy được cùng người thân làm những việc nho nhỏ để chăm sóc cho gia đình cũng là một việc không tồi, đây cũng là một loại hạnh phúc, chờ đến khi về già, ghi nhớ trong lòng đều là những chuyện nhỏ nhặt hằng ngày như vậy không phải sao?

“Tiểu Đồng, vụ án mà đội trưởng Phạm nhắc đến, có phải anh cũng đã biết một ít nội tình?”

Văn Mân một bên dùng khăn ướt lau chùi mặt đá cẩm thạch màu trắng trong phòng vệ sinh, một bên giống như vô tình hỏi một câu.

“Xác chết này tôi đã xem qua, người phụ trách khám nghiệm tử thi chính là một học đệ thời đại học, thường xác chết đã qua thời gian, cậu ta sẽ tìm tôi giúp đỡ.”

“Đầu dưới của xương ống chân nạn nhân bị gãy, chứng tỏ có va chạm mạnh với mặt đất, theo độ vuông góc của đầu gối và đặc tính của các bộ phận cơ thể, người chết khoảng từ 18 – 24 tuổi, cao 155cm, cơ thể gầy và nhỏ hơn so với người cùng lứa tuổi, mặt và vòm não đều bị tổn thương, hơn nữa trán và khung xương huyết thái dương, cả xương đỉnh đầu bị tổn thương nghiêm trọng, có thể kết luận rằng, nạn nhân vì bị đánh vào đầu mà chết, sau đó bị thiêu hủy.”

Tiểu Đồng cũng không để ý Văn Mân có muốn nghe kể lại từng chi tiết hay không, một bên cọ rửa bồn cầu, một bên lập tức đem tất cả những gì mình biết đều nói ra.

Văn Mân không biết tại sao, lúc Tiểu Đồng nói những điều này, cô lại không cảm thấy sợ hãi chút nào, trong lòng ngược lại cảm thấy thương cảm cho người bị hại.

“18 – 24 tuổi, như vậy còn rất trẻ, vẫn là đứa trẻ a, ai lại có thể nhẫn tâm như vậy xuống tay giết người, cao 155cm, vậy là nữ sao?”

Tiểu Đồng nhìn thấy Văn Mân một bên vẫn tiếp tục công việc của mình, một bên phân tích từng ý trong lời nói của hắn, nét mặt còn thực sự rất nghiêm túc làm cho hắn không khỏi cảm thấy ảm áp.

Hắn biết cô không thích nghe mấy thứ này, sở dĩ vẫn nói, một phần là chỉ muốn khoe khoang một chút chuyên môn của mình, sẽ có lợi cho việc nâng cao địa vị của mình trong lòng cô.

Mặt khác, hắn muốn cùng cô ở chung một chỗ, mà công việc này hắn không có khả năng từ bỏ, nếu cô vẫn không thể chấp nhận được, quan hệ về sau của bọn họ nhất định bị ảnh hưởng, vậy thì, hắn tình nguyện ngay từ đầu đem công việc của mình từ từ thấm vào trong tiềm thức của cô, như vậy cũng dễ dàng chấp nhận hơn.

“Đứa trẻ? Tối nhớ là tuổi của em và người bị hại cũng không khác nhau lắm, em kêu người ta là đứa trẻ, đây là đang ám chỉ mình sao?”

“Thôi, đừng quan tâm mấy chuyện đó được không? Anh thật không muốn tìm ra hung thủ là ai?” Cô biết, Tiểu Đồng nói như vậy cái chính là muốn xoa dịu cảm xúc của cô, cho nên cũng khoogn thực sự tức giận.

“Tìm, đương nhiên phải tìm, chỉ là tôi sẽ không giúp Phạm Thành bọn họ điều tra, muốn tôi cực khổ điều tra ra, kết quả lại làm công cụ cho người khác đưa ra truyền thông để khoe khoang thành tích, việc ngốc nghếch này tôi mới không làm.”

“Ui a, xem nha, người này là “con rùa biển”* còn có tiềm chất làm phần thanh* nha.”

*Con rùa biển: người đi du học, hay là người từ TQ ra nước ngoài về, ý Văn Mân ở đây là TĐ ra nước ngoài lâu nên quên hết cả đất nước rồi.

*Phần thanh(Fenquing): Từ này có nhiều cách dịch sang tiếng Anh như là thanh niên hoài nghi, thanh niên theo chủ nghĩa dân tộc, thanh niên cuồng loạn và thanh niên tức giận. Bên TQ, từ này còn được dùng để chỉ một loại người giống như là những người hoài nghi chính phủ TQ.

“Con rùa biển!? Phần thanh!? Em là đang nói tôi? Tôi đều không thích hai cái danh hiệu này, em nhanh chóng thay đổi cho tôi.” Tiểu Đồng xoay người, tay vẫn giữ nguyên bồn cầu, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Văn Mân nhìn thấy một hình ảnh mới lạ của người đàn ông này, hì hì một tiếng nở nụ cười, người đàn ông này không biết là thành thực hay vẫn là quá ngây thơ, cô thật có chút hoài nghi.

64. Chương 64: Có Vay Có Trả

“Đội trưởng, chúng ta cứ như vậy bỏ qua sao? Nếu giáo sư Tiểu không chịu hỗ trợ như đã nói, chúng ta ngay cả thân phận nạn nhân đều không tra ra được, vậy việc điều tra về sau tiến hành thế nào? Bên phía cục trưởng Đỗ và lãnh đạo thành phố chúng ta cũng không có cách nào để giải thích được.”

Cảnh sát Tiểu Trần vẻ mặt lo lắng nhìn Phạm Thành, đây là vụ án quan trọng nhất của cậu kể từ khi tham gia vào đại đội cảnh sát, bất luận là từ trách nhiệm của một người cảnh sát hay bởi vì lo lắng cho tiền đồ của mình, vụ án này hẳn đều hi vọng có thể thành công phá án.

“Cậu gấp cái gì?Gấp gấp có thể đem mọi việc giải quyết xong sao? Cậu xem thái độ của giáo sư Tiểu hôm nay đi, anh ta có thể thay đổi suy nghĩ chỉ vì mấy câu nói của chúng ta sao?”

“Đội trưởng Phạm, chúng ta cũng không thể vì vậy mà từ bỏ, ngài không phải thường nhắc nhở chúng tôi, vì để cho nạn nhân và gia đình họ có được một cái công đạo, chúng ta dù có khó khăn đến mấy cũng cố gắng mà hoàn thành nhiệm vụ không phải sao?”

Phạm Thành nhìn thấy trên trán Tiểu Trần đều đã lấm tấm mồ hôi, không khỏi giơ tay ở phía sau đầu hất đánh một cái.

“Xú tiểu tử, cậu thật nhớ dai, được rồi, tôi cũng không gạt các cậu làm gì, giáo sư Tiểu người này khẳng định là muốn chúng ta lại đi cầu hắn, chỉ là chúng ta có đi cũng vô ích, chúng ta phải tìm Văn Mân, hôm nay tôi nhìn thấy được, chỉ cần cô ấy mở miệng, chuyện này nhất định được.”

“Văn Mân!? Là Văn tiểu thư chúng ta gặp sáng nay sao? Đội trưởng, ngài xác định chuyện này có thể được? Tôi thấy Văn tiểu thư một chút ý muốn giúp cũng không có, lúc chúng ta nói chuyện, tôi thấy cô ấy đều cố ý tránh đi.”

“Hừ, xú tiểu tử, cậu còn hoài nghi mục đích sáng nay chúng ta đến đó? Anh mắt của cậu lợi hại hay của ta lợi hại hơn? Tôi ăn muối thậm chí còn nhiều hơn cậu ăn cơm, cậu phải biết, nếu bắt tay với Văn Mân, giáo sư Tiểu khẳng định hỗ trợ.” Phạm thành giơ tay đang đặt ở sau ót cậu cảnh sát lại đánh thêm một cái, lúc này mới xoay người bước về văn phòng, miệng còn nhẹ giọng nói thầm một câu: “Này đúng là rơi vào bẫy tình nha, như vậy thật tốt, đặc biệt là cái dạng này có chỉ số thông minh cao nhưng chỉ số cảm xúc thật kém, ha ha.”

Bên này Phạm Thành đang lên kế hoạch làm thế nào để thuyết phục Văn Mân hỗ trợ, mà ở đầu kia Văn Mân đi theo Tiểu Đồng, một bước lại một bước tiêu sái đi vào công trường xây dựng, trong lòng không khỏi chửi thầm.

Cô hôm qua mới ép Tiểu Đồng tiểu tử thú vị này giúp mình quét dọn vệ sinh, hôm nay hẳn liền ăn miếng trả miếng bắt cô làm tài xế cả một ngày.

Cô thật không hiểu nổi, hẳn rõ ràng là biết lái xe, sao lại cứ bắt cô phải làm tài xế a, chỉ là lúc cô đưa ra kháng nghị, tiểu tử này cũng sẽ giương oai, trừng mắt, quá đáng hơn còn đem cái chén trà đặt mạnh lên bàn, bày ra bộ dáng quyền uy của người chủ gia đình, nhìn cô giáo huấn một câu.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, đạo lý này em cũng không hiểu sao? Ngày hôm qua tôi giúp em, hôm nay em phải giúp tôi, đạo lý này trong phép đối nhân xử thế giữa người với người được gọi là có vay có trả, có biết không?”

Nghe đến lời này, trong lòng Văn Mân quả thực muốn phun trào, với chỉ số cảm xúc của hần như vậy, còn có thể không biết xấu hổ trước mặt cô nói đến đạo lý phép đối nhân xử thế, anh ta thật không sợ người khác cười cho.

Chỉ là, nhìn biểu cảm giả bộ nghiêm túc trên mặt hần thì lại không khỏi cảm thấy hần như vậy thật đáng yêu.

Cuối cùng, Văn Mân vẫn gật đầu đồng ý yêu cầu của hần, thôi thôi, kiếp trước cô nhân nhượng hần quá ít, kiếp này chỉ cần hần không leo lên đầu mình, có thể chịu đựng thì cứ nhân nhượng vậy. Hơn nữa, cô hiện tại cũng không có việc gì làm, có thể cùng hần ở chung nhiều một chút cũng tốt, sau này nếu cô trở nên bận rộn, chưa chắc đã có thời gian ở bên cạnh hần.

65. Chương 65: Đẳng Cấp Cao

Đi được nửa giờ, Tiểu Đồng này giờ vẫn đi ở phía trước bỗng nhiên ngừng lại. Bởi vì đêm qua trời mưa, công trường thì công khắp nơi đều là bùn đất, Văn Mân chỉ chăm chăm nhìn đường dưới chân mình nên không chú ý động tĩnh của Tiểu Đồng, lúc dừng lại, đầu cô liền bị va vào phía sau lưng hần.

May mắn có Tiểu Đồng vươn tay đỡ, nếu không thật đúng là cái mông sẽ chạm đất mất, ở nơi này, cái mông mà chạm đất, xác định là sẽ bị bắn đến xấu hổ không còn cách nào gặp người rồi.

“Đi đường cẩn thận một chút, mắt sao lại không chịu nhìn đường, may mắn có tôi ở bên cạnh em, nếu không có tôi, em phải làm sao bây giờ.” Tiểu Đồng giúp đỡ Văn Mân, một bên lắc đầu nói.

Văn Mân nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của người đàn ông trước mặt, thật muốn giơ tay đẩy hần một cái, xem đến lúc đó hần còn có thể đắc ý mà đứng lên không, chỉ là nghĩ lại dù sao vừa rồi hần cũng giúp cô, cho nên vẫn là bỏ đi.

“Được rồi, đại giáo sư Tiểu, may mắn có anh, tiểu nữ mới thoát được tay bay và gió, ngài hiện tại có thể mở miệng vàng miệng bạc nói cho tôi biết ngài dẫn tôi tới nơi này làm gì không?”

“Em không thấy nơi này nhìn quen mắt?” Tiểu Đồng nghiêng đầu nhìn Văn Mân cười, cũng không nói rõ ràng nói này là chỗ nào.

Văn Mân nhìn bốn phía một chút, cảm thấy nơi này đúng là có chút quen mắt, đặc biệt ở cách đó không xa có một cái xe ủi, nhìn đến mấy chữ lớn viết ở trên xe...cô liền cảm thấy lạnh sống lưng.

“Tiểu Đồng, anh...tên khốn kiếp này, anh dẫn tôi tới đây làm gì? Anh không biết tôi rất sợ ma sao?”

Tuy rằng miệng rửa Tiểu Đồng, Văn Mân cũng không tự chủ được mà tiến lại gần hần hơn.

Tuy đã chết qua một lần, nhưng cô vẫn rất sợ người chết a, đặc biệt cô hiện tại ở đây cũng là tồn tại của một linh hồn khác trong kiếp này nha, điều này chứng tỏ trên thế giới này quả thật có linh hồn tồn tại.

Lúc trước TV đưa tin chính là xác nạn nhân được phát hiện trong này, vậy có phải hay không hồn phách của người bị hại vẫn lưu lạc nơi này chưa siêu thoát được, bọn họ hiện tại đến đây, đừng vương phải cái gì không sạch sẽ về theo nhà mới được, phải biết là, oan hồn rất đáng sợ.

Tiểu Đồng vươn tay lạng lẽ vòng trên người Văn Mân, khoe miệng thoáng xuất hiện một nụ cười đắc ý vì mưu kế thực hiện được. Cẩm nang bí quyết đã nói, muốn cùng với người con gái mình thích phát sinh tiếp xúc thân mật một cách tự nhiên thì mang cô ấy đến rạp chiếu phim xem phim kinh dị là biện pháp tốt nhất.

Nhìn xem, biện pháp hiện tại hần dùng so với mấy cái phim kinh dị kia còn có đẳng cấp cao hơn, không phải sao? (dạ, em phục anh sát đất, sau này em sẽ học tập anh đưa bỏ em đến nghĩa địa ạ)

“Có cái gì phải sợ, có tôi bên cạnh, có thể bảo vệ em.”

“Không được, không được, Tiểu Đồng, tôi cứ nghĩ đến là vẫn sợ, chúng ta trở về đi, anh muốn điều tra có thể tìm đội trưởng Phạm hỗ trợ, bọn họ khẳng định rất nguyện ý cùng anh đợi ở trong này, hơn nữa, anh chưa được sự đồng ý của cảnh sát đã tự tiện vào hiện trường vụ án, nếu bên cảnh sát biết, không phải sẽ có rất nhiều phiền toái không cần thiết sao?”

Nếu đổi lại là bình thường, có lẽ Văn Mân đã sớm vì câu muốn bảo vệ vừa này mà cảm động rồi, chỉ là hiện tại trong lòng đều là sợ hãi, làm sao còn có tâm tư mà cảm động a.

“Đội trưởng Phạm? Để hần theo tôi làm gì, tôi chỉ muốn mang em đi theo, hơn nữa em yên tâm, em không nói bọn họ sẽ không biết chúng ta đến đây, nếu bọn họ biết, có lẽ còn xếp thành hàng hoan nghênh tôi ấy chứ, tôi là chuyên gia mà bọn họ cầu đều cầu không được ấy chứ.”

“...Tiểu Đồng, lúc này có thể dừng khoe khoang không? Tôi không phải đang cùng anh nói giỡn, tôi thật sự sợ, nếu không anh cứ đến trước tìm đi, tôi ở nơi này chờ anh, được không?” Văn Mân biết ý muốn khuyên Tiểu Đồng rời đi lúc này là không có khả năng rồi, cho nên cô chỉ có thể chọn cách cố gắng không đến gần địa điểm phát hiện xác chết vậy.

“Em xác định em muốn ở lại chỗ này, không qua bên đó cùng tôi?”

Văn Mân dùng sức gật đầu: “Ừm, tôi xác định.”

“Được rồi, đứng đây chờ tôi, tôi còn lo lắng nơi này là nơi có hài cốt, em sẽ sợ, nếu em đã không sợ, cứ đứng đây chờ tôi đi, tôi tìm lại quanh đây một chút xem có phát hiện gì mới không.”

“A ~ Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, anh chờ tôi đã, tôi nghĩ lại rồi, vẫn là tôi cùng anh tìm đi, nếu so sánh sự cẩn thận, có lẽ còn có thể phát hiện ra thứ gì đó mà người khác không biết.”

Vừa dứt lời, Văn Mân như tựa như con bạch tuộc ôm lấy cánh tay hần, sợ hần sẽ bỏ cô lại một mình ở trong này.

Bởi vì sợ hãi mà ngó nhìn xung quanh, Văn Mân một chút cũng không phát hiện lúc hai bàn tay cô quấn lấy cánh tay hần thì khóe miệng hần nâng lên ý cười ngày càng sáng lạn.

66. Chương 66: Kiếp Trước Phải Tích Phúc

Văn Mân lúc đầu sợ hãi cơ hồ cả người đều dính chặt trên người Tiểu Đồng, làm cho Tiểu Đồng ngay cả bước đi cũng thấy khó khăn, nhưng hần một lời phản nản cũng không có, kéo con búp bê khổng lồ vượt qua một đoạn đường lầy lội.

Cũng may Văn Mân sau đó liền phát hiện có gì đó khác thường, dần dần thả lỏng cơ thể, tuy rằng tay vẫn nắm chặt cánh tay Tiểu Đồng, chỉ là không quấn quá chặt như trước.

“Tiểu Đồng, anh tìm như vậy có thể thấy chúng cơ sao? Lần này bên trên tạo áp lực lớn như vậy, cảnh sát lúc thu thập chứng cứ nhất định là rất cẩn thận tìm đi tìm lại, hần là sẽ không bỏ sót cái gì đâu. Hơn nữa đêm qua mưa lớn, cho dù còn có cái gì thì lúc này cũng đều trôi mất rồi.”

“Chúng cứ tôi muốn chính là sau khi trời mưa mới có thể tìm được.”

Văn Mân còn chưa kịp tiêu hóa lời Tiểu Đồng nói là có ý gì, lại thấy hần hình như đã phát hiện được cái gì, kéo tay cô tiến lại gần cái hố nơi phát hiện xác chết.

Tiểu Đồng lấy ra một cái nhíp và một cái túi nhựa trong suốt từ trong túi áo của mình, sau đó mở ra ở một đầu cái túi nhựa, cầm cái nhíp gấp lên một một thứ gì đó trong bụi cỏ ở bên cạnh hố đất.

Cho đến khi nhìn thấy thứ trước mặt mình, Văn Mân lúc này mới nhìn rõ cái Tiểu Đồng gấp là cái gì, đây lại có thể là một con giun đất dài.

“Tiểu Đồng, anh lấy cái này làm gì? Ghê tởm chết được, mau vứt đi a.” Văn Mân sợ nhất chính là loại động vật không xương sống mềm mềm thế này, bình thường chỉ cần liếc mắt nhìn thấy từ xa một cái là toàn thân đã nổi da gà, lúc này lại nhìn thấy gần như vậy, trên mặt lông tơ cũng dựng đứng cả rồi.

“Vứt đi!? Đây chính là chứng cứ thật vất vả tôi mới tìm được, nếu vứt đi thì làm thế nào phán đoán được thời gian tử vong của người bị hại.”

Nghe Tiểu Đồng nói vậy, Văn Mân ngẩng đầu kinh ngạc nhìn túi nhựa trong tay hắn, nhìn thấy con giun đang không ngừng xoắn lại trong đó cũng không cảm thấy sợ hãi như lúc nãy, chỉ cảm thấy đặc biệt thần kỳ, chỉ một con giun đất nho nhỏ cũng có thể phán đoán thời gian tử vong của người bị hại?

“Không biết đúng không? Tuy rằng xác nạn nhân bị thiêu hủy, cộng với môi trường ẩm ướt nơi đây, thân thể hầu như đã thối rữa không còn gì, nhưng tôi tin tưởng xác của cô ấy vừa mới bị đem chôn ở đây, trên thân thể khẳng định còn lại một số mô sợi nhất định, mà theo chiều dài của con giun này, chắc hẳn nó đã sống ở trong này một thời gian đủ lâu, nếu may mắn, tôi có thể từ trong cơ thể nó lấy được tổ chức tế bào của người bị hại, chỉ cần lấy được, có thể dựa theo mức độ tế bào bị tiêu hóa để tính ra thời gian tử vong của người bị hại.”

“Anh không phải nhà nhân chủng học, nghiên cứu xương cốt của con người sao? Loại động vật không có xương sống này anh cũng có thể nghiên cứu?” Văn Mân ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tiểu Đồng, lúc trước hiểu biết của hắn về các loại xương cốt đã khiến cô thật kinh ngạc rồi, nếu như đối với con giun hắn cũng có hiểu biết rõ ràng như vậy, cô thật hoài nghi cấu tạo não bộ của hắn, rốt cuộc dung lượng bộ não lớn như thế nào mà có thể chứa được nhiều thứ như vậy?

“Biết thiên tài là cái gì không? Người đang đứng trước mặt em đúng là, nhóc, tôi không thể không nói, kiếp trước của em thật sự tích được rất nhiều phúc, kiếp này mới có thể gặp tôi.”

“...”

67. Chương 67: Bạn Gái

Lúc Văn Mân và Tiểu Đồng trở về từ công trường đã là giữa trưa rồi, Tiểu Đồng cũng không trực tiếp về nhà mà kêu Văn Mân đưa hắn đến phòng nghiên cứu. Bởi vì là cuối tuần, cho nên ở sở nghiên cứu ngoại trừ còn cảnh vệ trực ban cũng không có người nào khác.

“Buổi tối tôi muốn ăn sườn chua ngọt, nắm hào hương xào măng tây và tôm còn có đậu hũ, đúng 6 giờ, tôi ở đây chờ em.”

Nói xong những câu này, Tiểu Đồng đang định mở cửa bước xuống xe nhưng chưa kịp đặt chân xuống, Văn Mân liền đưa tay bắt được cánh tay trái của hắn.

“Tiểu Đồng, không phải anh nghỉ phép sao? Đến phòng nghiên cứu làm gì? Hơn nữa tôi không phải đầu bếp, anh chỉ cần ăn bữa cơm đơn giản à được rồi.”

Kỳ thực, Văn Mân rất vui mừng khi được vì hắn mà nấu ăn, nhưng cũng không hy vọng là hình thức như thế này, giống như trực tiếp hạ lệnh gọi món ăn, khiến cô cảm thấy mình là đang phục vụ khách hàng, mà không phải chăm sóc người thân. Tuy quan hệ của cô và Tiểu Đồng hiện giờ cũng chưa rõ ràng là cái quan hệ gì, nhưng chí ít cô cũng biết, bọn họ lúc trước ở chung không phải như vậy.

Tiểu Đồng nghe vậy liền quay đầu lại phớt lên Văn Mân một nụ hôn, lập tức khoe môi lại hơi cong lên.

“Nghỉ phép chỉ là nói cho Phạm Thành bọn họ nghe, tôi không thích bọn họ liên tục đến quấy rầy mình, em cũng hy vọng tôi nhanh chóng tìm được hung thủ, trả lại cho người bị hại một cái công đạo không phải sao? Hơn nữa, tôi không coi em là đầu bếp, tôi chỉ xem em là bạn gái của tôi, cho nên, ngoan, về nhà giúp tôi chuẩn bị đồ ăn, chờ tôi trở lại ăn cơm.”

“Anh...Anh thật không biết xấu hổ, tôi khi nào thì đáp ứng làm bạn gái của anh rồi?” Văn Mân bị một câu bạn gái này của Tiểu Đồng dọa cho hoàn toàn không kịp phản ứng, cô vừa mới suy nghĩ trong lòng, quan hệ của cô và Tiểu Đồng hiện giờ là quan hệ gì, giây tiếp theo hần liền nói rõ cho cô biết cô chính là bạn gái của hần, người này không phải có thuật đọc tâm đi?

“Hôn cũng đã hôn rồi, hơn nữa chúng ta hiện tại sống chung không phải sao? Như vậy còn không xem là bạn trai bạn gái, vậy như thế nào mới được tính?”

“Tôi cũng không phải chỉ từng hôn qua một mình anh, hơn nữa, lúc trước anh đã nói là sợ Tề Tuyền lại đến quấy rối tôi, chúng ta hai người cũng ở hai phòng riêng, cái này không tính là sống chung nha.”

“Hai phòng không tính là sống chung sao? Được, buổi tối chung ta bàn lại chuyện phòng ngủ của em.” (anh quá vô lại rồi, nhưng mà tui thích

“Này

họ Tiểu kia, tôi không phải có ý này, ai nha ~~ anh đi nhanh đi, toàn nói hươu nói vượn gì đâu.” Văn Mân bị Tiểu Đồng nói một lúc đến mặt đỏ ửng, cuối cùng còn dùng sức đẩy hần xuống xe, cậu nhóc này cũng thật đáng ghét, đành phải nhắm mắt làm ngơ vậy.

“Ha ha ha, thẹn rồi sao, được được, tôi đi, tôi đi, em nhớ cho tôi buổi tối tôi muốn ăn đồ ăn em nấu.” Sau khi xuống xe, Tiểu Đồng liếc nhìn Văn Mân qua cửa kính, ha ha cười, sau đó xoay người, trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở cô nhớ rõ thực đơn bữa tối.

Mà Văn Mân đáp lại Tiểu Đồng chính là một tiếng hét chói tai, sau đó trừng mắt nhìn chằm chằm hần một lúc mới khởi động động cơ, lái xe nhanh chóng rời đi.

Chỉ là xe vừa mới rời đi không xa, Văn Mân vốn còn tâm trạng mơ hồ đã bị sự ngọt ngào thay thế rồi, cô nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tiểu Đồng vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn về hướng mình, khóe miệng ý cười càng đậm.

“Bạn gái! Bạn gái! Anh dựa vào cái gì không hỏi qua sự đồng ý của tôi lại biến tôi thành bạn gái của anh a?”

Lời này nghe qua ý tứ là oán trách, nhưng giọng điệu lại hoàn toàn không phải như vậy, ngược lại mang theo tất cả sự vui mừng mà cảm động.

68. Chương 68: Ngài Uy Hiếp Tôi?

Văn Mân ngoài miệng nói không hài lòng, nhưng vì câu nói kia của Tiểu Đồng, vẫn là lại xe chạy đến siêu thị, vốn là muốn đi đến chợ của nông dân, nhưng xem ra thời điểm này người ta đã sớm đóng cửa rồi, cho dù còn mấy cửa hàng còn mở, chỉ sợ đồ ăn cũng không còn tươi, như vậy không bằng đi siêu thị mua cho tiện.

Xe vừa mới dừng lại, Văn Mân cũng nhìn thấy một chiếc xe việt dã ngừng ngay bên cạnh, người từ trên xe bước xuống, là người cô biết.

Người nọ hiển nhiên là tới tìm cô, bởi vì hần vừa xuống xe liền thẳng hướng cô mà tới, lúc đến gần đã đưa tay gõ vào cửa kính xe của cô.

Văn Mân hơi cau mày, nhưng cuối cùng vẫn nhấn nút mở cửa để người nọ lên xe.

“Văn tiểu thư, đã quấy rầy rồi.”

“Đội trưởng Phạm, ngài theo dõi tôi.”

Phạm Thành bị Văn Mân hỏi trực tiếp như vậy làm cho sững sốt, hần nhĩ cô sẽ nói chuyện nhẹ nhàng, dù sao buổi sáng ngày hôm qua hần nhìn thấy Văn Mân chính là loại phụ nữ diễm đạm, chẳng lẽ cô chỉ bày ra bộ dáng như vậy khi ở trước mặt Tiểu Đồng?

Mặc dù trong lòng còn nghi vấn, nhưng Phạm Thành rất nhanh đã thu hồi nét mặt ngạc nhiên vừa rồi, khôi phục lại vẻ trấn định của mình.

“Văn tiểu thư, cô nói hơi quá rồi, không phải tôi theo dõi hai người, mà là hai người đã đi đến một nơi không nên đến, tôi chỉ là nhận được báo cáo liền đến giúp các cô giải vây, rồi thuận tiện tìm cơ hội thích hợp cùng cô nói chuyện.”

Văn Mân nâng mi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phạm Thành.

“Đội trưởng Phạm, ngài có chuyện xin cứ nói thẳng, nếu có thể giúp tôi sẽ không từ chối, chỉ là nếu chuyện không thể làm thì ngài cũng đừng mong tôi giúp được.”

“Ha ha ha ha, thật không nghĩ tới Văn tiểu thư là người thẳng thắn như vậy, lúc trước là lão Phạm ta nhìn nhầm rồi, cô yên tâm, tôi là cảnh sát nhân dân, sẽ không tự nhiên đi làm chuyện ép buộc người khác.”

Phạm Thành tán thưởng nhìn thoáng qua Văn Mân, thấy cô đã chuẩn bị sẵn sàng nghe hần nói chuyện, lúc này mới tiếp tục nói: “Văn tiểu thư, tuy rằng cô không phải là người trong nội bộ cảnh sát, nhưng tôi nghĩ, cô tối thiểu cũng hiểu biết một chút trình tự phá án của chúng tôi, giáo sư Tiểu từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, quen với tác phong tự do rồi, hơn nữa hần dốc sức làm việc cho sở nghiên cứu, ở trong nước làm việc cần chú ý một số quy tắc có lẽ hần cũng chưa biết, vì tránh xuất hiện một số phiền toái không cần thiết, cô là bạn gái của giáo sư Tiểu, cũng nên nói cho cậu ta biết một chút, hoặc là thuyết phục cậu ta một chút cùng chúng tôi hợp tác.”

“Ý ngài muốn nói là, nếu Tiểu Đồng không hợp tác, các ngài sẽ đem tội danh này đánh lên trên người anh ấy, gây trở ngại cho công việc của anh ấy?” Lúc nói lời này, vẻ mặt Văn Mân rất nghiêm túc, ánh mắt cũng lạnh lùng.

“Không, Văn tiểu thư hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ là hi vọng giáo sư Tiểu có thể chấp nhận sự hỗ trợ kịp thời từ cảnh sát, hơn nữa có chúng tôi trợ giúp, lúc hành động cũng có thể đảm bảo an toàn cho giáo sư Tiểu không phải sao? Giống như sáng nay, nếu không phải đúng lúc chúng tôi cũng tới, cảnh sát khu vực có thể bắt gặp liền đem hai người liệt vào diện tình nghi và đưa về đồn rồi, tình huống nghiêm trọng có thể là bọn họ xem các cô thuộc diện tình nghi, có thể sẽ vô tình làm hai người bị thương?”

“Ngài là đang uy hiếp tôi?”

“Không không, tôi chỉ đang nói đúng sự thật, tôi tin Văn tiểu thư sẽ suy nghĩ cẩn thận về những chuyện này, cuối cùng có thể đưa ra lựa chọn chính xác, thật xin lỗi, hôm nay thật sự là quấy rầy rồi, tôi đi trước, Văn tiểu thư có thể từ từ suy nghĩ, sau nghĩ nghĩ thông suốt rồi có thể gọi điện tìm tôi.”

Văn Mân tiếp nhận danh thiếp Phạm Thành đưa qua, nhìn thấy hần mở cửa xe bước xuống rồi một lần nữa lên lại chiếc xe việt dã bên cạnh lúc này.

Cô cúi đầu nhìn lại cái tên và số điện thoại trên danh thiếp, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, cô cũng không thể phủ nhận, Phạm Thành nói có lý, tình hình trong nước và quy trình cảnh sát phá án so với bên Mỹ quả thực không giống nhau, cô là hi vọng Tiểu Đồng có thể ở lại phát triển trong nước, nhưng nếu hần không thể thích nghi và hòa hợp với chế độ làm việc trong nước, chỉ sợ là khó có thể ở lại lâu dài, nếu có thể ở lại, công việc cũng không suôn sẻ.

69. Chương 69: Cái Gọi Là Tình Yêu

Văn Mân không biết kiếp trước của Tiểu Đồng như thế nào, bởi vì cô không bao giờ quan tâm đến công việc và các mối quan hệ khác của hần, cô chỉ biết là nhiều năm sau, hần đã nhận được giải Nobel về Nhan chủng

học, còn công việc ở trong nước như thế nào, cô cũng không biết đến, chỉ là nếu có thể dốc lòng nghiên cứu, đạt được thành tựu như vậy thì chắc hẳn cuộc sống và công việc đều mỹ mãn đi.

Nghĩ đến đây, Văn Mân tìm lòng không được nhớ lại chuyện kiếp trước trên TV từng một lần nhìn thấy người phụ nữ ấy, là vợ sau của Tiểu Đồng, khi cười lên trông cô ấy rất đoan trang cao quý, cũng rất ôn nhu hạnh phúc, đây là điều mà kiếp trước cô không có được, kiếp này, cô hi vọng mình có thể có cơ hội được như vậy. Nhưng quan trọng hơn, cô hi vọng Tiểu Đồng sẽ luôn vui vẻ, sẽ không vì sự thật cuộc sống mà thay đổi bản tính con người mình.

“Ba”

Lúc Văn Mân còn đang thần thờ suy nghĩ, cô bỗng nhiên cảm thấy được môi mình bị hôn nhẹ một cái, lập tức nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Đồng đã ngồi vào vị trí ghế lái phụ từ lúc nào đang nhìn cô cười đắc ý.

“Ngốc chết đi được, bị người ta hôn trộm cũng không biết phản kháng, ai nha ~~ bạn gái của tôi thật là phản ứng quá chậm chạp, phải làm thế nào bây giờ a?”

“Tiểu Đồng, anh đừng có được tiện nghi còn khoe mẽ là được rồi, thật là, ra đến rồi cũng không biết gọi trước một tiếng, có ai giống như anh vậy vừa đến liền hôn.” Miệng phàn nàn nhưng khóe mắt và đuôi lông mày lại tràn đầy ý xuân.

“Em lại không nói lời không thật rồi, rõ ràng trong lòng đã nở hoa, miệng cố tình còn muốn phàn nàn, người phụ nữ này nha, thật không thành thực, nếu như tôi không nhiệt tình như vậy, phỏng chừng em lại nghi ngờ tình cảm của tôi mất.”

“Tiểu Đồng, anh không thể nói lời dễ nghe hơn một chút sao, còn có, anh căn bản là chưa từng nói rõ ràng anh đối với tôi là tình cảm gì, làm sao tôi có thể tin tưởng anh a?”

Tiểu Đồng thật sự suy nghĩ nghiêm túc một chút, xác định là mình quả thật chưa từng nói qua, hần quay lại nhìn thẳng Văn Mân, trịnh trọng nói: “Từ quan điểm của sinh vật học, tình yêu sinh ra xuất phát từ bề ngoài, âm thanh, mùi vị và hành vi đặc biệt của con người, đối với tôi mà nói, người đặc biệt này chính là em.”

Nói đến đây, Tiểu Đồng còn tự nhận là mình đã rất chu đáo mà giải thích một cách cụ thể rồi, sau đó mới tiếp tục nói: “Em làm cho tôi có cảm giác lãng mạn, hạnh phúc, vui vẻ, thoải mái, đã thôi thúc sự xúc động mãnh liệt vào sáng sớm của tôi, các nhà khoa học gọi đây là “hormon tình yêu”, hormon tình yêu có thể làm cho con người yêu nhau cuồng nhiệt, khiến người ta sinh ra cảm giác khao khát, mê mẩn, không tư chủ mà đến gần đối phương, hận không thể mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, khi đại não có đủ hormon tình yêu thì chúng ta có thể kết hôn rồi.”

Văn Mân bí mật đảo cặp mắt đang trắng bệch, cắn chặt răng, sau đó hỏi một câu: “Đây là anh muốn nói rõ ràng với tôi?”

Tiểu Đồng trừng mắt, không rõ lời này của Văn Mân là có ý tứ gì, chẳng lẽ là mình nói còn chưa đủ để hiểu, vì thế nuốt nước miếng, lại nói: “Chẳng lẽ giải thích còn chưa rõ ràng lắm? Được rồi, tôi sẽ nói cụ thể hơn, khi hai người yêu nhau, cơ thể sẽ sản sinh a-mô-ni-ắc, Phê-nin A-xê-tát gọi tắt là Pea, đô-pa-min, a-đrê-na-lin, kích thích tố và hóa chất khác trong phê-nôn-phờ-ta-lê-in có tác dụng...”

“...” Văn Mân không nói gì quay đầu lại dựa vào thành ghế ngồi, nhìn lên bầu trời, thật hối hận mình không nên để cho hần đi giải thích cảm giác của mình đối với cô là gì, người này hoàn toàn có khả năng đem những ảo tưởng tốt đẹp về tình yêu của con người đều phá hư a.

70. Chương 70: Đại Nam Nhân

Văn Mân cắn dưa, ngẩng đầu nhìn trộm Tiểu Đồng vẫn tập trung vào ăn cơm, do dự một lát, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Cuộc nói chuyện với Phạm Thành lúc chiều, cô cận thận suy nghĩ, cũng cảm thấy cũng có chút đạo lý, nếu đúng như vậy, cô vẫn hi vọng Tiểu Đồng có thể hợp tác làm việc với cảnh sát, như vậy cả hai bên đều có lợi nhiều hơn là hại.

Chỉ là cô cũng rất rõ ràng, lấy thái độ hiện tại của Tiểu Đồng, khẳng định là hẳn có rất nhiều việc cảm thấy bất mãn với cảnh sát, nếu để cho bọn họ hợp tác một thời gian dài, chỉ sợ đến lúc đó này sinh mẫu thuẫn và xung đột, chỉ sợ lại mất nhiều hơn được.

“Em còn nhìn lên tôi, là cảm thấy tôi rất đẹp mắt, muốn dùng sắc thay cơm sao.”

“Khụ khụ khụ khụ” Văn Mân đang tập trung suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được lời nói đầy vẻ tự phụ của Tiểu Đồng, lập tức bị sắc đến thiếu chút nữa không thở được.

“Em xem em, ăn một bữa cơm cũng không cẩn thận một chút, may mắn là có tôi ở đây xem chừng em, nếu không em phải sống thế nào đây.”

“Là tại anh nên tôi mới bị sắc.” Văn Mân thật muốn hét lên một câu như vậy, nhưng vì liên tục ho khan, nên vẫn không thể chân chính đem những lời này nói ra được.

Sau một hồi ho khan, Văn Mân lúc này mặt đã đỏ rần lên vì bị sắc quá mức, cô xoay người đối diện với Tiểu Đồng đang lúc này đang đứng phía sau vỗ lưng giúp mình, cẩn cẩn môi sau đó vẫn là đem những lo lắng trong lòng nói ra.

“Tiểu Đồng, chiều nay Phạm Thành lại tìm tôi lần nữa, oogn ta hy vọng tôi có thể thuyết phục anh hợp tác cùng cảnh sát, hơn nữa việc chúng ta đến hiện trường vụ án sáng nay, ông ta cũng biết rồi, lúc ấy ông ta đi ngay sau chúng ta.

Nhìn Tiểu Đồng chỉ nhú nhú mày mà không có phản ứng nào khác, Văn Mân mới dè dặt hỏi: “Anh có muốn nghe một chút ý kiến của tôi không?”

“Em muốn tôi đồng ý đề nghị của Phạm Thành?” Lúc nói lời này Tiểu Đồng một chút vẻ mặt ngạc nhiên cũng không thấy, như là đã dự đoán được Văn Mân sẽ đưa ra đề nghị như vậy.

“Đúng vậy, tôi hy vọng anh hợp tác với Phạm Thành, đương nhiên đây là bọn họ có việc cầu anh, chúng ta có thể đưa ra yêu cầu, chỉ cần hai bên có thể đạt tới nhận thức chung, chúng ta có thể lùi một bước, không phải sao?”

“Em biết là tôi không thích phương thức làm việc của bọn họ, một chuyện quá đơn giản, bọn họ cũng cố tình bắt phải làm theo trình tự này nọ, chờ bọn họ phê duyệt xong, chứng cứ cùng hung thủ cũng đã sớm chuẩn mất rồi.” Giọng nói khinh thường này chính là phong cách vốn có của giáo sư Tiểu.

“Chúng ta có thể cùng bọn họ thương lượng mà, chỉ cần anh tham gia vào vụ án này, để cho bọn họ thấy năng lực đặc biệt của anh và cho anh đủ thẩm quyền.”

“Tôi không thích cái cách bọn họ dùng việc phá án để đạt được thành công, dùng một phần lớn nguồn lực tài chính và vật chất mới tìm ra được hung thủ đích thực, đầu tiên không phải là cho người bị hại một cái công đạo, ngược lại trở thành công cụ để khoe khoang thành tích.”

“Ách...Chúng ta có thể thay đổi cách nghĩ khác, mặc kệ cuối cùng có người mượn chuyện này để tranh thủ lợi ích hay không, chúng ta chỉ cần làm việc nên làm, nếu anh vì không quen nhìn những kẻ như vậy mà không muốn cùng bọn họ hợp tác, khi vụ án phát sinh, cảnh sát cũng sẽ không đến tìm gặp anh, anh không tiếp nhận vụ án này, mới thực là để cho hung thủ vĩnh viễn không bị bắt.”

Lời nói của Văn Mân lần này rõ ràng làm cho Tiểu Đồng dao động, chỉ thấy hắn nhú mày nghiêm túc suy nghĩ xem những lời này có hợp lý hay không, sau đó cúi đầu nhìn nét mặt của Văn Mân, tựa hồ muốn từ vẻ mặt này tìm được đáp án.

“Nhưng là, tôi vẫn không thích...”

“Tiểu Đồng, anh sao có nhiều chỗ không thích như vậy, một đại nam nhân, sao lại không dứt khoát như vậy? Tâm trạng tốt liền bắt lính theo danh sách sao*? Nói một câu thôi, đồng ý hay không đồng ý.” Văn Mân vốn không đủ kiên nhẫn, đã cố gắng giải thích nhiều đạo lý như vậy, còn muốn nói thêm gì nữa đây, cô cũng

không biết mình nên nói cái gì rồi, vì thế chỉ có thể buông tha cho cổ họng của mình mà đối với Tiểu Đồng rống lên một câu cuối cùng như vậy.

* Bất lỉnh theo danh sách: câu này thường dùng để chỉ những người thụ động, thiếu quyết đoán, thích chần chờ, do dự không chịu quyết định mà chờ đợi cái gì đến sẽ đến.

“Em nói tôi là đại nam nhân!? Được rồi, tôi chính là đại nam nhân, tôi đáp ứng em, chấp nhận hợp tác với Phạm Thành bọn họ.”

Văn Mân rốt cục cũng nhận được đáp án của Tiểu Đồng, vừa định đứng dậy cho hắn một cái ôm, cảm ơn hắn đã chịu lùi bước, nhưng là còn chưa kịp đứng, đã thấy Tiểu Đồng lùi lại bắt chân ngồi lên một chiếc ghế, đem bát không đưa tới trước mặt cô.

“Nhóc, lấy cơm cho tôi. Sau đó đến giúp tôi xoa bóp bả vai.”

Văn Mân khó hiểu nhìn Tiểu Đồng, không biết hắn đột nhiên làm vậy là có ý tứ gì.

Tiểu Đồng trừng mắt, giọng nói uy nghiêm tiếp tục nói: “Tôi là đại nam nhân, em là tiểu nữ nhân, tiểu nữ nhân nên hầu hạ đại nam nhân cuộc sống sinh hoạt hàng ngày thật tốt, em chịu làm tiểu nữ nhân rồi, tôi mới chấp nhận làm đại nam nhân, quyền lợi và nghĩa vụ nhất định phải bình đẳng.”

71. Chương 71: Cùng Nhau Hành Động

Văn Mân thấy Tiểu Đồng như vậy thật trẻ con, cắn chặt môi, cố gắng không để mình cười ra tiếng, đây sao có thể là giáo sư Tiểu mà mọi người đều kính sợ, quả thật chính là một anh bạn nhỏ.

Nhưng tốt xấu gì vừa rồi hắn cũng đã chịu nhượng bộ rồi, cho nên cô vẫn là chấp nhận cầm lấy bát đi vào phòng bếp lấy thêm cơm giúp hắn.

Tiểu Đồng nhìn bóng lưng của Văn Mân đi vào phòng bếp, bộ dáng đại nam nhân này giờ vẫn luôn giữ vững liên biến mất không chút dấu vết, im lặng nhìn hướng phòng bếp nở một nụ cười rạng rỡ.

“Chung Phạm nói có lý, ở chung với phụ nữ nên cò kè mặc cả, nếu chuyện gì cũng sẵn khoải đáp ứng thật không tốt, hắc hắc hắc.”

“Anh đang lăm bằm cái gì vậy?” Văn Mân bưng cơm trở về liếc mắt một cái liền thấy được Tiểu Đồng đang cúi đầu, một bên cầm thìa gỗ nhẹ lên mặt bàn, một bên lắc lắc đầu tự lăm bằm cái gì đó.

“Có nói gì sao? Không có a.” Tiểu Đồng nhận bát cơm Văn Mân đưa tới, cúi đầu ngửi ngửi mùi thơm của gạo, làm ra một bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

“Tiểu nữ nhân lấy cơm thật là thơm.”

“Được rồi, đừng ngồi đó nói nhảm nữa, anh mau ăn đi, chờ ăn xong rồi nhớ gọi điện cho đội trưởng Phạm, miễn cho ngày mai ông ấy lại tới tìm tôi, tôi cũng không còn đủ sức ứng phó nữa.” Văn Mân dùng thìa chỉ chỉ lên mặt bàn trước mặt Tiểu Đồng ý bảo hắn đừng lăm nhảm nữa.

“Sao tôi phải gọi cho anh a, là em đề nghị tôi đồng ý, hơn nữa cũng là em nói có điều kiện liên cùng bọn họ thương lượng, em không làm, vậy ai sẽ đi làm thay đây?”

“Tôi!?” Văn Mân đưa tay chỉ vào mình, “Không, không được, anh không phải còn có trợ lý sao? Để cho trợ lý đi nói chuyện đi, anh ta chắc chắn có kinh nghiệm hơn tôi, hơn nữa ngày mai tôi còn có việc gấp.”

“Em có việc gấp gì? Em không phải đi theo tôi cùng điều tra vụ án sao?” Nghe Văn Mân nói hôm đó sẽ không cùng hắn làm việc, Tiểu Đồng lập tức mất hứng mặt ngệt dài ra.

“Tôi và anh cùng nhau điều tra vụ án a! Tôi chẳng có hiểu biết gì về kiến thức chuyên môn cả, thật không dám đi, không gây rắc rối cho anh là đã may mắn lắm rồi, anh trước đây điều tra như thế nào thì hiện tại

cứ làm thế đó đi, cứ coi như không có tôi là được, hơn nữa, ngày mai tôi thật sự có việc cần làm, không thể đi cùng anh.”

Văn Mân nghĩ rồi, cô dù sao cũng đã tốt nghiệp đại học, cứ ở nhà suốt ngày không làm việc làm đảng hoàng thật không ổn, tuy rằng đã biết điều quan trọng nhất trong đời mình là cái gì, nhưng cô cảm thấy có sự nghiệp riêng cũng rất quan trọng, nếu như không ảnh hưởng đến tình cảm của mình và Tiểu Đồng, cô cũng muốn tạo ình một mảnh trời riêng. Việc nỗ lực đặt hết tâm tư trên người Tiểu Đồng sẽ khiến cô đối với những chuyện nhỏ nhặt bình thường cũng sẽ rất miễn cảm, về lâu dài, đó không phải là việc tốt.

“Coi như không có em!? Không được, đây rõ ràng là không đúng, còn nữa, em đã quên lúc đầu tôi chuyển đến đây ở là vì lý do gì rồi sao? Tôi tới đây là vì phòng ngừa tên bạn trai cũ của em lại tới gây rối, em không đi cùng tôi, tôi bảo vệ em thế nào? Nếu em quyết định như vậy, vụ án này tôi sẽ không điều tra nữa, bắt đầu từ ngày mai tôi xin nghỉ phép dài hạn, ở cùng em.”

Lời vừa dứt, Tiểu Đồng liền giả bộ lấy di động ra gọi điện thoại, kết hợp với những lời hăn vừa nói, không khó để đoán ra đây là gọi cho ai.

“Tiểu Đồng, anh đừng có quyết định nhanh như vậy được không, chúng ta thương lượng lại một chút, anh dễ dàng từ bỏ việc điều tra như vậy, người bị hại làm sao bây giờ? Hiện giờ cảnh sát đều không có biện pháp xác nhận thân phận nạn nhân, sau này biết điều tra thế nào, anh muốn nghỉ phép cũng phải chờ kết thúc vụ án này đã nha.”

“Thương lượng một chút? Không được, không thương lượng, chúng ta nhất định phải cùng nhau hành động, không thể tách ra.”

“Được được được, ngày mai tôi đi cùng anh, được rồi, anh mau đặt điện thoại xuống đi.”

“Đáp ứng sớm không phải xong rồi sao? Thật là ~”

“Ách...” Văn Mân thấy Tiểu Đồng dường như không có việc gì lại cúi đầu ăn cơm, nhất thời có cảm giác bị lừa gạt, tất cả biểu tình vừa rồi đều là diễn trò để gạt cô đây mà.

72. Chương 72: Hồng Chờ Quả Mềm

Mãi đến ngày hôm sau theo Tiểu đồng đi đến đội cảnh sát, Văn Mân vẫn mãnh liệt có cảm giác bị lừa gạt.

“Giáo sư Tiểu, Văn tiểu thư, rất vui được chào đón hai vị, tối qua nhận được điện thoại của Văn tiểu thư, lão Phạm ta vẫn thấp thỏm đến bây giờ, cuối cùng cũng mời được giáo sư Tiểu đại giá rồi, chỉ cần giáo sư Tiểu chịu ra tay hỗ trợ, tin tưởng vụ án này rất nhanh sẽ được phá.”

Từ sáng sớm Phạm Thành đã đứng chờ ở bên ngoài văn phòng đội cảnh sát, chính là hi vọng giáo sư Tiểu có tính cách quái gở này không tìm ra điểm sai sót, kỳ thực trong lòng ông cũng biết, để mời được Tiểu Đồng tham gia điều tra vụ án này cũng có chút khó khăn.

Nghĩ đến đây, ông lập tức quay đầu nhìn vị công thần có công lớn nhất trong việc này, chỉ là Văn Mân lúc này còn đang cúi đầu suy nghĩ xem mình như thế nào bị lừa đưa đến nơi này, căn bản không chú ý tới Phạm Thành vẫn đang hí hửng với vẻ đầy cảm kích.

“Ông hăn là rất cao hứng đi, hơn nữa còn phải đặc biệt cảm ơn Tiểu Mân, nếu không phải Tiểu Mân thuyết phục tôi, tôi mới không muốn cùng mấy người cảnh sát chỉ biết nịnh nọt, hiệu suất làm việc lại cực kém hợp tác đâu.”

Văn Mân vừa mới định thần lại chợt nghe câu phát ngôn “vĩ đại” của Tiểu Đồng, nhất thời cảm thấy cả kinh, vội càng ngẩng đầu nhìn về mặt của Phạm Thành. Ôi chao, coi như đây là sự thật, nhưng hăn cũng không thể cứ như vậy nói thẳng a, chẳng lẽ hăn một chút cũng không lo lắng những người này đến lúc đó sẽ gây khó khăn cho hăn sao.

“Đội trưởng Phạm, ý Tiểu Đồng không phải như vậy, ý của anh ấy là ngài sáng sớm đã đứng ở ngoài chờ chúng tôi rồi, thật là làm cho chúng tôi thụ sủng nhược kinh*, lần này hợp tác với cảnh sát là nghĩa vụ của người dân như chúng tôi, nếu khả năng chuyên môn của Tiểu Đồng có thể giúp đỡ được chút việc gì đó, đây là vinh hạnh của chúng tôi mới phải.”

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo

Phạm Thành sớm đã chuẩn bị tâm lý rằng Tiểu Đồng nói chuyện sẽ rất thẳng thắn, nhưng lại không nghĩ tới thẳng đến mức này, ông thật muốn phản bác một chút, nhưng lại tìm không thấy có chỗ nào có thể phản bác, không phải vừa rồi ông ta cũng có ý định nạt nỏi sao? Hơn nữa đúng là bọn họ làm việc hiệu suất rất thấp, từ lúc phát hiện xác chết đã ba bốn ngày nhưng chưa phát hiện ra được một chút đầu mối nào.

Mà ngay tại thời điểm hấn bị lời nói của Tiểu Đồng làm cho lúng túng không biết trả lời thế nào, Văn Mân kịp thời mở miệng giải vây, làm cho Phạm Thành một lần nữa hạ quyết tâm, chỉ cần sau này cùng hợp tác với Tiểu Đồng phá án, nhất định mang theo Văn Mân, nếu không hấn thật lo lắng hai bên không thể giao tiếp bình thường.

“Ha ha a, Văn tiểu thư nói hơi quá rồi, hai vị xin mời vào bên trong, chúng ta ở trong này nói chuyện.”

Khi Phạm Thành đi trước dẫn vào văn phòng, Văn Mân mới xoay người hướng về mặt vô tội của Tiểu Đồng trừng mắt một cái.

“Tiểu Đồng, anh không nói lời nào sẽ chết sao, vừa mở miệng liền đắc tội người ta, anh không sợ người ta sẽ gây khó dễ cho anh, người ta dù sao cũng là cảnh sát, anh dù có học vấn cao cũng chỉ là một người dân bình thường. Nếu người ta thật tâm muốn đối phó anh, anh nhất định không xong đâu.”

Văn Mân cho là Tiểu Đồng bị cô mắng nhất định sẽ mở miệng phản bác, hoặc ít nhất cũng sẽ tỏ vẻ không phục, nhưng ngoài dự kiến là, người này lại có thể nhìn cô chằm chằm cười đến ánh mắt cũng híp lại.

“Em lo lắng cho tôi?”

Nghe được giọng điệu rõ ràng như vậy, còn có biểu cảm của ánh mắt, Văn Mân lần nữa cảm thấy được hơi thở dồn dập, cô mạnh mẽ lắc đầu, vừa đi về phía trước, một bên ném lại một câu.

“Có quỷ mới lo lắng cho anh.”

Tiểu Đồng đứng tại chỗ nhìn Văn Mân bước đi được vài bước, lúc này mới nhắc chân đuổi theo cô, đuổi tay đem người phụ nữ đang xấu hổ ôm vào trong ngực mình.

“Yên tâm đi, Phạm Thành không phải là người thích so đo, nếu là tiểu nhân, tôi đã không nói những lời này rồi, hơn nữa, cho dù hiện tại tôi chỉ là một người dân bình thường, nhưng ban đầu khi về đây là đáp ứng lời mời hợp tác của Bộ công an làm cố vấn đặc biệt, như vậy chức vị so với Phạm Thành đội trưởng đội cảnh sát còn lớn hơn.”

“Ách...” Văn Mân ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng không chớp mắt, nửa ngày sau mới thốt lên một câu: “Anh đây là điển hình của hồng chọn quả mềm*”

Đây không phải là EQ thấp nha, người đàn ông này đơn giản là so với khi còn tỉnh*.

*Hồng chọn quả mềm: là một câu thành ngữ ý chỉ những người biết chọn đối tượng, hoàn cảnh sao cho có lợi với mình. Trong câu nói trên của Văn Mân ý nói Tiểu Đồng đối với Phạm Thành nói thẳng không kiêng dè gì là vì biết Phạm Thành có chức vụ thấp hơn mình.

*so với khi còn tỉnh: Mình giải nghĩa thêm một chút câu này, ta vẫn thường nghe người ta gọi mấy người hơi khôn lỏi, giảo hoạt là “khí thành tỉnh”, ở đây ý chị Mân cũng tương tự như vậy, là đang nói anh Tiểu rất giảo hoạt đó

73. Chương 73: Giáo Sư Tiểu Ngạo Mạn

“Giáo sư Tiểu, việc này không nên chậm trễ, không nói chuyện ngoài lề nữa, về vụ án kia lúc trước tôi cũng đã đề cập qua, không biết ngài có ý kiến gì không?”

Phạm Thành mấy ngày nay đều bị cấp trên hỏi thăm tiến độ phá án đến điên rồi, cho nên lúc này cũng không làm bộ khách khí, vừa vào đến phòng làm việc, pha trà ngon mời Tiểu Đồng và Văn Mân xong liền mở lời nhắc tới vụ án.

“Không có ý kiến.” Tiểu Đồng nói lời này đặc biệt hợp tình hợp lý.

Ách...Hôm trước không phải ngài và Văn tiểu thư cùng đi đến hiện trường sao? Sau lại còn cầm theo chứng cứ quay về sở nghiên cứu.” Dưới tình thế cấp bách này, Phạm Thành cũng không che dấu việc ngày hôm qua có theo dõi bọn họ.

Thật ra Phạm Thành cũng hiểu, dù ông không thừa nhận, chuyện theo dõi này cũng không gạt được Tiểu Đồng, ngày hôm qua khi lái xe đi theo bọn họ đến sở nghiên cứu, lúc Tiểu Đồng đi đến cổng của sở nghiên cứu còn quay đầu lại nhìn hướng chiếc xe của ông rồi nở một nụ cười nhạt.

Kia một khắc ông đã biết, chỉ sợ là lúc ông vừa xuất hiện ở cổng công trường, Tiểu Đồng đã nhận ra rồi, sợ dĩ không nói, có thể là lo lắng đến cảm giác của Văn Mân, đây cũng là lý do thúc đẩy ông quyết định tìm Văn Mân ngã bài.

“Chứng cứ? Con mắt nào của ông nhìn thấy tôi mang chứng cứ quay về sở nghiên cứu, tôi chỉ là quá nhàm chán nên đến vùng ngoại ô bắt con giun mà thôi.”

“Tiểu Đồng ~~ nói chuyện nghiêm túc đi.”

Tuy rằng Tiểu Đồng đã nói không cần lo lắng đặc tội Phạm Thành, nhưng Văn Mân cảm thấy tốt nhất là vẫn nên chuyện có chừng mực, trong hoàn cảnh này tuyệt đối...như vậy sẽ có lợi hơn.

“Hừ ~~ tôi không phải là đang nói chuyện nghiêm túc sao?” Tiểu Đồng dĩ nhiên không hài lòng việc Văn Mân lần nữa vì giúp Phạm Thành mà trách cứ hần, nhưng hần lại không thể cáu giận với cô, cho nên chỉ có thể phóng mắt hướng đến người vô tội Phạm Thành.

Phạm Thành sờ sờ cái trán, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, ông đường đường là đội trưởng đội cảnh sát uy vũ, tuổi lại một bó to vậy mà có thể làm đối tượng trút giận ột tên nhóc còn chưa lớn, buồn bực nhất chính là, một chút ý kiến cũng không dám có.

“Còn không nói chuyện đàng hoàng, mau chóng nói cho đội trưởng Phạm chuyện đã phát hiện được những gì từ trên người con giun kia rồi, anh không nghĩ bắt được hung thủ nhanh một chút sao?” Văn Mân không để ý đến tính tình trẻ con của Tiểu Đồng, nhẹ giọng ở bên tai hần cảnh cáo: “Anh không mau tìm cách kết thúc vụ án này, tôi sẽ không cùng anh hồ nháo thêm nữa.”

Tiểu Đồng hí một con mắt, lại hơi quệt quệt miệng, thấy Văn Mân cũng không mấy may để ý đến, lúc này mới ngã mình vào ghế sa lon, tức giận nói: “Theo mức độ tiêu hóa các tổ chức tế bào của người bị hại trong cơ thể con giun, kết hợp tốc độ tiêu hóa thức ăn của con giun đó có thể phỏng đoán, thời gian nạn nhân là bị sát hại vào khoảng 3 – 4 ngày trước, các ông chỉ cần sắp xếp điều tra theo dõi bằng giám sát trong khoảng thời gian này là được rồi.”

“Nhưng, vùng phụ cận ở đó đều rất hẻo lánh, chỉ sợ rất khó tìm thấy thiết bị ghi hình.”

Phạm Thành cau mày cố gắng nhớ lại các điểm phân bố thiết bị ghi hình ở vùng này, cuối cùng vẫn là thất vọng phát hiện, chỉ sợ rất khó dựa vào thiết bị ghi hình để tìm được kẻ tình nghi, vùng này một năm trước đã hoàn thành quy hoạch, bị các đơn vị kiến trúc phân định rõ khu vực để xây tường rào ngăn cách, bình thường rất ít người lui tới, lại không có đường quốc lộ đi qua, cho nên một cái thiết bị theo dõi cũng chưa lắp.

“Tìm không thấy thiết bị ghi hình, các ông sẽ không đi hỏi người dân xung quanh đó sao? Chỉ cần là nơi có người ở, chắc chắn sẽ tìm được dấu vết để lại.”

“Ách...giáo sư Tiểu nói rất đúng, tôi đây liền cử nhân viên đi hỏi thăm người dân, chỉ là...giáo sư Tiểu có thể hay không nhắc lại một chút manh mối, để chúng tôi có thể nâng cao hiệu suất làm việc.”

Từ biểu hiện ở vụ án mạng xác chết trằm dưới hồ, Phạm Thành đối với chuyên môn của Tiểu Đồng tin tưởng rằng chỉ cần hắn xem qua hài cốt của nạn nhân, tuyệt đối có thể tìm được rất nhiều thông tin của người chết. Mà trước đó, ông nhận được báo cáo nói rằng Tiểu Đồng cũng đã sớm nhìn thấy thi thể rồi, cho nên khẳng định là còn một ít tin tình báo mà hắn không muốn nói tới.

Về phần vì sao không muốn nói, ông cũng đoán không ra.

74. Chương 74: Lời Nhắc Nhở Của Giáo Sư Tiểu

Tiểu Đồng lạnh lùng nhìn Phạm Thành, nhìn đến Phạm Thành cả người đều không được tự nhiên, nhưng hắn vẫn ngậm miệng một chữ cũng đều không muốn nói.

Hắn là đang trả thù Phạm Thành dám tự mình đi tìm Văn Mân, tên này khẳng định là đã nhìn ra tâm tư của hắn đối với nhóc con rồi, biết hắn cự tuyệt ai cũng không thể cự tuyệt nhóc con, cho nên mới tính kế ở sau lưng hắn.

Văn Mân liếc mắt bên trái nhìn người đàn ông vẫn cố chấp ngậm chặt miệng không chịu nói, lại ngoảnh đầu nhìn về mặt chờ đợi của Phạm Thành, cuối cùng bất đắc dĩ ở trong lòng thở dài một hơi.

“Đội trưởng Phạm, người bị hại từ 18 – 24 tuổi, cao 155cm, sơ với bạn cùng lứa tuổi nhỏ hơn nhiều, là nữ, xác bị thiêu cháy, đầu từng bị va chạm mạnh, đây cũng là nguyên nhân chí mạng gây tử vong.”

Văn Mân cúi đầu cận thận nhớ lại những lời lúc trước Tiểu Đồng khoe khoang ở trước mặt cô. “Ừm ~~ bắp chân của người bị hại từng phát sinh va chạm mãnh liệt với mặt đất, có thể là khi còn sống từ trên cao té xuống mà thành.”

Tiểu Đồng thấy Văn Mân cư nhiên đem những chuyện lúc trước mình nói cho cô biết đều nói hết với Phạm Thành, không khỏi có chút nhỏ mọn, quay lưng lại không nhìn Văn Mân, còn cố ý lấy đi chén trà trước mặt cô, không để cho cô uống.

“Từ trên cao té xuống!” Phạm Thành nhẹ giọng lặp lại những lời này, trong đầu cũng tự động hiện lên tình trạng địa hình ở khu vực công trường, ông nhớ rõ khu vực đó không có chỗ cao như vậy, điều này chứng tỏ người chết là té xuống ở một nơi khác, đầu bị thương, chẳng lẽ là lúc ngã xuống chạm đất đầu tiên?

Tiểu Đồng thấy Phạm Thành từ lúc nghe được thông tin tình báo, cau chặt mày im lặng hồi lâu không thấy nói gì, cảm thấy không thể kiên nhẫn.

“Thật là ngốc, ở công trường không tìm thấy, chứng tỏ đó không phải là địa điểm gây án, hung thủ nhất định là đem giết nạn nhân từ trước, sau đó mới di chuyển xác chết đem chôn ở nơi này. Nạn nhân dù nhỏ gây cũng đến 155cm, tôi cũng không tin có mang theo một cái túi lớn như vậy mà trên đường cũng không bị người chú ý.”

Bị Tiểu Đồng châm chọc như vậy, Phạm Thành nhất thời có cảm giác bị dội một gáo nước lạnh, ông như thể nào không sớm chú ý điểm này đây? Nhưng nghĩ lại, ông lại cảm thấy có chỗ không đúng.

“Không đúng a, giáo sư Tiểu, vạn nhất hung thủ đem xác người bị hại đặt ở cốp sau xe hơi chờ tới đây, như vậy không phải là sẽ không làm người khác chú ý sao.”

“Nói ông ngốc, ông còn không chịu thừa nhận, xem thời gian từ lúc tử vong đến khi các ông phát hiện xác chết, mấy ngày đó thời tiết đều rất tốt, một giọt mưa cũng không có, hơn nữa gió cũng không lớn, công trường bên kia nơi nơi đều là bùn đất, nếu có xe đi qua, lúc thăm dò hiện trường sao các ông lại không phát hiện vết xe.”

“Dù ông có nói lúc ấy công trường đang có nghi thức đặt móng, xe ra vào rất nhiều, không có cách nào xác định dấu xe nào là của hung thủ để lại, nhưng là hung thủ đi giấu xác, hẳn có thể chọn con đường bình thường để ra vào sao.”

“Chắc chắn là càng bí mật càng tốt, điều tra hiện trường của nhân viên pháp y sẽ không bỏ lỡ mấy điểm đáng nghi này, xung quanh hiện trường hẳn đã tìm kiếm hết, nếu không có phát hiện, vậy chứng minh hung thủ không phải dùng xe để vận chuyển xác chết.”

Nghe đến đây, một cảnh sát có kinh nghiệm lâu năm như Phạm Thành sao lại không rõ, không dùng xe, chỉ mang theo một cái xác chết, vậy cũng chỉ có thể có khả năng, chính là hung thủ là người sống ở gần đó, nếu không hẳn làm sao đủ sức đem thi thể vận chuyển đến nơi này.

Còn có, không dùng xe mà có thể đem thi thể vác đến nơi này, chứng minh hung thủ có sức lực tương đối lớn, như vậy có thể đưa ra kết luận rằng hung thủ là nam giới.

Như vậy, bọn họ có thể trực tiếp khoanh vùng phạm vi điều tra các đối tượng như mô tả ở khu vực mấy thôn làng và thị trấn phụ cận rồi.

75. Chương 75: Cái Gì Cũng Nghe Theo Anh

Phạm Thành chân trước vừa mới đi, Tiểu Đồng cũng lập tức đứng dậy lôi kéo tay Văn Mân, chân sau rời khỏi đại đội cảnh sát, hơn nữa lần này, hẳn không để cho Văn Mân lái xe, mà mình trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Văn Mân một bên thắt dây an toàn, một bên nghiêng đầu nhìn về mặt đầy hưng phấn của Tiểu Đồng.

“Anh muốn đi chỗ nào a? Chúng ta hôm nay trừ việc tới gặp đội trưởng Phạm, thật không có công việc khác đi?”

“Hắc hắc, em không muốn đi nhìn xem hung thủ là cái dạng gì sao?”

Văn Mân nghe xong lời này, nắm tay cầm dây an toàn trở nên căng thẳng, sau đó xoay người vội vàng nắm lấy cánh tay Tiểu Đồng cự tuyệt: “Không cần, không muốn, tôi không muốn xem hung thủ là cái dạng gì, anh độc miệng như vậy, lỡ như kích thích tới hung thủ, hẳn muốn giết chúng ta thì phải làm sao bây giờ? Anh chỉ là một thư sinh yếu ớt, làm sao có thể là đối thủ của hắn.”

“Tôi không phải đối thủ của hắn? Em dám khinh thường tôi! Không được, em phải đi cùng, không muốn cũng phải đi, tôi dù sao cũng phải chứng minh cho em thấy thân thủ của tôi không tệ.”

Lúc đầu Tiểu Đồng thấy Văn Mân nhất định cự tuyệt như vậy, còn do dự hay là không đi đến hiện trường nữa, dù sao việc nhìn thấy hung thủ đối với Văn Mân cũng quá sức chịu đựng, nhưng vừa nghe xong lời này, trong nháy mắt liền bỏ qua ý định quay về nhà, đàn ông cái gì cũng có thể không cần, chính là hình tượng cao lớn trước mặt phụ nữ là không thể vứt đi, hẳn phải để cho Văn Mân biết hắn là một đại nam nhân cường tráng có đủ sức bảo vệ cô.

“Tiểu Đồng ~~ bắt quá tôi nhìn nhận anh rồi không được sao? Chúng ta về nhà, tôi sẽ làm nhiều món ngon cho anh, hôm qua không phải anh nói muốn ăn bánh ngọt pho mát sao? Tôi sẽ cho anh thêm rất nhiều pho mát được không?”

“...Không được.” Tiểu Đồng nuốt một ngụm nước bọt, chỉ do dự một lát rồi vẫn quyết định cự tuyệt.

“Tiểu Đồng ~~ anh ở trong lòng tôi là giỏi nhất, chúng ta không đi xem náo nhiệt, quay về xem tin tức cũng giống vậy thôi, chỉ cần bây giờ anh quay về nhà, tôi cái gì cũng nghe theo anh, được không?”

“....Cái gì cũng nghe theo tôi?” Lần này thời gian do dự rõ ràng dài hơn so với lần trước không ít.

“Phải, cái gì cũng nghe theo anh, chúng ta về nhà đi có được không, Tiểu Đồng.”

Văn Mân thật sợ nhìn thấy hung thủ giết người hung ác này, cô đối với hình dáng của hung thủ một chút hiếu kỳ cũng không có, quan trọng nhất là, cô sợ Tiểu Đồng thích thể hiện, không phải dùng lời nói kích thích đến hung thủ để chứng minh thân thủ của mình tốt, mà còn tự tiện xông lên thay cảnh sát đi bắt hung thủ, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cuối cùng người đau lòng còn không phải là cô.

“Thật sự cái gì cũng nghe theo tôi? Bất cứ chuyện gì?”

Văn Mân thấy ánh mắt thâm sâu khó lường của Tiểu Đồng nhìn về phía mình thì trong mắt cô tràn đầy hoang mang, trực giác nói cho cô biết trong lòng hẳn nhất định có quỷ, nhưng cô một khi gạt đầu tuyệt đối không nuốt lời.

“Ách...Anh có thể nói cho tôi biết muốn tôi đáp ứng anh cái gì không?”

“Chính em nói là cái gì cũng nghe theo tôi, hiện tại lại hỏi tôi em phải đáp ứng cái gì, rõ ràng không đủ thành ý, quên đi, tôi vẫn là đưa em đi xem hung thủ giết người vậy.”

“Đừng, đừng, đừng, tôi đáp ứng anh còn không được sao? Tôi cái gì cũng đáp ứng anh, chúng ta mau về nhà đi.”

Lời vừa nói ra, Tiểu Đồng vốn gương mặt còn rất nghiêm túc liền lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Em sớm đáp ứng là tốt rồi, em xem, đi một đoạn đường xa như vậy đều phí công rồi, thật lãng phí xăng dầu nha, tiết kiệm năng lượng chính bảo vệ trái đất, nhóc, em phải nhớ, tương lai trái đất mà bị phá hủy, em cũng có lỗi đó...”

“...”

76. Chương 76: Khách Không Mời Mà Tới

Dọc theo đường về, Văn Mân đều nghe Tiểu Đồng lái nhai đủ thứ, cho đến khi vào tới bãi đỗ xe, cái miệng tra tấn Văn Mân muốn nổi điên rồi cuộc cũng chịu ngừng lại.

Văn Mân đau đầu nhìn kỹ lại người đàn ông bên cạnh, lúc này vẻ mặt của hắn thật giống như anh bạn nhỏ sắp được đi du xuân, cực kỳ phấn khích.

Kiếp trước sao cô lại không phát hiện, hắn hoạt bát như vậy thật ra là một đức hạnh đây? Dùng hình ảnh thô nhay đi để hình dung hắn, như vậy là vũ nhục cái vui vẻ, nhiệt tình của con thô rồi.

Nhưng nghĩ lại, Văn Mân cảm thấy kỳ thực ở kiếp trước cô cũng từng thấy qua một mặt này của Tiểu Đồng, đó là khi hai người bọn họ vừa mới kết hôn, gia đình hai bên kêu bọn họ hai người cùng đi dạo phố, lúc ấy hắn cũng là một bộ dáng đầy hưng phấn như vậy đi dạo bên cạnh cô.

Khi đến một ngã rẽ, chứng kiến gã đàn ông bỏ ỉn Tề Tuyền đang cùng một người phụ nữ xinh đẹp có gương mặt trang điểm khá đậm thân mật to nhỏ, cũng không biết là xuất phát từ tâm trạng gì, cô liền kéo hắn qua bên cạnh hôn lên, kết thúc nụ hôn, vẻ mặt Tiểu Đồng trở nên ngây ngốc nhưng ngay sau đó liền mừng rỡ như điên.

Chẳng qua là lúc đó cô lại tập trung tình thần trên người kẻ tiện nam kia, nên chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua vẻ mặt của Tiểu Đồng sau đó thân mật kéo tay hắn cố ý đi ngang qua Tề Tuyền.

Vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt của Tề Tuyền, cô liền dứt khoát buông tay hắn, chui vào một chiếc taxi bên cạnh rồi kêu tài xế chạy thẳng về nhà, hoàn toàn không quan tâm đến người chồng đã bị cô vô duyên vô cớ bỏ lại đó có tâm trạng gì.

Bởi vì mãi rơi vào hồi ức, cho đến khi Tiểu Đồng đưa tay giữ lại tay mình, Văn Mân mới phát hiện bọn họ thế nhưng đã vào đến thang máy.

Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Tiểu Đồng, cũng không biết trong lòng hắn đang có mưu ma chước quỷ gì, trên gương mặt vốn tràn đầy nét cười rạng rỡ đã có chút cười ngây ngốc.

Cả đoạn đường đi, hắn còn không cúi đầu liếc nhìn cô một cái, hắn nghĩ rằng vì hắn cao hơn nên dù có nhìn trộm cũng sẽ không bị cô phát hiện.

Chỉ là Tiểu Đồng hoàn toàn không chú ý tới bọn họ đi vào thang máy này bốn mặt đều là inox sáng bóng, lúc này bóng dáng của bọn họ hiện lên rất rõ ràng trên cửa thang máy.

Cho nên mỗi một hành động mờ ám của Tiểu Đồng đều không lọt khỏi tầm mắt của Văn Mân.

Văn Mân cố nén cười, chính là muốn chờ xem một chút hắn còn có thể làm ra động tác mờ ám nào khác.

Nhưng lúc cửa thang máy vừa mở ra, tâm trạng vui vẻ vì được xem kịch của Văn Mân lập tức biến mất không còn dấu vết.

“Tề Tuyền! Anh tới đây làm gì? Nơi này không chào đón anh.”

Tề Tuyền nghe thấy xoay người nhìn xem hướng thang máy, lúc nhìn thấy Văn Mân, trên mặt hắn hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Đồng đang đứng bên cạnh thì nét mặt còn chưa kịp nở nụ cười lập tức biến mất.

Hắn cho rằng lần này tới đây cuối cùng cũng có thể gặp riêng một mình Văn Mân rồi, không nghĩ tới cái người quái gở kia cũng ở đây.

Nhìn thấy Tề Tuyền, trên mặt Tiểu Đồng cũng thu lại nét cười, hắn nhíu chặt mày, bình tĩnh nhìn thẳng vị khách không được hoan nghênh trước mặt này lại không mời mà tới.

Ánh mắt lạnh lùng dừng lại ở trên người Tề Tuyền khiến cả người hắn không được tự nhiên, hắn có cảm giác giống như là đang có người cầm dao phẫu thuật, dùng lưỡi dao sắc bén dọc theo làn da của hắn mà hành xử.

77. Chương 77: Quấy Rối

“Tiểu Mân, em nghe anh giải thích, anh thật sự không làm chuyện gì có lỗi với em, lần trước anh sơ dĩ rồi đi, chính là hy vọng có thể cho em đủ thời gian lấy lại bình tĩnh, anh nghĩ bằng tình cảm của chúng ta lâu như vậy, em nhất định sẽ tin tưởng anh.”

Văn Mân nhìn thấy người đàn ông trước mặt hèn mọn khẩn cầu cô tha thứ, trong lòng không nhin được cảm giác chán ghét.

“Tề Tuyền, tôi và anh không có gì để nói, anh có hay không ở sau lưng tôi có quan hệ với người phụ nữ khác, trong lòng anh tự biết, làm phiền anh sau này không cần đến quấy rầy tôi, nếu lần sau còn tới nữa, tôi sẽ trực tiếp gọi cảnh sát xử lý, nếu anh còn thức thời, hiện tại liền rút.”

“Em...Tiểu Mân, em bây giờ còn đang giận dữ, anh sẽ không so đo với em, anh chỉ hy vọng em nhớ lại tình cảm của chúng ta lúc trước, giúp anh một lần nữa, anh bị người ta hãm hại vô duyên vô cớ bảo lãnh cho người khác vay nặng lãi, thật sự là thiếu chút nữa bị hủy dung rồi, chỉ cần em giúp anh, anh đáp ứng em, sau này sẽ không bao giờ...đến đây gây rắc rối cho em nữa, anh có tiền sẽ trả lại em ngay, được không?”

Nhận thấy cầu hòa không được, Tề Tuyền chỉ có thể đem toàn bộ tình hình thực tế nói ra, hy vọng Văn Mân có thể nể tình quan hệ trước đây của bọn họ mà giúp hắn việc này.

Bề ngoài của Tề Tuyền rất đẹp mắt, lúc này mắt ứa lệ, vẻ mặt thâm trầm, tin tưởng ai nhìn thấy cũng sẽ mềm lòng.

Nhưng Văn Mân không phải là những người đó, cô nhìn bộ dạng của tề Tuyền lúc này, lại liên tưởng đến chính mình, cũng từng như vậy cầu xin hắn đừng ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, cầu xin hắn chung thủy với mình, nhưng hắn đã nói thế nào.

Ngay lúc đó, hắn nâng ly rượu đang cầm trên tay hất thẳng lên người cô, dùng giọng điệu khinh thường nói: “Chung thủy? Cô ở sau lưng chồng mình cùng người đàn ông khác yêu đương vụng trộm, còn dám nói hai chữ này, cô lại không thể sinh con, nếu tôi giữ cô, chẳng lẽ để cho Tề gia đoạn tử tuyệt tôn sao?”

Nhớ tới chuyện cũ, Văn Mân chỉ cảm thấy trong lòng rét lạnh, năm đó bởi vì cô làm sai trước đó, quả thật không có cách nào phản bác, nhưng đời này, cô không làm gì sai, cũng sẽ không cho phép mình phạm phải sai lầm lần nữa. Đối với Tề Tuyền này, cô một chút cũng không muốn lại cùng hắn có liên quan.

“Tề Tuyền...”

“Tề tiên sinh, cậu có tư cách gì nói hai chữ so đo, cậu với nhóc đã sớm chia tay rồi, hiện tại cô ấy là bạn gái của tôi, chuyện của cô ấy sẽ do tôi làm chủ, cậu muốn cầu xin, hắn là nên cầu xin tôi mới phải?”

Lúc Văn Mân nói chuyện, Tiểu Đồng vốn vẫn đứng một bên không lên tiếng lúc này đột nhiên mở miệng, trên mặt còn mang theo nụ cười thoáng hiện ý tứ hàm xúc khó hiểu.

“Anh...” Nghe Tiểu Đồng mở miệng nói chuyện, Tề Tuyền chợt phản ứng kịp, đây không phải có sẵn cái cớ để hắn đòi tiền sao? Vì thế biểu cảm trên mặt liền thay đổi, vẻ mặt hèn mọn vừa rồi thoáng cái đã chuyển biến 360 độ.

“Chia tay!? Chúng tôi khi nào thì chia tay? Anh mới là kẻ thứ ba, cướp đoạt bạn gái của tôi, chẳng lẽ không nên đền bù một chút tổn thất tinh thần sao? Tôi nhớ rõ trên mạng đã thấy qua tin tức của anh, nếu anh không đáp ứng, tôi sẽ lên mạng tố cáo anh, nói anh giành bạn gái của tôi?”

Quả thật, Tề Tuyền đã cẩn thận tra qua tư liệu của Tiểu Đồng. Hắn ngày đó nghe Văn Mân gọi tên Tiểu Đồng, sau lại bị Tiểu Đồng nhục nhã một phen như vậy, trở về càng nghĩ càng thấy không cam lòng, vì thế lên mạng tra xét một chút, thật là không tra không biết, không nghĩ tới Tiểu Đồng thế mà lại có lai lịch lớn như vậy.

Người nổi tiếng đều sợ xì căng đan, hắn cũng không tin hắn đã nói đến như vậy mà bọn họ còn không đưa tiền cho hắn.

78. Chương 78: Thật Có Bản Lĩnh

Nhìn người đàn ông trước mặt giống như một thằng hề, chân mày Văn Mân nhíu càng chặt, kiếp trước Tề Tuyền chưa từng vì vấn đề tiền bạc mà cầu xin mình, cho nên căn bản cô cũng không thấy được bộ dáng hắn làm trò xấu xa như vậy. Kiếp này, làm lại tất cả, cô thế nhưng còn có thể biết được một bộ mặt vô sỉ không chịu nổi của gã đàn ông này.

“Nhóc, em vừa rồi lo lắng tôi cùng hung thủ tranh chấp sẽ chịu thua thiệt, tôi abay giờ cho em thấy tôi có thể hay không chịu thua thiệt.”

Tiểu Đồng bỗng nhiên cúi đầu nói nhỏ bên tai Văn Mân, khiến cô trong nháy mắt mê man, hắn sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện này rồi?”

Nhưng lập tức, Văn Mân liền hiểu được Tiểu Đồng nói như vậy là có ý gì.

Chỉ thấy hắn tiến lên từng bước, đứng trước mặt Tề Tuyền, đầu tiên là khoe miệng lộ ra một nụ cười nguy hiểm, ngay sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đưa một tay vỗ thẳng lên vai của Tề Tuyền, bởi vì động tác quá nhanh, Văn Mân căn bản là không nhìn thấy động tác sau đó của Tiểu Đồng, lúc nhìn thấy rõ, Tiểu Đồng đã đứng ở sau lưng Tề Tuyền, mà Tề Tuyền mặt đầy mồ hôi lạnh từ từ khuyu xuống.

Qua vài giây, Tề Tuyền lúc này mới chậm rãi ý thức được chuyện gì xảy ra, ba một tiếng cả người té nhào trên mặt đất, lấp bắp kêu đau, đoán chừng là rất đau đớn, đến ngay cả tiếng kêu đau cơ hồ cũng nhỏ đến mức nghe không rõ.

“Cậu muốn lên mạng tố cáo? Được a, tôi đang lo không tìm thấy cơ hội công bố mối quan hệ của tôi và nhóc cho bên ngoài biết, cậu có thể thử xem cuối cùng mọi người sẽ phản ứng như thế nào.”

Tiểu Đồng khinh thường liếc mắt nhìn Tề Tuyền đang nằm bò trên mặt đất, sau đó vẻ mặt lạnh nhạt lại đập thêm một cái lên lưng hắn, lúc này mới bước trở về bên cạnh Văn Mân.

“Nhóc, chúng ta vào nhà, chuyện em đã đáp ứng tôi còn chưa có làm đâu đấy.”

Văn Mân ngốc trệ bị Tiểu Đồng mang vào nhà, cho đến khi bị hắn kéo vào phòng ngủ mới từ nỗi khiếp sợ vừa rồi từ từ hồi phục lại tinh thần.

Cô bật dậy từ trên giường, giơ tay hướng ngực Tiểu Đồng trực tiếp đánh một cái.

“Anh có bản lãnh, sao lại không nói sớm? Sớm biết anh lợi hại như vậy, lần trước nên đánh cho cái tên tiện nam kia dậy không nổi, xem hắn còn dám tới đây tìm tôi nữa không, nhưng anh lại cố tình không giúp một tay, còn nói nhiều như vậy, nếu hắn không làm anh chán ghét, căn bản là sẽ không bị anh giáo huấn rồi.”

“Còn không phải vì lo lắng em tình cũ khó quên sao, cho nên tôi mới để lại cho hắn chút mặt mũi, ai biết người phụ nữ như em lại tuyệt tình như vậy. Ai

tôi bắt đầu lo lắng cho cuộc sống về sau của mình rồi, vạn nhất làm chuyện gì có lỗi với em, chẳng phải cũng chịu thê thảm giống cái người đàn ông kia sao.”

Văn Mân bị Tiểu Đồng phản bác lại như vậy, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, tức giận vì hắn lại có thể đem mình đánh đồng với cái tiện nam kia, như vậy thật không tự trọng, nhưng khi nhìn cái bộ dáng nhảy mất ra hiệu của hắn lại thấy thật tức cười.

“Biết là tốt rồi, anh nhớ cho kỹ đấy, em rất tuyệt tình, lại thêm lòng dạ rắn rết, anh ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện gì có lỗi với tôi, bằng không tôi thiên anh.” (chị đừng thiên thật nhé, hạnh phúc về sau chị phải làm thế nào cười nham nhở)

Văn Mân sớm đã buông tha toàn bộ phần tình cảm trước đây đối với Tề Tuyền, cũng bởi vì kiếp trước đã nhìn vô cùng thấu đáo rồi, cho nên kiếp này cô mới có thể vân đạm phong khinh* nói ra những lời như vậy, chỉ là trong lời nói ấy cô cũng tha thiết hi vọng, kiếp này cô tuyệt đối sẽ không phản bội Tiểu Đồng, cũng hi vọng Tiểu Đồng sẽ không làm vậy, hai người có thể vui vẻ dặt tay nhau đến hết cuộc đời.”

*Vân đạm phong khinh: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

“Nhóc, em nói, chỉ cần tôi không đưa em đi tìm hung thủ, lúc về nhà, em cái gì cũng sẽ nghe theo tôi, chúng ta có thể tiếp tục bàn bạc chuyện này không?”

Tiểu Đồng cực kỳ nhạy bén, sau lời phát biểu vừa rồi của Văn Mân rất nhanh xẹt qua những chuyện vừa phát sinh, cảm thấy căn bản cũng chỉ là một đoạn nhạc đệm không đáng nhắc đến, vì vậy hiện tại có thể đem chuyện quay trở về với vấn đề chính rồi.

79. Chương 79: Hương Vị Hạnh Phúc

Văn Mân thấy Tiểu Đồng cười mờ ám từng chút từng chút xích lại gần mình, tay không tự chủ liền đưa lên che trước ngực.

“Anh làm gì vậy? Đứng xa một chút nói chuyện đi, anh dựa vào gần như vậy tôi cảm thấy rất áp lực.”

“Đứng xa một chút? ~~ đứng xa một chút vậy làm cách nào muốn làm gì thì làm đây.”

Tiểu Đồng lời nói vừa mới thốt ra, hai tay mạnh mẽ vòng ở eo Văn Mân, hơi dùng sức đem cô ôm vào lòng, cúi đầu xuống mặt đối mặt với cô, hai gương mặt ở quá gần, hơi thở phả lên mặt đối phương, mang theo dục vọng nóng rực.

Văn Mân cẩn thận ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Đồng một cái, liền lập tức cúi đầu, ánh mắt của hắn nóng rực như vậy, khiến cô không dám nhìn thẳng.

“Em không dám nhìn tôi? Hơn nữa tim lại đập rất nhanh, đó là bởi vì a-đrê-na-lin làm co giãn mạch máu lại tác dụng lên thần kinh, có thể làm tăng huyết áp, nhịp tim và tăng hàm lượng đường trong máu, cho nên, em không cần lo lắng.”

Văn Mân vốn đỏ bừng mặt bởi vì hành động bất ngờ của Tiểu Đồng nghe thấy lời này rốt cục khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cô hơi dùng sức muốn thoát khỏi ngực Tiểu Đồng lại bị hắn ôm càng chặt hơn.

“Em đừng động, tôi hiện tại lượng sê-rô-tô-nin tiết ra quá nhiều, em còn động thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Sê-rô-tô-nin?”

“Sê-rô-tô-nin còn được gọi là 5-HT, là một chất có thể làm co mạch trong huyết thanh, nó có liên quan mật thiết với những sai lầm thường mắc phải trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, nó ít nhiều cùng nam tính có quan hệ, cho nên nhóc, em đừng kích thích tôi.”

Văn Mân quả thực rất tò mò, người đàn ông bên cạnh này rốt cuộc là dùng cái tâm tư gì, chỉ là trong lời nói cũng có thể làm giảm đi lửa nóng, vì vậy cô hơi thả lỏng tâm tình, từ trong ngực Tiểu Đồng hơi hơi ngẩng đầu lên.

Nhưng là, cô vừa mới ngẩng đầu, liền rơi vào một mảnh kiều diễm, trong nháy mắt cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, thật lâu không cách nào suy tư, giờ này khắc này, trong mắt cô, trong lòng cô chỉ còn lại một ánh mắt đầy mị hoặc.

Văn Mân không biết bọn họ là như thế nào bắt đầu hôn nhau, chỉ biết lúc cô kịp hồi phục lại tinh thần, đầu lưỡi hai người đã quấn quýt lấy nhau.

Cho đến khi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hai người lúc này mới lưu luyến tách ra, chỉ bởi vì hai người kịch liệt dây dưa, khi họ tách ra vẫn còn một sợi chỉ bạc nối tiếp lẫn nhau.

Dưới ánh mặt trời, từ chỉ bạc lóe ra ánh sáng lấp lánh chính là hạnh phúc, cũng là yêu.

Văn Mân vui đầu vào ngực Tiểu Đồng thật lâu không nói gì, lặng lẽ lưu lại khoảnh khắc tình yêu này.

“Tiểu Đồng, anh làm gì vậy?”

Yên lặng một lát, Văn Mân chợt mạnh mẽ từ trong ngực Tiểu Đồng lui ra, cảnh giác dõi theo đôi tay hắn lúc này vẫn còn ở trên người cô.

“Không làm gì á, chỉ là nghĩ muốn sờ sờ em.”

Nếu như Tiểu Đồng nói là, “Quần áo của em hơi nhếch lên, tôi giúp em sửa sang lại sửa sang lại” hoặc là “Tôi cũng không biết muốn làm gì, chỉ là không cẩn thận đem tay đưa đến bên trong quần áo của em đi”, như vậy Văn Mân tuyệt đối sẽ dùng vẻ mặt nghiêm túc mà giáo huấn hắn, bọn họ bây giờ mới chỉ bắt đầu, thật không nên tiến triển nhanh đến như vậy đi.

Nhưng hết lần này đến lần khác khẩu khí nói chuyện của tên nhóc này lại không cách nào ngăn lại, nói cái gì cũng đều trưng ra cái vẻ mặt vô tội ấy, trái lại làm cho Văn Mân không biết phải xử lý thế nào.

“Ách...này ~ Tiểu Đồng, không thể sờ.”

“Tại sao? Không phải em nói cái gì cũng đều nghe theo tôi, em lại muốn làm trái với cam kết.”

“Không phải, chỉ là...Chỉ là chúng ta vừa mới kết giao, tiến độ sao có thể nhanh như vậy?”

“Tôi muốn sờ sờ em, cái này cũng liên quan với việc cơ thể tôi tiết ra Sê-rô-tô-nin, bởi vì thích em, cho nên mới kích thích nó sinh ra cũng kích thích ham muốn tình dục của tôi, cái này cùng thời gian chúng ta kết giao có quan hệ gì sao?”

“Ách...Ai nha, anh đừng tay trước đã, trước đừng sờ, đừng có sờ.”

“Em nói không giữ lời.”

“Không phải, là...là tôi sợ nhột.”

Văn Mân cố gắng tìm mọi cách né tránh móng vuốt ma trảo của Tiểu Đồng, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể nói dối như vậy, nhưng chỉ là một lời nói dối nhỏ nhỏ lại làm cho Tiểu Đồng thực sự buồn tay.

Hắn lùi lại cách Văn Mân vài bước, tay phải nhẹ nhàng đặt lên tay trái, ngón tay gõ nhẹ một cái lên cằm mình, nhìn về mặt Văn Mân như có điều suy nghĩ.

80. Chương 80: Vận Động Rất Có Lợi

“Anh nhìn cái gì vậy?” Văn Mân bị nhìn cả người không được tự nhiên, sau khi lùi lại phía sau hai bước, lúc này mới cẩn thận nhìn Tiểu Đồng hỏi.

“Không phải tôi đang nhìn, là tôi đang suy nghĩ, nơi tôi vừa mới sờ đến chính là thất lưng của em, thất lưng là điểm mẫn cảm của em sao?”

Không đợi Văn Mân trả lời, Tiểu Đồng liền nói tiếp.

“Theo như bình thường, con người sở dĩ cảm thấy nhột, đó là bởi vì làn da có các dây thần kinh cảm giác, dây thần kinh cảm giác có chức năng ghi nhận các thông tin đặc biệt rồi truyền tới cho các tủy sống và dây thần kinh ngoại biên rồi đại não, khi đại não nhận được thông điệp này lập tức tạo ra các hành vi phản xạ nào đó giống như cảm giác nhột, nếu em là vì nguyên nhân này mà cảm thấy nhột, vậy thì phiền toái rồi, sau này lúc chúng ta làm tình phải làm thế nào bây giờ đây? Tôi vừa mới suy nghĩ, có cách nào giúp chúng ta lúc làm tình có thể tránh kích thích nơi mẫn cảm này không...Ô ô ô.”

Mới đầu, Văn Mân còn bị cái lý luận về thần kinh cảm giác kia làm cho sửng sốt, lại nghĩ rằng có lẽ hắn đang phổ cập kiến thức về các bộ phận của cơ thể, cho nên về mặt cũng có vài phần nghiêm túc.

Nhưng thật không ngờ tới, cuối cùng, vì nhất thời không đề phòng lại để cho hắn thốt ra những từ đáng xấu hổ đến như vậy, vốn định coi như không nghe thấy liền cho qua, nhưng ngay sau đó hắn lại thốt ra cái từ kia thêm lần nữa. Lần này dù thế nào cũng không thể coi như không nghe thấy, cô tiến lên từng bước, lấy tay bịt lại cái miệng của hắn.

“Tiểu Đồng, anh im miệng cho tôi, anh có thể đừng mở miệng ra là nói cái từ đó hay không?”

“Ô ô ô” Tiểu Đồng gơ tay chỉ chỉ cái miệng đang bị Văn Mân bịt chặt, tỏ vẻ mình không có cách nào trả lời.

“Buông ra cũng được, sau khi buông rồi anh đừng có lại nói lung tung, biết chưa?”

Thấy Tiểu Đồng không ngừng gật đầu lia lịa, Văn Mân lúc này mới dần buông lỏng tay mình.

“Nhóc, em muốn tôi đừng nói cái từ gì? Là thần kinh cảm giác? Dây thần kinh ngoại biên? Nhột? Hay là làm tình?”

“...Tiểu Đồng, anh đừng có mà giả ngu với tôi.”

Nếu trước đó Văn Mân còn tin tưởng lời nói của Tiểu Đồng là vô tình, nhưng hiện tại nhìn thấy hắn khi vừa nói đến chữ làm tình hai mắt chợt lóe sáng, cô không bao giờ...tin tưởng hắn thuần khiết nữa rồi, hại cô còn tưởng hắn còn quá ngây thơ, không nghĩ đến người đàn ông này hiển nhiên cũng có cái bụng chứa đầy ý nghĩ xấu xa, kiếp trước, sao cô lại không thể nhận ra chứ?

“Nhóc, cái này có gì phải ngại, không phải sớm muộn gì em cũng phải đối mặt với chuyện này sao? Hơn nữa làm tình cũng đặc biệt có lợi nhé, ví dụ như giúp tiêu hao năng lượng, có lợi cho giảm béo, hỗ trợ giấc ngủ, lợi tiểu, hóa giải áp lực, điều hòa kinh nguyệt....”

“Tiểu Đồng, anh còn không ngậm miệng.”

“...”

“Sau này không được phép ở trước mặt tôi khoe khoang học vấn của anh nữa, không được phép nói với tôi về phương trình hóa học, không cho phép nói cái gì kích thích gì gì đó, càng không cho phép nói với tôi về tình trạng biến đổi xương cốt, anh nhớ kỹ chưa?”

Văn Mân đứng trước mặt Tiểu Đồng, gắt gao bịt chặt cái miệng của hắn, dùng tốc độ nhanh hơn so với giọng điệu bình thường nói từng chữ từng chữ không được phép.

Chính là lúc này, Văn Mân vẫn một lòng một dạ tập trung cùng Tiểu Đồng ký kết quy tắc, một chút cũng không phát hiện cái miệng vốn bị mình che lại đang đắc ý dương lên.

81. Chương 88: Thương Lượng

“Em vừa mới nói cái gì?”

“Em nói là, chúng ta có thể kết hôn trước, sau đó phân phòng ngủ, chờ em chuẩn bị tốt rồi chúng ta mới ở chung phòng.” Văn Mân cũng biết đề nghị này của mình rất vô lý, cho nên lúc nói ra những lời này, thanh âm cũng cũng thấp, giống như đè nén cổ họng để nói ra.

“Em muốn chuẩn bị cái gì? Đôi mắt Tiểu Đồng hơi nheo lại, ánh mắt hẹp dài tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt của Văn Mân.

“Chuẩn bị...chuẩn bị cho cuộc sống vợ chồng, sau đó lại chuẩn bị sinh con.”

“Em bị lãnh cảm?”

“Không...ừm ~ anh muốn hiểu như vậy cũng được.” Văn Mân vốn muốn trả lời không phải, nhưng nghĩ lại, do dự trong một lát rồi thật thật giả giả coi như chấp nhận lý do này.

“Em cùng Tề Tuyên đã từng lên giường?”

“Không có, không có, anh nghĩ đi đâu vậy, em không có cùng hắn lên giường.” Văn Mân vừa nghe Tiểu Đồng nói vậy, lập tức khoát khoát tay tỏ rõ mình hoàn toàn trong sạch, tuy rằng ở kiếp trước là có, nhưng ở kiếp này, cô vẫn là cô gái trong sạch nha, cô không hy vọng Tiểu Đồng có bất cứ hiểu lầm nào.

“Em không có kinh nghiệm tình dục, làm sao biết mình bị lãnh cảm? Theo lý mà nói không có cảm giác với Tề Tuyên đó là bình thường, ai kêu tên đàn ông đó kém như vậy, nhưng mà anh là người đàn ông ưu tú, không có khả năng em sẽ không có cảm giác, không tin, tối nay chúng ta thử xem.”

“Ai nha ~ Tiểu Đồng, em nói thật với anh vậy, em còn chưa có chuẩn bị tốt tư tưởng để làm mẹ, em còn chưa muốn sinh con.”

“Ha ha a, thì ra là như vậy, em cứ yên tâm, không muốn sinh con, có rất nhiều biện pháp, ngày mai anh đi thất ổng dẫn tinh, chờ đến lúc em muốn sinh con, anh lại đi làm phẫu thuật “thông thương”.” Vừa nghe Văn Mân nói lo lắng chính là chuyện này, tâm tình Tiểu Đồng lập tức vui vẻ hẳn lên, anh còn tưởng là vấn đề khó khăn nào khác không thể giải quyết được, hóa ra là cái này a, còn nhiều cách giải quyết mà.

“Không được, không cho phép anh đi thất.” Vừa nghe đến đề nghị này của Tiểu Đồng, Văn Mân không chút đắn đo liền cự tuyệt, tuy rằng rất cảm động vì Tiểu Đồng nguyện ý trở thành người chủ động tránh thai, không muốn cô chịu thương tổn nào, nhưng là phương pháp phải mất một thời gian mới có thể đi làm phẫu thuật “thông thương”, hơn nữa sau khi phẫu thuật xong cũng cần an dưỡng một thời gian, lỡ như bỏ qua mất ngày mang thai kia, vậy phải làm sao? Cô không thể mạo hiểm như vậy.

“Tại sao? Để em uống thuốc tránh thai là tuyệt đối không được, thuốc này đối với thân thể phụ nữ có rất nhiều tác hại. Nhóc, có phải em lo lắng phẫu thuật có nguy hiểm? Yên tâm, anh đảm bảo với em, đó chỉ là một cuộc tiểu phẫu có độ nguy hiểm cực kỳ thấp, chờ thêm khoảng một năm rưỡi nữa, em chuẩn bị tâm lý rồi, anh lại đến bệnh viện một chuyến là được, tuyệt đối không ảnh hưởng đến sức khỏe bản thân.

“Không được, không được, em nói không được là không được, hơn nữa em không muốn một năm rưỡi sau mới sinh con, em nghĩ khoảng mười tháng là có thể chuẩn bị tốt tư tưởng rồi, khi đó anh căn bản là không kịp làm phẫu thuật.”

Tiểu Đồng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Văn Mân liền không nhíu mày. Mười tháng? Cô làm sao khẳng định mười tháng sau là có thể chuẩn bị tốt tư tưởng?

“Hay là...anh mang áo mưa bảo vệ được không? Tuy rằng như vậy khẳng định ảnh hưởng đến chất lượng cuộc yêu.”

“Bao cao su cũng không phải hiệu quả tránh thai trăm phần trăm, lỡ đâu mang thai ngoài ý muốn thì phải làm sao?”

Tiểu Đồng bắt đầu đưa tay sờ sờ trán, “Nhóc, mang thai rồi thì sinh ra chứ sao, em nói mười tháng là có thể chuẩn bị tốt tư tưởng, anh cũng góp sức, đem thời gian chuẩn bị rút ngắn lại một chút không được sao?”

“Không được, em nhất định phải mười tháng sau mới có thể mang thai.”

Lời phản đối của Văn Mân nói ra đặc biệt có lực, âm thanh cũng rất lớn, khiến cho Tiểu Đồng ngồi bên cạnh cô tự nhiên cũng bị run tay.

82. Chương 89: Bảo Đảm Chắc Chắn Trăm Phần Trăm

“Bé, sao đột nhiên em lại thay đổi quyết định, đồng ý kết hôn trước? Không phải cũng anh đã nói, anh hy vọng em sẽ vui vẻ gả cho anh mà không phải mang theo ủy khuất cùng miễn cưỡng sao.”

Tiểu Đồng nhìn Văn Mân với ánh mắt khó hiểu, anh hy vọng nghe được đáp án thật sự, không muốn cứ như vậy mơ hồ cùng người phụ nữ mình thích kết hôn mà vẫn không hiểu hết được lý do tại sao.

“Tiểu Đồng, em thật lòng muốn gả cho anh, những gì em vừa nói lúc nãy cũng là sự thật, em không muốn chung ta chung phòng là bởi vì chưa muốn mang thai. Em cũng biết có rất nhiều biện pháp tránh thai nhưng bất kỳ biện pháp nào cũng không đảm bảo chắc chắn an toàn không phải sao? Em muốn xác định cụ thể thời gian mang thai con chúng ta, về phần lý do tại sao, hiện tại em chưa sẵn sàng nói cho anh biết.”

“Nhóc, em nghĩ chúng ta kết hôn chính là vì sinh con sao?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy vì cái gì em lại đem hai chuyện kết hôn và sinh con kết hợp làm một đây? Chuyện con cái còn phải tùy vào duyên phận, có chính là có, không có chính là không có, nếu có thì chúng ta sẽ mang theo lời chúc phúc chờ đợi đưa trẻ ra đời, còn nếu không có thì chúng ta cũng không cần quá miễn cưỡng, hiện tại em lại nói chuyện xác định thời gian mang thai khiến cho anh cảm thấy không thể nào hiểu được.”

Văn Mân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Đồng lúc này đang hơi nhíu nhíu mày, sau đó lại lần nữa cúi đầu, dùng đũa chọt chọt chén cơm, cô cũng biết yêu cầu này của mình có chút kỳ quái.

Nhưng là, cô thật sự dứt bỏ không được đứa bé mà cô chưa từng gặp mặt ấy, kiếp trước, rất nhiều đêm khi chỉ còn lại một mình, bởi vì nhớ tới đứa bé bị cô vô tình vứt bỏ mà khóc cho đến sáng. Không dưới một lần cô đã nghĩ, nếu như đứa bé được sinh ra, không biết đó sẽ là bé trai hay bé gái, liệu nó có thông minh giống Tiểu Đồng không? Sẽ có ánh mắt, chân mày giống với cô không...?

Nhưng là, tất cả những chuyện này cô cũng không có cách nào giải thích rõ với Tiểu Đồng.

“Tiểu Đồng, nếu em nói với anh, em đã có một giấc mơ, mơ thấy mười tháng sau em sẽ mang thai đứa bé, mà đứa bé ấy em đặc biệt rất thích. Em muốn nhìn thấy sự xuất hiện của đứa bé ấy trong cuộc sống của chúng ta chính vào thời điểm đó, vậy lý do này anh có thể tiếp nhận không?”

“Nhóc, em xác định cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ còn tồn tại duy nhất vấn đề này?”

“Phải.” Lúc này, Văn Mân ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng bằng ánh mắt đặc biệt kiên định, không có bất kỳ một tia né tránh hay giấu diếm nào.

Nhìn thấy vậy, Tiểu Đồng cũng lập tức lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

“Được, anh cam đoan, trước khi em nói đã chuẩn bị tốt để mang thai anh nhất định sẽ không để em mang thai, nhưng em phải đáp ứng anh mau chóng kết hôn, cũng không được chia phòng ngủ, anh cũng không đi phẫu thuật thắt ống dẫn tinh, không để em uống thuốc tránh thai, anh có biện pháp, đảm bảo chắc chắn trăm phần trăm.”

“Trăm phần trăm? Anh chắc chắn?” Lúc nói lời này, trong ánh mắt Văn Mân hiện lên một bộ không tin, trên đời này không có cái gì có thể chắc chắn trăm phần trăm, anh sao lại dám đảm bảo chắc chắn như vậy đây?

“Em tin anh là được rồi, anh nhất định nói được thì làm được, còn làm như thế nào, sau này em sẽ biết.”

Tiểu Đồng cười mập mờ nhìn Văn Mân, trực giác của Văn Mân khẳng định có gì đó mờ ám, nhưng cô lại không tìm thấy chứng cứ nào, sau đó cô cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh. Hơn nữa, phát sinh quan hệ là chuyện hai người, nếu biện pháp của anh không khiến cô hài lòng, cô cự tuyệt không phải là xong sao?

83. Chương 90: Không Khoe Khoang Sẽ Chết Sao?

Lấy được sự đồng ý của Văn Mân, Tiểu Đồng phần khích đến độ ngay cả tâm tình ăn cơm cũng không còn, xắn tay áo lên muốn lập tức gọi điện thoại báo cho cha mẹ hai bên, để bọn họ nhanh chóng về nước bàn bạc chuyện hôn lễ, nếu không phải Văn Mân dùng ánh mắt ngăn cản, chỉ sợ anh đã sớm nhảy khỏi bàn cơm rồi.

Thật vất vả đợi đến cuối cùng bữa cơm cũng xong, Tiểu Đồng vừa lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho Văn cha và Văn mẹ, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào, di động trên tay anh đột nhiên vang lên, nhìn số điện thoại gọi tới, miệng theo bản năng nhếch lên.

“Là ai vậy? Trông cái bộ dáng không tình nguyện đó của anh, không phải là đội trưởng Phạm chứ?”

Văn Mân với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa liếc nhìn Tiểu Đồng một cái, lại tiếp tục động tác thu dọn bát đĩa, chậm rãi nói xong lời châm chọc, ai kêu vừa rồi anh còn ra vẻ đắc ý, hừ, đội trưởng Phạm gọi điện tới chặt đứt cái vẻ đắc ý của anh cũng tốt.

“Xí, em thật đúng là cái miệng quạ.” Mặc kệ điện thoại trên tay không ngừng vang, Tiểu Đồng chính là đùa giỡn một chút chưa muốn nhận.

“Giáo sư Tiểu, có thể làm phiền ngài một chuyện được không? Một người đàn ông đừng có xí tới xí lui, em nghe thật ề rằng.”

“Xí, xí, xí, anh cứ thích xí đấy thì sao nào? Sau này em chọc anh không vui, anh liền xí cho em nghe, cho em ề rằng không được, xem em sau này còn có nghe lời hay không.”

Văn Mân liếc mắt xem thường, không cùng người đàn ông này so đo, cầm bát đĩa đi vào phòng bếp, để lại một mình anh ngồi ở phòng ăn so đo với cái điện thoại di động.

Tiếng chuông di động vang lên một lúc rồi dừng lại, ngay sau đó lại tiếp tục vang lên đầy thách thức.

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm di động trong tay, thấy Văn Mân chỉ lo rửa chén trong phòng bếp, không thèm để ý đến hắn, lúc này mới dùng tốc độ vô cùng chậm rãi nhấn nút trò chuyện rồi mở loa ngoài. Hiện tại hể nghĩ tới Phạm Thành là anh liền thấy nhức đầu, ngay cả năng lực phản ứng cũng biến mất, anh luôn luôn

có loại dự cảm, cái người tên Phạm Thành này về sau nhất định sẽ một lần lại một lần phá hỏng chuyện tốt của anh.

“Ông sao lại không biết phân biệt thời gian sớm muộn gì gọi điện thoại cho tôi đây? Tôi cũng không phải cấp dưới của ông, cần phải tùy thời đợi lệnh đâu.”

Không đợi Phạm Thành mở miệng, Tiểu Đồng đã dùng một câu đánh phủ đầu trước, trong lòng anh đang rất khó chịu, cũng phải để cho Phạm Thành biết, không làm cho cái người chuyên phá hỏng chuyện người khác này nơm nớp lo sợ một chút, trong lòng sẽ thấy không thoải mái.

“Ha ha a, giáo sư Tiểu, làm phiền ngài rồi, thật ngại quá, tôi cũng là có chuyện quan trọng muốn tìm ngài báo cáo một tiếng thôi.”

Đầu kia điện thoại Phạm Thành đi đến một góc khuất không người, hạ thấp giọng cười ha hả, trong lòng ông kỳ thật rất không muốn đối với người so với mình còn nhỏ tuổi hơn nhiều kia cúi đầu, thật làm tổn hại tới hình tượng của ông, nhưng người ta là người rất có tài, nên ông cũng chẳng còn cách nào chỉ có thể cúi đầu thôi.

“Được rồi, được rồi, mau nói đi, nói ngắn gọn biết không? Buổi tối tôi với vợ tôi còn có việc muốn làm nha.” Nói đến chữ “vợ”, Tiểu Đồng còn cố ý đề cao giọng, muốn cho Văn Mân ở trong phòng bếp cũng nghe thấy. Buổi tối vừa mới giải quyết xong chuyện hôn sự với Văn Mân, anh phải khoe khoang một chút.

“Ách!? Giáo sư Tiểu, cậu đang nói tới chính là Văn tiểu thư sao?”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm đè nén sự kinh ngạc, Phạm Thành dĩ nhiên không nghĩ tới tiến độ của hai người này lại nhanh như vậy, không phải hai người mới quen biết từ vụ án mạng xác chết trầm dưới hồ thôi sao?

Tiểu Đồng này bề ngoài trông có vẻ không hiểu phong tình, không nghĩ tới lại thật có bản lĩnh, nhanh như vậy đã thu phục được cô vợ xinh đẹp rồi.

“Ngoài cô ấy ra còn có ai, đúng là cô ấy đấy, ha ha ha ha.....A ~ nhóc, sao em lại đánh anh?”

Tiếng cười đầy đắc ý của Tiểu Đồng còn không dứt, sau gáy đã bị đánh một cái, anh bị đau quay đầu lại nhìn chằm chằm bàn tay còn dính đầy bột xà phòng của Văn Mân, vẻ mặt vô cùng ủy khuất.

“Anh im miệng lại cho em, anh có thể đừng khoe khoang nữa có được không? Còn khoe nữa, em liền đuổi anh ra khỏi nhà.” Văn Mân hạ thấp giọng, dùng giọng nói chỉ hai người bọn họ có thể nghe thấy cảnh cáo cái người đàn ông đang có vẻ mặt hí hửng này.

84. Chương 91: Giống Đực Giống Cái

“Anh hiện tại dù sao cũng được coi là nửa chủ nhân rồi, em dựa vào cái gì đuổi anh ra khỏi nhà đây? Hơn nữa, giống đực khoe khoang mình có được giống cái xinh đẹp là bản năng nha, em tại sao lại đi hạn chế bản năng của anh?” Tiểu Đồng cứng cổ, bất mãn oán trách, hoàn toàn không để ý tới đầu kia điện thoại Phạm Thành đều nghe thấy hết thấy những lời này.

Văn Mân xấu hổ nhìn nhìn điện thoại di động còn đặt trên bàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liền giờ hai tay nhéo nhéo miệng Tiểu Đồng.

“Anh được lắm, giống đực giống cái, anh còn tự biến mình thành động vật cơ đấy.”

“Ô ô ô ô ô”. Tiểu Đồng bị Văn Mân nhéo miệng, nói cũng không được, chỉ có thể ô ô kháng nghị, anh rất muốn nói, “Con người chính là động vật, nhưng là so với động vật bình thường tiến hóa hơn mà thôi.”

Nhưng bởi vì bị nhéo miệng, lời này anh không có cách nào thoát ra khỏi miệng, ngoài miệng thì ô ô kháng nghị nhưng bàn tay lại an phận đặt dưới bàn, không hề có chút ý muốn nào đem tay Văn Mân lấy ra, rõ ràng là rất hưởng thụ cái cảm giác đánh là thương mắng là yêu này.

Văn Mân thấy bọt trên tay mình đều chảy vào trong miệng Tiểu Đồng mới lập tức buông tay, lại tiện thể cầm giấy ăn trên bàn giúp anh lau miệng.

“Anh không được nói lung tung nữa, biết không? Cẩn thận người khác nghe xong lại thành chuyện cười, em nói thật đấy.” Mới nói đến một nửa, nhìn thấy người đàn ông trước mặt lại muốn phản bác, cô nhanh chóng đánh mặt lại nói thêm một câu nói cuối cùng.

Một chiều này coi như dùng được, Tiểu Đồng quẹt quẹt miệng, cuối cùng cũng không nói ra câu nào có thể làm người ta kinh động nữa.

Thấy anh không nói gì, Văn Mân lúc này mới xoay người chuẩn bị quay về phòng bếp tiếp tục rửa chén.

“Phạm Thành, vừa rồi lời tôi nói, ông nghe xong cũng thấy đó là chuyện cười sao?”

“Khụ khụ, ách...vừa rồi tôi ra ngoài một lát, giáo sư Tiểu có nói cái gì sao? Tôi không có nghe được, ha ha, không nghe được.”

Đầu kia điện thoại Phạm Thành đang vừa nghe vừa cười thầm, không ngờ tới Tiểu Đồng đột nhiên hỏi một câu như vậy, kinh ngạc đến mức sắc nước miếng, chờ đến lúc bình ổn lại hơi thở mới nhanh chóng phủi sạch quan hệ.

“Nhóc, em nghe thấy chưa, Phạm Thành nói ông ấy không nghe thấy, cho nên sẽ không cười chuyện của chúng ta.”

Vừa đi vào phòng bếp, Văn Mân cúi đầu nhìn vào bồn rửa chén, xiết chặt tay, cố gắng nhịn xuống ý định muốn đem cái người đàn ông đang giả ngốc này xách vào phòng bếp nhấn xuống vò nước lạnh xả cho hết giận.

Người này, có ai lại đi hỏi người ta như vậy sao? Cho dù hiện tại người ta có cười đến bể bụng, anh hỏi như thế, cũng chỉ có thể nghe được mấy lời khách sáo mà thôi, quan trọng nhất là, anh làm gì còn cố ý đi hỏi người ta?

Người đàn ông này, lúc thì thông minh không thể tưởng tượng nổi, lúc lại giả ngốc khiến người ta phát điên, nói anh am hiểu bản chất con người, đôi khi việc nhìn người lại đơn giản đến như vậy, nói anh chỉ số cảm xúc kém, cố tình hết lần này đến lần khác lại tuôn ra vài câu mà người bình thường không thể nói được. Thật không biết rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của anh, Văn Mân cảm thấy mình rất mờ mịt, càng nhìn kỹ, ngược lại càng cảm thấy sao không thể hiểu nổi anh đây?

85. Chương 92: Trần Gia Thôn

“Giáo sư Tiểu, tôi có thể bắt đầu báo cáo kết quả điều tra được chưa?”

Phạm Thành cẩn thận lắng nghe động tĩnh từ bên trong di động, lát sau không còn nghe tiếng của Tiểu Đồng và Văn Mân nói thêm gì nữa mới dè dặt hỏi ý kiến Tiểu Đồng.

“Nói đi, cũng không phải tôi không cho ông nói.”

Nghe đến giọng nói đầy vô tội của Tiểu Đồng truyền qua, Phạm Thành quả muốn hỏi lại một câu, “Nếu vừa rồi tôi cắt đứt mấy lời khoe khoang của cậu, còn có chuyện hai đứa trẻ các cậu liếc mắt đưa tình, tôi còn không biết sẽ bị cậu hành hạ thành cái dạng gì đâu?”, cũng may, sau một thời gian quen biết, Phạm Thành cũng được coi là khá hiểu biết tính cách của Tiểu Đồng, cho nên trong lòng cũng chỉ có thể oán thầm.

“Giáo sư Tiểu, tôi dựa theo phân tích của cậu sắp xếp lực lượng cảnh sát điều tra, quả nhiên ở Trần gia thôn bên cạnh đã phát hiện cũng có một người mất tích có đặc điểm rất tương xứng với thân phận người bị hại, 3 năm trước cô gái ấy mới bị bán đến thôn này làm vợ của một người quê họ Trần.

“Qua việc tìm hiểu người dân chúng tôi được biết, sau khi cô gái này bị bán đến đây, không hề có sự giãy dụa phản kháng, sau khi kết hôn với người què họ Trần tình cảm cũng khá tốt, đối với bên ngoài, người què họ Trần vẫn nói người vợ này là quen biết khi đi xem mắt.”

“Cho đến không lâu trước đây khi cô gái mất tích, hẳn ta mới nói cho người trong thôn biết sự thật, nói người vợ này là mua được, chỉ sợ rằng đã bỏ trốn nên phát động người trong thôn tìm kiếm. Sau khi tìm không thấy, cũng biết là có chuyện không hay rồi, bởi vì liên quan đến việc buôn người cho nên hẳn cũng không dám báo cảnh sát, mà người trong thôn cũng sợ phiền toái nên không ai dám đứng ra báo án.”

Phạm Thành đem tình huống điều tra trình bày một cách đơn giản, sau đó ngừng nói, muốn nghe được một chút ý kiến của Tiểu Đồng.

Lúc này Văn Mân sau khi rửa xong bát đĩa đã ngồi xuống cạnh Tiểu Đồng, về sau càng nghe mày càng nhủ chặt, thành phố A là một thành phố ven biển tương đối phát triển, cô không nghĩ tại nơi này lại có thể còn có chuyện mua bán phụ nữ. Nếu đúng là Phạm Thành không có tìm lắm người, cô gái bị lừa bán ấy không chỉ bị thê thảm khi còn sống, mà lúc chết cũng vô cùng đau đớn. Nghĩ đến cô gái đó, Văn Mân lại không tự chủ nghĩ đến bản thân mình, kiếp trước cô không biết tích đức, nhưng cuối cùng vẫn có cơ hội sống lại, cô gái ấy đã gặp đủ khó khăn, đau khổ không biết có thể có cơ hội như thế không.

“Ông đã lấy mẫu DNA của người vợ mất tích khi đến nhà người què họ Trần kia rồi sao?” Tiểu Đồng nghe Phạm Thành nói xong, cũng không có biểu hiện gì khác thường, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy ánh mắt của anh so với vừa rồi rõ ràng lạnh lùng hơn rất nhiều.

“Chúng tôi đã lấy mẫu tóc của người mất tích, bởi vì xác chết bị thiêu hủy chỉ còn xương cốt nên chúng tôi cũng không lấy dấu vân tay, tóc đã được gửi đến cho bên pháp y, để bọn họ nhanh chóng tiến hành đối chiếu DNA với xương cốt người bị hại.”

“Có kết quả thì báo cho tôi biết một tiếng là được.” Tiểu Đồng thản nhiên nói một câu như vậy rồi lập tức cúp điện thoại, sau đó nhìn về phía bàn ăn.

“Tiểu Đồng, anh cảm thấy người què họ Trần này chính là hung thủ sao?”

Qua một lúc lâu sau, Văn Mân mới nhẹ giọng hỏi ra nghi vấn ở trong lòng, tuy hiện tại còn chưa có báo cáo của bên pháp y, nhưng trực giác nói cho cô biết, người bị hại lần này rất có khả năng chính là cô gái mất tích kia.

“Phải hay không, ngày mai chúng ta đi đến Trần gia thôn thử xem sẽ biết.”

86. Chương 93: Tòa Nhà 5 Tầng

Vì cuộc điện thoại của Phạm Thành, buổi tối Tiểu Đồng ngoan ngoãn trở về phòng ngủ, thật ra thì dù anh có không tự giác, vẫn có ý đồ muốn làm chuyện xấu thì Văn Mân cũng không có tâm trạng mà lo nghĩ.

Dù sao Văn Mân cũng là một cô gái, còn là được sống lại hơn một đời người, cho nên đối với sinh mệnh đặc biệt có sự miễn cảm và quý trọng hơn nhiều so với những người khác.

Ngày hôm sau, Văn Mân thức dậy từ rất sớm, chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Đồng, hai người vội vàng dùng bữa xong liền chạy tới Trần gia thôn, nơi mà Phạm Thành đã nhắc tới.

Lúc đi, bọn họ cũng không gọi điện thoại thông báo cho Phạm Thành, nếu nói ra, chỉ sợ Phạm Thành vô luận là minh bạch hay bí mật cũng phải người đi theo bọn họ, như vậy lỡ bắt dây động rừng thì sẽ không tốt. Bọn họ chỉ là người dân bình thường, trên người cũng không có tang bị vũ khí, nguy trạng thành người qua đường vô tình đi vào trong thôn cũng tương đối dễ dàng thu thập tin tức.

“Tiểu Đồng, anh định trực tiếp đến tìm người què họ Trần hỏi thăm tình huống của người mất tích sao?” Văn Mân đem tầm mắt nhìn thoáng qua phong cảnh bên ngoài qua cửa kính xe rồi chuyển đến trên người Tiểu Đồng, thấp thỏm hỏi một câu.

Tuy hiện tại cô rất muốn biết chồng của người bị hại có phải là hung thủ hay không, nhưng cô lại sợ nhờ đầu anh ta chính là hung thủ giết người, khi trực tiếp đối mặt với một kẻ giết người đốn xác dã man, cô vẫn cảm thấy có chút căng thẳng.

“Không, trước đừng vội đi tìm hân, chúng ta lượn một vòng chung quanh thôn trước đã, nhìn xem có chỗ nào có tòa nhà hơn 5 tầng không.”

“Tòa nhà hơn 5 tầng? Vì sao?” Văn Mân khó hiểu nhìn Tiểu Đồng, tuy báo cáo kết quả đối chiếu của bên pháp y còn chưa xong, nhưng thời gian người mất tích và thời gian tử vong của người bị hại giống nhau, mô tả hình dáng cũng giống nhau, điều đó nói lên vợ của người quê họ Trần này rất có thể chính là người bị hại, bọn họ trực tiếp tìm tới nhà không phải dễ dàng lấy được tin tức có ích hơn sao?

“Em đã quên lúc trước anh từng nói qua, người chết có khả năng là rơi từ trên cao xuống, đập đầu vào đất mà chết sao, dựa theo mức độ gãy của hộp sọ, anh đoán người chết phải rơi từ độ cao ít nhất 5 tầng lầu trở lên.”

“Anh nghĩ trước phải tìm hiện trường xảy ra án mạng? Sao trước đây anh không nói cho đội trưởng Phạm bọn họ biết đi, bọn họ có nhiều người, việc tìm kiếm so với chúng ta còn dễ dàng hơn.”

“Hừ, với trình độ của bọn họ!? Từ khi phát hiện vụ án đến bây giờ đã qua nhiều ngày rồi, sau đó trời lại đổ mưa, em cảm thấy bọn họ có thể tìm được chứng cứ sao? Không phá hư bằng chứng ở hiện trường cũng là may mắn lắm rồi.”

“...” Văn Mân nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Đồng vẫn chuyên tâm lái xe, rất thông minh lựa chọn không nói thêm gì nữa, sự ngạo mạn của người đàn ông này lại bắt đầu, chỉ cần cô nói tiếp, chỉ sợ một đường này sẽ không ngừng nghe anh tự mình mào khen mào dài đuôi rồi, tuy những gì anh nói đều là sự thật, nhưng Văn Mân vẫn không muốn cái lỗ tai của mình chịu cái loại độc hại này.

Xe chạy khoảng 1 giờ cũng tới được Trần gia thôn, không biết rằng đêm qua có rất nhiều cảnh sát đã tìm đến thôn này.

Lúc xe bọn họ vừa tiến vào đến cửa thôn, Văn Mân liền cảm giác được một bầu không khí rất kì quái, bởi vì lúc bọn họ đến cũng đã gần 8 rưỡi sáng, đúng lúc lượng người qua lại trong thôn là đông nhất, nhìn thấy chiếc xe lạ của bọn họ đi ngang qua thì ánh mắt mọi người đều có vẻ hết sức cảnh giác.

87. Chương 94: Nghề Làm Vườn

Tiểu Đồng dựa theo định vị của GPS bắt đầu lái xe đi vòng một vòng quanh thôn để xem qua bố trí nhà cửa và phòng ốc, xem ra đây quả là một thôn làng rất giàu có và đông đúc, cơ hồ nhà nhà đều là biệt thự riêng biệt rộng lớn, cho nên hầu hết đều xây thấp hơn 3 tầng, toàn bộ trong thôn chỉ có 2 tòa nhà là cao hơn 5 tầng, một chỗ chính là tòa nhà văn phòng của ủy ban nhân dân ở đầu thôn, chỗ còn lại chính là nhà của người quê họ Trần nằm ở cuối thôn.

Xem đến đây, Văn Mân chỉ cảm thấy trong lòng ớn lạnh, nếu cô gái mất tích ấy thực sự là người bị hại như cô đã nghĩ, cho dù là chết ở đâu, cũng làm cho người ta cảm thấy không dễ chịu, một nơi là ủy ban nhân dân, nơi còn lại chính là nhà mình, như vậy chứng minh hung thủ nếu không phải là một cán bộ quốc gia thì cũng chính là chồng của mình. Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng là nhân viên bên ngoài hoặc những người khác trong thôn gây án, nhưng xác suất xảy ra một trong hai khả năng này đều cực kỳ thấp.

Tiểu Đồng nhìn Văn Mân bên cạnh, cái gì cũng chưa nói, chỉ là vươn tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

“Yên tâm đi, em không sao.” Văn Mân nở một nụ cười để Tiểu Đồng không cần lo lắng, dù sao tới thì cũng đã tới rồi, dĩ nhiên cũng đã có sự chuẩn bị tốt để đối mặt với mọi chuyện.

Nơi đầu tiên Tiểu Đồng xem xét chính là vùng đất xung quanh tòa nhà ủy ban nhân dân, có thể do đây là không gian văn phòng của chính phủ nên đặc biệt được xanh hóa (trồng nhiều cây xanh), mặt đất xung quanh tòa nhà đều được trồng một lớp cỏ, chỉ có một khảng đất nhỏ trước mặt là được đổ xi măng, rồi đặt thêm một chậu hoa.

Tiểu Đồng cẩn thận nhìn chậu hoa, phát hiện không hề có dấu vết bị xê dịch, hơn nữa nhìn dấu tích một vòng ở dưới đế chậu hoa, tất cả đều nguyên vẹn, so sánh cùng phía trên chậu hoa là tương xứng.

Sau khi xem xét một vòng, cũng không phát hiện một chút bất thường nào, dù sao xung quanh đây đều trồng cỏ, nếu có người từ trên cao té xuống, trên cỏ khẳng định có dấu vết bị dạt sang phía khác, cho dù hung thủ đem cỏ khác trồng thay vào, cỏ mới và cỏ cũ chắc chắn cũng có sự khác biệt.

Tổng hợp lại những điều trên, bọn họ đại khái có thể phán đoán rằng văn phòng ủy ban không phải là hiện trường xảy ra án mạng.

Bởi vì hai người có gương mặt khá lạ lẫm, hơn nữa còn có nhiều hành động rất kỳ quái cho nên lúc bọn họ vừa mới kiểm tra xong, bên trong văn phòng ủy ban cũng đã có nhân viên ra ngoài hỏi thăm bọn họ đang làm gì rồi.

“Này, các người đang làm gì? Len la lén lút ở nơi này tìm cái gì vậy?” Bởi vì trong thôn rất khả năng có phát sinh án mạng, cho nên câu hỏi của người này cũng có nhiều hơn một chút nghiêm nghị, chỉ sợ trong thôn lại xảy ra chuyện gì.”

Tiểu Đồng lạnh lùng nhìn người vừa tới, một bộ dáng thờ ơ đầy cao ngạo, căn bản không có ý định để ý người tới.

Văn Mân vừa nhìn đến phản ứng của người nọ đang nhìn Tiểu Đồng, một lát sau mặt liền sưng như gan heo, trong lòng thầm nói một câu không ổn, bọn họ lúc này mới vào trong thôn, không nên đắc tội với người có quyền mới phải.

Vì thế cô dùng sức kéo kéo Tiểu Đồng bên cạnh để cho anh dừng lại không được đi thẳng ra phía chiếc xe của mình, lại nhéo nhéo tay anh ý bảo anh không được nói, lúc này mới cười cười trả lời câu hỏi của người nọ.

“Thật xin lỗi, chúng tôi làm nghề làm vườn, bởi vì gần đây buôn bán không được tốt lắm nên nghĩ muốn đến đây tiếp xúc một chút. Vốn là muốn nhìn nơi này của các anh một chút xem có cần thêm một ít hoa hoa cỏ cỏ hay không, cho nên chưa có sự đồng ý liền tùy tiện đi dạo một vòng, phát hiện các anh chăm sóc hoa cỏ đều rất tốt, xem ra không cần đến chúng tôi rồi, chúng tôi sẽ lập tức đi ngay, thật xin lỗi đã quấy rầy đến các anh.”

Người nọ là một anh chàng khá trẻ tuổi, nhìn thấy Văn Mân xinh đẹp như vậy, giọng nói cũng rất nhỏ nhẹ, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện ý cười, lúc nói chuyện cũng tỏ ra rất niềm nở.

“Thì ra mọi chuyện là như vậy, vậy nếu các cô đã xem xong thì nhanh đi thôi, gần đây trong thôn xảy ra một số việc, đừng nhìn ngó khắp nơi, cẩn thận không lại khiến thôn dân hiểu nhầm là nhóm trộm cắp cái gì chẳng hạn, đến lúc đó xảy ra xung đột sẽ không tốt.”

Văn Mân nghe xong lời này, nói lời cảm ơn, liền lôi kéo Tiểu Đồng chuẩn bị rời đi, thật không nghĩ tới người đàn ông bên cạnh bị cô kéo đi lại đứng đó không chịu rời.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, lại thấy anh đang tròn mắt nhìn người thanh niên trẻ tuổi.

“Đây là bà xã của tôi, cậu nhìn cái gì vậy? Chưa từng nhìn thấy con gái đẹp bao giờ sao?”

Văn Mân vừa nghe lời này, lập tức quay đầu nhìn cậu thanh niên, quả nhiên thấy nét mặt cậu ta rõ ràng rất tức giận, để tránh phát sinh xung đột, cô nhanh chóng kéo người đàn ông đang ăn bậy dâm chua bên cạnh chạy nhanh đến chiếc xe, vội vàng lái xe rời khỏi chỗ này.

88. Chương 95: Tính Toán Chi Li

“Tiểu đại giáo sư, trong đầu anh đều nghĩ toàn những chuyện gì đâu? Người ta chỉ có lòng nhắc nhở chúng ta một chút, anh ghen bậy ghen bạ cái gì đây?”

Sau khi đem xe dừng lại bên một bờ sông nhỏ trong thôn, Văn Mân nghiêng đầu bất mãn nhìn Tiểu Đồng, vừa rồi bọn họ vốn có thể rút lui một cách bình thường, nhưng cố tình trước khi đi anh lại nói ra một câu khiến cho bọn họ rời đi một cách chật vật như vậy.

“Hừ, đối với người khác lúc nào cũng cười tươi như hoa, còn đối với anh lại chỉ bày ra vẻ mặt nghiêm nghị cùng tức giận, em nên biết rõ, anh mới là người đàn ông em phải dùng thái độ nhu hòa như nước để đối đãi.”

Tiểu Đồng quay mặt, nhìn con sông nhỏ qua cửa kính xe, trong giọng nói tràn đầy sự bất mãn.

“Tiểu Đồng, anh bao nhiêu tuổi rồi, chuyện này cũng đáng để anh tức giận? Chẳng lẽ anh không nhìn ra được, nụ cười vừa rồi của em chẳng qua chỉ là hình thức? Đối với người ngoài em mới cần như vậy, đối với người của mình căn bản là không cần khách sáo như vậy không phải sao?”

Văn Mân nhìn thấy vẻ mặt giống như trẻ con của Tiểu Đồng, cố nhịn cười kiên nhẫn giải thích.

“Thật!?” Con gấu con tựa hồ là nghe hiểu đạo lý này rồi, quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt còn mang theo một tia kiêu ngạo.

“Thật, em dù có gạt ai cũng không thể gạt anh nha, đúng không?” Ai ~ gấu con này là muốn được khích lệ, lấy chính sách trấn an làm chủ thôi.

“Ha ha, được rồi, tha thứ cho em rồi đó, chỉ là sau này không cho phép đối với người đàn ông khác cười như vậy nữa, khách sao cũng không được. Nhưng anh không để ý em cười với anh, đương nhiên em phải cười thật chân thành, như vậy anh mới có thể coi như vừa lòng.”

“Được rồi, em đều đáp ứng anh, chúng ta có thể đi được chưa? Tiểu đại giáo sư.” Văn Mân âm thầm liếc mắt một cái, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy ngọt ngào, có người nào đó quan tâm lo lắng, cô cảm thấy rất tốt, mặc dù sự quan tâm này tựa hồ có chút trẻ con.

“Đi thôi, tiếp theo chúng ta đi đến nhà người quà họ Trần.”

Văn Mân nghe theo Tiểu Đồng chỉ thị khởi động xe, nhưng là xe còn chưa rời đi, Tiểu Đồng bên cạnh lại quay đầu nhìn cô chăm chăm, trên mặt còn lộ ra mỉm cười đầy ý vị.

Văn Mân quả thật bị nhìn đến cả người không được tự nhiên rồi, rốt cuộc nhìn không được vươn tay đẩy đẩy cái mặt của anh một chút để cho nó nhìn thẳng về phía trước.

“Anh nhìn đường phía trước đi được không? Cứ nhìn em chăm chăm làm gì? Trên mặt em lại không có viết hung thủ là ai.”

“Hung thủ là ai làm sao lại cần pahir viết lên mặt em, anh rất nhanh có thể tự mình tìm ra, chỉ là, nhóc, anh phát hiện em thật đúng là rất có khả năng nói dối mà không nháy mắt nha, chuyện vừa rồi cũng như vậy, trong nháy mắt em lại có thể nghĩ ra một cái cớ hoàn mỹ như vậy.”

Văn Mân đưa tay nhéo mạnh lên eo Tiểu Đồng một cái, “Cũng không biết là ai vừa rồi một chút xú thái độ muốn giải thích cũng không có, em là vì ai mới phải nói dối, anh còn tới sỉ nhục em đúng không? Nói đến chuyện này, em cũng muốn hỏi anh, anh sao nhất định phải tỏ cái thái độ kia nha, giải thích một câu sẽ chết sao?”

“Sẽ không chết, chỉ là rất phiền, anh tại sao lại phải cùng người nọ giải thích đây, chúng ta đứng chính là đất cơ quan nhà nước, cũng không phải của tư nhân, anh cần có lý do sao? Hơn nữa, coi như người nọ muốn tiến lên động thủ cái gì, với dạng vẻ mềm yếu chân tôm ấy, anh một quyền là có thể đem cậu ta quật ngã, vô luận là từ phương diện nào, anh đều cảm thấy không cần phải...cùng cậu ta giải thích cái gì.”

“Mối quan hệ tốt đẹp có thể làm ọi việc hiệu quả hơn nhiều, đạo lý này anh không hiểu sao?”

“Anh với người ta sau này cũng sẽ không cần gặp nhau, anh làm gì phải lãng phí thời gian cùng cậu ta xây dựng cái gọi là quan hệ tốt đẹp, kia thuần túy là làm chuyện thừa, cho dù sau này có hợp tác, cũng là người nào có đạo lý liền nghe theo người đó, cậu ta có thể làm khó dễ được anh sao?”

“Tiểu Đồng, đừng có em nói một câu, anh liền cãi lại một câu có được không? Anh phải biết khiêm tốn đón nhận đề nghị của người khác.” Văn Mân bị một câu cãi lại của Tiểu Đồng làm cho khó chịu, cuối cùng nói một câu như vậy để chấm dứt cuộc nói chuyện, chỉ là cái người đàn ông không có mắt này hình như không hiểu được ý đồ của cô.

“Đề nghị tốt anh đương nhiên sẽ chấp nhận, chỉ là đề nghị này của em không tốt nên anh từ chối nhận.”

“...Tiểu Đồng, anh còn nói thêm câu nữa, có tin ahy không em đá anh xuống xe.”

Người đàn ông bị rống cuối cùng cũng chỉ lắp bắp cái miệng, nhưng là chỉ im lặng được trong một lúc, lại tiếp tục thốt ra một câu đặc biệt đáng ăn đòn.

“Nhóc, em tin tưởng chân của em có thể mạnh đến mức có thể đá anh xuống xe sao?”

“Tiểu Đồng

”

Một tiếng rống giận thanh thúy vang dội buồng xe, đến mức dọa cho lũ chó hoang bên đường cũng sợ hãi co giò chạy đi.

89. Chương 96: Người Quê Họ Trần

Lúc Tiểu Đồng cùng Văn Mân đến nhà của người quê họ Trần, hắn đang cầm kéo tỉa tỉa lại vài cành hoa sơn trà, thấy một chiếc xe lạ đậu lại ngay trước cửa, sau đó lại thấy từ trên xe hai người lạ một nam một nữ bước xuống, không khỏi cau chặt chân mày.

“Tôi đã nói là không tiếp nhận phỏng vấn rồi, các người nhanh đi đi, dù là người của đài nào muốn phỏng vấn tôi cũng không tiếp nhận.”

Chưa đợi Tiểu Đồng và Văn Mân mở miệng nói chuyện, hắn liền ném ra một câu như vậy, trong giọng nói có vẻ rất không kiên nhẫn.

“Thật xin lỗi, có phải anh đã hiểu lầm cái gì rồi không, chúng tôi không phải phóng viên, chỉ là nhân viên của doanh nghiệp làm vườn, chỉ là đúng lúc đi ngang qua đây lại nhìn thấy cây hoa sơn trà núi này trông rất đẹp, cho nên muốn hỏi một chút xem anh có đồng ý bán hay không thôi.”

Văn Mân âm thầm đưa tay giữ chặt Tiểu Đồng, cũng mở miệng trước nói ra một cái lý do vừa mới nghĩ ra, để ngăn ngừa anh không thích người quê họ Trần kia mà có thái độ châm chọc hắn.

Quả thật Văn Mân đây chỉ là lo lắng dư thừa, Tiểu Đồng tuy không thích tiếp xúc nhiều với người lạ cũng không thêm tạo mối quan hệ với người khác nhưng tuyệt đối sẽ không vì việc nhỏ này mà ảnh hưởng đến việc điều tra của mình.

“Thì ra là như vậy, ha ha, thực xin lỗi, thật ra là do hôm qua đêm hôm khuya khoắt lại có mấy phóng viên đến gõ cửa xin phỏng vấn khiến khiến tôi rất phiền lòng, cho nên vừa rồi thái độ có chút không tốt.” Sau khi nghe xong lời giải thích của Văn Mân, hắn liền thăm dò nhìn thử xe của bọn họ, thấy trên xe quả nhiên không có dấu hiệu của đài truyền hình hơn nữa trên tay cũng không cầm thiết bị phỏng vấn, lúc này mới thả lỏng cảnh giác, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười.

“Phóng viên đến phỏng vấn, là bởi vì cây hoa sơn trà đó sao? Đây vài cành hoa sơn trà hiếm lạ chính là lại rất nổi tiếng nha.”

Thấy thái độ của người họ Trần dịu đi, Văn Mân lập tức tiếp lời hỏi han, khơi mào cuộc nói chuyện, hy vọng có thể thu thập được một ít tin tức cũng không chừng.

“A, cô gái nhro quả thực có con mắt nhìn nha, tới, tới, mau vào đây ngồi, cây hoa sơn trà này dù là ai tôi cũng không bán, ai cũng không cho, chỉ là thấy cô cũng là người yêu hoa, đã đến đây rồi có thể vào nhà hàn huyên một chút.”

Người què họ Trần mới vừa nghe Văn Mân nói như vậy, trên mặt ý cười càng tăng, hần dưng khoe mắt dư quang liếc nhìn Tiểu Đồng đang đứng một bên chăm chú ngắm cây hoa sơn trà, đoán chừng đây nhất định cũng là người biết thưởng thức, cho nên buống xuống tất cả phòng bị, còn chủ động mời bọn họ vào nhà tán gẫu.

Sau khi bước vào nhà người họ Trần, Văn Mân và Tiểu Đồng nhìn thoáng qua bố trí phòng khách ở lầu một cùng những đồ dùng trong nhà được lau sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạt bụi, hai người liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được một tia nghi hoặc, nhưng cả hai đều cố gắng đem nghi hoặc này che dấu thật tốt.

“Mời ngồi, mời ngồi, tôi đi pha trà cho hai người.”

Người kia vừa đi vào phòng bếp, Tiểu Đồng liền đưa mắt ám hiệu cho Văn Mân một cái rồi đi ra khỏi phòng, từ từ xem xét xung quanh căn nhà.

“A, vị tiên sinh vừa rồi đâu?” Người què họ Trần sau khi pha trà ngon đi ra thấy trong phòng khách chỉ còn lại một mình Văn Mân liền hỏi thăm, giọng nói cũng lớn ơn một chút.

“Ồ, ngài chớ trách, anh ấy là một người yêu hoa đến phát cuồng, thấy xung quanh nhà của ngài trồng khá nhiều hoa, liền không thể ngồi yên được, muốn đi thưởng thức một chút, chúng ta cứ nói chuyện, anh ấy xem xong rồi tự nhiên sẽ trở vào thôi. Đúng rồi, nói chuyện lâu như vậy mà vẫn chưa kịp giới thiệu, tôi họ Lâm, gọi là Lâm Văn, không biết ngài họ gì?”

Người què họ Trần nghi hoặc mở cửa phòng nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy Tiểu Đồng chấp tay sau đít, còn thật sự cúi đầu xem xét hoa hoa cỏ cỏ xung quanh nhà hắn, vẻ mặt đề phòng mới vừa xuất hiện liền lập tức thu lại.

“Ha ha, tôi họ Trần, mọi người trong thôn đều gọi tôi là Trần khập khiễng, mời dùng trà, tôi đối với việc nhà cũng không rành lắm, chỉ biết việc nấu nước pha trà, nếu hương vị trà không được ngon, cô chớ chê cười, ha ha.”

Đây vốn dĩ là một câu nói khách sáo bình thường, chỉ là Văn Mân sau khi nghe trong lòng cũng cả kinh, thiếu chút nữa làm đổ chén trà trên tay, may mà cô kịp thời định thần lại, làm bộ cúi đầu uống trà để che dấu biểu cảm trên mặt của mình.

90. Chương 97: Hoa Sơn Trà Quý Hiếm

“Trần tiên sinh, hòa sơn trà này ngài thật sự không bán sao? Loại tốt như vậy tôi vừa nhìn tâm liền ngứa ngáy, nếu như ngài chịu bán, giá cả chúng ta có thể từ từ thương lượng.” Văn Mân đặt xuống chén trà trong tay, lại thử dò hỏi thêm một câu.

“Ha ha, Lâm tiểu thư thứ lỗi, hoa sơn trà này như là sinh mệnh của tôi, tuyệt không thể bán, nếu cô thích, có thể đến xem bất cứ lúc nào.” Vừa nói đến cây hoa sơn trà yêu quý của mình Trần Khập Khiễng trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

“Nếu không như vậy, ngài có thể cân nhắc một chút có thể chiết cho tôi một cành hay không, tôi sẽ tự mình chăm chút, như vậy ngài sẽ không mất đi vật yêu quý mà tôi cũng có thể có được loài hoa quý này.”

“Không được, không được, hoa sơn trà này mỗi một cành đều là tôi cắt tỉa tỉ mỉ, chiết đi một cành nào cũng làm cho hình dáng của nó sẽ rất khó coi.”

“A ~ ra là như vậy, vậy được, nếu như Trần tiên sinh không muốn, vậy tôi cũng không miễn cưỡng ngài, đúng rồi, tôi thấy trong phòng khách này cũng có vài loại hoa hiếm, bình thường lúc làm vệ sinh người giúp việc chắc phải rất cẩn thận mới được, ha ha, lỡ vô tình làm hỏng một vài cành lá, chỉ sợ là một tháng lương của không đủ bồi thường rồi.”

“Cái này không cần lo lắng, nhà tôi không muốn người giúp việc, sẽ không phát sinh chuyện như vậy được, ha ha.”

Hai người anh một câu tôi một câu tiếp tục trò chuyện, Tiểu Đồng vốn này giờ vẫn đi dạo ở bên ngoài tay nắm lại tiến vào phòng khách, anh nhìn cũng không nhìn Trần Khập Khiễng liếc mắt một cái, chỉ nhìn Văn Mân ngồi trên ghế sa lon thốt ra một câu.

“Trong công ty không phải còn có nhiều việc quan trọng cần giải quyết sao? Chúng ta nhanh về thôi.”

“Ách, a, được, em thiếu chút nữa quên mất, Trần tiên sinh, chúng tôi xin phép cáo từ vậy.”

Văn Mân vừa nhìn nét mặt của Tiểu Đồng lại nghe anh nói câu này, lập tức hiểu được có lẽ anh đã tìm ra được chứng cứ quan trọng rồi, cho nên vội vàng đứng dậy, khách sao nói vài câu với Trần Khập Khiễng rồi cáo từ.

Đợi đến khi chiếc xe của bọn họ đã chạy đi được một đoạn dài, Văn Mân lúc này mới thả lỏng tâm tình đem người hoàn toàn dựa vào ghế xe.

“Tiểu Đồng, chúng ta có nên nhanh chóng gọi điện cho đội trưởng Phạm, để ông ấy lập tức đến đây.”

“Em đã nhìn ra? Coi như em thoogn mình, anh cũng chưa nói ra là anh đã tìm được chứng cứ gì mà?”

Tiểu Đồng từ ghế lái nghiêng đầu liếc nhìn Văn Mân bên cạnh, trên mặt tràn đầy đắc ý và kiêu ngạo, nhìn xem, đây chính là nhóc của anh, thật thông minh a, quả nhiên là người phụ nữ anh nhìn trúng.

Văn Mân liếc mắt một cái, tâm tình hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi người đàn ông bên cạnh.

“Anh chẳng lẽ cũng không cảm thấy đáng sợ sao? Người họ Trần này nhìn qua có vẻ rất trung thực, còn là một người coi hoa như mạng, vậy mà lại nhẫn tâm đem vợ của mình đẩy từ trên cao xuống sau đó còn đem xác chết đốt đi, thời gian trôi qua mới chỉ vài ngày, hẳn lại có thể giống như không có chuyện gì nhiệt tình tiếp đón chúng ta.”

“Con người nếu có thể dễ dàng nhìn ra bản chất như vậy, thế giới này không phải hòa bình rồi sao? Loại người bên ngoài một bộ mặt, bên trong lại là một bộ mặt khác còn rất nhiều, nhìn người nha, dùng tâm so với dùng mắt còn sáng suốt hơn.”

Nghe được nhận xét của Tiểu Đồng, lại nhìn anh tự tin giống như mọi việc trước mắt đều nắm rõ, Văn Mân bỗng nhiên rất muốn biết, anh nhìn cô sẽ thấy thế nào, cô ở trong lòng anh là loại người gì?

91. Chương 98: Văn Rất Thích

“Tiểu Đồng, trong mắt anh, em là hạng người gì?”

Văn Mân vốn không biết cách che dấu suy nghĩ trong lòng, cho nên do dự một lúc rồi trực tiếp hỏi ra miệng, nếu đổi lại là người khác, có lẽ cô sẽ hỏi theo một cách khác, hoặc là sẽ tự mình giữ lại trong lòng không hỏi ra, bởi vì có hỏi ra cũng chỉ có thể nhận được một câu trả lời theo kiểu đối phó.

Nhưng hiện tại người cô muốn hỏi là Tiểu Đồng, cô biết, chỉ cần cô hỏi ra, anh nhất định sẽ trả lời một cách thẳng thắn, không bao giờ có chuyện giả dối.

“Em là hạng người gì ~ nhóc, em lại không biết mình là hạng người gì?”

“Em biết em là hạng người gì, chỉ là em muốn biết trong mắt anh em là hạng người nào, những gì mình nghĩ và người khác thấy thường không giống nhau không phải sao?”

Tiểu Đồng nghiêng người nhìn thoáng qua Văn Mân, sau đó mới nhẹ cười đáp lại.

“Em trong lòng anh a, là một người rất ngốc nghếch, còn rất cứng đầu, làm gì cũng muốn một đường đi đến đích, không đụng phải tường sẽ không quay đầu lại, không, không phải, là dù có đụng phải tường cũng không quay đầu lại, nhìn mọi thứ lại chỉ thích nhìn mặt tốt của nó, mặt không tốt thì lại khẳng khái lựa chọn coi như không thấy, tính tình cũng không tốt, động một tý là lại nổi giận, muốn giả bộ thực nữ, lại giả bộ không được lâu, điều này chứng tỏ em rất thiếu kiên nhẫn...”

“Anh...Tiểu Đồng, trong mắt anh em một chút ưu điểm cũng không có sao?” Văn Mân càng nghe trong lòng càng cảm thấy khó chịu, nào có ai lại đi đả thương người như vậy, cho dù muốn nói khuyết điểm của người ta, thỉnh thoảng cũng nên nói thêm một vài ưu điểm, như vậy người nghe cũng sẽ cảm thấy dễ dàng chấp nhận hơn không phải sao?

“Chỉ là, nhóc, em như vậy anh rất thích, mặc dù có rất nhiều khuyết điểm, nhưng anh vẫn rất thích.”

Văn Mân đang định nằm úp lên người Tiểu Đồng, giả trò ăn vạ một chút để anh sửa miệng khen ngợi vài câu, nhưng những lời sau đó của Tiểu Đồng đã khiến cô sững sờ tại chỗ.

Đột nhiên, Văn Mân chỉ cảm thấy khóe mắt mình ướt ướt, người đàn ông này, lúc nói ra lời ngon tiếng ngọt thế nào lại cảm động như vậy, anh không phải là một Tiểu Đồng luôn luôn nói lời ác độc, chỉ biết dùng lời nói đả thương người hay sao?

“Tiểu Đồng, tuy rằng anh cũng từ đỉnh đầu đến móng chân đều là khuyết điểm, em cũng chỉ thích anh, rất thích.”

Văn Mân quay người lại, hít thở thật sâu mấy lần, đem những cảm động lúc này từng chút một cất vào trong tim, lúc này mới đáp lại một câu, nhung nhung là câu nói này lại tràn đầy phong cách Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng vừa xem xét tình hình giao thông phía trước, khóe miệng cũng từ từ cong lên, khóe mắt cũng lặng lẽ phiếm hồng.

Qua một hồi lâu, anh mới vươn tay ở trên trán Văn Mân không nhẹ không nặng búng một cái.

“Xú nha đầu, anh toàn thân trên dưới không có điểm nào là không hoàn mỹ, ngoại hình hoàn mỹ, phẩm cách (phẩm chất & tính cách) hoàn mỹ, chỉ số thông minh hoàn mỹ, em hẳn là ngay cả lúc ngủ cũng phải cười trộm, có thể tìm được một nửa kia hoàn mỹ đến như vậy.”

Văn Mân bị cái búng tay của Tiểu Đồng mà trán cũng đỏ lên một mảnh, nhưng cô cũng chỉ là hơi liếc trắng mắt một cái, cxung không có ý định mở miệng phản bác.

Lúc về đến nhà, Tiểu Đồng trực tiếp gọi điện thoại cho Phạm Thành, để ông dẫn đội đến tìm người què họ Trần, cũng bảo ông liên hệ với người bên bộ phận pháp y đến nhà hắn ta lấy chứng cứ, kiểm tra đo lường luminol* ở lối đi bằng xi măng ngay bên phải của nhà họ Trần, thuận tiện đem nữ chủ nhân của căn biệt thự độc lập cách đó 3 căn về đồn cảnh sát điều tra.

*Luminol: có công thức $C_8H_7N_3O_2$ là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. Luminol được sử dụng bởi các nhà điều tra pháp y để phát hiện dấu vết của máu trái tại địa điểm phạm tội vì nó phản ứng với sắt trong hemoglobin. Nó cũng được sử dụng bởi các nhà sinh vật học trong tế bào thử nghiệm để phát hiện các chất như đồng, sắt, và xyanua.

Phạm Thành không hiểu rõ Tiểu Đồng vì lý do gì lại đột nhiên đưa ra chỉ thị này, nhưng may mắn là ông vẫn rất tin tưởng vào năng lực của Tiểu Đồng, sau khi cúp điện thoại ông lập tức huy động một đội cảnh sát trực tiếp thi hành theo chỉ thị.

92. Chương 99: Chi Tiết

“Anh tìm được vết máu khả nghi ở bên ngoài rồi?” Văn Mân tuy rằng đối với pháp ý một chữ cũng không biết, nhưng tốt xấu gì cũng từng nhìn qua vài lần, biết luminol là chuyên dùng để kiểm tra và đo lường nhằm phát hiện vết máu đã bị rửa sạch hoặc thời gian quá lâu mà không thể thấy rõ dấu vết.

“Không có, anh chỉ là ở khe hở trong góc tường tìm được một mảnh xương sọ rất nhỏ, tuy rằng chưa thể nhận định có phải là của người bị hại hay không, nhưng ít nhất anh cũng xác định đó là xương người chứ không phải của động vật nào đó.

Tiểu Đồng ngồi trên ghế sa lon, tay cầm điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh muốn chọn lựa một tiết mục mà mình có thể xem.

“Nhóc, em hình như đối với việc anh kêu Phạm Thành đưa một người phụ nữ khác mang về đồn cảnh sát, một chút cũng không thấy kỳ quái?”

“Lúc anh ra ngoài tìm chứng cứ, em có hỏi qua gã họ Trần này rồi, hắn nói hoa sơn trà đó là ai cũng không bán, hơn nữa ngay cả chiết một cành cũng không muốn, nói sẽ làm ảnh hưởng đến hình dáng của cả cây, chỉ là lúc ở cửa chúng ta cũng nhìn thấy hoa sơn trà này rõ ràng có dấu vết bị chiết đi, tuy rằng cũng không thật sự rõ ràng, cho nên em đoán chắc hắn là hắn đã bí mật tặng cho người khác, mà với mức độ yêu quý của hắn đối với loài hoa này, có thể được hắn tặng nhất định là người có vị trí không nhỏ trong lòng hắn.”

“A ~ chỉ bằng việc này? Còn có căn cứ nào khác không?” Chuyển qua chuyển lại một hồi lâu cũng không tìm thấy tiết mục thích xem, Tiểu Đồng quyết định tắt TV, nghiêng người dựa vào bên cạnh Văn Mân.

“Còn có, hắn nói hắn không rành công việc nhà, chỉ biết pha trà, nhưng lúc chúng ta vào nhà nhìn thấy trong nhà hắn cực kỳ sạch sẽ, một vết bẩn cũng không có, em đã xác nhận, hắn không có mượn người giúp việc theo giờ, chuyện này chỉ có thể có một lý do, có người giúp hắn dọn dẹp vệ sinh hằng ngày, mà người làm việc này rất có khả năng là một người phụ nữ.”

“Quan trọng nhất là, vợ của hắn đã mất tích rồi, ngay cả khi không chắc chắn vợ mình chưa chết, hắn cũng không nên thoải mái nhân hạ đi chăm chút cho cây hoa sơn trà này mới đúng, hắn khiến em có cảm giác, giống như là vợ của hắn có hay không hắn cũng không thèm để ý chú nào vậy.”

Nghe Văn Mân đem chuyện buổi sáng nhìn thấy nói ra rõ ràng, trong đó lại còn kèm theo một ít lý giải của cô, Tiểu Đồng không tự chủ mà bắt đầu rung đùi đắc ý, anh đã nói là nhóc của anh thật thông minh, chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp lại có thể đưa ra được phỏng đoán chính xác như vậy.

“Đúng vậy, không sai, tuy rằng em còn thiếu chú ý một chi tiết nhỏ, nhưng như vậy cũng là không rồi rồi.”

“Thiếu chú ý chi tiết nhỏ? Là cái gì?” Bởi vì tò mò, Văn Mân không tự giác hơi nghiêng mình, đem thân mình kề sát Tiểu Đồng rồi, mà cô hoàn toàn không chú ý tới tay của Tiểu Đồng nhân lúc thần không biết quỷ không hay đã đặt ở trên eo của mình.

“Em lúc vào nhà không thấy ở cửa ra vào có đặt một đôi dép lê nữ sao? Lúc chúng ta bước vào, hắn còn rất tự nhiên để cho chúng ta sử dụng đôi dép duy nhất này, như vậy chứng minh nhà hắn không có thói quen chuẩn bị dép lê cho khách, mà cặp dép lê kia kích cỡ so với tỷ lệ chiều cao của vợ hắn khác xa rất nhiều, chắc chắn không phải là của vợ hắn, điều này chỉ có thể giải thích, trong nhà còn có một người phụ nữ khác ra vào. Hắn vốn không cha không mẹ không anh em, mà mức độ thân mật đến mức có cả đôi dép lê để ở nhà hắn, nghĩ cũng biết đối với hắn là cái quan hệ gì.

93. Chương 100: Bóng Đèn Lại Tối Nữa

Lúc Phạm Thành tìm tới nhà, Văn Mân và Tiểu Đồng cũng vừa ra ngoài mua nguyên liệu nấu bữa tối trở về, hai bên vừa đứng lúc gặp nhau ở cửa thang máy.

“Giáo sư Tiểu, tôi còn tưởng rằng hôm nay đến đây một chuyến tay không rồi chứ? Ha ha, tốt quá, tôi đang định đi thì lại gặp được hai người trở về.”

Tiểu Đồng trông thấy Phạm Thành, trên mặt không có nửa nét vui mừng, anh nghĩ vụ án tuy rằng chưa công bố kết quả nhưng tám chín phần là đã xong, anh đang muốn thừa dịp trong khoảng thời gian nghỉ phép này có thể cùng Văn Mân tận hưởng thế giới của hai người, không nghĩ tới lúc này mới thanh tỉnh không bao lâu đã bị cái bóng đèn sáng trưng này tới quấy rầy lần nữa rồi.

“Tốt? tốt chỗ nào? Tôi sẽ không...”

Tiểu Đồng còn chưa nói xong, đã bị Văn Mân bên cạnh nhéo ột cái ở mu bàn tay, biết cô là có ý muốn anh im miệng, tuy rằng không muốn, nhưng anh cũng chỉ có thể dừng nói rồi.

“Đội trưởng Phạm, ông tới thật đúng lúc, ở lại ăn tối với chúng tôi luôn, vào thôi, mau mời vào.”

“Khụ, ha ha, vậy thì quấy rầy rồi, vụ án cũng gần như kết thúc, những nhân chứng liên quan đến vụ án cũng đã được mời đến tòa án để làm rõ quá trình phạm tội, tôi chỉ là rất tò mò giáo sư Tiểu và Văn tiểu thư làm cách nào phán đoán ra gã què họ Trần đó là hung thủ, cho nên mới tùy tiện tới quấy rầy hai người.”

Phạm Thành một bên cẩn thận nhìn sắc mặt Tiểu Đồng, một bên cười giải thích với Văn Mân, vụ án này tuy đã phá được, nhưng ông đường đường là đội trưởng đội cảnh sát lại cảm thấy đầu óc vẫn rất u mê chẳng hiểu gì cả, nếu không hiểu được rõ ràng từ đầu đến cuối, ông thật sự không cam lòng.

“Đội trưởng Phạm, ông trước ngồi đi, ông và Tiểu Đồng cứ trò chuyện, tôi đi chuẩn bị bữa tối.”

Văn Mân ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, thấy thời gian cũng không còn sớm nên đến lúc chuẩn bị bữa tối rồi, vì vậy đơn giản bố trí một chút rồi đi vào phòng bếp, để lại Phạm Thành đang lúng túng và vẻ mặt lạnh như băng của Tiểu Đồng.

“Ha ha ha ha, giáo sư Tiểu, lại làm phiền cậu rồi.”

“Hừ, biết là làm phiền lại còn đến, cố tình lại chọn đúng giờ cơm, ông là cố ý đến ăn chực đi.”

Tiểu Đồng hừ lạnh một tiếng, cũng không có ý nể mặt Phạm Thành, trực tiếp nói thẳng một câu.

“Khụ khụ khụ, không...không phải vậy, tôi đây không phải là vừa mới kết thúc thẩm vấn nghi phạm sao, chỉ là muốn sớm một chút biết được chi tiết của việc phá án, cho nên không suy nghĩ được nhiều như vậy, tôi thật sự không phải là tới đây ăn chực.” Nét mặt già nua của Phạm Thành cũng đỏ bừng, cố gắng giải thích, chính bản thân ông cũng không biết Tiểu Đồng có thực sự tin lời giải thích ấy không. (khụ khụ, tội nghiệp chú Phạm già đâu a, lớn tuổi còn bị người ta nói đi ăn chực)

“Không phải ăn chực? Được, vậy đợi lát nữa không cho phép ăn đồ ăn do nhóc chuẩn bị, đó là nhóc chuẩn bị cho tôi.”

“Ách...Được, tôi...tôi sẽ làm theo lời giáo sư Tiểu.” Phạm Thành lại một lần nữa bị Tiểu Đồng làm cho sợ không ít, đơn giản là bị một câu làm cho choáng váng.

“Không được cho nhóc biết là tôi không cho ông ăn.”

“Ách...Được.” Người này vốn là vẫn biết đây không phải đạo tiếp khách nha, cho nên lúc này mới không dám để cho Văn Mân biết, như vậy có tính là ông ở sau lưng bị khi dễ rồi không.

Nhận được hứa hẹn của Phạm Thành, trên mặt Tiểu Đồng cuối cùng cũng không còn quá băng lạnh nữa, anh cầm lấy điều khiển từ xa chăm chú mở TV, căn bản không thêm để ý tới Phạm Thành bên cạnh, mà Phạm Thành thì sao, ông vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, chỉ cảm thấy mình sống một ngày bằng một năm, một lần nữa trong lòng hạ quyết tâm, về sau lúc không có mặt Văn Mân, ông nếu có thể tránh xa Tiểu Đồng liền sẽ tránh xa, người này khả năng lạnh lùng thật quá kinh khủng rồi.

94. Chương 101: Võ Quyết Dày Có Móng Tay Nhọn

Văn Mân chuẩn bị đồ ăn tương đối nhanh, Phạm Thành chỉ phải chịu đựng tình trạng kinh khủng này chưa tới một giờ, nhưng ông vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại đối mặt với vấn đề khó khăn khác.

“Đội trưởng Phạm, tôi chỉ biết nấu vài món ăn đơn giản, cũng không biết là có hợp khẩu vị của ông không nữa.” Văn Mân một bên mỉm cười đem tạp dề cởi ra rồi ngồi xuống ghế, một bên nhiệt tình tiếp đón Phạm Thành.

“Không cần để ý, không có chuyện...”

“Khụ, khụ.”

Phạm Thành còn chưa nói xong, đột nhiên bị tiếng ho khan cắt đứt lời muốn nói, theo tiếng nói nhìn lại, thấy Tiểu Đồng dùng sức trừng mắt liếc mình mắt một cái, khóe miệng cũng tỏ rõ uy hiếp.

“Ha ha, trước lúc tới đây tôi đã ăn qua rồi, hai người cứ ăn đi, cứ tự nhiên, tôi chờ trong phòng khách cũng được.” Phạm Thành cố gắng chịu đựng cơn đói, kiên trì thốt ra lời nói dối.

“A, vừa rồi không phải đã nói cùng nhau ăn cơm sao? Sao bây giờ lại nói đã ăn rồi, ông ngàn vạn lần không cần khách khí, cứ coi như ở nhà mình, dù đã ăn rồi cũng có thể ném thử một chút vậy.”

“Được. . .”

“Khụ, khụ.”

“Ách...Không cần, không sao đâu, tôi quả thật đã ăn quá no rồi, ha ha.” Lúc nói lời này Phạm Thành ngoài miệng cười cười, nhưng cười này so với khóc còn khó coi hơn.

Nếu nói lúc đầu Văn Mân không phát hiện ra sự khác thường trong lời nói của hai người đàn ông này, bây giờ lại nghe một người thì ho khan cắt đứt lời người ta nói, một người luôn dùng ánh mắt thật cẩn thận xem xét người kia, làm sao lại còn không hiểu rõ đây.

“Tiểu Đồng, anh bị cảm sao, bị cảm liền nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi, chờ em chuẩn bị thuốc cảm cho anh, cũng lấy thêm một phần đồ ăn đưa lên phòng cho anh, tránh lại lây bệnh cho người khác, anh thấy vậy có được không?”

Tiểu Đồng vừa nghe thấy lời này liền không vui nổi, anh là chủ nhà, dựa vào cái gì bắt anh phải trốn trong phòng mình ăn, hơn nữa, anh cũng không bị cảm mạo, cô cũng biết rõ nha, chỉ là lúc anh ngẩng đầu nhìn thấy Văn Mân đang nhìn mình trừng mắt đầy bất mãn, lập tức hiểu ra hành động không cho Phạm Thành ăn cơm của mình đã khiến cô không vui, cho nên chỉ có thể im lặng, tâm không cam lòng không nguyện tiếp đón Phạm Thành.

“Việc này, Phạm Thành, ông cứ nghe theo nhóc, ăn thêm một chút đi.” Nói xong lời này, Tiểu Đồng cứ thế một mình đi vào phòng ăn, cũng không thêm mời người khác tới dùng cơm.

“Ha ha, Văn tiểu thư, tôi không ăn nữa, hai người cứ ăn đi, tôi chờ ở phòng khách là được rồi.”

Tuy Tiểu Đồng đã mở miệng, nhưng Phạm Thành sao lại không nhìn ra anh không thích đây? Nếu ông vào ăn thật, Tiểu Đồng lại như lần trước nói mấy chuyện máu tanh đầm đìa vậy phải làm sao bây giờ?”

“Sao có thể như vậy được? Đội trưởng Phạm, tôi cũng đã chuẩn bị phần ăn của ông rồi, ông chắc là vẫn chưa ăn bữa tối đâu, mau vào ăn thôi, đừng để ý đến anh ấy, tính anh ấy vốn đã như vậy, không có chuyện gì, ông cũng đừng so đo với anh ấy làm gì.”

Nói xong, Văn Mân làm động tác mời, người ta là chủ nhà cũng đã mời nhiệt tình như vậy, Phạm Thành cũng không tiện từ chối nữa, chỉ có thể đi theo Văn Mân vào phòng ăn.

Cũng may có Văn Mân chống đỡ, lúc Phạm Thành ngồi xuống, Tiểu Đồng cũng chỉ cúi đầu buồn bực ăn cơm, cũng không bày ra sắc mặt khó coi như trước nữa.

Phạm Thành lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Đồng, lại quay đầu liếc nhìn Văn Mân bên cạnh đang giúp Tiểu Đồng múc canh, trong lòng cảm thán một câu, “vạn vật trên thế gian này, thật đúng là tương sinh tương khắc*, một vật khắc một vật, một người thua một người”.

*Tương sinh tương khắc: Tương sinh có nghĩa là giúp đỡ nhau để phát triển, tương khắc có nghĩa là áp chế lẫn nhau. Theo thuyết ngũ hành, hiện tượng tương sinh, tương khắc không tồn tại độc lập với nhau, trong tương khắc luôn có mầm mống của tương sinh, trong tương sinh luôn có mầm mống của tương khắc. Câu nói trên của Phạm Thành có nghĩa là “Vạn vật đều có mối quan hệ lẫn nhau, trong đó cái này chuyển hóa hay sinh ra cho cái khác và ngược lại là khắc chế và chống chọi lẫn nhau, từ đó mà tạo ra thế giới vật chất trong đó con người cũng có quan hệ sinh – khắc.

Tiểu Đồng là người như vậy, có lẽ cũng chỉ có Văn Mân mới có thể thu phục, nhưng ông cũng thấy thực tò mò, nói thật, Tiểu Đồng là loại đàn ông mà không phải người phụ nữ bình thường có thể thưởng thức, cho dù ngoại hình và gia thế đều rất tốt, năng lực cũng rất giỏi, nhưng cách đối nhân xử thế như vậy, thật sự rất dễ đắc tội với người khác, bất kì người phụ nữ nào chỉ cần hơi hơi hiểu cậu ta một chút, lập tức có thể thấy rõ khuyết điểm này, đương nhiên kết quả thế nào cũng có thể nghĩ tới.

Nhưng Văn Mân như thế nào lại giống như là không thêm để ý chút nào đến điều đó, thậm chí ông còn cảm thấy cô đang cố gắng giúp Tiểu Đồng bồi đắp các mối quan hệ xung quanh.

95. Chương 102: Phận Đàn Bà

Đội trưởng Phạm, gã què họ Trần đã nhận tội rồi sao?”

Văn Mân vừa gấp một ít thức ăn, lại như không để ý hỏi một câu, động cơ giết người của gã họ Trần, cô đại khái cũng có thể đoán ra một chút, đơn giản là bởi vì bất hòa trong tình cảm dẫn đến ý nghĩ giết người.

Có thể là bởi vì nguyên nhân ngay từ đầu cô đã tham gia vào chuyện này, cho nên cô thực sự muốn biết gã họ Trần vì lý do gì có thể xuống tay ngoan độc như vậy.

“Đúng vậy, hần đã nhận tội rồi, vợ của gã người què họ Trần này tên là Lâm Phương Như, đến từ một vùng núi nghèo khó, bởi vì gia đình khó khăn phải ra ngoài tìm việc làm mà bị bọn buôn người lừa gạt.”

“Gã họ Trần này gia cảnh giàu có, trừ bỏ một chân bị tàn tật, các điều kiện khác đều không tồi, cho nên lúc bị bán cho gã họ Trần, trong lòng cô ấy cũng khá vui mừng, về ngoài Lâm Phương Như coi như cũng xinh xắn, hai người mặc dù là kết hôn nhờ một cuộc giao dịch, nhưng cũng coi như là ân ái.”

Phạm Thành vừa nhìn sắc mặt Tiểu Đồng vẫn im lặng ăn cơm vừa đem đầu đuôi vụ việc chậm rãi nói ra.

“Nếu bọn họ bắt đầu tốt như vậy, vì sao sau đó lại trở mặt thành thù, thậm chí đến mức ra tay sát hại? Chẳng lẽ là bởi vì gã họ Trần sau đó lại yêu một người đàn bà khác?” Văn Mân cảm thấy lý do này có chút khiên cưỡng, dựa vào thời gian ngắn ngủi tiếp xúc với hần, cô theo bản năng cảm thấy gã họ Trần này không phải là người quá coi trọng tình yêu.

“Yêu? Cái này chắc không tính là yêu đi, gia cảnh của hần đúng là không tồi, chỉ cần kén vợ yêu cầu thấp một chút, muốn tìm cô gái tự nguyện gả cho hần không phải là khó, vậy vì cái gì hần lại nhất định bỏ tiền đi mua Lâm Phương Như đây?” Phạm Thành liếc qua Tiểu Đồng, thấy anh không có ý ngăn cản, lúc này mới tiếp tục nói.

“Thật ra, sở dĩ hần muốn mua Lâm Phương Như là bởi vì muốn có con trai, trước khi mua vợ hần đã thông qua bọn buôn người điều tra kỹ, Lâm Phương Như ở trên có ba người anh trai, dưới lại có thêm hai em trai nữa, cũng không biết là hần nghe ai nói, nói rằng phụ nữ mà trong nhà có nhiều anh em trai khi gả cho người khác nhất định sẽ sinh được con trai.”

“Bởi vì đứa con!? Vậy sau đó hấn xuống tay sát hại Lâm Phương Như chẳng lẽ là vì phát hiện cô ấy không thể sinh con?” Lý do này, Văn Mân quả thật là không nghĩ tới, cô nhớ rõ là khi đến nhà gã họ Trần không hề nhìn thấy bóng dáng trẻ con, vậy hấn là hấn vẫn chưa có con.

“Thật ra Lâm Phương Như không hấn là không thể sinh, gã họ Trần này vô cùng xem trọng chuyện con cái, vì muốn sinh ra một đứa trẻ thông minh khỏe mạnh, hấn tuyệt đối kiêng rượu, còn để Lâm Phương Như rèn luyện thân thể mỗi ngày, bổ sung dinh dưỡng, thậm chí còn tìm thầy bói tính toán thời gian mang thai và sinh đẻ. Vốn là, nếu không để ý nhiều như vậy, chỉ sợ con cũng có vài đứa rồi, chỉ là không nghĩ tới, ngay khi bọn họ đã chuẩn bị tốt mọi thứ, đúng thời gian theo kế hoạch mang thai, Lâm Phương Như lại xảy ra tai nạn xe cộ, tử cung bị vỡ, chuyện này đúng là, giấc mộng sinh con trai của hấn đã tan thành mây khói rồi.”

Nói đến đây, Phạm Thành bất giác thở dài một hơi.

“Sinh con dường cái là chuyện phải dựa vào duyên phận, cưỡng cầu quá mức ngược lại cái gì cũng không có, thuận theo tự nhiên không phải là được rồi sao? Con người bây giờ nha, thật là, làm cái gì cũng đều thiếu cảm giác an toàn, ngay cả sinh đứa con cũng phải chuẩn bị kỹ càng rồi mới dám sinh, hai người nói xem cha mẹ chúng ta ngày trước, cũng không chuẩn bị bất cứ cái gì, sinh con ra không phải đều rất tốt sao? Chuyện con cái nha, là của mình thì chính là của mình, không phải của mình cuối cùng cũng không có được, cứ lao đầu vào làm nhiều chuyện như vậy làm cái gì? Các người nói xem, có phải không?”

Lúc Phạm Thành nói xong lời cuối, theo thói quen hỏi lại một câu, nhưng là câu hỏi này của ông lại không nhận được một lời đáp lại nào.

Văn Mân cầm đĩa, nhìn cơm trong bát đến thất thần, mà Tiểu Đồng nghiêng đầu nhìn thấy Văn Mân đang sững sờ, vẻ mặt lại như có điều suy nghĩ.

96. Chương 103: Nước Miếng

Phạm Thành thấy Văn Mân và Tiểu Đồng lại có phản ứng như vậy, con tưởng mình đã nói sai cái gì, ho khan một tiếng, muốn che dấu vẻ lúng túng của mình.

Văn Mân bởi vì tiếng ho khan của Phạm Thành mới hồi hồn, chớp chớp mắt, ra vẻ trấn định hỏi một câu: “Bởi vì Lâm Phương Như không thể sinh con, cho nên gã họ Trần kia mới đi ngoại tình?”

“Đúng, sự việc chính là như vậy, thật vừa vặn, cách nhà hấn mấy hộ lại có một người phụ nữ chồng đã qua đời, góa phụ cô đơn, hai người lại đều rất yêu hoa, thường xuyên qua lại mà không bị người nhận ra quan hệ, không lâu trước, người phụ nữ kia phát hiện mình mang thai, tính thời gian hấn là con của gã họ Trần, hấn cực kỳ cao hứng, lập tức đem hoa sơn trà bảo bối trước cửa chiết một cành đem tặng ả, còn nói, nếu đứa con được sinh ra, hấn sẽ cưới ả, còn đem tất cả hoa quý trong nhà đều tặng hết cho ả.

“Thật ra Lâm Phong Như sớm đã biết quan hệ của hai người bọn họ, nhưng vì lo lắng mình không thể sinh con, cho nên cũng nhẫn nhịn, chỉ cần gã họ Trần không ly hôn, cô cái gì cũng chấp nhận, chỉ là không ngờ tới, hấn lại vì chuyện đứa con mà nói chuyện ly hôn với cô, Lâm Phương Như sợ rằng, một khi đã ly hôn, cô cái gì cũng không còn nữa, cho nên sống chết không đồng ý, còn uy hiếp hấn, nói rằng nếu hấn nhất định muốn ly hôn, cô sẽ đi đến cực cảnh sát tố cáo hấn lừa gạt mua bán người.”

“Lập tức, hấn bị hù sợ, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không cam lòng, cho nên thừa dịp buổi tối ngày hôm đó hàng xóm xung quanh đều đi vắng, hấn lừa Lâm Phương Như đem lên mái nhà rồi đẩy xuống, sau đó cả đêm đem xác chết di chuyển đến công trường đó đốt xác rồi chôn xuống. Gã họ Trần này tương đối quái gở, bình thường thích đủ loại hoa, chỉ lo sưu tầm hoa, cho nên căn bản là không nghe nói công trường này sắp tới phải thi công, nếu không hấn cũng không dại đến mức đem xác chết mang đến đó để chôn rồi.”

Phạm Thành đem toàn bộ sự thật điều tra được đều nói xong rồi, chỉ còn lại đúng một việc khiến ông rất tò mò, đó là Văn Mân và Tiểu Đồng làm sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi biết được gã người

quê họ Trần có vấn đề, nhưng lại bảo bọn họ đem cả người phụ nữ kia cùng mang về cục điều tra?

“Văn tiểu thư, không biết cô có tiện hay không đem quá trình cô cùng giáo sư Tiểu suy đoán gã họ Trần là hung thủ nói cho tôi biết một chút, thật không gạt cô, mục đích hôm nay tôi tới đây chủ yếu chính là muốn biết chuyện này, ha ha.”

Lúc nói lời này, Phạm Thành cảm thấy một chút lúng túng, dù nói thế nào thì ông cũng là một lão cảnh sát có kinh nghiệm phá án phong phú rồi, bây giờ lại xin lãnh giáo một cô gái nhỏ chưa từng điều tra qua vụ án nào, cảm giác, cảm thấy có chút xấu hổ.

Văn Mân cũng không muốn Phạm Thành khó xử, chỉ đơn giản đem mọi chuyện họ nhìn thấy vào buổi sáng và cả những phỏng đoán tất cả đều nói hết một lần.

Một người chăm chú nói, một người tập trung nghe, cả hai người đều không phát hiện, ngay lúc bọn họ còn đang nói chuyện, cơm và thức ăn trên bàn hơn phân nửa đã vào bụng Tiểu Đồng, nửa còn lại đều vào cái đĩa trống trước mặt Văn Mân.

Chờ Phạm Thành cởi bỏ hết nghi hoặc, cầm đĩa lên muốn gấp vài miếng rau, trên bàn cơm chẳng còn đồ ăn, ông ngẩng đầu nhìn hướng Tiểu Đồng, chỉ thấy khoe miệng anh bất giác thoáng hiện nét cười đắc ý, ngón tay vẫn đặt ở trên bàn gỗ tới gỗ lui.

Văn Mân nhìn thấy cảnh này, bất đắc dĩ trừng mắt liếc Tiểu Đồng một cái, lần nữa cúi đầu nhìn thức ăn trong đĩa trước mặt mình, đưa tay muốn đem đĩa thức ăn này đưa đến trước mặt Phạm Thành, dù nói thế nào, người tới là khách không phải sao, hơn nữa theo như tình hình này, sau này Tiểu Đồng và Phạm Thành còn có thể hợp tác lâu dài, bây giờ khiến cho Phạm Thành lúng túng như vậy không phải là chuyện tốt.

Nhưng tay cô vừa mới động, Tiểu Đồng liền chìa đĩa gấp một miếng thịt bên trong cái đĩa, đưa vào trong miệng mình liếm qua một vòng, xong lại đặt trở về bên trong cái đĩa, cuối cùng nhân lúc Phạm Thành và Văn Mân còn trợn mắt há hốc mồm lại trộn trộn một ít đồ ăn trong cái đĩa.

Làm xong một loạt động tác này, Tiểu Đồng thỏa mãn buông đĩa trên tay, tà tà liếc qua Phạm Thành sau đó mới nhìn Văn Mân nói:

“Nhóc, em đừng chê nước miếng của anh nha

”

97. Chương 104: Chính Thức Thổ Lộ

Phạm Thành lúc đến rất đói bụng, cho nên vẫn ăn một chén nhỏ cơm, chỉ là không có đồ ăn ăn cùng, chén cơm thật cũng không có mùi vị gì, hơn nữa bên cạnh còn có Tiểu Đồng giống như đang ngồi xem chuyện cười.

“Đội trưởng Phạm, hôm nay thật sự ngại quá, lần sau có cơ hội tôi sẽ chiêu đãi ông.” Văn Mân tiễn Phạm Thành đi vào thang máy với vẻ mặt xin lỗi nói.

Vừa nghe đến lần sau, Phạm Thành đột nhiên run lên, ông một lần hai lần tới đây ăn cơm đều không có kết quả tốt, làm sao còn dám nghĩ đến lần tiếp theo đây, nhưng nhì thấy ánh mắt thật có lỗi của Văn Mân, ông cũng ngại đem lời này nói ra trực tiếp, chỉ có thể ha ha giả bộ ngớ ngẩn coi như xong chuyện.

Sau khi tiễn Phạm Thành rời đi, Văn Mân vừa bước vào cửa chính đã định giáo dục cái người đàn ông tính tình trẻ con ấy một phen, nhưng lúc bước vào lại thấy Tiểu Đồng đang ngồi trên sofa, cầm di động trên tay đang nói chuyện điện thoại, miệng không ngừng nói “Vâng, vâng, dạ.”

Giọng điệu tôn kính hiếm gặp này của Tiểu Đồng thành công thu hút sự chú ý của Văn Mân, cô đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, ghé sát người, muốn nghe một chút xem người trong điện thoại là ai.

Nhưng vừa mới ngồi xuống không bao lâu, Tiểu Đồng đã kết thúc cuộc điện thoại.

“Tiểu Đồng, anh cùng ai nói chuyện điện thoại vậy?”

Sau khi cúp điện thoại xong, Tiểu Đồng xoay người, rất tự nhiên ôm Văn Mân vào trong lòng mình.

“Anh gọi điện cho ba mẹ anh, bọn họ hỏi chúng ta khi nào thì kết hôn?”

Vừa nghe thấy lời này, Văn Mân lập tức từ trong lòng Tiểu Đồng lui ra, sau lưng cứng đờ, “Vậy anh nói thế nào? Anh sao không bàn bạc với em một chút liền cứ như vậy mà cúp điện thoại đây?”

Văn Mân không phải không nguyện ý gả cho Tiểu Đồng, ngược lại, là cô rất muốn được gả cho anh, hơn nữa trước đó hai người cũng đã gần như đạt tới nhận thức chung về chuyện kết hôn rồi, chỉ là bất ngờ nghe nói như vậy, theo bản năng liền có chút khấn trương mà thôi.

Tiểu Đồng nghiêng đầu liếc qua văn Mân, dùng giọng điệu đặc biệt tự nhiên nói: “Anh nói càng nhanh càng tốt, miễn là bọn họ muốn nghỉ phép đều có thể phối hợp thời gian, cho nên ba mẹ anh muốn chúng ta mau chóng bàn bạc chi tiết việc kết hôn, ngày mai họ sẽ báo lại cho anh biết thời gian cụ thể bọn họ có thể về nước.”

“...” Tuy những lời Tiểu Đồng vừa nói, Văn Mân nghe đến một chữ cũng không sai, nhưng cô bỗng nhiên có cảm giác mình giống như đang ở trong mơ, cô cuối cùng cũng gả đi rồi? Lại một lần nữa gả cho Tiểu Đồng? Đời này, hôn nhân của họ sẽ hạnh phúc sao? Hay là cuối cùng vẫn đi đến kết thúc như trước đây?

“Em lo lắng?” Tiểu Đồng nheo nheo mắt, đánh giá cẩn thận vẻ mặt của Văn Mân, trong ánh mắt lộ ra một tia khó hiểu, anh có thể cảm giác được cô đang bất an, nhưng anh lại không rõ, rốt cuộc cô bất an điều gì?

Văn Mân nghe vậy âm thầm hít một hơi, sau đó xích lại gần, đem mặt mình dán vào lồng ngực anh.

“Tiểu Đồng, anh nói chúng ta sẽ hạnh phúc sao? Hôn nhân của chúng ta sẽ lâu bền sao?”

“Em cảm thấy chúng ta sẽ không hạnh phúc? Sẽ sớm ly hôn sao?”

“Không, không phải vậy, em chỉ là lo lắng một chút, dù sao chúng ta từ khi xác định quan hệ đến lúc kết hôn thời gian còn quá ngắn, em sợ sau khi kết hôn sẽ có nhiều bất hòa.” Nghe ra được sự nguy hiểm trong giọng nói của Tiểu Đồng, cho nên Văn Mân lập tức giải thích rõ lời nói của mình.

Im lặng một lúc sau, Tiểu Đồng đưa tay nâng cằm của Văn Mân, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Nhóc, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, trên đời này vĩnh viễn không bao giờ có hai người có ý nghĩ hoàn toàn giống nhau, cũng vĩnh viễn không có hai người có tính cách giống nhau, cho nên con người chỉ cần ở chung một chỗ, có tranh cãi là điều không thể tránh khỏi, chỉ cần em nhớ kỹ một điều, chúng ta có thể mãi mãi hạnh phúc.”

Lúc sau, Văn Mân thấy mặt Tiểu Đồng cách mình ngày càng gần, càng ngày càng gần, cho đến khi cánh môi chạm nhẹ vào nhau, cô mới nghe được một câu.

“Nhóc, anh yêu em, thực lòng rất yêu em.”

98. Chương 105: Hợp Làm Một

Theo giọng nói trầm thấp nhưng kiên định của Tiểu Đồng lúc nói ra câu “Nhóc, anh yêu em, thực lòng rất yêu em”, trong nháy mắt nước mắt Văn Mân như vỡ òa, giọt nước mắt ấm áp dọc theo gò má chảy xuống giữa hai bờ môi vẫn như cũ dính vào nhau.

Tiểu Đồng bị nước mắt ấm áp làm cho giật mình, muốn lùi ra nhìn xem cô gái nhỏ trong lòng mình rốt cuộc là bị làm sao, nhưng vừa mới hơi lui ra một chút, bờ môi còn lưu lại nước mắt của Văn Mân liền lập tức tiến theo.

Ngay sau đó, tay cô nhanh chóng vòng lên cổ Tiểu Đồng.

Lúc đầu, Tiểu Đồng còn gắng mở to hai mắt, muốn thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng theo nụ hôn dần xâm nhập, Tiểu Đồng cảm thấy hơi thở càng dồn dập, tim đập càng nhanh, cho nên chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt, cảm thụ tình cảm mãnh liệt qua từng nụ hôn.

Giờ khắc này, trong mắt, trong lòng hai người chỉ còn lại khát vọng lẫn nhau, nhiệt tình bùng lên không thể thu lại, một bên là người đàn ông trưởng thành đã cảm dục nhiều năm, rốt cuộc tìm được tình yêu của cuộc đời mình, một bên là linh hồn cô đơn sống lại một đời, mới biết được thế nào là tình yêu thật sự.

Giờ này khắc này, Văn Mân chới vờ muốn tiến lại gần Tiểu Đồng hơn một chút, gần hơn một chút, muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, cảm nhận sự vuốt ve của anh, cô muốn xác nhận đây tất cả đều không phải là mơ, cô thật sự lần nữa có được hạnh phúc, người đàn ông từng bị cô vô tình vứt bỏ này, giờ đây lại một lần nữa lại là của cô rồi.

“Nhóc, em xác định em muốn tiếp tục sao?” Tiểu Đồng thật vất vả từ trong tình cảm mãnh liệt khôi phục lại một chút lí trí, thở hổn hển cố gắng chịu đựng dục vọng nổi lên trong cơ thể mình, âm trầm nhìn vào mắt Văn Mân muốn tìm kiếm được đáp án của cô.

Mà câu trả lời của Văn Mân là lần nữa kéo xuống đầu của anh, dùng sức hôn môi anh, hai tay cũng không thành thật vuốt ve từ gót áo rồi lên trước ngực anh.

Cùi khô gặp lửa cháy, hai bên trong lúc đó chiến đấu có thể nói vô cùng kịch liệt, chỉ chốc lát sau hai người trên ghế sa lon đều gần như không còn quần áo trên người, tốc độ cởi quần áo này không thể không nhanh quá đi.

“Ừm ~~ nhóc, em để cho anh ở trên, anh là đàn ông, anh phải ở trên.” Người nào đó đã ý loạn tình mê một bên cắn cắn nụ anh đào tươi đẹp ướt át, một bên yếu ớt phát ra lời kháng nghị.

“Anh còn tiếp tục nói, cứ nằm yên như vậy đừng nhúc nhích.” Theo những lời này, một giọt mồ hôi nóng bỏng từ trán Văn Mân cũng rơi xuống gương mặt Tiểu Đồng.

Sự việc xảy ra cách nay đã nhiều năm, chỉ là Văn Mân vẫn như cũ nhớ rõ cảnh tượng đêm tân hôn ở kiếp trước, tiểu tử nam này không có...chút kinh nghiệm nào chỉ biết đầu đá lung tung, làm cô đau đến toàn thân phát run, kiếp này, cô không muốn lần đầu tiên của mình lại lần nữa trải nghiệm cảm giác đó.

“Nhóc, em chậm một chút, anh đau.”

Bên này Văn Mân còn chưa kêu đau, người đàn ông bị cô đè dưới thân lại kêu đau trước.

Văn Mân vốn bởi vì đau đớn mà đôi mày nhăn lại trong nháy mắt bị vẻ mặt đáng yêu của người đàn ông dưới thân làm cho giãn ra.

“Anh không phải đàn ông sao? Đau có chừng ấy cũng không nhịn được, có đau nữa cũng phải chịu đựng, nhịn một chút là qua rồi.” Nói xong, Văn Mân càng dùng sức, một tiếng rống rột cuộc làm điệu đi tinh thần hăng hái của cả hai.

“Ừm ~~”

“Ừm ~~”

Theo động tác này, cả hai đều phát ra tiếng thở dài mệt mỏi, trong tiếng thở dài hàm chứa sự đau đớn, hàm chứa sự thỏa mãn, lại càng hàm chứa dục vọng.

anh bị bá vương ngạnh thượng cung nhá

99. Chương 106: Thuật Thiệt

Đang lúc mơ màng, Văn Mân có cảm giác trên mũi có cái gì đó không ngừng phe phẩy, khiến cô thấy ngứa ngáy khó chịu.

Cô cau cau mũi, trê mũi mới yên lặng được một chút, nhưng chỉ một lát sau lại bắt đầu ngứa ngáy, cô không kiên nhẫn muốn vươn tay từ trong chăn xua nó đi, nhưng tay mới vừa động, lại cảm thấy bên hông vì động tác này mà đau dữ dội.

Bất đắc mở mắt ra, trước mặt chợt xuất hiện một cái bóng đen, nhìn kỹ lại, đây chẳng phải tóc của cô sao?

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi, em thật đúng là có thể ngủ.”

Giọng nói trầm thấp gọi cảm truyền đến, theo thanh âm truyền ra, Văn Mân cố gắng nhìn lại, nhưng đầu tiên đập vào mắt cô lại là một đôi mắt đen mỉm cười.

“Tiểu Đồng!?” Anh sao lại có thể ở chỗ này?

“Không nhận ra anh? Ăn sạch sẽ rồi, còn giả vờ không nhận ra anh?” Tiểu Đồng cau mày. Nhím chăm chăm vào mắt Văn Mân, lại như cũ nhìn thấy một ánh mắt mơ hồ.

Nghe được lời nói đầy bất mãn của Tiểu Đồng, tất cả trí nhớ về tối qua mới lần lượt hiện lên thức tỉnh Văn Mân.

Nhớ tới sự cuồng nhiệt tối qua, gương mặt xinh đẹp của Văn Mân thoáng chốc đỏ lên.

“Cái gì ăn sạch sẽ rồi, hai chúng ta là anh tình tôi nguyện, ai cũng không chịu thua thiệt.”

“Ai nói không thua thiệt, tối qua em ở trên, anh ở dưới, anh mất hết mặt mũi.”

Văn Mân lập tức đưa tay đè lại bàn tay đang sờ loạn trên người mình.

“Sau đó không phải anh lại ở trên sao? Em có một lần, còn anh đến hai lần, tính ra, anh thật đúng là chiếm được tiện nghi rồi.”

“Cái này bản chất không giống nhau, lần đầu tiên là em ở trên, về sau dù anh có ở trên nhiều hay ít đều không thể bù lại được sự tiếc nuối này, em phải bồi thường cho anh.” Tiểu Đồng không đồng ý nhất định đòi bồi thường, vừa nghĩ tới lần đầu tiên ấy, anh bị Văn Mân đặt dưới thân, toàn bộ từ đầu đến cuối đều là cô khơi mào rồi dẫn dắt, trong lòng liền hối hận không thôi, lúc đó, anh nên xoay người ở trên mới phải, cũng không phải là không đủ khí lực để xoay người, làm sao nhiệm vụ của anh lại để cô làm đầu?

Văn Mân không giống với Tiểu Đồng da mặt dày, lúc nói đến chuyện này, mặt không đổi sắc tâm không nhảy, nghe anh một câu là lần đầu tiên, một chữ lại cái phía trên phía dưới, cô chỉ cảm thấy trên mặt lại nóng ran.

“Được rồi, sau này cái gì cũng nghe anh còn không được sao? Mau đứng dậy đi, trên người em bây giờ rất khó chịu, em muốn đi tắm.” Văn Mân lần nữa đẩy cái tay đang sờ trên thắt lưng mình, vội vàng xin khoan dung.

Chẳng qua là cô hình như đã đánh giá thấp ham muốn của người đàn ông này lúc ở trên giường, cô vừa mới đẩy tay của anh ra, giây tiếp theo bàn tay ấy lại bò lên thắt lưng cô lần nữa.

“Nhóc, tối hôm qua anh đều xuất bên trong, tình trùng của anh và trứng của em có lẽ sắp gặp nhau rồi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là thời kỳ rụng trứng của em...”

“Tiểu Đồng ~ anh đừng nói nữa.” Văn Mân vốn đã cảm thấy rất xấu hổ, bây giờ người đàn ông này cứ nhiên lại kè kè trước mặt cô nào trứng, nào tình trùng nói một cách rất trơn tru, làm cho cô xấu hổ chỉ muốn chui lại vào trong chăn, vĩnh viễn không gặp được người.

“Tại sao? Anh chỉ là muốn giải thích một chút tình huống có thể sẽ phát sinh.”

“Sẽ không phát sinh tình huống này, em không phải trong thời kỳ rụng trứng.” Văn Mân kỳ thật không nhớ rõ lần trước dì cả của mình đến là lúc nào rồi, tự nhiên cũng không biết mình có phải hay không trong thời kỳ rụng trứng, nhưng vì ngăn chặn Tiểu Đồng tiếp tục nói, cô chỉ có thể thuận miệng nói láo.

“A

ra là vậy! Như vậy thật sự là rất đáng tiếc rồi, vừa rồi lúc em ngủ, anh đều tính toán chính xác thời gian tỉnh trùng của anh và trứng của em gặp nhau rồi, còn có thời gian thụ thai sau đó, nhóc, nếu dựa theo di truyền của anh và em mà nói, con của chúng ta lúc sinh ra nhất định đều rất thông minh, rất xinh đẹp.

“Anh thật thích trẻ con?” Nghe Tiểu Đồng thông thả nói ra với giọng điệu đầy tiếc nuối, trong lòng Văn Mân như bị nhéo một cái, cô lại nghĩ tới đứa con vô duyên ở kiếp trước, tối ngày hôm qua cô làm ra quyết định ấy, thật ra cũng chẳng khác nào bóp chết khả năng đứa bé kia lại xuất hiện lần nữa trong cuộc sống của cô, điều này làm dấy lên một cảm giác khó chịu vô cớ trong lòng cô.

100. Chương 107: Bắt Gian Tại Trận

“Không, đối với trẻ con loại sinh vật này, cảm giác của anh rất bình thường, nhưng anh nghĩ, anh sẽ thích đứa con em sinh ra, bởi vì trên người đứa bé kia thừa hưởng di truyền của em, còn có anh, đây là nối tiếp sinh mệnh của chúng ta, sẽ làm mối quan hệ ràng buộc của chúng ta càng sâu.” Tiểu Đồng từng chút từng chút vỗ về sau lưng Văn Mân, đôi môi kề sát vào tai cô, từng lời nói ra mang theo hơi thở ấm áp ở bên tai, trái tim cô cũng dần cảm nhận được sự ấm áp ấy.

Hồi lâu sau, Văn Mân lúc này mới từ từ kề sát vào vai Tiểu Đồng, người đàn ông này, từng khiến cô cảm thấy không có được cảm giác an toàn và cũng không có gì đáng giá để yêu thương, nhưng thật ra, cô mới là người không hiểu chuyện.

“Tiểu Đồng, thực xin lỗi.”

Văn Mân khẽ mở miệng, nhẹ nhàng nói ra những từ này, cô muốn xin lỗi anh, xin lỗi vì kiếp trước cô không biết quý trọng người đàn ông này, may mắn là, ông trời đã cho cô thêm một cơ hội.

“Tiểu Đồng, anh làm gì thế?” Văn Mân lập tức đưa tay đè lại bàn tay người nào đó đang tùy ý sờ soạng bên eo mình, về mặt đây cảnh giác.

“Vận động buổi sáng nha, chẳng lẽ em không nhìn ra sao?” Hơi hơi nhúu mày, trong ánh mắt tràn đầy không thể tin.

Nhìn người đàn ông trước mặt trưng ra vẻ mặt giống như là chuyện đương nhiên, Văn Mân không tự chủ liền đỏ mặt, thậm chí ngay cả lỗ tai cũng nóng lên.

“Em rất mệt mỏi, để hôm khác được không?”

“Thật sự rất mệt?”

“Ừ, thật sự. . .”

Từ “mệt” của Văn Mân còn chưa kịp thốt ra, thông qua cửa phòng còn chưa đóng lại, liền nghe được tiếng mở cửa rồi đóng cửa.

Cơ thể cô chợt run lên, trong lòng thầm than một tiếng “thảm rồi”, nhà này trừ bỏ cô và Tiểu Đồng có chìa khóa, cũng chỉ còn lại ba mẹ cô và người giúp việc theo giờ, từ khi Tiểu Đồng đến ở, cô cũng đã thôi không muốn người giúp việc theo giờ nữa, bây giờ mở cửa là ai, không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

“Nhóc con, con ở nhà sao?”

Quả nhiên, ngay sau đó Văn Mân đã nghe được giọng nói quen thuộc, cô nhào người một cái rồi từ trên giường ngồi dậy, cũng vội vàng vươn tay đẩy đẩy Tiểu Đồng bên cạnh.

“mau, mau, anh nhanh một chút trốn đi, đừng để ba mẹ em nhìn thấy anh? Sao lại trở về nhanh như vậy, không phải nói chờ đến lúc về sẽ điện thoại trước sao?” Văn Mân một bên luống cuống tay chân kéo tấm

chấn mông trên người cố gắng che lại thân thể trần truồng, một bên dùng sức đẩy người đàn ông vẫn nằm ở trên giường không chịu nhúc nhích.

“Sao phải trốn đi, ba mẹ em chắc hẳn đã biết tối hôm qua hai chúng ta làm cái gì rồi.” Tiểu Đồng hai tay gối sau đầu, nhìn Văn Mân đang hốt hoảng, vẻ mặt lười biếng mỉm cười, một chút cũng không vì chuyện sắp bị Văn ba Văn mẹ bắt gian tại trận mà khấn trương.

“Ách...ba mẹ làm thế nào biết được?” Văn Mân lập tức không kịp phản ứng tại sao Tiểu Đồng lại nói như vậy.

“Em đã quên

” âm cuối kéo dài, khiến cho Văn Mân có loại xúc động muốn tát một cái lên mặt.

“Nhóc, em đã quên ngày hôm qua lần đầu tiên của chúng ta là ở nơi nào rồi sao? Quần áo rải rác khắp nơi, trên ghế sa lon còn lưu lại vết máu của em, như vậy còn không đủ cho ba mẹ em biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nghe xong lời này, trong đầu Văn Mân tự giác “Oanh” một tiếng thật lớn, bên tai không ngừng quanh quẩn hai chữ “Xong rồi, xong rồi, xong rồi...”

Mẹ cô ngần dò vạ dạn, con gái nhất định phải biết quý trọng bản thân mình, không thể phát sinh quan hệ trước khi kết hôn, cô không chỉ cùng Tiểu Đồng lên giường trước khi cưới, lại còn lớn mật đến mức ở trên ghế sa lon làm chuyện đó, chuyện không xong rồi, bọn họ còn chưa kịp xóa sạch chứng cứ, vừa vạ đã bị bắt gặp.

“Văn Mân, con ra đây ẹ.”

Nghe đến ngoài cửa truyền vào một tiếng quát vô cùng nghiêm nghị, cơ thể Văn Mân lại run lên, cô đem đầu vùi vào trong chăn, dùng sức đập đầu hai cái, thật vất vả mới bình phục được quyết tâm, lúc này mới dùng một loại dũng khí thấy chết không sờn vén chăn lên, xuống giường tìm quần áo mặc vào.

101. Chương 108: Chuẩn Bị Kết Hôn

Văn Mân thật vất vả dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, thời điểm lê được thân thể đau nhức không chịu nổi đến phòng khách, đã thấy đám quần áo tán loạn của cô và Tiểu Đồng tối hôm qua đều bị thu dọn vào một góc ghế sofa, vừa vạ che được ẩn kỹ màu đỏ.

Thấy cảnh này, nét mặt Văn Mân càng đỏ hơn, đầu cũng rũ xuống ngày càng thấp.

“Văn Mân, con tới ngồi xuống đây ẹ.”

Văn mẹ nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của con gái trước mặt, vừa tức giận lại vừa buồn cười, tức giận vì đứa con gái ngốc này nhanh như vậy đã đem mình dâng tới cửa cho người ta ăn, buồn cười chính là, bà đối với Tiểu Đồng cũng là có hiểu biết, chuyện của hai đứa trẻ coi như ván đã đóng thuyền rồi.

“Chú Văn, dì Văn.”

Văn Mân còn chưa kịp ngồi xuống chỗ vị trí Văn mẹ chỉ định, bên tai đã nghe thấy một thanh âm trầm thấp, trong lòng chợt run lên đồng thời cũng cảm thấy may mắn, may mắn là người đàn ông này ở trong tình huống này đã không gọi ba gọi mẹ một cách bậy bạ.

“Tiểu Đồng, cháu cũng ngồi xuống đi, hai đứa thành thật giải thích cho ba một chút, đây là chuyện gì xảy ra? Sau này hai đứa định làm thế nào?”

Văn ba rất hiếm khi mở miệng nói chuyện, lúc này trong giọng nói cũng hàm chứa sự nghiêm túc và trịnh trọng, trong lòng có nhiều cảm xúc đan xen, một mặt cảm thấy hạnh phúc vì con mình đã tìm được chốn

nương thân, mặt khác lại vì con gái bảo bối của mình sắp thuộc về người đàn ông khác mà cảm thấy mất mát.

Tiểu Đồng bước đến bên cạnh Văn Mân lúc này vẫn còn khấn trương, vòng tay ôm lấy eo cô, không e dè trước mặt Văn ba Văn mẹ biểu hiện sự thân mật.

Văn Mân lúng túng hơi ngoẹo ngoạy một chút, chỉ là cô càng giãy dụa, bàn tay đặt ở trên eo cô lại càng chặt thêm một ít, cuối cùng chỉ có thể tùy ý Tiểu Đồng đã cô ngồi vào trên ghế sa lon, hai người sóng vai ngồi đó chờ Văn ba Văn mẹ “phán quyết”.

“Chú Văn, dì Văn, cháu và nhóc chuẩn bị kết hôn, càng nhanh càng tốt, về chuyện tối qua, đó là do chúng cháu không kìm lòng nổi, hai vị cũng biết, khi chìm đắm trong tình yêu nam nữ, bởi vì trong cơ thể tiết ra nhiều đô-pa-min...ừm...”

Tiểu Đồng còn chưa nói xong, trên eo đã bị người hung hăng néo một cái, câu nói tiếp theo tự nhiên cũng bị ngừng lại.

Văn Mân lặng lẽ ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của ba mẹ mình, nhìn thấy lúc bọn nghe Tiểu Đồng nói lời đó, không những không nổi giận mà ngược lại trong mắt cũng xuất hiện ý cười, lúc này cô mới thở dài nhẹ nhõm.

“Ba mẹ, chúng con...Chuyện đó, hai người trở về sao không nói trước một tiếng?” Văn Mân suýt buột miệng nói ra hai chữ kết hôn, không biết thế nào giữa chừng lại thay đổi, cuối cùng lại thành một câu hỏi mang ý trách móc.

Nghe được Tiểu Đồng nói thẳng ra chuyện sẽ kết hôn, còn nói anh và con gái đang chìm đắm trong tình yêu, trong lòng Văn mẹ lúc đầu còn có một chút nén giận cũng đã biến mất hầu như không còn rồi, cho nên đối với lời trách móc của Văn Mân cũng không cảm thấy tức giận.

“Chúng ta còn gấp gấp trở về, hóa ra lại đổi thành sai lầm rồi, con nha đầu này, còn chưa có lập gia đình, đã không cần ba mẹ rồi?” Thấy con gái ngẩng đầu muốn giải thích, Văn mẹ cười gượng tay lên ngăn cản Văn Mân mở miệng nói chuyện, “Được rồi, hai đứa cũng đã nói sẽ nhanh chóng kết hôn, mẹ và ba con cũng không truy cứu chuyện các con lên xe trước mua vé bổ sung. Tiểu Đồng, cha mẹ con khi nào thì có thể về đây, hai nhà chúng ta đem hôn sự này chuẩn bị sớm một chút, dì cũng không muốn nhóc con nhà chúng ta lớn bụng rồi mới mặc áo cưới.”

Bị mẹ trêu chọc như vậy, gương mặt Văn Mân vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn, cô ngẩng đầu then thùng trợn mắt nhìn nét mặt cười hơi cong cong mày của Văn mẹ.

“Mẹ, mẹ nói linh tinh gì vậy?”

“Nói linh tinh sao? Ông nó à, ông nói, là tôi nói linh tinh sao?” Văn mẹ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Văn phụ đang mỉm cười, cố ý hỏi lại một câu, Văn Mân vốn bị trêu ghẹo đến xấu hổ lại trừng mắt, quệt quệt miệng.

Tiểu Đồng nhìn thấy bộ dáng Văn Mân giống như một cô gái nhỏ hạnh phúc, bàn tay vòng ở eo cô càng siết chặt, đuôi lông mày nơi khóe mắt cũng bao phủ ý cười ảm áp.

102. Chương 109: Đăng Ký Kết Hôn

Sau khi nhận được cú điện thoại từ Tiểu Đồng, ba mẹ anh rất nhanh đã từ Mỹ trở về, tuy rằng phần lớn thời gian đều sinh sống nước ngoài, nhưng cả nhà họ Tiểu đều không thay đổi quốc tịch, cho nên thủ tục đăng ký kết hôn cũng hết sức đơn giản.

Cha mẹ hai bên ngồi lại bàn bạc kế hoạch, chuẩn bị chu đáo cho hôn lễ, việc đăng ký kết hôn này thật ra cũng không có gì quá vội vàng, cho nên Văn Mân và Tiểu Đồng chọn lấy một ngày đẹp trời đi đến cục dân chính để lĩnh chứng, bọn họ cũng không chọn cái gì ngày hoàng đạo, bởi vì cả hai đều không phải người mê

tín, họ chỉ hy vọng nhanh chóng hoàn tất việc đăng ký để có thể danh chính ngôn thuận sống chung mà thôi.

Thời điểm cầm trên tay tờ đăng ký kết hôn màu đỏ thắm đi ra khỏi cục dân chính, Văn Mân chỉ có thể dùng từ trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn để hình dung cảm giác của cô lúc này, đời này, cô mới chính thức cảm nhận được sức nặng của tờ giấy nhỏ màu đỏ này, tờ giấy nhỏ nhỏ nhưng chứa đựng sự cam kết giữa cô và Tiểu Đồng, cam kết sẽ bên nhau trọn đời, cam kết yêu nhau cả đời.

Khi cảm giác được bàn tay đang nắm tay mình chặt hơn vài phần, Văn Mân mới chợt ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, thời điểm bốn mắt nhìn nhau, bọn họ đều cảm nhận được sự cảm động và hạnh phúc từ ánh mắt đối phương.

“Nhóc, có thể gả cho anh, chứng tỏ em là người phụ nữ rất may mắn.”

Bùm bùm, Văn Mân rõ ràng nghe được tiếng lảng mạn vỡ tan tành.

Cô nhéo mạnh một cái vào lòng bàn tay của Tiểu Đồng, tròng mắt hạnh, “Là ai rất may mắn đây? Anh so với em càng may mắn đi? Lại có thể lấy được em đây một người vợ có thể lên được phòng khách, xuống được phòng bếp nhà.”

“Thời nay, lên được phòng khách có thư ký trợ lý có thể làm thay, xuống phòng bếp hoàn toàn có thể mượn người giúp việc theo giờ lo liệu.” Tiểu Đồng một tay giữ lấy Văn Mân lúc này gần như đang tức tối vì câu nói vừa rồi ôm vào trong ngực, khẽ sát lỗ tai cô, nhẹ nhàng nói một câu: “Chúc năng duy nhất của người vợ không thể thay thế chính là ở trên giường.” (aizzz...em nói có thể đó anh, không bít em chỉ cho

Thấy được ánh mắt lo lắng của Tiểu Đồng, Văn Mân lúc này mới phát hiện, bàn tay phải đang bị Tiểu Đồng nắm trong tay thế nhưng run rẩy đến lợi hại.

Cô muốn mở miệng nói không có việc gì, nhưng đôi môi thật vất vả động được vài cái lại thật sự không có cách nào thốt ra một chữ.

Mọi người chắc cũng đoán ra nhân vật mới xuất hiện này là ai rồi phải không?

103. Chương 110: Khương Bạch An

“Giáo sư Tiểu, thật sự là anh sao!”

Giọng nữ một lần nữa vang lên, cơ thể Văn Mân không khỏi lại cứng đờ.

Vẫn luôn chú ý tới Văn Mân, Tiểu Đồng tự nhiên cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, anh không rõ vì sao mới vừa rồi tâm tình cô còn rất vui vẻ, xấu hổ làm nũng bỗng nhiên lại trở nên giống như là một con chim nhỏ hoảng sợ, chẳng lẽ là bởi vì...

Tiểu Đồng cẩn thận liếc nhìn vẻ mặt của Văn Mân, lại ngẩng đầu nhìn người vừa tới ở trước mặt, mi tâm hơi nhíu lại.

“Không phải tôi, còn có thể là ai khác sao? Thì ra trí nhớ của cô kém như vậy!” Bởi vì phản ứng của Văn Mân, giọng điệu nói chuyện của Tiểu Đồng lúc này cũng không tốt lắm, anh cảm nhận được, Văn Mân dường như cũng không thích người đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ này.

“Bạch San, đây là?”

Nghe được thanh âm trầm thấp của người kia truyền đến, Văn Mân lúc này mới để ý đến đứng trước mặt còn có một người khác, giọng nói vừa rồi đúng là của người đàn ông này, anh ta đứng bên cạnh Khương Bạch San, cử chỉ thân mật, trong lời nói có thể thấy được quan hệ của hai người cũng không tầm thường.

“Thiên Húc, em quên giới thiệu rồi, ha ha.” Khương Bạch San nhìn thoáng qua vẻ mặt Tiểu Đồng, sau đó lúng túng cười một tiếng, cô vừa rồi chỉ là cảm thấy gặp Tiểu Đồng ở chỗ này rất kỳ quái, cho nên mới kinh ngạc kêu lên, hoàn toàn quên mất người này linh hồn của cả phòng nghiên cứu có tính cách rất quái đản, sợ rằng trong lúc vô tình đã đắc tội anh rồi, mặc dù không biết đắc tội chỗ nào nhưng theo bản năng vẫn là thận trọng thì hơn.

“Đây là người lúc trước em có nhắc đến giáo sư Tiểu, là át chủ bài ở phòng thí nghiệm của bọn em.”

Nghe Khương Bạch San giới thiệu, trong lòng Phó Thiên Húc liền hiểu rõ, ban đầu vì thái độ không tốt của Tiểu Đồng mà trong lòng có hơi tức giận cũng lập tức bình thường trở lại, anh ta cũng biết tính cách của Tiểu Đồng rất quái gở, không thể lấy tiêu chuẩn của người bình thường để so đo, cho nên trên mặt cũng hiện lên một nét thoáng cười, lịch sự gật đầu với Tiểu Đồng và Văn Mân.

“Giáo sư Tiểu, đây là vị hôn phu của tôi, Phó Thiên Húc, ha ha, tôi không quá rầy hai vị chứ?”

Lúc nghe đến ba chữ “vị hôn phu” này, Văn Mân vốn đang cúi đầu lập tức ngẩng lên, “Anh ta là vị hôn phu của cô!”

Giọng nói đầy kinh ngạc của Văn Mân so với bình thường phải cao hơn vài đề-xi-ben, lại chọc cho người đàn ông bên cạnh cau mày.

Khương Bạch San đưa tay khoác vào cánh tay của Phó Thiên Húc, xóa bỏ sự lúng túng, vẻ mặt cười ngọt ngào: “Đúng vậy, bất quá chúng tôi lập tức sẽ trở thành vợ chồng thật sự rồi, chúng tôi hôm nay đến đây là để đăng ký kết hôn.”

Khi nói chuyện, Khương Bạch San bất tri bất giác nhìn thấy trên tay Văn Mân và Tiểu Đồng đều cầm tờ nhỏ giấy màu hồng.

“Anh chị cũng đến đăng ký!? Xin chúc mừng, chúc mừng!”

Lời nói lúc này đúng là một chút vẻ cô đơn cũng không có, trong ánh mắt đều là vui sướng và chúc phúc.

Văn Mân gắt gao nắm chặt tờ giấy nhỏ màu hồng trên tay, trên mặt miễn cưỡng thoáng hiện một nụ cười, “Cùng vui, xin chúc mừng.”

Chỉ là lúc nói ra lời này, trong lòng Văn Mân lại có cảm giác chột dạ giống như mình đã ăn cắp hạnh phúc của người khác, đồng thời cảm thấy khó hiểu đối với tình huống trước mắt này.

“Giáo sư Tiểu giữ bí mật thật quá giỏi, người trong phòng thí nghiệm chúng ta cũng không biết giáo sư Tiểu có người vợ xinh đẹp như vậy, hôm nay ở chỗ này có thể gặp được, xem ra vận khí của tôi thật tốt nha, ha ha, em có thể biết tên của chị được không?”

Nhìn Dương Bạch San trước mặt nói nói cười cười, trong đầu Văn Mân không ngừng hiện lên hình ảnh người phụ nữ kia lúc ngồi ở khán phòng, vẻ mặt lúc ấy thật hạnh phúc, người đàn bà ấy từng khiến cô vô cùng hâm mộ, cũng hết sức ghen tị.

104. Chương 111: Nghi Vấn

“Tôi tên là Văn Mân.” Cực lực khắc chế cảm xúc phức tạp trong lòng, Văn Mân cố gắng lịch sự trả lời câu hỏi của Khương Bạch San.

“Đi thôi, ba mẹ còn ở nhà chờ chúng ta trở về đây.” Bàn tay Tiểu Đồng ôm chặt vòng eo của Văn Mân, thân nhiên hướng tới Khương Bạch San và Phó Thiên Húc đang đứng trước mặt gật đầu một cái, cất bước chuẩn bị rời đi.

Trong lòng Khương Bạch San rất tỏ mò Văn Mân là kiểu người như thế nào, cũng rất muốn biết cô làm thế nào chịu đựng được tính tình quái gở của Tiểu Đồng mà cùng anh kết hôn, chỉ là cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh

lòng của Tiểu Đồng, liền đem tất cả nghi vấn giữ lại trong lòng, cô cũng không phải không hiểu đắc tội Tiểu Đồng, về sau ở phòng thí nghiệm khẳng định sẽ không yên ổn.

Cho đến khi ngồi vào xe, Văn Mân vẫn còn chưa kịp định thần lại từ cú sốc nhìn thấy Khương Bạch San, cô ngồi sững sờ, thậm chí lúc Tiểu Đồng cúi người giúp cô cài lại dây an toàn cũng không phát hiện được.

Khương Bạch San, cô ấy như thế nào lại kết hôn với người khác? Vì sao trông cô ấy có vẻ một chút ý tứ đối với Tiểu Đồng cũng không có? Còn nữa, người đàn ông tên Thiên Húc bên cạnh cô ấy là ai? Sau này lại đi đâu mất?

Đúng vậy, Khương Bạch San chính là vợ sau của Tiểu Đồng ở kiếp trước, lúc Tiểu Đồng nhận được giải Nobel, là người ngồi ở dưới khán đài vẽ mặt tươi cười sáng lạn, là người mà Tiểu Đồng đã nói lời cảm ơn.

Rốt cục chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bởi vì cô sống lại, vận mệnh của Khương Bạch San cũng thay đổi sao?

“Nhóc.”

Trên tay đột nhiên truyền đến hơi ấm còn có cảm giác bàn tay bị nắm chặt rốt cục làm cho Văn Mân từ hoảng loạn khôi phục tâm trí, cô nghiêng đầu nhìn sang Tiểu Đồng bên cạnh, lại nhìn thấy trong ánh mắt anh chứa đầy nghi hoặc và lo lắng.

“Em biết Khương Bạch San!?” Đây là một câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại mang theo vài phần khẳng định.

“Không, em...không biết.” Giả vờ như muốn điều chỉnh lại dây an toàn, Văn Mân rút lại bàn tay đang bị Tiểu Đồng nắm chặt, cô đột nhiên cảm thấy chột dạ, từ khi sống lại tới nay, cô vẫn luôn cố ý quên đi người phụ nữ tên Khương Bạch San này, cô muốn bên cạnh Tiểu Đồng, muốn cứu vãn hạnh phúc của mình, cho nên lừa mình dối người tự nhủ rằng, Khương Bạch San người này không hề tồn tại.

Nhưng hôm nay, cô ấy lại đột ngột xuất hiện lần nữa trong cuộc sống hôn nhân của cô và Tiểu Đồng, tựa như trời cao nhắc nhở cô, hạnh phúc hiện tại của cô, tình yêu hiện tại, còn có cuộc hôn nhân hiện tại đều là trộm được, là trộm lấy từ trên tay Khương Bạch San.

Tiểu Đồng nhíu mày nhìn Văn Mân bên cạnh đang trầm mặc và né tránh, cũng không hỏi gì mà khởi động xe chuẩn bị về nhà, có nghi vấn gì, anh có thể về nhà rồi từ từ hỏi sau cũng được.

Xe chạy được khoảng mười phút sau, Văn Mân nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa xe, làm như không chút để ý hỏi: “Khương tiểu thư là nhân viên làm việc ở phòng nghiên cứu các anh à?”

“Ừ.”

“Hai người quen biết lâu rồi?” Lại là một câu thăm dò.

Tiểu Đồng nghe vậy liếc mắt nhìn qua Văn Mân, lại chỉ thấy được đường cong duyên dáng của gò má, còn biểu cảm trên mặt cô hiện tại, một chút cũng không thấy được.

“Không tính là lâu, lúc về nước đến phòng nghiên cứu làm việc mới quen biết.”

“Chuyện này...người đàn ông bên cạnh Khương tiểu thư tên Thiên Húc, anh cũng biết sao?”

Hỏi xong câu này, Văn Mân nghĩ sẽ giống như lần trước lập tức nhận được câu trả lời, nhưng qua một lúc lâu, người bên cạnh vẫn không nói một chữ, cô hoài nghi quay đầu nhìn lại, lại đụng phải một đôi mắt chăm chăm nhìn cô như đang tìm tòi nghiên cứu cái gì.

“Hôm nay em rất kỳ quái? Trực giác nói cho anh biết, hình như em có chút sợ hãi Khương Bạch San!”

“Làm gì...Không có, anh suy nghĩ quá nhiều rồi, em chỉ là cảm thấy Khương tiểu thư rất quen mắt, muốn bắt quái một chút tình sử yêu đương của cô ấy và vị hôn phu mà thôi, anh không trả lời, còn đoán mò cái gì nha.”

Nói xong lời này, Văn Mân lại lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ sợ ánh mắt sắc bén của Tiểu Đồng nhìn ra manh mối gì đó.

Qua một lúc lâu, cô mới nghe được Tiểu Đồng nói một câu.

“Không biết.”

“Ách. . . ?” Văn Mân nhất thời không rõ câu này của Tiểu Đồng là có ý gì.

“Anh không biết cái người đàn ông tên Thiên Húc đó.”

105. Chương 112: Lo Sợ

Lúc Văn Mân và Tiểu Đồng về đến nhà, bốn vị phụ huynh của hai nhà Văn gia và Tiểu gia đã đợi sẵn ở cửa nhìn họ mỉm cười, vừa vào cửa, bốn vị phụ huynh liền đoạt lấy giấy đăng ký kết hôn của họ xem thử.

Bốn người tụ cùng một chỗ, tỉ mỉ xem xét hai tờ đăng ký kết hôn đỏ thắm, vui vẻ thảo luận việc chuẩn bị cho hôn lễ của hai đứa trẻ, đem Văn Mân và Tiểu Đồng hai diễn viên quan trọng nhất hoàn toàn bỏ quên.

Văn Mân mỉm cười nhìn thoáng qua hai bên cha mẹ, nhẹ giọng nói với Tiểu Đồng: “Em vào phòng thay quần áo trước.”

Không chờ Tiểu Đồng trả lời, lập tức đi vào phòng mình, cầm quần áo mặc ở nhà đi vào phòng tắm, đem vòi sen chỉnh lại ở mức tối đa, Văn Mân tiến lại trực tiếp đứng dưới vòi sen.

Những giọt nước ấm áp chảy xuống làn da mềm mại của cô, hơi nhột, cũng hơi đau, cô muốn mượn xác giác này để mình có được một cảm giác chân thật.

Từ khi gặp được Khương Bạch San ở bên ngoài cục dân chính, cả đoạn đường về, trong lòng Văn Mân đều trống rỗng, cô sợ quỹ đạo của lịch sử cuối cùng sẽ phát triển theo hướng cũ, cô sợ cuộc hôn nhân của cô và Tiểu Đồng cuối cùng lại kết thúc trong thất bại, Khương Bạch San, cô ấy có thể hay không lại trở thành vợ của Tiểu Đồng như cũ, cô ấy có phải sẽ là người được cùng anh đi đến cuối cuộc đời.

Nghĩ đến một ngày nào đó, Tiểu Đồng có thể trở thành chồng của người phụ nữ khác, những vòng tay ấm áp vốn chỉ thuộc về cô sẽ dành cho người khác, bên cạnh anh không còn thứ thuộc về cô, Văn Mân chỉ cảm thấy trái tim mình đau đớn.

Cô đem trán từ từ tựa vào tường gạch men lạnh buốt trong phòng tắm, tay nâng lên đặt ở lồng ngực của mình, giống như làm vậy, có thể làm dịu bớt cơn đau thắt nơi lồng ngực một chút.

Đột nhiên bàn tay đang đặt lên ngực cô bị một bàn tay khác nhẹ nhàng ôm lấy, một thân thể ấm áp cũng dán chặt vào lưng cô.

Văn Mân lập tức mở mắt ra, nhanh chóng xoay người nhìn về phía người đàn ông phía sau.

“Tiểu Đồng, anh vào đây từ lúc nào?”

Tiểu Đồng giơ tay vén mấy sợi tóc ướt còn vương trên trán của Văn Mân, khẽ miệng hơi giương lên, “Lúc tâm trạng của em bắt đầu phập phồng.”

Ngay lúc Văn Mân đang nghĩ đến thời điểm mà Tiểu Đồng vừa nói, vẻ trêu đùa trên mặt Tiểu Đồng cũng chợt tắt, trở lại tác phong thường ngày, ôm lấy mặt cô, thâm sâu thở dài:

“Nhóc, em lo sợ điều gì? Đã có anh ở đây rồi.”

Văn Mân nhìn Tiểu Đồng trần trối, trong ánh mắt từ từ xuất hiện một tầng nước mỏng, cách một tầng hơi nước của phòng tắm, những gì nhìn thấy ở trước mặt cũng trở nên mờ ảo, tầm nhìn cũng rất mơ hồ, nhưng trong lòng cô giống như là xua đi đám mây lại được nhìn thấy mặt trời.

Từng bước từng bước tiến lại gần hơn, Văn Mân ôm chặt lấy Tiểu Đồng, đem mặt mình dán chặt vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh, đúng vậy, có anh ở đây, ít nhất hiện tại anh vẫn ở bên cạnh

cô, cho dù đây là hạnh phúc mà cô trộm được, cho dù có một ngày cô phải đem anh trả lại cho Khương Bạch Sa, ít nhất nhất hiện tại, người đàn ông này là của cô.

Đúng, nói cô ích kỷ cũng được, nói cô vô sỉ cũng tốt, cô không quan tâm, cô chỉ muốn cố gắng hết mình, để Tiểu Đồng ở lại bên cạnh cô, cô không muốn đem anh tặng lại cho bất kỳ ai khác.

Nghĩ đến đây, bàn tay ôm lấy Tiểu Đồng cũng chặt thêm vài phần.

“Tiểu Đồng, chúng ta đã là vợ chồng rồi, cả đời nếu không có gì chia cách, anh phải hứa với em, vĩnh viễn cũng không bao giờ rời bỏ em được không?”

106. Chương 113: Đời Này Chỉ Kết Hôn Một Lần

Nghe Văn Mân dùng giọng điệu đáng thương nói ra những lời này, những ló lắt của Tiểu Đồng từ lúc lên xe tới giờ đã tan thành mây khói rồi, anh còn tưởng cô đã xảy ra chuyện gì, hóa ra chỉ là chuyện nhỏ này, cô thế này là vì chứng sợ hãi trước hôn nhân, là bởi vì từng bị phản bội, cho nên đối với hạnh phúc sắp có được sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tiểu Đồng bật cười vồ nhẹ lưng Văn Mân, dùng giọng điệu hết sức ôn nhu để làm yên lòng cô gái nhỏ.

“Hãy yên tâm, anh Tiểu Đồng, đời này chỉ kết hôn một lần.”

Văn Mân còn chưa kịp cảm động vì câu nói này, ngay lập tức lại nghe Tiểu Đồng nói tiếp: “Kết hôn tốn kém nhiều như vậy, trước sau đều phải đầu tư tình cảm và thời gian nhiều như vậy, còn có biện pháp bồi dưỡng, biện pháp giải quyết, thiên tài đầu có rảnh rỗi như vậy.”

“Anh...” Bởi vì cái người không hiểu phong tình là gì này, Văn Mân vốn là đau thương và lo lắng nhất thời chuyển thành tức giận, cô ngắc đầu muốn dạy dỗ Tiểu Đồng đang hồ ngôn loạn ngữ* này một phen, nhưng khi bất gặp ánh mắt của anh, cô liền tự động im miệng, bởi vì tình cảm ngọt ngào ẩn dấu trong ánh mắt ấy hoàn toàn trái ngược với những lời anh đã nói ra.

*hồ ngôn loạn ngữ: nói những lời vô nghĩa hoặc nói hươu nói vượn.

Tiểu Đồng hơi cúi đầu, từng chút từng chút kéo gần khoảng cách của hai người, ấn trụ môi cô, từ nông rồi đến sâu, dây dưa triền miên.

Tiếng gõ cửa “cốc cốc” đột ngột vang lên, Văn Mân như chợt bừng tỉnh từ trong mộng, lùi về phía sau, nhìn thấy Tiểu Đồng gần ngay trước mắt, gương mặt cô phút chốc đã đỏ lên.

“Khụ, khụ, nhóc con, Tiểu Đồng, các con tắm xong liền nhanh chóng đi ra, ba mẹ có chuyện cần nói với các con.” Văn mẹ lúng túng ho khan, lên tiếng nhắc nhở người bên trong nhanh chóng ra ngoài, mới rồi đến cửa thấy cửa phòng không khóa, nghĩ là có thể tiến vào, thật không nghĩ tới, ở cửa phòng tắm lại nghe được tiếng nói rất nhỏ truyền từ bên trong, nếu có thể, bà tuyệt đối cũng muốn để cho con gái nhà mình có đủ không gian thời gian phát triển tình cảm vợ chồng, chỉ là lúc này quả thật có việc gấp, cho nên chỉ có thể làm cái bóng đèn đi quấy nhiễu chuyện tốt.

Lúc Văn Mân và Tiểu Đồng vội vàng mặc xong quần áo đi đến phòng khách, người lớn hai nhà đã nhàn nhã ngồi ở hai bên ghế sa lon, bốn con mắt chiếu thẳng vào hai người bọn họ, lộ ra vẻ cười nhạo khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

“Nhóc con, mau tới đây ngồi, ở bên này.”

Mẹ Tiểu đứng dậy, thân thiết kéo tay Văn Mân, bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình, về mặt, ánh mắt đều toát lên vẻ rất vừa lòng.

“Bác gái. . .”

“Xí, thế nào còn gọi ta là bác gái đây? Con hiện tại chính là vợ Tiểu Đồng, con nói, con nên gọi ta là gì nha.”

Gương mặt Văn Mân lại đỏ lên, quay đầu liếc mắt nhìn qua Tiểu Đồng, lúc này mới ngượng ngùng gọi một tiếng “Mẹ”.

“Ôi chào~~ ha ha, đứa bé ngoan.”

Tiểu Đồng nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Văn Mân trong tiếng cười rộ của mọi người, ánh mắt chợt lóe lên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Văn Mân, đưa tay nắm lại bàn tay đang bị mẹ mình kéo lấy.

“Có cái gì phải xấu hổ, em hiện tại chính là bà xã của anh, đây là sự thật.”

Cha mẹ Văn gia nhìn thấy bộ dáng con gái ở trước mặt con rể cứ như chim nhỏ nép vào người, tảng đá lớn đè ở trong lòng nhiều năm cuối cùng cũng rơi xuống, lúc trước Văn Mân và người kia nói chuyện yêu đương, trong lòng bọn họ có một ngàn một vạn thứ không yên tâm, nhưng dù bọn họ có khuyên nhủ thế nào, con gái vẫn cứ khẳng khái nhận định chính là người đó không chịu quay đầu lại.

Hiện tại tuy gả đi có chút vội vàng, nhưng Tiểu Đồng đứa trẻ này từ nhỏ lớn lên bọn họ cũng chứng kiến được, cũng biết rõ, đứa trẻ này tuy ở phương diện đối nhân xử thế còn điểm thiếu sót, nhưng tuyệt đối là một người đáng để phó thác cả đời, con gái có thể tìm được một bến đỗ tốt như vậy, bọn họ cũng có thể yên tâm.

107. Chương 114: Ngoài Ý Muốn

“Nhóc con, Tiểu Đồng, vốn lần này mẹ và ba con trở về là nghỉ phép một tháng, nghĩ rằng một tháng hẳn là đủ để chuẩn bị cho hôn lễ của các con thật tốt rồi, nhưng vừa rồi ba mẹ nhận được điện thoại, dự án bên kia tạm thời xảy ra vài việc ngoài ý muốn, chúng ta lập tức phải trở về bên đó, cụ thể chừng nào thì có thể quay về đây, cũng chưa nói trước được, cho nên, muốn bàn bạc với các con một chút, chuyện hôn lễ phải làm thế nào bây giờ?”

Từ đáy lòng mà nói, Văn Mân là con gái duy nhất của bà, bà tuyệt đối hy vọng có thể đích thân chuẩn bị hôn lễ cho con gái, nhưng tình huống hiện tại thay đổi, bà cũng không mong muốn khiến con gái mình phải kéo dài thời gian tổ chức hôn lễ, chờ bọn họ xử lý xong mọi việc.

Nếu là dự án bình thường, bọn họ nếu có thể từ bỏ thì sẽ bỏ, nhưng dự án này bọn họ làm đã sáu năm rồi, tiêu tốn không biết bao nhiêu chi phí và tâm huyết thì chưa nói đến, hơn nữa còn liên quan đến cơ cấu chính phủ ở nhiều quốc gia, bọn họ không phải muốn bỏ là có thể bỏ.

Vừa nghe đến chuyện này, Văn Mân đột nhiên cả kinh, cô nhớ rõ kiếp trước, cha mẹ vẫn ở lại bên cạnh cô, cho đến khi cô và Tiểu Đồng kết hôn xong mới quay lại làm việc, bây giờ tình huống này sao lại không giống trước.

Văn Mân không biết rằng, cho dù ở kiếp trước, công việc của Văn ba Văn mẹ cũng là không thể dứt ra, nhưng lúc ấy tình trạng của cô rất không tốt, tựa hồ có thể nghĩ quần bất cứ lúc nào, ở trong lòng cha mẹ, tính mạng của con gái quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời, còn hiện tại, Văn Mân chẳng những không vì chuyện chia tay mà nghĩ quần, lại ở chung với Tiểu Đồng rất tốt, cho nên ba mẹ cô cảm thấy rất an tâm.

“Nhóc con, yên tâm đi, mặc dù ba mẹ con không thể không trở lại làm việc, nhưng vẫn còn có chúng ta ở đây mà, chuyện hôn lễ cứ giao cho chúng ta giúp các con chuẩn bị, chờ chuẩn bị tốt rồi, lại báo cho ba mẹ con trở về một ngày để tham dự lễ cưới, các con thấy như vậy được không?” Mẹ Tiểu nhìn Văn Mân có chút sững sờ, cho nên nắm chặt tay cô, nhẹ giọng trấn an.

Nhưng lời của mẹ Tiểu vừa mới xong, di động của ba Tiểu lại vang lên.

Chỉ thấy ba Tiểu nhìn màn hình điện thoại thấy số gọi đến, nhíu nhíu mày, sau đó nói một tiếng xin lỗi liền đứng dậy đi đến một bên nhận điện thoại.

Mặc dù cách xa một khoảng, cũng không nghe rõ ba Tiểu đang nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông có thể biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó không tốt.

“Có chuyện gì vậy?” Mẹ Tiểu đợi ba Tiểu trở lại bên cạnh mới nhẹ giọng hỏi một câu, làm vợ chồng đã nhiều năm như vậy, ba Tiểu giơ tay nhắc chân cái gì sao bà còn không rõ, nhìn thấy vẻ mặt của ba Tiểu, trong lòng bà cũng có chút lo lắng.

“Một dự án ở bên Mỹ xảy ra vài vấn đề, có lẽ tôi phải quay về xử lý một chút.” Lúc nói lời này, vẻ mặt của ba Tiểu thoáng hiện một tia áy náy.

“Chuyện gấp như vậy, không thể chậm rãi sao?” Mẹ Tiểu khẽ nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng.

“Là dự án ở California, giá trị đầu tư của dự án rất lớn, vạn nhất xảy ra sơ suất gì, chỉ sợ không thể cứu vãn.”

Nghe ba Tiểu giải thích như vậy, mẹ Tiểu cũng không nói gì nữa, dự án này bà biết rõ, công ty đã đầu tư hơn một tỷ đô la, nếu có vấn đề xảy ra, dòng tiền mặt của công ty có thể gặp trục trặc, quả thật là tình huống không thể không xử lý gấp, hơn nữa dự án này bà cũng có tham gia, chỉ e bà cũng phải về một chuyến mới được.

Chỉ là...cha mẹ hai bên đều không ở lại được, chẳng lẽ để Văn Mân và Tiểu Đồng tự mình chuẩn bị hôn lễ sao? Điều này quả thật không thể nói nổi rồi.

108. Chương 115: Hôn Lễ Bị Hủy Bỏ

“Ba mẹ, mọi người có việc cứ đi, con và Tiểu Đồng có thể tự mình lo liệu được rồi, thật ra, con vẫn không nói với mọi người, chúng con cảm thấy hôn lễ cũng không nhất thiết phải làm, rất phiền toái. Dù sao, chúng con hiện tại cũng đã đăng ký kết hôn rồi, trên pháp luật đã là vợ chồng hợp pháp, hôn lễ cũng chỉ là cái hình thức mà thôi, có cũng được mà không có cũng không sao, còn không bằng một chuyến du lịch kết hôn vui vẻ đây!”

Trước ngày hôm nay, Văn Mân đối với hôn lễ của cô và Tiểu Đồng vẫn tràn đầy mong đợi, nhưng hôm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, khiến trong lòng cô trở nên bất an, giống như là trời cao đang muốn cảnh báo cô không nên gả cho Tiểu Đồng vậy.

Cô sợ lỡ như ở hôn lễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó, cô cũng không biết phải xử lý thế nào, hiện tại, cha mẹ hai bên đều không có, không bằng nhân cơ hội này đem hôn lễ hủy bỏ, nói thật, với cảm xúc hiện tại của cô cũng không thích hợp cử hành hôn lễ.

Nghe Văn Mân nói như vậy, Tiểu Đồng vẫn đứng ở bên cạnh, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, sau đó dường như nghĩ ra gì đó mới nhìn cô một cái.

“Nhóc, con thật sự nghĩ như vậy?” Văn mẹ nhìn vẻ mặt của Văn Mân, không chắc chắn hỏi lại một câu.

Trong ấn tượng của bà, con gái thực sự rất coi trọng hôn lễ, trước đây vẫn thường ở bên tai bà, nói cô sau này nếu tìm được người trong mộng rồi, phải tổ chức một hôn lễ thật đặc biệt, cô tuổi còn nhỏ, vậy mà ngay cả cô dâu muốn dùng loại hoa gì, nghi thức như thế nào cũng đều suy nghĩ kỹ, lúc này sao đột nhiên lại nói những lời không đồng nhất với lý tưởng như vậy.

“Vâng, con thật sự nghĩ như vậy, ba mẹ, con và Tiểu Đồng trải qua cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất không phải sao? Hơn nữa, hôn lễ chính là để nhận được sự chúc phúc của mọi người, hiện tại những người quan trọng trong cuộc đời của con và Tiểu Đồng đều có mặt ở đây rồi, chúng con cũng đã sớm nhận được lời chúc phúc của mọi người, vậy có cái gì nhất thiết phải tổ chức hôn lễ nữa đâu? Mọi người nói có phải không?”

Lúc nói những lời này, Văn Mân cũng mỉm cười, vẻ mặt hết sức tự nhiên, một tia bất thường đều không có, giống như trong lòng cô thật sự cho là như vậy.

Người lớn hai nhà Văn Tiểu quan sát ánh mắt của cô một lúc lâu, cuối cùng đều mỉm cười, tuy rằng bọn họ cũng không thật sự đồng ý với quan điểm này của Văn Mân, nhưng cũng không thể nói là cô không đúng, dù sao kết hôn là chuyện của hai người, bọn trẻ cảm thấy thoải mái mới là quan trọng nhất, hơn nữa, bọn họ đúng là người của hai thế hệ, suy nghĩ khác nhau cũng là chuyện bình thường, họ vẫn là nên hoàn toàn tôn trọng tâm ý của hai người.

“Tiểu Đồng, con cũng nghĩ như vậy sao?” Cuối cùng, Văn mẹ vẫn không yên tâm nên hỏi lại Tiểu Đồng một chút, chỉ sợ có mình Văn Mân cố chấp với cái ý nghĩ này.

“Dạ, suy nghĩ của con và nhóc giống nhau, cô ấy thích thì con cũng thích.”

Văn Mân sau khi nói ra những lời trước đó, vẫn luôn lo lắng đến phản ứng của người bên cạnh, chỉ sợ anh mất hứng rồi tự ý làm, rõ ràng là chưa thương lượng trước với anh, lại nói với ba mẹ, rằng đây là kết quả sau khi bọn họ bàn bạc xong.

Hiện tại nghe anh nói như vậy, cô cảm thấy rất cảm động với sự săn sóc của anh, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy có chút mất mát, như vậy, hôn lễ của bọn họ thật sự bị hủy bỏ rồi sao?

109. Chương 116: Không Bằng Ở Nhà Làm Vận Động

Cha mẹ hai bên đều có công việc cần xử lý khẩn cấp, chuyện hôn lễ mọi người cũng đạt tới thỏa thuận chung, cho nên cha mẹ hai nhà Văn Tiểu cũng không làm chậm trễ thời gian, vội vàng sửa sang lại hành lý rồi tới sân bay.

Đứng ở cửa làm thủ tục của sân bay, chờ đến khi không nhìn thấy bóng dáng của bốn vị ba mẹ rồi, Văn Mân mới vô lực dựa sát vào trong lòng Tiểu Đồng.

“Về nhà thôi!” Tiểu Đồng ôm chặt eo nhỏ của người phụ nữ trong lòng, trong mắt có chút hiểu rõ cũng có sự nghi hoặc.

Anh hiểu đối với việc không thể cử hành hôn lễ, Văn Mân ít nhiều có chút thất vọng, mà điều anh nghi hoặc cũng là điểm ấy, rõ ràng muốn có được một hôn lễ lãng mạn, vì cái gì lại giống như là chịu đựng sợ hãi cùng lo lắng, chủ động đề nghị không tổ chức hôn lễ?

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng anh lựa chọn im lặng không hỏi gì, anh hy vọng có một ngày cô có thể chủ động nói cho anh biết điều mà cô sợ hãi và lo lắng ấy.

Xe rời khỏi sân bay khoảng nửa giờ, Văn Mân mới điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài lướt qua cửa kính xe, còn có ánh mặt trời sáng lạn khiến cho lòng người trở nên thoải mái, trên mặt rốt cuộc cũng nở nụ cười.

Cô hơi nói lỏng dây an toàn, vươn vai một cái để thắt lưng được thoải mái, cảm giác khó chịu trong lồng ngực cũng theo động tác này mà thoát ra.

”Tiểu Đồng, anh chắc hẳn vẫn còn vài ngày nghỉ phép phải không? Tiếp theo chúng ta sẽ làm cái gì đây? Có muốn đến nơi nào đó nghỉ ngơi vài ngày không?”

Thấy tâm tình của Văn Mân đã tốt hẳn lên, trong lòng Tiểu Đồng cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt nhẹ nhàng, vui vẻ của Văn Mân, khóe miệng anh cũng lập tức cong lên.

“Cũng không có nơi nào muốn đến cả, không bằng cứ ở nhà làm vận động.”

“Làm vận động? Trong nhà lại không có dụng cụ nào để vận động, muốn vận động thế nào đây?”

Tuy dáng người của Tiểu Đồng rất tốt, bình thường chắc hẳn không thiếu vận động, nhưng Văn Mân thật không nghĩ ra, ở nhà có thể làm cái vận động gì, cô ngẩng đầu nhìn anh vẻ khó hiểu, nhìn thấy khóe miệng anh giương lên ý cười đen tối, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Chờ hiểu được câu nói của anh là có ý tứ gì, hai má Văn Mân nhất thời trở nên nóng rực.

“Này, Tiểu Đồng, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, trong đầu anh toàn chứa cái suy nghĩ gì đâu?” Văn Mân then quá hóa giận, đưa tay hung hăng nhéo một cái trên eo anh, nhưng người nọ bị nhéo lại chỉ hơi né người một chút, nét cười trên mặt càng tăng lên, giống như một chút cũng không cảm giác bị đau.

“Ý nghĩ này không đúng đắn sao? Anh lại không cảm thấy như vậy, đây là tiền đề quan trọng để duy trì nòi giống của nhân loại, chúng ta nhất định phải nghiêm túc thực hiện, em nói xem có đúng không?”

Tiểu Đồng càng nói càng nghiêm túc, gương mặt Văn Mân lại càng hồng.

“Cái gì duy trì nòi giống của nhân loại, anh còn có thể đại diện cho toàn bộ nhân loại sao?”

”Anh có chỉ số thông minh cao, em có ngoại hình hoàn hảo, gien di truyền cực kỳ tốt như vậy, em không biết là cần phải được duy trì sao? Quá trình tiến hóa của nhân loại là quá trình chọn lọc không ngừng, gien của chúng ta nhất định có thể duy trì vô hạn trong tương lai, chẳng lẽ như vậy còn không được tính là đại biểu điển hình cho nhân loại.

Thừa dịp đèn đỏ, Tiểu Đồng bất ngờ cúi đầu hôn nhẹ một cái lên mặt người phụ nữ bé nhỏ lúc này đang cúi mặt then thùng, sau đó ghé sát bên tai Văn Mân nhẹ giọng bổ sung một câu: “Hơn nữa, làm tình đây là một loại vận động làm cho thể xác và tinh thần đều vui vẻ, em không cảm thấy như vậy sao?”

Vốn cũng đã bị nói đến không ngẩng đầu lên được, Văn Mân lúc này chỉ cảm thấy “Ồng” một tiếng, trong đầu như nổ ra một đóa hoa tên gọi then thùng.

110. Chương 117: Cuộc Gọi Từ Nước Mỹ

Tiểu Đồng đang tưởng tượng về vấn đề vận động hết sức tuyệt vời này cuối cùng cũng không phải chờ đợi lâu nữa, nhưng anh và Văn Mân còn chưa về tới nhà, liền nhận được một cuộc điện thoại từ nước Mỹ gọi tới.

Đó là cuộc gọi từ sếp cũ của Tiểu Đồng, FAI* của Mỹ, trong điện thoại nói cái gì, Văn Mân cũng không nghe rõ, nhưng thấy chân mày Tiểu Đồng gắt gao nhíu lại, co biết nhất định không phải là chuyện tốt gì.

*FAI (Fédération Aéronautique Internationale): Hiệp hội hàng không quốc tế chính thức được thành lập ngày 14/10/1905, là một tổ chức phi chính phủ quốc tế ra đời với mục đích vì sự phát triển của ngành hàng không quốc tế và các môn thể thao bay, ai muốn biết thêm có thể tham khảo .fai.org nhé

Chờ sau khi Tiểu Đồng không tình nguyện nói một câu đã biết rồi cúp máy, Văn Mân mới mở miệng hỏi xem có chuyện gì.

Tiểu Đồng đánh tay lái, quay xe lại đi về hướng sân bay.

“Bên Mỹ xảy ra án mạng đặc biệt, cần anh hỗ trợ một chút.”

Nghe vậy, trong lòng Văn Mân nảy lên một nhịp, cô rất rõ cá tính của Tiểu Đồng, nếu vụ án này không khó giải quyết, hoặc là không quá nghiêm trọng, căn bản là không có khả năng trong kỳ nghỉ phép anh sẽ đáp ứng đối phương, hơn nữa, nhìn bộ dáng của anh hiện tại, rõ ràng là muốn lập tức sang đó rồi.

“Anh muốn đi ngay bây giờ sao? Hộ chiếu, quần áo và những thứ khác của anh còn để ở nhà, anh quay lại như vậy cũng không lên máy bay được.”

“Không cần lo lắng, bên Mỹ đã cho người chờ sẵn ở sân bay lo liệu rồi, anh trở về sẽ trực tiếp đi theo đường tư nhân, không cần thủ tục gì hết.”

Văn Mân chưa hề nghĩ tới, sự tình lại có thể khẩn cấp đến mức ấy, Mỹ và Trung Quốc dù sao cũng là hai quốc gia, muốn mở được đường bay riêng thế này, nhất định dính dáng đến quyền lợi của không ít nhân vật.

“Tình huống bên kia rất nghiêm trọng sao? Sẽ có huy hiễm sao?” Ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, chuyện đầu tiên Văn Mân nghĩ đến chính là hai vấn đề này.

Cô vẫn nghĩ rằng công việc của Tiểu Đồng chính là ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu xương cốt người, hiện tại có hỗ trợ cảnh sát điều tra các vụ án giết người cũng chỉ là quan hệ giao tiếp với cảnh sát, thậm chí không cần đối mặt với hung thủ tàn ác, an toàn bản thân hẳn là không cần lo lắng.

Nhưng hôm nay xem ra, cô đột nhiên phát hiện hiểu biết ban đầu của mình về Tiểu Đồng còn quá ít.

“Sẽ không, cứ yên tâm, anh rất nhanh sẽ trở về, lần này bởi vì có liên quan đến nhiều tổ chức, anh mang em theo sẽ không tiện, em yên tâm ở nhà chờ anh, đảm bảo anh sẽ liên lạc với em mỗi ngày, để em không phải lo lắng cho anh.”

Tiểu Đồng đạp mạnh chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới sân bay, tuy rằng vẻ mặt rất nghiêm trọng, nhưng cũng không quên đưa tay vỗ nhẹ bàn tay Văn Mân, bảo cô hãy yên tâm, không cần phải sợ.

Cho đến khi tới sân bay, Văn Mân cũng không nói thêm gì nữa, cô không muốn hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở bên đó, cũng không muốn hỏi lần này liên quan đến những tổ chức nào.

Cô sợ biết càng nhiều, cô lại càng khó có thể khắc chế những lo lắng trong lòng, nếu như vậy, chỉ bằng cái gì cũng không biết, hơn nữa, nếu Tiểu Đồng lựa chọn không nói, nghĩa là anh nghĩ rằng cô không biết sẽ tốt hơn.

Lúc hai người tới cửa làm thủ tục xuất nhập cảnh, đã có sẵn mấy người ngoại quốc mặc âu phục đen chờ sẵn ở đó, bọn họ vừa nhìn thấy Tiểu Đồng liền tiến lên lịch sự chào hỏi, chỉ hơi hơi liếc mắt nhìn Văn Mân, ngay sau đó liền lấy tốc độ nhanh nhất trình bày lại tình huống cho Tiểu Đồng.

Trình độ Anh Văn của Văn Mân quả thật rất tốt, nhưng cô căn bản không nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì, xem ra bọn họ không phải nói bằng tiếng Anh.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tâm tình bất an của Văn Mân càng nghiêm trọng, Tiểu Đồng không phải nói phải quay về Mỹ xử lý công việc sao? Hơn nữa còn nói là tổ chức FAI của Mỹ, vậy tại sao bọn họ lại không trao đổi bằng Anh ngữ, chẳng lẽ bởi vì sự vụ này cần tuyệt đối giữ bí mật với tất cả những người không liên quan.

111. Chương 118: Tạm Thời Chia Xa

Tìm hiểu sơ qua tình hình sự việc xong, lúc này Tiểu Đồng mới nghiêng người nhìn Văn Mân này giờ vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh anh.

“Anh đi rồi, em ở nhà một mình phải chú ý an toàn biết chưa, nếu có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh, hoặc là tìm cục trưởng Đổ, anh sẽ giao phó bọn họ bảo vệ em.”

Nụ cười trên mặt Tiểu Đồng tuy dịu dàng, nhưng Văn Mân lại cảm thấy anh đang cất giấu một nỗi bất an.

Biết rõ anh không thể không đi, cho nên cô chỉ dang hai tay ôm lấy thắt lưng, vùi đầu vào trong ngực anh, không để anh nhìn ra sự lo lắng bất an của mình.

Sau khi hít một hơi thật sâu hương vị bạc hà chỉ duy nhất có ở trên người anh, Văn Mân mới buông lỏng tay, nhìn về Tiểu Đồng cười đến rạn rỡ.

“Anh cứ yên tâm mà đi, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, anh cũng vậy, nhớ ăn cơm, ngủ nghỉ đúng giờ, không nên để mình bận rộn đến mức cái gì cũng không để ý, lúc về, nếu để em phát hiện anh gầy đi, em sẽ không để yên đâu đấy!”

Nhìn thấy nụ cười gương gao của cô gái nhỏ trước mặt, Tiểu Đồng không nói gì, chỉ im lặng chăm chú nhìn cô, bàn tay đặt ở thắt lưng cô bắt giác siết chặt hơn.

Hai người đối diện đứng nhìn nhau một lúc lâu, sau đó mới đồng thời nở nụ cười.

Nhìn thấy Tiểu Đồng được mấy người...mấy người mặc âu phục đen dẫn vào cửa xuất nhập cảnh, Văn Mân buông lỏng mình thở dài một cách nặng nề.

Lái xe về đến nhà, trong nháy mắt mở cửa ra, Văn Mân chỉ cảm thấy chờ đón mình là một loại cảm xúc tĩnh mịch.

Sáng sớm hôm nay, bọn họ hai nhà lớn nhỏ đầy đủ vẫn còn ngồi cả trong phòng khách, vậy mà mới qua mấy giờ, chỉ còn lại mình cô nữa rồi.

Khoảng cách chênh lệch quá lớn này, cô đột nhiên thích ứng không kịp, chậm rãi bước từng bước tới gần ghế sofa ngồi xuống, nhìn thấy mấy chén trà chưa kịp thu dọn trên bàn, cô liền cảm thấy ngây ngời.

“Đình linh linh ”

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, khiến cho Văn Mân vốn đang ngây ngời cũng cả kinh, cơ thể không khỏi run lên một cái.

Đợi đến khi phản ứng được đây là âm thanh gì, cô mới vội vã rướn người sang nhắc lấy ống nghe điện thoại.

“Xin chào? Đây là nhà họ Văn, xin hỏi tìm ai?”

“Văn tiểu thư? À không, là Tiểu phu nhân phải không?”

Giọng nữ thanh thúy vang lên, giọng nói tự nhiên mang theo sự trong sáng, khiến cho người nghe có thể khẳng định chủ nhân của giọng nói này là một người có tính cách lạc quan, sáng sủa, nhưng là, giọng nói này hết sức xa lạ với Văn Mân.

“Đúng là tôi, cô là?”

“Em là Khương Bạch San, sáng nay chúng ta đã gặp nhau ở cục dân chính, chị còn nhớ chứ?”

“Nghe lời giải thích của Khương Bạch San, Văn Mân lúc này mới nhận ra giọng nói này có chút quen tai, không phải là sáng nay mới nghe qua sao? Nhưng mà, Khương Bạch San làm sao lại biết được số điện thoại bàn nhà cô?”

“Khương tiểu thư, thật ngại quá, tôi nhất thời không nhận ra giọng nói của cô, tôi mạo muội hỏi một câu, cô làm sao lại biết số điện thoại bàn nhà chúng tôi vậy?” Cô không nghĩ là Tiểu Đồng nói cho Khương Bạch San biết, theo như phản ứng của Tiểu Đồng khi gặp cô ấy sáng nay, có thể thấy quan hệ giữa anh và cô ấy không thân mật đến mức có thể cho số điện thoại nhà.

“Tiểu phu nhân, số điện thoại nhà chị, là em bảo Thiên Húc tra giúp, có thể chị còn chưa biết, Thiên Húc cũng là cảnh sát, anh ấy là trợ thủ của đội trưởng Phạm, anh ấy muốn tìm giáo sư Tiểu giúp một chuyện, nhưng lại ngại mở lời, cho nên em mới giúp anh ấy gọi cuộc điện thoại này.”

Nghe đến đây, Văn Mân đúng là có chút kinh ngạc, bên cục cảnh sát, cô tiếp xúc qua không nhiều người lắm, lúc trước đội trưởng Phạm đến nhà, mang theo mấy người bên cục cũng không có Phó Thiên Húc, cho nên cô căn bản không biết, thì ra chồng của Khương Bạch San cũng là một cảnh sát.

112. Chương 119: Khương Bạch San Oán Trách

Biết được nghề nghiệp của chồng Khương Bạch San, trong đầu Văn Mân chợt hiện lên một cái ý niệm, nhưng ý niệm ấy chỉ chợt lóe qua rồi rất nhanh biến mất, cô căn bản không kịp lưu lại chút việc nhỏ ấy.

“Tiểu phu nhân, giáo sư Tiểu có ở đây không ạ?”

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, Văn Mân mới từ trong ảo não hồi phục tinh thần.

“Thật ngại quá, Tiểu Đồng vừa mới ra sân bay, anh ấy ra nước ngoài có chút việc cần xử lý, sợ là nhất thời không về được.”

Văn Mân thừa hiểu, việc Tiểu Đồng đi Mỹ lần này càng ít người biết càng tốt, quả thật là cho dù cô muốn nói, cũng không biết phải nói thế nào, cô cần bản cũng không biết Tiểu Đồng đi Mỹ là để xử lý chuyện gì.

”Là như vậy sao

nếu giáo sư Tiểu trở về, chị có thể gọi cho em một cú điện thoại được không?” Trong giọng nói không giấu được sự thất vọng.

Khương Bạch San vội vã muốn tìm Tiểu Đồng như vậy, làm cho Văn Mân cảm thấy tò mò, nếu tình huống thật sự khẩn cấp như vậy, sáng nay lúc chạm mặt ở ngoài cục dân chính, sao cô ấy lại không nói gì? Nhưng nếu như không vội, thì cô ấy cũng không cần thiết vội vã gọi điện tìm Tiểu Đồng như vậy.

“Khương tiểu thư, tình huống thật sự khẩn cấp sao?”

“Không, cũng không phải.” Bạch San ở bên kia điện thoại do dự một chút, cuối cùng tựa hồ là hạ quyết tâm, lại lần nữa mở miệng: “Tiểu phu nhân, em nói thật với chị vậy, chuyện em tìm giáo sư Tiểu, là em giấu diếm Thiên Húc, anh ấy là người suy nghĩ khá bảo thủ, xuất thân là quân nhân xuất ngũ, đôi khi khó tránh khỏi có chút cứng nhắc, cứ nghĩ rằng chuyện phá án này vẫn là để cảnh sát tự mình xử lý mới được.”

“Còn nữa, còn nữa, anh ấy cũng không quá tin tưởng giáo sư Tiểu chỉ dựa vào xác chết đã bị thối rửa chỉ còn lại xương cốt lại có thể tả ra được cái gì, cho nên vẫn không tán thành việc em tìm giáo sư Tiểu hỗ trợ, nhưng là vụ án này trên tay anh ấy, cũng đã kéo dài rất lâu rồi, nếu thật sự không tìm được điểm đột phá, sợ là tuần trăng mật của bọn em cũng không có cách nào đi được.”

Khương Bạch San giải thích như vậy, Văn Mân cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, tuy rằng cô cũng không biết rõ rốt cuộc là vụ án như thế nào, nhưng nếu phải nhờ Tiểu Đồng hỗ trợ, vậy tình trạng của xác chết chắc chắn là không tốt, thậm chí có thể tồi tệ đến mức bên pháp ý cũng bất lực.

Nhưng là, với tính cách của Tiểu Đồng, anh sẽ nguyện ý hỗ trợ sao? Nhưng mà, cũng khó nói, tính cách Tiểu Đồng có phần quá tự phụ, nếu biết Thiên Húc không hề tín nhiệm năng lực của anh, chỉ e là sẽ giận dữ đến mức chạy đi hỗ trợ ngay rồi.

“Không có cách nào đi hưởng tuần trăng mật? Chắc không đến mức đó đâu, công việc quan trọng, nhưng chuyện hôn nhân đại sự còn quan trọng hơn không phải sao?” Nghe thấy Khương Bạch San dùng giọng điệu hết sức ủy khuất nói chuyện không có cách nào đi hưởng tuần trăng mật, Văn Mân chợt cảm thấy có chút buồn cười.

“Thật đấy, em không gạt chị đâu, Thiên Húc người này từ nhỏ đến lớn chính là như vậy, làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc, hơn nữa anh ấy vốn cũng rất thích công việc này, cho nên bình thường cũng rất bận rộn, có khi đến hai ba ngày cũng không nghĩ đến còn có một người như em. Vụ án lần này, anh ấy đã điều tra gần một tháng rồi, nhưng vẫn chưa có chút đầu mối nào, nếu không phải em cứ răn ép anh ấy đi đến cục dân chính thì lúc này việc kết hôn của chúng em còn chưa có xong đâu.

Tựa hồ ý thức được mình nói hơi nhiều, Khương Bạch San xấu hổ cười cười: “Thật ngại quá, Tiểu phu nhân, vừa nhắc tới chuyện này, em liền nói hơi nhiều, chủ yếu là do nín nhịn quá lâu rồi.”

Văn Mân chưa bao giờ biết tính cách của Khương Bạch San lại cởi mở như vậy, chỉ vì nhớ chuyện của kiếp trước, trong lòng đối với cô ấy cũng có sự đề phòng và ngăn cách, nhưng chỉ với mấy lời này, cô lại tìm lòng không được sinh ra hảo cảm đối với cô gái này.

113. Chương 120: Khó Hiểu

114. Chương 121: Tán Gẫu Chuyện Nhà

Sau khi tán gẫu vài câu nữa, Văn Mân kết thúc cuộc điện thoại với Khương Bạch San, cũng đáp ứng cô ấy khi nào Tiểu Đồng về sẽ lập tức gọi điện báo cho cô ấy.

Không lấy được đáp án cho những nghi vấn trong lòng, tâm trạng Văn Mân ít nhiều vẫn không thoải mái được, đặc biệt là những chuyện liên quan đến giai đoạn hôn nhân của cô và Tiểu Đồng lúc trước.

Mặc dù cô tự an ủi mình, chỉ cần kiếp này cô biết quý trọng đoạn hôn nhân này, kiên định với phần tình yêu mà mình dành cho Tiểu Đồng, bọn họ sẽ không đi vào vết xe đổ lúc trước, nếu đã không ly hôn, dù ở kiếp trước, Khương Bạch San cùng Tiểu Đồng là quan hệ gì đi nữa, thì ở kiếp này, đối với cô và Tiểu Đồng, cô ấy cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Nhưng dù cố gắng tạo ình một tâm lí vững vàng như thế nào, trong lòng cô vẫn luôn có cảm giác tội lỗi, cô sợ mình đánh cắp hạnh phúc đáng lẽ ra phải thuộc về người khác, cô lo lắng hạnh phúc trộm được ấy sẽ không bền lâu.

Cô cũng không rõ, trong lòng cô mơ hồ hy vọng điều gì, nhưng cô lại có cảm giác, có lẽ, năm đó Tiểu Đồng cười Khương Bạch San nhanh như vậy nhất định còn có ẩn tình khác mà cô không biết.

Đưa tay vỗ vỗ hai gò má, để ình tỉnh táo lại, Văn Mân lúc này mới đứng dậy thu dọn mấy cái chén còn ở trên bàn trà.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ một cách sạch sẽ, cô bước vào phòng tắm rửa lại khuôn mặt lúc này đã rất mệt mỏi sau một ngày chạy đôn chạy đáo, sau đó ngay cả cơm tối cũng không ăn mà trực tiếp nhảy lên giường.

Muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, nhưng hương bạc hà thơm ngát cứ quanh quẩn nơi chóp mũi, khiến cô mãi vẫn không thể nào ngủ được.

Không biết, Tiểu Đồng bây giờ đang ở đâu rồi.

Vì không ngủ được, Văn Mân tựa người ngồi dậy, vươn tay lấy chiếc di động ở đầu giường, mân mê số điện thoại quen thuộc nhưng chần chờ mãi vẫn không nhấn nút gọi đi.

Tính toán thời gian, có lẽ bây giờ anh vẫn ở trên máy bay đi, vậy cho tới giờ điện thoại chắc hẳn vẫn ở trong tình trạng tắt máy.

Đang lúc Văn Mân do dự không biết có nên gọi thử hay không thì di động trên tay lại reo lên trước một bước.

Cô cúi đầu nhìn số gọi đến, là một dãy số xa lạ, đợi đến lúc di động reo đến tiếng thứ ba, cô mới bắt điện thoại.

“Xin chào!” Bởi vì không xác định người gọi là ai nên trong giọng nói hàm chứa sự nghi hoặc.

“Là anh, đã ăn tối chưa?” giọng nói trầm thấp hàm chứa ý cười truyền đến, Văn Mân chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Nghe được giọng nói của Tiểu Đồng, Văn Mân lúc này mới phát hiện, bọn họ chỉ mới xa nhau mấy tiếng đồng hồ, nhưng cô lại nhớ anh đến như vậy.

“Vẫn chưa, em thật không có khẩu vị, còn anh? Anh đã xuống sân bay rồi?”

“Vẫn còn trên máy bay, anh dùng điện thoại của ngành hàng không gọi cho em, sao lại không có khẩu vị rồi?” Hơi dừng lại một lát, giọng nói còn hàm chứa sự lo lắng trước đó bây giờ lại tăng thêm một tia đắc ý, “Có phải vì nhớ anh nên mới không có khẩu vị rồi?”

“Anh mau chết đi, đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa có được không? Em chỉ là hôm nay chạy cả một ngày ở bên ngoài, cảm thấy hơi mệt nên muốn đi ngủ một lát thôi.”

“Có mệt đi nữa cũng phải kiếm cái gì lót dạ trước rồi hãy ngủ tiếp, cứ để bụng đói mà đi ngủ sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ, nếu vậy ngày mai thức dậy em sẽ cảm thấy rất mệt đấy.”

Nghe Tiểu Đồng cứ cần nhằn rồi dằn dò đủ thứ, Văn Mân cảm thấy những lo lắng và bất an đang tràn ngập trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Tuy rằng bọn họ chỉ là tán gẫu vài chuyện nhà rất đời bình thường đi nữa, nhưng những điều tưởng như bình thường này lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

115. Chương 122: Về Nhà

Không có Tiểu Đồng bên cạnh một tuần, Văn Mân cảm thấy làm việc gì cũng không hứng thú, rõ ràng lúc đầu là cô muốn mình nhất định phải có sự nghiệp riêng, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn đi theo Tiểu Đồng làm vài vụ án, cô lại đem cái ý định đó quẳng ra sau đầu, đã quen với việc luôn có người bên cạnh, bỗng nhiên người ấy lại đi mất, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy trống trải.

Kiếp trước, sau khi khôi phục lại cuộc sống độc thân, bởi vì sợ bị thương tổn, không muốn lại lãng phí thời gian cùng tinh lực để bắt đầu một cuộc tình mới, cho nên cô dốc hết toàn lực tập trung cho việc phát triển sự nghiệp. Đến lúc cô chết đi, tập đoàn thực phẩm dưới tay cô được coi như là kinh doanh khởi sắc.

Trước khi chết, có lẽ là xuất phát từ sự áy náy, cũng có thể là xuất phát từ một tình cảm nào đó mà ngay chính cô cũng không rõ, dù chưa được sự đồng ý của Tiểu Đồng, cô đã đem tài sản đứng tên mình toàn bộ đều để lại cho anh, nghĩ đến đây, Văn Mân lại cảm thấy tò mò không biết lúc Tiểu Đồng nhận được điện thoại từ luật sư của cô sẽ có phản ứng gì.

Là thân nhiên tiếp nhận ý xin lỗi của cô hay sẽ vì cô tự tiện quấy rầy cuộc sống của anh mà nổi giận?

Ý thức được mình cư nhiên ở nơi này rồi rắc những vấn đề không có nghĩa lý gì, Văn Mân đột nhiên nở nụ cười tự giễu.

Chẳng phải đã tự nói với mình quên đi chuyện kiếp trước, sẽ trân trọng cuộc sống và con người hiện tại, lại lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới sao? Thế nào chỉ mới một Khương Bạch San xuất hiện, lại khiến lòng cô hỗn loạn đến mức này.

Văn Mân lần nữa cúi đầu tập trung vào màn hình máy tính, tay đặt lên con chuột, đem những ảnh chụp lưu trên máy, dùng photoshop phóng to chỉnh sửa lại một lần.

Sáng nay cô rảnh rỗi không có việc gì làm nên sắp xếp lại danh mục các món ăn mà tập đoàn của cô đã nghiên cứu và phát triển ở kiếp trước, cũng tự mình làm mấy món ăn gia đình, chụp hình lại, chuẩn bị để đưa lên trang chủ website cá nhân của mình.

Đời này, cô không định giống trống khua chiêng gây dựng tập đoàn ẩm thực giống như kiếp trước, cô tự hiểu rằng, gia đình và sự nghiệp dù thế nào cũng thể làm tốt cả hai cùng lúc được. Năng lực của cô có hạn, chỉ có thể chú trọng một bên, mà lựa chọn của cô rất rõ ràng, đời này, bất cứ chuyện gì đều không quan trọng bằng tình cảm gia đình.

Nếu đã không định làm lớn, có thời gian nhàn rỗi cô đánh lể chút việc nho nhỏ là tốt rồi, chờ trang web ẩm thực gia đình của cô có chỗ đứng rồi, thu hút vài quảng cáo đưa lên website hoặc là xuất bản sách dạy nấu ăn chẳng hạn, kiếm thêm ít tiền là được rồi.

Cố gắng điều chỉnh lại tâm tình, đem toàn bộ tinh thần tập trung vào Photoshop, Văn Mân hoàn toàn không nghe thấy âm thanh nho nhỏ phát ra từ cánh cửa.

Suốt một tuần lễ chịu đựng mệt mỏi, Tiểu Đồng rảo bước tiến vào cửa chính, đập vào mắt là bóng dáng Văn Mân đang quay lưng về phía mình, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, cúi đầu chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Nhìn bóng lưng mỏng manh của cô, bởi vì tóc dài bị cột lên một cách tùy ý mà để lộ cần cổ trắng nõn, anh chỉ cảm thấy tất cả những mệt mỏi trong người đều tan biến hết.

Trước kia anh chưa từng để ý xem về đến nhà có người đợi sẵn hay không, anh bận việc nghiên cứu, bận điều tra án, một ngày làm việc liên tục hai mươi bốn giờ vẫn thấy thời gian không đủ, nhà đối với anh mà nói thì có cũng như không.

Nhưng từ lúc Văn Mân có mặt trong cuộc sống của anh, anh từ từ nhận ra nhà quả thực rất tốt đẹp.

Ăn đã có cô vì anh mà chuẩn bị đồ ăn, mặc đã có cô vì anh mà giặt quần áo, công việc bận rộn còn có thể nghe được lời cô nhắc nhở anh chú ý thân thể, tất cả những điều đó từng chút từng chút khiến anh biết được có nhà là thế nào.

Nếu nói lúc đầu muốn đến gần cô, đa phần là vì lời hứa hẹn trước kia, nhưng hiện tại muốn ở gần cô, đơn giản chỉ có một chữ yêu.

116. Chương 123: Khương Bạch San Là Ai?

Trên vai đột nhiên bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy từ phía sau khiến Văn Mân cả kinh, nhưng ngay lập tức cô lại ngửi thấy hương vị bạc hà hết sức quen thuộc.

Động tác trên tay dừng lại, giro tay lên chậm rãi đặt lên đôi bàn tay to lớn khớp xương rõ ràng kia, thân thể cũng nghiêng dần lấy một góc độ thoải mái nhất ngã về phía sau, tuy rằng còn cách một lưng ghế so pha không thể trực tiếp dựa vào trong ngực anh, nhưng giữa cần cổ cũng đã có được sự tiếp xúc thân mật lẫn nhau.

“Anh đã trở lại! Sao lại không gọi điện thoại để em ra sân bay đón anh?”

“Anh tự mình lái xe trở về là được rồi, sao phải để em lái xe đến đón, đến lúc đó lại chỉ sợ em càng mệt hơn thôi.”

Nghe giọng nói trầm thấp truyền vào bên tai, Văn Mân nhe răng cười một cái, mới xa nhau có một tuần, không ngờ người đàn ông không hiểu phong tình này thế nhưng cũng học được cách nói lời ngon tiếng ngọt.

Tiểu Đồng nắm lấy bàn tay Văn Mân, vòng quai số pha ngồi xuống cạnh cô, đầu tiên là cúi đầu ấn xuống môi cô một nụ hôn, sau đó mới ngoảnh đầu nhìn lại xem mới rồi cô đang bận bịu ở mấy tình làm cái gì.

“Làm gì mà tập trung quá mức như vậy? Ngay cả tiếng anh mở cửa đi vào cũng không nghe thấy.”

Nghe Tiểu Đồng hỏi như vậy, Văn Mân chợt nhớ tới mấy món ăn còn đặt ở trên bàn cơm.

“Không có gì, tùy tiện chụp mấy bức ảnh, chuẩn bị đưa lên trang web, thử xem có cơ hội buôn bán gì không, đúng rồi, anh đã ăn cơm chưa?”

Bên kia vừa mới hoàn thành báo cáo công việc, Tiểu Đồng liền ngựa không dừng vó bay trở về, lúc ở trên máy bay, bởi vì bận rộn công việc trước đó, chỉ có thể ngủ bù nên quả thật cái gì cũng chưa ăn.

Văn Mân nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiểu Đồng đã biết anh chần chừ còn chưa ăn, cô không nói hai lời, kéo người đàn ông bên cạnh đứng lên đi vào phòng ăn, nghĩ thức ăn này mới làm chưa lâu, đặt vào lò vi ba một lát là có thể ăn rồi.

Tiểu Đồng nhìn thấy trên bàn bày bốn món mặn một món canh, đưa tay sờ thử lên bát đĩa thấy vẫn còn ấm, nhất thời có chút kinh ngạc.

“Không phải là em đoán hôm nay anh sẽ trở về cho nên sớm chuẩn bị đồ ăn chứ?”

Văn Mân nghe vậy “phốc” một tiếng bật cười, liếc liếc Tiểu Đồng một cái mới giải thích: “Đó là em tự làm mấy món ăn, chụp lại chuẩn bị đưa lên mạng, anh chẳng qua là gặp được đúng dịp thôi.”

Biết mình có chút tự mình đa tình rồi, trên mặt Tiểu Đồng hơi nóng lên, nhưng lập tức đưa tay nhéo một cái lên mũi Văn Mân.

“Hóa ra là đem anh thành phế vật lợi dụng rồi (từ này đã giải thích trước đây rồi nha), em dám chắc anh sẽ ăn thức ăn thừa em đã dùng rồi sao? Anh sẽ không ăn, em mau chuẩn bị cho anh một bàn ăn khác.”

“Được rồi, mau ăn đi, đã đói bụng lâu như vậy, còn chưa đủ hành hạ cái dạ dày của anh sao? Buổi tối em sẽ vì anh mà long trọng làm một bữa tiệc đón gió tấy trần, như vậy được rồi chứ.”

Chiếm được lời hứa hẹn của Văn Mân, Tiểu Đồng mới làm bộ như bất đắc dĩ ngồi xuống bàn cơm, tùy ý để Văn Mân hết hâm nóng rồi lại gấp thức ăn giúp mình.

Trên mặt tuy rằng cố gắng lộ ra vẻ mặt không vui, nhưng lúc Văn Mân xoay người, nhìn bóng lưng cô bận rộn hâm nóng thức ăn, khóe miệng anh hơi giương lên thoáng hiện nét cười.

“Mọi chuyện bên Mỹ đều đã xử lý xong rồi sao?” Văn Mân một bên nhìn Tiểu Đồng dùng tốc độ nhanh hơn bình thường ăn cơm, một bên tùy ý hỏi một câu.

“Việc anh có thể làm đều đã làm xong rồi, những việc còn lại đều không liên quan đến anh nữa.”

Tiểu Đồng hiển nhiên không muốn nói nhiều đến tình huống ở bên đó, chỉ đơn giản nói một câu liền dời đề tài sang chuyện khác.

“Trong khoảng thời gian anh không ở trong nước, em đều bận rộn làm cái gì vậy?”

Tuy rằng mỗi ngày đều gọi điện về, nhưng vì thời gian có hạn, anh cũng không biết được cận kề Văn Mân trong khoảng thời gian này làm việc gì, cho nên vừa trở lại liền bắt đầu quan tâm rồi.

“A, đúng rồi, hôm anh đi Mỹ Khương Bạch San có gọi một cuộc điện thoại tới nhà, nói là chồng cô ấy đang theo một vụ án, hy vọng anh có thể giúp đỡ điều tra một chút.”

Nghe Tiểu Đồng hỏi, Văn Mân mới chợt nhớ tới một tuần trước Khương Bạch San đã nhờ cô chuyện này.

“Khương Bạch San?” Nghe thấy tên này, Tiểu Đồng ngạc nhiên một lúc, sau đó thấy khó hiểu, là ai vậy?

Thấy rõ nét mặt nghi hoặc của Tiểu Đồng, Văn Mân quá đổi kinh ngạc, lập tức nói: “Anh không phải là không biết Khương Bạch San là ai đấy chứ?”

117. Chương 124: Có Thể Chân Chính Ở Cùng Nhau

Văn Mân nhìn thấy trên mặt Tiểu Đồng rõ ràng biểu hiện bốn chữ “Anh không biết” () to đùng, trong lòng đối với đoạn hôn nhân của anh và Khương Bạch San năm đó càng thêm hoài nghi.

Lấy hiểu biết của cô đối với Tiểu Đồng mà nói, dưới tình huống hai người đã cộng tác với nhau một thời gian dài như vậy mà bây giờ anh cũng không nhớ rõ cô ấy là ai, như vậy không có khả năng hai người đó phát sinh quan hệ mờ ám trước khi ly hôn. Cho dù sau đó thật sự đã xảy ra chuyện gì khiến anh có tình cảm với Khương Bạch San thì với tính cách của anh, sau khi biết rõ tình cảm của mình anh nhất định sẽ thẳng thắn ngả bài với cô.

Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Còn nữa, đứa bé tên Tiểu Dung kia, đứa bé ấy thật sự là con trai của Tiểu Đồng Sao?

Suy nghĩ của con người thường hay kỳ quái như vậy, một khi nhận định cái gì thì trong tiềm thức sẽ coi nhẹ những chuyện chi tiết, nhưng một khi nảy sinh nghi vấn thì những chi tiết bị xem nhẹ ấy lại hiện lên hết sức rõ ràng, giống như ngay từ đầu đã chú ý đến.

Nhớ tới đứa nhỏ kia, Văn Mân đột nhiên nhớ ra một chi tiết. Lúc cô nằm viện, lần đầu tiên Tiểu Đồng tới thăm cô, lúc ấy cô vô tình nhìn thấy bức ảnh gia đình của anh trên màn hình điện thoại di động.

Lúc cô nhìn thấy đứa bé ấy, chỉ cảm thấy đó chính là một đứa trẻ thông minh có hiểu biết, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, bề ngoài của đứa bé ấy và Tiểu Đồng một chút giống nhau cũng không có, trái lại giống Phó Thiên Húc đến tám chín phần.

Nghĩ đến đây, trái tim Văn Mân chợt run lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây mới chính là sự thật!

“Nhóc, em làm sao vậy?” Tiểu Đồng nghi hoặc nhìn Văn Mân rơi vào trầm tư, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, không tự chủ run rẩy đứng lên.

Anh lo lắng đứng dậy, đi đến bên cạnh Văn Mân, ôm cả người cô ngã vào trong ngực, vươn tay nắm lấy tay cô, chẳng qua là, bàn tay lạnh như băng.

“Em rất lạnh?” Hàng mi dài bởi vì lo lắng mà hơi nhúu lại, ánh mắt trở nên khó hiểu.

Giọng nói trầm thấp của Tiểu Đồng truyền vào bên tai, từ hai gò má đến thất lưng đều truyền đến hơi ấm khiến cho Văn Mân lập tức hồi tỉnh từ trong nỗi khiếp sợ về suy đoán kia.

“Không, không có gì, có thể là do cửa sổ không đóng kín, vừa rồi có một cơn gió thổi qua nên đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Một cơn gió...Tiểu Đồng nhìn không gian phòng ăn kín mít, ở giữa lông mày càng nhúu chặt, nhưng anh lựa chọn cái gì cũng không hỏi.

“Em vừa nhắc tới Khương Bạch San là ai?”

Văn Mân nghe vậy ngẩng đầu liếc qua Tiểu Đồng, bất đắc dĩ nói: “Chính là trợ lý nghiên cứu viên ở Sở nghiên cứu của anh, hôm đó chúng ta có gặp mặt bên ngoài Cục dân chính đây thôi. Lúc ấy không phải anh cũng có nhận ra cô ấy sao? Bây giờ tự nhiên lại như không biết cái tên Khương Bạch San này?”

“Anh nhớ cái tên này làm gì? Anh nhớ mặt cô ấy là đã cho cô ấy mặt mũi lắm rồi, chờ đến khi nào cô ấy trở thành nghiên cứu viên chính thức, anh lại nhớ tên cô ấy cũng không muộn.” Giọng điệu lạnh nhạt đầy kiêu ngạo, đúng tiêu chuẩn Tiểu Đồng trả lời. Bàn tay Văn Mân vốn đang bị Tiểu Đồng nắm lấy, tiện thể nhéo nhẹ một cái vào lòng bàn tay anh, ngửa đầu, khoe miệng cười cười, trêu chọc nói: “Được lão nhân gia ngài nhớ mặt đã là vinh hạnh và may mắn của cô ấy rồi, đúng không?”

“Đó là đương nhiên.”

118. Chương 125: Lượng Hor - Mon Tiết Ra

Văn Mân nhắm mắt duỗi thân thể đang có chút đau nhức, đúng là cửu biệt thăng tâm hôn, đêm qua thật đúng là quá cuồng nhiệt rồi. Giờ này cô chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, không có chỗ nào thoải mái.

Hai tay vừa duỗi được một nửa, liền đụng phải một vật thể ấm áp. Cô miễn cưỡng mở mắt ra, lập tức rơi vào một đôi mắt đen tối đang lóe ra vô số mập mờ.

Nhìn thấy nét mặt tuần tú của Tiểu Đồng đang nở một nụ cười ngây ngất, vốn là trong lòng đang oán thầm người đàn ông này không biết thương hương tiếc ngọc, nét mặt Văn Mân thoáng chốc lại ửng hồng.

Tiểu Đồng mặc kệ Văn Mân đang xấu hổ, cánh tay dài vòng lại, đem thân thể mềm mại của Văn Mân ôm chặt vào trong ngực, cúi đầu in lên trán một nụ hôn, lúc này mới dùng giọng nói trầm thấp giàu từ tính nói một tiếng chào buổi sáng.

“Tổ chức cơ thể em thật đúng là không phải kém bình thường, tới qua vừa mới mấy hiệp đã cầu xin khoan dung rồi, với tình trạng thể lực bây giờ của em mà nói, anh có chút lo lắng cho cuộc sống vợ chồng của chúng ta sau này.”

Văn Mân vui đùa vào lòng ngực ấm áp của Tiểu Đồng, còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác thân mật vào buổi sáng, bên tai đã truyền đến một câu đáng ăn đòn này.

Nhưng cô cũng không quên người bên cạnh da mặt dày như vậy, chẳng qua là nếu không làm chút gì đó lại cảm thấy thực có lỗi với bản thân, vì thế cô đưa tay dùng sức nhéo một cái trước ngực anh.

Quả nhiên, bên tai lập tức vang lên một tiếng hít khí lạnh, Văn Mân còn chưa kịp đắc ý bởi vì cái nhéo tay của mình làm cho Tiểu Đồng phải hít khí lạnh thì điểm gắn bó chặt chẽ của hai người khiến cô nhận ra được cái thanh âm hít khí lạnh này thật ra là có ý gì.

Cô không thể tưởng nổi ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc bắt gặp đôi mắt kiêu mị ẩn chứa dự vọng của Tiểu Đồng.

“Không phải chứ...”

“Nhóc, em có biết người đàn ông lúc sáng sớm vừa tỉnh dậy là lúc lượng hor-mon tiết ra nhiều nhất sao?”

Ý thức được ẩn ý hàm chứa trong câu nói của Tiểu Đồng, cộng với đôi tay ngày càng siết chặt, Văn Mân nhanh chóng thừa dịp mình vẫn chưa bị vây hãm trong toàn bộ cục diện, cố gắng dịch chuyển thân thể một chút rồi tìm cách chui ra khỏi chăn.

Cô hoàn toàn không để ý thân thể chưa kịp mặc gì toàn bộ bại lộ dưới ánh nắng của buổi sáng sớm, dùng tốc độ nhanh nhất trốn vào phòng tắm.

Cho đến khi cửa phòng tắm bị “Phanh” một tiếng đóng lại, Tiểu Đồng mới nghe được bên trong phòng tắm truyền đến một câu:

“Cho anh này cái lượng hor-mon đi gặp quỷ đi, em mới không thèm chơi với anh đâu, để anh giày vò em cho đến chết sao?”

Nghe được giọng nói nũng nịu mang theo trách cứ, khóe miệng Tiểu Đồng chứa đựng ý cười càng sâu.

Văn Mân nghe được bên ngoài truyền đến từng trận tiếng cười, lại nhìn vào hình ảnh đối diện trong gương phản chiếu đủ loại dấu vết kích tình trên cơ thể mình, cảm thấy ngay cả lỗ tai mình cũng nóng lên.

Lát sau, tiếng cười ngoài cửa tắt hẳn, nhưng ngay sau đó, nơi cửa phòng tắm lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Anh muốn làm gì? Em muốn tắm rửa, anh không được vào.”

Sợ người ngoài cửa lại tiếp tục tiến vào quấy rối làm vận động buổi sáng, giọng nói Văn Mân từ trong phòng bất giác mang theo một chút khẩn trương. Cô không phải là không muốn, nhưng là hữu tâm vô lực, tâm thì có thừa nhưng sức lực lại không đủ, thân thể thực sự rất đau, nếu như để Tiểu Đồng đi vào, cô thật sự sợ mình cả ngày cũng không bước nổi xuống giường.

“Anh chỉ lấy cho em bộ quần áo sạch sẽ thôi, anh nhớ là trong phòng tắm không có bộ quần áo nào sạch sẽ chút đúng không.”

Nghe được đề nghị có phần đứng đắn của Tiểu Đồng, Văn Mân lúc này mới ý thức được hình như mình đã tự mình đa tình rồi. Đúng vậy, đêm qua cũng không dưới ba lượt rồi, buổi sáng nếu như Tiểu Đồng còn có thể muốn, thật đúng là quá khoa trương rồi, phải biết rằng cái chuyện một đêm bảy lần cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Hơi hé ra một bên cánh cửa, đổ mặt đưa tay nhận lấy áo tắm từ tay Tiểu Đồng, Văn Mân bởi vì vừa rồi hiểu nhầm ý tốt của anh nên căn bản cũng không dám ngăn đầu.

Chỉ là bởi vì cô cúi đầu, cho nên hoàn toàn không thấy được trong ánh mắt của người đàn ông trước mặt này lóe ra một tia xảo quyệt.

119. Chương 126: Gọi Điện Trả Lời

Sau khi tắm rửa, ăn xong bữa sáng đã là chín giờ hơn rồi.

Tối qua, sau khi nói với Tiểu Đồng chuyện Khương Bạch San tìm anh nhờ hỗ trợ, mặc dù biết rõ Tiểu Đồng cũng không thể nào sẵn lòng vội vã đi giúp ngay, nhưng xuất phát từ ý nghĩ muốn tiếp cận Khương Bạch San gần hơn một chút để tìm hiểu mục đích thật sự đằng sau mọi chuyện ở kiếp trước, cô vẫn cố hết sức thuyết phục Tiểu Đồng đáp ứng.

Tiểu Đồng kháng cự không nổi lời ngon tiếng ngọt của Văn Mân, Văn Mân lại cứ một lần tiếp một lần ngọt ngào hứa hẹn, cuối cùng tuy không đáp ứng nhất định sẽ hỗ trợ nhưng đồng ý để cô gọi điện thoại hỏi trước tình hình. Phải biết là, không phải bất cứ vụ án nào anh cũng đồng ý tiếp nhận.

Theo số điện thoại Khương Bạch San gửi cho lúc trước, Văn Mân nhanh chóng gọi được cho Khương Bạch San.

Nghe được giọng nói của Văn Mân thì Khương Bạch San lập tức hiểu được giáo sư Tiểu nhất định đã trở lại, Văn Mân chắc cũng đã đem chuyện cô nhờ giáo sư Tiểu hỗ trợ nói lại rồi.

“Tiểu phu nhân, giáo sư Tiểu đã trở lại rồi phải không? Anh ấy đồng ý hỗ trợ rồi sao?”

Nghe Khương Bạch San ở đầu kìa điện thoại dùng giọng điệu hưng phấn gọi mình Tiểu phu nhân, trong lòng Văn Mân vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, quả thật cô đã hơn một lần có loại cảm giác này.

Người khác có thể không biết mối quan hệ của Tiểu Đồng và Khương Bạch San ở kiếp trước, nhưng cô lại biết rất rõ ràng, trước khi chưa chứng thực được những suy đoán của mình, cô vẫn có cảm giác chột dạ vì trộm được đồ của người khác, mà ba chữ Tiểu phu nhân chính là bắt nguồn của sự chột dạ.

“Khương tiểu thư, cô cứ gọi tôi Văn Mân là được rồi, không cần gọi tôi Tiểu phu nhân, nghe có chút không thoải mái.

“Ha ha a, được ạ, nói cũng đúng, chính em gọi thế này cũng có cảm giác thế nào ấy, cứ vậy đi, em gọi chị là Văn Mân, chị gọi em là Bạch San được không, như vậy nghe có vẻ thân mật hơn.”

“Được, vậy cứ quyết định gọi như vậy, Bạch San, chuyện lần trước em nói chị cũng đã nói lại với Tiểu Đồng. Chẳng qua là tình hình cụ thể của vụ án như thế nào, hay là em nói chuyện rõ ràng với anh ấy trước. Còn nữa, chồng em đã đồng ý nhờ người ngoài hỗ trợ rồi sao? Nếu cậu ấy khoogn đồng ý, chị nghĩ, em trước hết vẫn nên hỏi qua ý kiến của cậu ấy đã.”

Nói được một nửa, Văn Mân mới nhớ đến lần trước Khương Bạch San có nói, Phó Thiên Húc là một người cảnh sát tương đối cứng nhắc, đối với phương pháp điều tra án của Tiểu Đồng cũng không hẳn thực sự thừa nhận.

Trước đó cô tìm cách thuyết phục Tiểu Đồng hỗ trợ, để cô có lý do tiếp cận Khương Bạch San, ngược lại vấn đề mấu chốt này lại không tính đến.

“Bên phía Thiên Húc, em đã cùng anh ấy đã thông rồi, hiện tại anh ấy thật sự cũng không còn cách nào khác rồi. Áp lực từ cấp trên lại rất lớn, cho nên cũng đồng ý em tìm giáo sư Tiểu nhờ hỗ trợ, chỉ cần giáo sư Tiểu đồng ý, anh ấy tuyệt đối sẽ phối hợp làm việc.”

Lúc Văn Mân gọi điện thoại, Tiểu Đồng vẫn ngồi bên cạnh cô tùy ý lật xem báo chí. Lúc nghe đến Văn Mân hỏi đối phương người kia có đồng ý nhờ người ngoài hỗ trợ, đôi lông mày cũng hơi nhếch lên một chút. Nhưng vừa nghĩ tới những lời hứa hẹn ngọt ngào của Văn Mân trước đó, đôi mày đang nhướng cao lại lập tức trở về như cũ.

120. Chương 127: Đòi Hỏi Phúc Lợi

Bởi vì vụ án của Phó Thiên Húc bên kia tương đối khẩn cấp, cho nên Văn Mân và Khương Bạch San cũng không lãng phí thời gian, sau khi hẹn xong địa điểm gặp mặt liền cúp điện thoại.

“Tiểu Đồng, mau thay quần áo, chúng ta phải ra ngoài rồi.”

Văn Mân đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh để anh đứng dậy, nhưng anh vẫn không nhúc nhích chút nào. Cô khó hiểu ngẩng đầu xem, chỉ thấy anh vẫn như cũ ngồi im trên ghế sa lon, thờ ơ liếc qua mấy tờ tạp chí trên tay.

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, Văn Mân liền nhận ra có sự bất thường. Vừa rồi vẫn còn rất tốt, thế nào chỉ mới gọi một cuộc điện thoại lại giống như gỡ quẻ rồi? Chẳng lẽ vừa rồi trong lúc nói chuyện cô đã vô tình nói sai cái gì đắc tội với anh rồi?

“Sao vậy?”

“...” Tiểu Đồng nhàn nhạt liếc qua Văn Mân lại lần nữa ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay bỏ lên cánh tay anh, một câu cũng không nói.

“Rốt cuộc anh lại làm sao vậy? Buổi sáng không phải đã nói được rồi sao?” Văn Mân nhẹ nhàng lắc anh một cái, giọng nói cũng mềm đến không thể mềm hơn, ai bảo cô có việc cần người ta?

“Em cảm thấy, sức lao động của anh rẻ mặt như vậy sao?”

“Ách...” Văn Mân nghe vậy không khỏi sửng sốt. “Không có, em làm sao sẽ cảm thấy sức lao động của anh rẻ mặt đây?”

“Nếu không rẻ, sẽ đến phiên người khác đồng ý hay không đồng ý anh tham gia hành động sao?”

Nghe đến đây, cuối cùng Văn Mân cũng hiểu người bên cạnh này là đang khó chịu cái gì rồi. Cái đồ đàn ông ngạo mạn này, có tí chuyện này cũng phải so đo. Mỗi người đều có quy tắc làm việc của mình, coi như anh rất lợi hại, nhưng người khác không biết, không thừa nhận không phải cũng bằng không sao. Quan trọng là phải cho người khác thấy chỗ lợi hại của mình, lúc đó mới có tư cách kiêu ngạo không phải sao?

Chỉ là trong lòng oán thăm, nhưng ngoài miệng Văn Mân cũng không dám nói những lời như vậy, vậy nên nét cười trên mặt cũng rạng rỡ mấy phần.

“Bạch San nói chồng cô ấy chính là một người khá cứng nhắc, phương pháp của anh lại là phương pháp tiên tiến, trước kia anh ta chưa được học qua, cho nên khó tránh khỏi sẽ cảm thấy thiếu tin tưởng. Hơn nữa, không phải anh gần đây mới chấp nhận lời mời của Bộ Công an sao, mọi người còn không biết anh có tư cách trực tiếp đưa ra các bằng chứng trước tòa một cách hợp pháp hay không, chỉ coi anh là người dân bình thường, sợ làm trái với quy định của cảnh sát.”

“Hừ!” Âm thanh phát ra từ lỗ mũi, đem những lý luận dài dòng Văn Mân vừa nói dễ dàng phản bác lại.

Văn Mân ngẩng đầu nhìn bộ dáng khô ngô lạnh nhạt của Tiểu Đồng, thật muốn nhào tới nhéo vào gò má của anh trên chóc một phen. Ai nói chỉ có sắc đẹp phụ nữ mới có thể mê hoặc lòng người, bộ dáng này của Tiểu Đồng, lại thêm cái dáng vẻ kiêu ngạo hiện giờ, khiến trái tim cô không tự chủ mà đập thình thịch.

Chẳng qua là bây giờ không phải lúc cô có thể mê trai, cho nên cô cố gắng nhịn xuống nỗi xúc động này. Nhưng vẫn không tha mà tiến sát lại vài phần, vừa cúi đầu đùa bỡn dùng đôi tay nhỏ bé kéo ống tay áo của anh, giọng nói thoát ra cũng mềm mỏng hơn rất nhiều.

“Tiểu Đồng

chúng ta bắt quá không cần so đo với người không có mắt phân biệt vàng thật hay ngọc thô, coi như là anh vì em, đi xem một chút rồi hãy nói đi ~”

Tiểu Đồng cúi đầu nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn cả người gần như đều vùi trong ngực anh, khoe miệng không tự chủ cong lên.

“Vì em? Em rất muốn giúp cái người cảnh sát kia sao?”

Tuy câu hỏi của Tiểu Đồng nghe có vẻ rất bình thản, nhưng tính cảnh giác của Văn Mân lại khiến cô ý thức được câu trả lời tiếp theo của mình phải hết sức thận trọng.

“Không phải, em cũng không biết người cảnh sát này, sao lại muốn giúp anh ta. Em chỉ là cảm thấy em và Khương Bạch San ở phòng nghiên cứu của bọn anh rất hợp nhau, cho nên muốn giúp cô ấy mà thôi. Lúc trước cô ấy gọi điện cho em, nói vì vụ án này mà chồng cô ấy ngay cả tâm tình đi hưởng tuần trăng mật

cũng không có. Anh xem, chúng ta cũng đang trong giai đoạn tân hôn, cái loại tâm tình này của cô ấy chúng ta có thể hiểu được không phải sao?”

“Muốn anh không so đo cũng được, em sẽ cho anh cái phúc lợi gì đây ~”

Âm cuối cổ tình kéo dài làm cho Văn Mân không tự giác ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng, cũng lập tức bắt gặp ánh mắt mập mờ của anh. Nhất thời, cô hiểu được ẩn ý đằng sau câu nói này của anh, gương mặt lập tức đỏ lên.

“Cái đó...cái kia, điều kiện tùy anh định đoạt đi, đến lúc đó, em đều nghe theo anh, vẫn không được sao!”

Ngoài miệng thì đáp ứng nhưng trong lòng Văn Mân âm thầm rơi lệ, cô có thể không đáp ứng sao? Vì biết được chuyện Tiểu Đồng và Khương Bạch San ở kiếp trước mà ngay cả nhan sắc cũng phải hy sinh rồi.

121. Chương 128: Gặp Mặt

Văn Mân và Tiểu Đồng tới được ghế lô của khách sạn thì vợ chồng Khương Bạch San đã chờ sẵn ở đó.

So với lần trước gặp mặt ở bên ngoài cục dân chính thì lần này ánh mắt Phó Thiên Húc nhìn Tiểu Đồng rõ ràng nhiệt tình hơn nhiều.

Nhìn thấy Phó Thiên Húc như vậy, Văn Mân không khỏi tò mò nhìn thêm lần nữa. Mặc dù cô không biết anh ta, nhưng theo miêu tả của Khương Bạch San thì cô cũng không khó đoán. Người đàn ông này tính tình ngay thẳng, thậm chí có thể nói là không phải cái loại đầu óc linh hoạt.

Trước đó không phải Khương Bạch San đã nói anh ta không hoàn toàn chấp nhận phương thức điều tra của Tiểu Đồng, cũng không thích người không phải là nhân viên cảnh sát tham gia điều tra án sao? Như vậy thái độ hôm nay của anh ta phải là tương đối cứng rắn mới đúng, nhưng sao hiện tại lại là cái dạng này đây?

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Văn Mân, Khương Bạch San lập tức mở miệng giải thích:

“Giáo sư Tiểu, Văn Mân, hai người mời ngồi, ha ha. Hôm nay lúc Thiên Húc ra ngoài đi gặp lãnh đạo báo cáo tiến độ điều tra và lập hồ sơ vụ án, sau đó có nhắc tới việc mời giáo sư Tiểu hỗ trợ điều tra. Không nghĩ tới, lãnh đạo bọn họ vừa nghe tới giáo sư Tiểu đồng ý giúp một tay, liền quynh lên vội vàng vàng đem tất cả tư liệu điều tra đưa cho anh ấy mang đến đây để giáo sư Tiểu xem qua.”

Vài câu giải thích đơn giản, Văn Mân lập tức hiểu rõ lý do thái độ của Phó Thiên Húc thay đổi. Nói vậy, lãnh đạo trong lời nói của Khương Bạch San chính là đội trưởng Phạm đi. Trước đó, bởi vì Phó Thiên Húc chỉ nghe mọi người qua loa nói đến sự lợi hại của Tiểu Đồng, cũng không biết được tình huống cụ thể, cho nên trong nội tâm chắc chắn là cảm thấy những lời đồn đãi đó chỉ là quá khoa trương.

Hiện tại lãnh đạo của anh ta đã cam đoan về năng lực của Tiểu Đồng, anh ta tự nhiên sẽ tín nhiệm hơn vài phần so với trước kia. Dựa vào thái độ hiện giờ của anh ta, sợ là chỉ tiết việc trước kia Tiểu Đồng hỗ trợ điều tra án anh ta cũng đã biết được từ trong miệng của đội trưởng Phạm rồi.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Thiên Húc rất nhanh đã chứng thực suy đoán của Văn Mân.

“Giáo sư Tiểu, sáng nay tôi có nghe đội trưởng Phạm nói về việc anh hỗ trợ điều tra vụ án xác chết bị thiêu ở công trường trước đó, trong lòng vô cùng bội phục. Lần này có thể nhờ anh hỗ trợ, thật là vinh hạnh và may mắn của tôi.”

Dù sao cũng là cảnh sát đã lăn lộn nhiều năm như vậy, cho dù tính cách có cứng nhắc đi chăng nữa, nhưng trong trường hợp này, Phó Thiên Húc vẫn nói như vậy. Huống chi, điều anh ta nói đúng là suy nghĩ thực sự của anh ta.

“Ừ

cảm thấy được vinh hạnh và may mắn là tốt rồi.” Tiểu Đồng thân nhiên liếc qua Phó Thiên Húc, sau đó kéo Văn Mân ngồi thẳng xuống bàn ăn, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt cứng đờ tại chỗ của ba người còn lại.

Người đầu tiên phản ứng lại là Văn Mân, cô cười cười xấu hổ đối với Khương Bạch San và Phó Thiên Húc lạng lẽ để lại ánh mắt thật có lỗi, sau đó mới kêu bọn họ cùng ngồi xuống.

Khương Bạch San tốt xấu gì cũng lĩnh giáo qua miệng lưỡi ác độc và chỉ số cảm xúc của Tiểu Đồng ở phòng thí nghiệm cho nên rất nhanh cũng trở lại vẻ mặt mình thường. Chỉ có Phó Thiên Húc là lần đầu tiếp xúc với Tiểu Đồng nên trong lòng khó tránh khỏi có chút thấp thỏm.

“Tư liệu cầm tới, tôi xem một chút.”

Mọi người vừa mới ngồi xuống, Tiểu Đồng liền hướng Phó Thiên Húc quăng lại một câu.

Phó Thiên Húc vốn tưởng rằng nếu hẹn ở khách sạn, dù thế nào cũng phải ăn xong rồi mới bàn tới việc chính sự. Thật không ngờ tới, Tiểu Đồng cư nhiên vừa mới ngồi xuống liền hỏi ngay tài liệu từ anh ta, nhất thời tay chân trở nên luống cuống.

May mắn là Khương Bạch San ở bên cạnh coi như bình tĩnh, cũng biết Tiểu Đồng lúc làm việc bình thường chính là tỏ ra khó chịu, cho nên đưa tay cầm lấy túi công văn từ tay Thiên Húc, đem tập tài liệu dày cộm bên trong túi giao cho Tiểu Đồng.

122. Chương 129: Trả Thù Nho Nhỏ

Tiểu Đồng nhận lấy túi văn kiện mà Khương Bạch San đưa qua, lập tức rút ra tập tài liệu bên trong nghiêm túc ngồi xem, gay cả một ánh mắt dư thừa cũng không nhìn Khương Bạch San.

Thấy cảnh này, Văn Mân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng ngẫm lại, cô lại cảm thấy được mình sao lại buồn cười đến vậy, biết rõ bọn họ hiện tại không có khả năng có chút mập mờ nào, nhưng vì nhớ tới những chuyện ở kiếp trước lại không thể không lo lắng và sợ hãi.

Lúc Tiểu Đồng xem tư liệu vẫn duy trì nét mặt bình tĩnh nhưng lạnh lùng, giống như tập văn kiện nhìn thấy cũng không phải tư liệu của một vụ án hình sự mà chỉ là một văn kiện hết sức bình thường.

Văn Mân nhìn Phó Thiên Húc với vẻ mặt ngưng trọng, bên cạnh là Khương Bạch San bộ dạng khấn trương chăm chú nhìn Tiểu Đồng, không khỏi tò mò muốn liếc qua nhìn thử mấy tư liệu đó là gì.

Nhưng cô vừa mới khẽ động, còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng mấy tấm ảnh dán trong tập tài liệu, Tiểu Đồng đã sớm hơn một bước đem tập văn kiện khép lại, đặt lên một chỗ cách xa Văn Mân.

Văn Mân bị động tác đột ngột của Tiểu Đồng làm cho sửng sốt, lập tức ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh một cái.

Mà Tiểu Đồng chỉ vươn tay nắm lấy bàn tay cô đang để dưới gầm bàn đặt lên đầu gối của mình, sau đó néo nhẹ một cái.

“Đừng nhìn, nhìn xong sẽ ăn không ngon.”

Nghe một câu giải thích đơn giản như vậy, sự nghi hoặc vừa rồi của Văn Mân lập tức tiêu tan, ngược lại trong lòng thoáng chốc liền cảm thấy rất ngọt ngào.

Nhớ đến ngày đó, khi lần đầu tiên anh dẫn cô đến phòng thí nghiệm, lúc đó anh còn không hiểu được cô vì sao lại sợ hãi đám hài cốt. Hiện giờ, anh lại hiểu được tránh để cho cô nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ gì đó. Mặc dù chuyện này chỉ là một chuyện rất nhỏ không thể nhỏ hơn, nhưng cô lại bị cái chuyện nhỏ nhặt này làm cho cảm động rồi.

Thật không biết, vì sao kiếp trước cô lại cảm thấy anh không hiểu phong tình, cảm thấy anh thật đầu gỗ. Thực ra, chỉ là bởi vì lúc đầu anh thiếu kinh nghiệm, cho nên đơn giản là không biết làm cách nào để sống chung với cô. Chỉ cần cho anh thời gian, chỉ cần nói thẳng cho anh biết cảm giác của cô, anh nhất định có thể làm tốt mọi thứ.

Thấy Văn Mân không có ý định xem văn kiện nữa, Tiểu Đồng mới lần nữa cầm văn kiện lên, nhưng không phải đưa cho Phó Thiên Húc mà là đưa cho Khương Bạch San.

“Cô xem mấy hình ảnh trong tư liệu, nói một chút suy nghĩ của cô đi.”

Giọng điệu thản nhiên nghiêm túc, một tia gợn sóng cũng không có, hoàn toàn không có tí ôn nhu giống như đối với Văn Mân vừa rồi.

Văn Mân thấy Khương Bạch San mở ra tờ văn kiện, chỉ liếc mắt nhìn ảnh chụp phía trên một cái sắc mặt liền trắng bệch, vẻ mặt phảng phất giống như nuốt phải con muỗi không được tự nhiên.

Văn Mân liếc mắt nhìn lại Tiểu Đồng, chỉ thấy anh lúc này đang nhìn Phó Thiên Húc, trong mắt thoáng hiện một tia đùa cợt.

Trong tích tắc, cô liền hiểu rõ ý đồ của Tiểu Đồng, người này thì ra lại nhỏ mọn như vậy. Lúc trước Phó Thiên Húc tỏ ra khinh thường anh, anh lại còn ghi hận, không chỉ ghi hận, anh còn nghĩ đến hành động trả đũa này nữa chứ, lúc dùng cơm lại cố ý để Khương Bạch San nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp nhằm trả đũa Phó Thiên Húc.

Chẳng qua là, Phó Thiên Húc không biết là do mình đã thấy rất nhiều hình, đã tê liệt, hay là bởi vì thần kinh quá vững nên căn bản không để ý tới loại ảnh chụp này sẽ làm cho phụ nữ kinh sợ. Vì vậy, lúc này anh ta còn thật sự chờ đợi đáp án của Khương Bạch San, cũng không có ý định giúp cô cất đi mấy tờ văn kiện đó.

Khương Bạch San nhìn cái người đàn ông cục mịch bên cạnh, bất đắc dĩ thở dài, sau đó mới đem lực chú ý đặt lên tấm ảnh chụp lần nữa. Trên ảnh là một cái đầu lâu được cắt từ cổ xuống, đã thối rữa gần như chỉ còn lại xương cốt. Từ chỗ bị cắt bỏ, nhìn thấy hốc mắt đen nhánh của cái đầu lâu, cô liền mạng khắc chế xúc động muốn đem tập văn kiện đập lên đầu Phó Thiên Húc một cái. Giáo sư Tiểu dù chỉ số cảm xúc kém đến mấy cũng biết đau lòng vợ mình, cô và Thiên Húc tốt xấu gì cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, anh lại có thể không chút lo lắng xem cô xem rồi còn có thể ăn ngon.

Dù sao cô cũng chỉ là một trợ lý nghiên cứu viên, bình thường ở phòng thí nghiệm nhìn thấy đều là xương cốt đã được rửa sạch, mà Phó Thiên Húc tuy làm cảnh sát nhưng vì quy định giữ bí mật của đội cảnh sát nên cho tới bây giờ vẫn chưa từng mang loại văn kiện này về nhà. Lần này nếu không phải vụ án khó giải quyết, về mặt anh lộ rõ sự phiền não thì cô cũng sẽ không muốn đi nhờ giáo sư Tiểu hỗ trợ làm gì.

Tính ra, cô đứng là cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nhìn qua cái loại còn treo thịt vụn máu chảy đầm đìa gì đó, cho nên lúc này chỉ cảm thấy bên trong dạ dày cũng cuộn lên.

123. Chương 130: Đầu Lâu

124. Chương 131: Lòng Dạ Hẹp Hòi

Lúc Tiểu Đồng gọi món ăn, tất cả lực chú ý của Phó Thiên Húc còn đặt trên mấy tờ văn kiện mà Khương Bạch San đưa lại ình, dường như là muốn xác định lại những điểm Tiểu Đồng vừa nói.

Không hiểu sao anh ta cảm thấy cái đầu lâu này quả thực rất bình thường, so với những cái khác cũng không có gì khác biệt, làm sao tới phiên Tiểu Đồng, anh lại dễ dàng nhìn ra được phần khung xương phía trên chân mày bị nhô ra đây?

Mọi người ở đây, Văn Mân không kén chọn món ăn, Phó Thiên Húc không có tâm tình gọi món, mà Khương Bạch San lại cảm thấy ngại gọi món ăn trước mặt người lãnh đạo trực tiếp, cho nên cuối cùng một bàn đồ ăn đều do Tiểu Đồng làm chủ.

Chờ đến khi các món ăn đều dọn lên rồi, Khương Bạch San nhìn thấy một bàn xanh xanh đỏ đỏ, đặc biệt là cái món cổ đầu vịt, cảm giác buồn nôn thật vất vả lắm mới áp chế được trước đó lại mạnh mẽ cuộn lên.

Ngay cả Phó Thiên Húc đã quen nhìn thấy hiện trường các vụ án mạng, giờ phút này nhìn thấy mấy món trên bàn sắc mặt cũng có chút khó coi. Cũng may, khả năng chịu đựng của anh ta tương đối mạnh, chỉ mất một lát để điều chỉnh tâm lý là có thể tiếp tục ăn cơm.

Bốn người ăn cơm, nhưng hoàn toàn không bị ảnh hưởng đến khẩu vị thực sự chỉ có Tiểu Đồng và người không được xem qua ảnh chụp – Văn Mân.

“Áiii ~ Em làm gì vậy?”

Phó Thiên Húc liếc mắt nhìn qua Khương Bạch San đang ngồi yên lặng bên cạnh không ăn gì, thấy một bàn tay đang dùng sức nhéo nhéo vào bắp thịt bên hông anh ta đau điếng.

Tiểu Đồng và Văn Mân vừa mới bắt đầu động đũa nghe được tiếng kêu của Phó Thiên Húc đều không hẹn mà gấp cùng nhìn sang phía hai người bọn họ.

Khương Bạch San bị nhìn đến xấu hổ, trước mặt người ngoài, cô lại không tiện phát cáu với Phó Thiên Húc. Cũng tại người này cả, cô đã bị buộc phải nhìn mấy tấm ảnh chụp ghê tởm ấy, hiện tại một bàn ăn như vậy lại làm cho người ta tưởng tượng đủ thứ, cô làm sao có thể ăn nổi đây.

Khương Bạch San chỉ biết cười khan vài tiếng, nhanh chóng mở lời giải thích: “Không có gì, không có gì, chỉ là tôi thấy quần áo bên hông của Phó Thiên Húc có nếp nhăn nên muốn giúp anh ấy chỉnh lại, không nghĩ tới không chú ý một chút lại nhéo phải bắp thịt anh ấy rồi.”

Phó Thiên Húc là một người đàn ông đầu óc rất đơn giản, Khương Bạch San giải thích như vậy anh ta cũng liền tin, tuy lúc phá án rất tỉ mỉ, nhưng đối với hành động của cô gái này thật đúng là không thể nhìn ra được cái ý tứ gì khác.

Văn Mân hoài nghi nhìn thoáng qua hai người trước mặt, cuối cùng cũng không nói gì. Nhưng Tiểu Đồng ở bên cạnh cô, lúc nhìn sang Phó Thiên Húc thì trong ánh mắt thoáng hiện một tia đắc ý.

Trên đời này, không có ai sau khi hoài nghi năng lực của anh lại không bị một chút giáo huấn, hắc hắc.

Bữa cơm này, Khương Bạch San chỉ chăm chăm vào hai đĩa rau xanh dưa muối duy nhất trên bàn, thử nếm qua hương vị của mấy món mặn, còn món chay thì cô một đũa cũng không đụng tới.

Ngược lại Văn Mân bởi vì buổi sáng ăn chưa đủ no cho nên lúc này ăn uống rất thoải mái, còn ăn đến thỏa mãn.

125. Chương 132: Đầu Lâu Khác Thường

Từ khách sạn đi ra, Tiểu Đồng chỉ để lại một câu bảo Khương Bạch San buổi chiều nhớ đến phòng thí nghiệm đúng giờ rồi xoay người kéo Văn Mân lên xe rồi đi.

Nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa xe ngày càng quen thuộc, Văn Mân nghiêng đầu nhìn lại Tiểu Đồng, kinh ngạc hỏi anh:

“Anh muốn về nhà? Để quên thứ gì ở nhà rồi sao?”

“Anh đưa em về nhà, không phải em rất sợ khi nhìn thấy hài cốt sao? Buổi chiều anh đến phòng thí nghiệm một mình được rồi.”

Tiểu Đồng liếc thấy bộ dáng như muốn nói gì của Văn Mân, nghĩ rằng cô là vì lo lắng anh buổi tối về nhà muộn, cho nên nói thêm một câu: “Buổi tối anh sẽ về nhà đúng giờ ăn cơm, em đừng lo lắng.”

Văn Mân nghe vậy, trề môi một cái, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Kỳ thật trong lòng cô cũng rất rối rắm, biết rõ giữa anh và Khương Bạch San không có gì nhưng vừa nghĩ tới buổi chiều hai người đó vẫn ở cùng nhau, cô vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng lý trí nói cho cô biết, cô thật không nên theo anh đến phòng thí nghiệm, cứ coi như là vì xem trọng công việc của Tiểu Đồng thì cũng không nên đến. Trên phương diện nghiên cứu xương cốt, cô không thể giúp gì được, nếu đi chỉ càng thêm phiền toái mà thôi.

Về tới dưới lầu, Văn Mân chỉ dặn lại anh một câu: “Buổi tối em làm mấy món anh thích ăn, anh nhớ về sớm một chút” rồi bước xuống xe.

Thấy Tiểu Đồng mỉm cười gật đầu, cô mới đóng cửa xe lại, bước lên lầu dưới cái nhìn chăm chú của anh.

Mở cửa ra, nhìn thấy phòng khách trống rỗng, trong lòng Văn Mân không khỏi cứng đờ.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô đã có thói quen cùng với Tiểu Đồng như hình với bóng. Lần trước lúc anh đi Mỹ, cô cũng giống hệt thế này, giống như nếu không vội khiến mình bận rộn để phân tán lực chú ý, cô sẽ sa vào cảm xúc không thể tự kiềm chế của bốn năm đó.

Sau khi hít sâu một hơi, lại đưa tay vỗ vỗ gương mặt mình để làm mình trở nên tỉnh táo hơn, cô mới đi xuống phòng bếp nhìn số thực phẩm còn lại bên trong tủ lạnh, tập trung toàn bộ tinh thần nghiên cứu thực đơn.

Đây là thói quen được hình thành ở kiếp trước khi cô nghiên cứu và phát triển các món ăn mới, trước khi bắt đầu nấu ăn, trong đầu cô sẽ lướt qua một lần thành phần và trọng lượng của tất cả các nguyên liệu.

Sau khi liệt kê ra, các thao tác thực tế sẽ được điều chỉnh một chút. Nói chung, làm theo cách đó, xác suất làm hỏng món ăn sẽ cực thấp, mà lúc phát hành thực đơn trực tuyến cũng có thể tiết kiệm nhiều bước không cần thiết.

Bên này Văn Mân đã điều chỉnh xong tâm trạng, bắt đầu công việc của mình, mà ở phòng thí nghiệm bên kia Tiểu Đồng cũng thế.

Tiểu Đồng nhìn chiếc đầu lâu đã được cố định trên kệ, động tác lưu loát đeo vào đôi găng tay bắt đầu nghiêm túc kiểm tra.

Rất nhanh, anh đã phát hiện ở xương hàm dưới của chiếc đầu lâu có một vết thương, là vết xuyên qua từ lỗ phía trước, rất phù hợp với tình huống vết thương bị đạn bắn. Nhưng để biết cụ thể có đúng hay không, còn phải làm một cuộc kiểm tra đối chiếu với miệng vết thương do đạn bắn để lại.

Anh cẩn thận kiểm tra xương hàm trên và xương gò má của chiếc đầu lâu, đem đặc tính của hai chỗ này ghi lại trong đầu.

Chỗ cắm có dấu hiệu xương bị gãy, nhưng vẫn giữ nguyên hình dạng đường pa-ra-bol. (cái đường này học đồ thị rồi thì biết nhá, cái cắm chính là một dạng đường pa-ra-bol)

Tiểu Đồng nghiêm túc nhìn thật kỹ, sau đó lại đưa tay vạch ra phần da thịt chỗ chiếc cắm của đầu lâu lần nữa, ngay lập tức liền phát hiện hình dáng chiếc cắm có sự bất thường, nhìn miệng vết thương có thể phán đoán là bị thương vào giai đoạn trưởng thành.

“Giáo sư Tiểu.”

Sau lưng truyền đến một tiếng gọi, mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng Tiểu Đồng vẫn phát hiện bên trong đó ẩn chứa sự sợ hãi. Xem ra trợ lý nghiên cứu viên này của anh cần có thời gian thích ứng với các loại xương cốt còn chưa xử lý qua, nếu không công việc này cô ấy thật khó mà tiếp tục.

126. Chương 133: Sàng Lọc Người Mất Tích

Lúc Tiểu Đồng xoay người lại liền thấy Khương Bạch San mặc một thân đồng phục màu xanh đậm của phòng thí nghiệm, sau lưng cô là Phó Thiên Húc chỉ mặc thường phục, trên tay Phó Thiên Húc còn mang theo một túi công văn, xem ra trong đó là những tư liệu còn thiếu về người mất tích.

Nhàn nhạt liếc qua hai người đang nhìn vào chiếc đầu lâu trên tay anh, nét mặt thoáng hiện một chút không thoải mái. Tiểu Đồng nhẹ nhàng đặt chiếc đầu lâu lại trên kệ thí nghiệm, cởi bao tay ném vào thùng rác bên cạnh, tay trái duỗi thẳng về phía Phó Thiên Húc.

Phó Thiên Húc đột nhiên bị động tác này của Tiểu Đồng làm cho sửng sốt, sau vài giây mới kịp phản ứng lại, là Tiểu Đồng đang hướng anh tay lấy tư liệu về người mất tích.

Nhanh chóng bước tới vài bước đem tư liệu đặt vào tay Tiểu Đồng, sau đó bình tĩnh đứng tại chỗ dùng ánh mắt chờ đợi nhìn xem Tiểu Đồng sẽ làm gì.

Trưa nay lúc quay trở về cục, anh ta còn cố ý tìm hiểu qua tình huống Tiểu Đồng đã làm, chính là càng tìm hiểu anh ta càng nghe được những tin tức chấn động khiến anh ta càng không tưởng tượng nổi. Trên đời này, thật sự có chuyện thần kỳ như vậy, chỉ xem xương cốt, anh có thể biết được nhiều thông tin cá nhân như vậy. Nếu bên pháp y đều có những nhà pháp y có năng lực như vậy, tỷ lệ phá án thành công trong nước nhất định có thể tăng lên mấy bậc.

Tiểu Đồng lấy ra tập tư liệu, nhìn thấy đám tư liệu trên tay ước chừng dày đến ba bốn cen-ti-mét, chân mày cũng nhíu lại.

Anh đem tập tài liệu đập thẳng tới trước ngực Phó Thiên Húc lần nữa.

“Đem tư liệu những người mất tích trên ba mươi tuổi toàn bộ bỏ đi, là nam giới cũng bỏ đi, phần còn lại đem tới cho tôi xem.”

Sau khi bỏ lại những lời này, Tiểu Đồng chợt nhớ tới công việc thí nghiệm còn làm dở ban này, nhanh chóng đeo lại một đôi bao tay khác, chuẩn bị tiếp tục công việc. Anh đã hẹn Văn Mân đứng giờ về nhà ăn cơm rồi, công việc bên này vẫn là nên hoàn thành sớm một chút.

“Ách...giáo sư Tiểu, vì sao phải loại bỏ hai loại đối tượng này, lỡ như người chết nằm ở một trong hai loại đối tượng bị loại bỏ này, chẳng phải là...”

“Cậu nghi ngờ năng lực công tác của tôi?”

Phó Thiên Húc còn chưa nói xong đã bị một câu nói lạnh lùng của Tiểu Đồng đánh gãy, anh ta lúng túng đứng nguyên tại chỗ há miệng thở dốc nhưng không biết phải giải thích thế nào.

“Cô giải thích một chút cho cái người đàn ông đầu óc ngu xuẩn này, miễn cho tôi phải lãng phí nước bọt.” Tiểu Đồng chỉ vào Khương Bạch San vẫn còn đứng bên cạnh Phó Thiên Húc.

“Ách...” Khương Bạch San này giờ vẫn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim giả vờ như người gỗ đứng ở đó bị chỉ đích danh không khỏi sửng sốt. Cô ngoảnh đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh vừa nghe được ba chữ “đàn ông ngu xuẩn” thì huyết thái dương cũng nổi gân xanh, chỉ có thể lặng lẽ thở dài.

“Từ tình trạng mài mòn răng nanh có thể biết được độ tuổi của người chết, phạm vi sai số trong vòng ba năm. Còn nữa, trưa nay, giáo sư Tiểu cũng đã nói qua, khung xương trên chân mày của người bị hại không bị nhô ra có thể phán đoán là nữ giới. Cho nên ta có thể loại bỏ đối tượng người mất tích là nam giới và những người trên ba mươi tuổi, như vậy có thể thu hẹp phạm vi đối tượng điều tra rồi.”

Nghe xong lời giải thích này, Phó Thiên Húc vốn cảm thấy không phục lúc này cũng từ từ biến mất. Lại nhớ tới trước khi đến đây đội trưởng Phạm cũng dặn dò, nói rằng giáo sư Tiểu tính tình có chút quái gở nhưng anh làm bất cứ việc gì cũng tuyệt đối có mục đích, vì vậy bảo anh ta phải tận lực phối hợp.

Phó Thiên Húc không nói thêm gì nữa, cầm lấy phần tư liệu đi đến bàn làm việc đặt ở một bên bắt hạnh bắt đầu công tác sàng lọc đối tượng.

127. Chương 134: Xác Định Mục Tiêu Điều Tra

Chờ Phó Thiên Húc tiến hành sàng lọc tư liệu theo lời Tiểu Đồng xong thì bên kia Tiểu Đồng cũng đã làm xong kết quả kiểm tra đối chiếu miệng vết thương do đạn bắn để lại.

Kết quả cho thấy, vết thương trên đầu lâu tuy bề ngoài trông có vẻ rất giống nhưng không phải là vết thương do đạn bắn tạo thành.

Nghe thấy kết quả đó, trong lòng Phó Thiên Húc cũng hơi thả lỏng một chút, không phải súng bắn tạo thành là tốt rồi. Dù sao trong nước quản lý súng ống đạn dược cũng tương đối nghiêm khắc, nếu thật sự là do súng bắn khiến cho nạn nhân tử vong, như vậy tính chất vụ án không đơn giản, mức độ nghiêm trọng cũng tăng lên một bậc.

Lần nữa tiếp nhận tư liệu Phó Thiên Húc đưa tới, Tiểu Đồng không nói thêm gì mà bắt đầu nghiêm túc lật xem, chỉ lát sau, trong một đồng hồ tư liệu anh đã tìm thấy một tờ giấy. Sau khi nhìn đi nhìn lại mấy lần ảnh chụp dán trong tờ giấy, anh mới đem tờ giấy này đưa cho Phó Thiên Húc.

“Cậu có thể đi tra một chút hành tung của người này, hỏi một số người xung quanh cô ấy, xem có phải trước đây cầm cô ấy đã từng bị thương, nếu đúng thì cô ấy chính là người bị hại.”

“Cô ấy! Không thể nào!?” Đột nhiên biết mình nói sai rồi, anh ta lập tức ngậm chặt miệng.

Tiểu Đồng vừa nghe liền nhú mày, bất quá lần này anh không nói ra mấy lời châm chọc nữa.

“Xương hàm và xương gò má của người mất tích rất trùng khớp với của người bị hại, chỉ với hai điểm này, tôi có thể chắc chắn đến 80% cô ấy chính là người bị hại. Bảo cậu đi điều tra một chút xem cô ấy trước đây có từng bị thương không, đây chẳng qua là tiến thêm một bước để xác định mà thôi.”

Khương Bạch San nhìn thấy Phó Thiên Húc dường như có chút do dự, lập tức lôi kéo ống tay áo anh ta, nhẹ giọng nói vào lỗ tai anh: “Bảo anh điều tra thì anh hãy tra đi, giáo sư Tiểu là người có tiếng ở phương diện này, sẽ không nói sai đâu. Còn nữa, anh đi thăm dò một chút cũng không tổn thất cái gì, nếu đây thực sự là người bị hại, ít nhất các anh có thể xác định thân phận người chết rồi.”

Phó Thiên Húc nghe xong cảm thấy lời này cũng có lý, lúc này mới xoay người vội vàng rời khỏi phòng nghiên cứu, chuẩn bị quay về cục cảnh sát bố trí người đi điều tra.

“Nghe nói, cô chủ yếu nghiên cứu các đối tượng là xác động thực vật?”

Phó Thiên Húc vừa rời đi, Tiểu Đồng liền hỏi một câu như vậy.

Khương Bạch San nhìn thấy Tiểu Đồng đang quay lưng về phía mình tiến hành làm thí nghiệm, lại nhìn nhìn bốn phía, xác định ở đây chỉ có mình cô mới phản ứng lại, câu này chính là hỏi cô.

“Vâng ~ đúng vậy.”

“Vậy công việc xử lý thối thối ở đầu lâu này liền giao lại cho cô, chú ý một điểm trên đầu lâu có một dấu vết màu xám trắng, cô cố gắng xét nghiệm thành phần một chút, có lẽ sẽ có kết quả bất ngờ ngoài dự liệu.”

Lúc nói câu này, Tiểu Đồng gần như đã đem cái đầu lâu đặt lại trên kệ thí nghiệm, vừa nhanh chóng cởi ra cái bao tay vừa bước ra ngoài, điệu bộ này, nói rõ rằng công việc của anh đã kết thúc, việc còn lại anh mặc kệ.

“Ách...giáo sư Tiểu, cái này, sau khi tra được thành phần, tôi phải trực tiếp báo cho cảnh sát hay là liên hệ với anh trước?”

“Cô cảm thấy, chỉ với chỉ số thông minh của người đàn ông nhà cô, từ bản phân tích hàm lượng các thành phần này cậu ta có thể tìm ra cái gì hữu dụng?” Vừa tới cửa, Tiểu Đồng chợt quay đầu ném lại một câu như vậy, khiến cho Khương Bạch San một câu cũng không được.

A, tốt xấu gì cũng là người đàn ông của cô, mặc dù có lúc hơi vụng về, cũng có chút đầu một chút, không biết thức thời một chút, nhưng mà, nào có ai lại đi nói xấu chồng người ta ngay trước mặt vợ người ta như vậy.

Khương Bạch San một bên chịu đựng cảm giác không thoải mái bên trong dạ dày, đeo bao tay cao su đi xử lý chiếc đầu lâu, một bên lặng lẽ oán thầm trong bụng.

128. Chương 135: Hạnh Phúc Đơn Giản

Lúc Tiểu Đồng về đến nhà, Văn Mân đã làm xong bàn ăn đơn giản gồm ba món mặn một món canh, bữa ăn tiêu chuẩn của hai người, không nhất thiết phải làm quá nhiều, nhiều hơn nữa cũng chỉ lãng phí mà thôi. Mặt khác, gần đây cô ở trên mạng cũng bắt đầu đưa lên các thực đơn món ăn gia đình, cho dù nói thế nào cũng không cần nấu thêm đồ ăn vượt ngoài định mức.

Vừa mở cửa, mùi thức ăn tràn ngập khắp phòng trực tiếp xông vào mũi, lúc này, dù là người không hiểu phong tình như Tiểu Đồng cũng không khỏi vấn vế một phen. Anh cảm thấy cái loại hương vị này không đơn giản là hương vị của thức ăn mà là hương vị của gia đình, hương vị hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Văn Mân vốn đang ngồi ở phòng khách đang tải hình ảnh lên mạng cũng quay đầu, khóe miệng giương lên thoáng hiện một nụ cười.

“Anh đã về.”

Bốn chữ () vô cùng đơn giản, lại khiến cho hai người trong ngoài phòng khách đều có cùng một loại cảm giác, cảm giác này được gọi là thỏa mãn.

Tiểu Đồng ba bước cũng thành hai bước đi đến trước mặt Văn Mân, đầu tiên là cúi đầu ấn lên môi một nụ hôn, sau đó mới dang tay đem cô ôm vào trong ngực, đầu chôn chặt ở cổ cô, ngửi mùi hương thơm ngát của xà bông cô vừa mới tắm. Anh cảm thấy tất cả mệt mỏi vì công việc trong ngày nháy mắt đều tan thành mây khói.

“Em đã tắm rồi?”

“Ừ, nấu ăn xong, trên người toàn mùi dầu khói cho nên liền đi tắm. Anh cũng mau đi tắm nước ấm đi, em đi lấy thức ăn từ trong nồi múc ra, anh tắm rửa xong là có thể dọn cơm rồi.”

Ừ, được.”

Tiểu Đồng tuy miệng đáp ứng nhưng bàn tay ôm lấy Văn Mân vẫn không chịu buông ra, lại lẳng lặng ôm một lúc nữa mới buông tay, chuẩn vị vào phòng tắm.

Nhìn thấy bóng lưng anh đi vào phòng ngủ, ý cười trên khóe miệng Văn Mân cũng càng sâu, cô thật sự cảm ơn ông trời, cho cô cơ hội bắt đầu lại lần nữa. Lúc hôn mê nằm trên giường bệnh, cô đã hơn một lần mong mỗi lại có thể có được hạnh phúc thế này, mặc dù mới đầu cô luôn sợ hãi niềm hạnh phúc này có thể bị lấy lại bất cứ lúc nào.

Nhưng ngày qua ngày lại trôi qua thực bình thản và ấm áp, cô cũng từ từ có được một phần cảm giác chân thật. Nếu như nói, những khó khăn và thống khổ mà kiếp trước cô gặp phải đều là vì muốn dạy cô biết quý trọng hơn, cô cảm thấy vô cùng đáng giá.

Cơm nước xong, Văn Mân bị Tiểu Đồng ôm lại ngồi ở phòng khách cùng xem TV, lúc này điện thoại trên bàn chợt vang lên.

Tiểu Đồng vốn dĩ đối với cái điện thoại phá vỡ bầu không khí tốt đẹp này rất chán ghét, ngay cả chân mày cũng nhíu lại.

Văn Mân buồn cười nhìn Tiểu Đồng trẻ con như vậy, vỗ vỗ tay anh trấn an tinh thần, sau đó mới xoay người cầm ống nghe điện thoại.

Người gọi tới là Phó Thiên Húc, nghe giọng nói cao vút của anh ta, cô có thể khẳng định giờ phút này anh ta nhất định đang chìm trong trạng thái vô cùng hưng phấn.

“Tiểu phu nhân, giáo sư Tiểu có ở đó không?” Bởi vì quan hệ giữa anh ta và Văn Mân còn chưa đến mức quá quen thuộc, cho nên Phó Thiên Húc vẫn gọi Văn Mân là Tiểu phu nhân.

“À, có, anh chờ một chút.”

Biết Phó Thiên Húc tìm Tiểu Đồng nhất định là có liên quan đến vụ án mà bọn họ đang điều tra, cho nên Văn Mân cũng không kéo dài thời gian, che lại ống nghe nói với Tiểu Đồng là Phó Thiên Húc tìm rồi trực tiếp đưa chuyển điện thoại lại cho anh.

Nhưng ngoài dự tính của Văn Mân, Tiểu Đồng chỉ bĩu môi không chịu nghe điện thoại. Nhìn thấy Văn Mân nôn nóng, anh cũng không thèm để ý đến đầu bên kia điện thoại Phó Thiên Húc vẫn nghe máy, bắt đầu oán hận.

“Anh cũng không phải trâu bò, đã hết giờ làm việc rồi, tại sao phải nhận điện thoại về chuyện công việc.”

“Áiii ~~” Văn Mân nhéo mạnh một cái lên mu bàn tay anh, lại trừng mắt liếc anh một cái, Tiểu Đồng lúc này mới miễn cưỡng tiếp nhận điện thoại.

129. Chương 136: Có Thể Ngăn Lại Bi Kịch

130. Chương 137: Con Chim Biển Màu Xám

Ở đầu kia điện thoại, Phó Thiên Húc vừa nghe được hai chữ này cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau nếu gặp Văn Mân nhất định phải cảm tạ cô ấy, vừa rồi Văn Mân thuyết phục Tiểu Đồng anh ta cũng nghe được.

“Giáo sư Tiểu, phân tích của Bạch San cho thấy vật màu xám trắng dính trên đầu lâu chính là do phân của một loài chim, là một loài chim biển màu xám.

“Chim biển màu xám!?”

“Đúng vậy.”

Nghe đến đây, Tiểu Đồng chỉ trầm ngâm một lát, lập tức đưa ra một kết luận.

“Chim biển màu xám đều sinh sống ở các khu vực có hồ nước tự nhiên ở chỗ cao, chỗ các cậu phát hiện chiếc đầu lâu, chiều nay tôi đã tiến hành xét nghiệm thành phần bùn đất, thuộc loại ao hồ dưới thấp, cho nên...”

“Cho nên, chúng tôi tìm kiếm phần thi thể còn lại ở vùng phụ cận vẫn không tìm thấy là bởi vì tìm sai địa điểm?”

Không đợi Tiểu Đồng nói xong, Phó Thiên Húc đã cao hứng đến mức đánh gãy lời anh nói. Sau khi nói xong, anh ta mới ý thức được giáo sư Tiểu tính tình cổ quái này không thích người khác chen ngang khi đang nói chuyện, anh ta lúng túng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể cười khan vài tiếng cho qua chuyện.

May mắn là hiện tại Tiểu Đồng có được Văn Mân ngồi sát ngay bên cạnh nên tâm tình không tệ, cho nên cũng không so đo với anh ta, chỉ tiếp tục nói: “Nếu biết tìm nhầm chỗ rồi, vậy thì đi tìm chỗ chính xác đi, tôi nghĩ thành phố này ở khu nào có hồ nước ở trên cao, người phụ nữ của cậu hẳn là biết rõ chứ.”

Nói xong lời này, Tiểu Đồng cũng không đợi Phó Thiên Húc trả lời cái gì, trực tiếp cúp điện thoại rồi.

“Vụ án này đã có manh mối rồi?”

“Cũng gần như vậy, thân phận người bị hại anh đã giúp cậu ta xác định rồi, anh nghĩ cảnh sát sẽ sớm tìm ra thân thể của người bị hại. Về phần ai là hung thủ, động cơ giết người là gì, đó là việc của cảnh sát, không phải chuyện của anh.”

“Anh không định tiếp tục tham gia vụ án này!?” Nghe được ngữ điệu của Tiểu Đồng, xem ra đúng là không muốn tham dự vào, Văn Mân không khỏi có chút kinh ngạc. Ở những vụ án trước, Tiểu Đồng cũng theo từ đầu tới cuối, sao lần này ngược lại lại không muốn theo.

“Chức nghiệp đều có người chuyên trách, phá án không phải là lợi thế của anh, anh việc gì phải chen vào làm gì.”

Nghe lý do của Tiểu Đồng, Văn Mân từ chối cho ý kiến nhìn anh một cái, người khác có lẽ sẽ tin vào lý do này nhưng cô lại không tin. Lần trước, cô cũng đã lĩnh hội qua năng lực phá án của Tiểu Đồng rồi, từ các chi tiết rất nhỏ lại có khả năng phân tích ra được quá trình vụ án, cái này nếu còn tính là không phải điểm mạnh, như vậy xem ra rất nhiều cảnh sát đều phải từ chức rồi.

“Em nhìn cái gì? Lời anh nói đều là sự thật.” Tiểu Đồng bị Văn Mân nhìn đến chột dạ, không biết làm gì chỉ nói lại một câu.

Anh sẽ không nói thật cho cô biết, là vì anh cảm giác được Văn Mân đặc biệt quan tâm đối với Phó Thiên Húc, cho nên phải bóp chết tất cả khả năng hai người có thể tiếp xúc ngay từ trong trứng nước.

Anh biết Văn Mân không có tình cảm đặc biệt nào với Phó Thiên Húc, nhưng là sự quan tâm quá mức này dù xuất phát từ lý do gì thì anh cũng không muốn để cho tình trạng này tiếp tục, anh cảm thấy được anh thực sự ghen rồi.

131. Chương 138: Vợ Chồng Nhỏ

Trong khoảng thời gian này, cũng không biết là công việc bên Sở nghiên cứu không bận rộn hay vì Tiểu Đồng cố ý mà dành nhiều thời gian ở nhà cùng Văn Mân.

Văn Mân chỉ cảm thấy trong thời gian này anh có vẻ rất rảnh rỗi, mà hễ rảnh rỗi lại bắt đầu tìm cô làm phiền.

Ví dụ như hiện tại.

“Nhóc, sao em lại trình bày món ăn như vậy, quá khô khan rồi, mặc dù trình bày theo tiêu chuẩn thẩm mỹ quốc tế, thẩm mỹ có thừa nhưng sao chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

Văn Mân âm thầm đảo mắt, bỏ đi, cô đây làm làm món ăn gia đình, bày lên bàn chụp vài tấm hình cho người dân bình thường ngắm thôi, cần phải nhiều sáng tạo làm gì?

Tiểu Đồng thấy Văn Mân không để ý tới anh, lại tiến lại gần thêm vài bước, từng chút từng chút đến gần cô, cúi đầu thổi thổi khí vào tai cô. Bị làn khí ấm áp phả vào đôi tai mẫn cảm, Văn Mân chỉ cảm thấy từ đôi tai truyền tới một luồng điện, toàn thân cũng chột run lên.

Từ giữa cơn tê dại hồi phục lại tinh thần, cô cố gắng đưa tay đẩy đẩy vài cái để anh cách xa mình ra một chút. Hiện giờ cô đang làm việc đứng đắn, bị anh ba lần bốn lượt cắt ngang, hình vẽ chưa chụp xong đâu.

“Anh đi đọc sách một lát đi, hoặc là ra ngoài tản bộ, đừng có lẩn quẩn xung quanh em nữa, em làm xong rồi sẽ đi tìm anh, được không?”

Dĩ nhiên người nào đó cũng không muốn nhanh như vậy đã nghe theo ý cô.

Liếm liếm môi, sau đó thốt ra hai chữ như đinh chặt sắt: “Không muốn.”

Văn Mân nhấn nút chụp trên máy ảnh, tiêu cự không chính xác nên ảnh chụp được có chút mờ, nhìn mấy tấm ảnh chụp ít ỏi vào sáng nay trong máy có thể được xem là ảnh chụp, lại nhìn trên bàn cơm mấy món ăn đã hoàn toàn không còn hơi ấm, thậm chí ngay cả màu sắc vốn có của món ăn cũng không còn nữa, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận.

“Tiểu Đồng, bên Sở nghiên cứu không có việc gì làm sao? Anh cả ngày trốn ở trong nhà làm cái gì, đi, đi, đi, nên làm cái gì thì mau làm đi.”

Vừa nói xong, Văn Mân liền ý thức được phản ứng của mình có phần quá khích rồi. Quả thật cô làm sao lại không rõ, công việc của Tiểu Đồng chắc chắn rất bận rộn, trong khoảng thời gian này sở dĩ vẫn ở nhà cùng cô là vì tân hôn của bọn họ, anh muốn có thêm thời gian ở cùng cô mà thôi.

Nhưng không hiểu tại sao, gần đây cảm xúc của cô rất dễ kích động, biết rõ là nên nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng động một chút cô liền phát cáu.

Thấy Tiểu Đồng sau khi nghe xong lời nói kích động của cô liền xoay người đi về phòng khách, trong lòng cô lại xông lên một trận khó chịu. Ai ~ thôi đi, ai bảo cô làm sai rồi đâu, đi nói mấy câu xin lỗi dỗ dành anh thôi.

Bất đắc dĩ liếc nhìn món ăn trên bàn, hôm nay xem ra không thể tiếp tục chụp được tấm ảnh nào nữa rồi. Hơn nữa, trước đó vẫn còn một số ảnh, cũng không nhất định hôm nay phải chụp hết những món này, để hôm khác rảnh rỗi làm lại lần nữa cũng được.

Đặc xuống máy ảnh trên tay, Văn Mân nhẹ nhàng bước tới phía sau Tiểu Đồng, trước khi anh kịp phản ứng lại liền ôm lấy thắt lưng anh.

“Tiểu Đồng, em sai rồi, em không nên phát cáu với anh, anh tha thứ cho em được không?”

“...”

Thấy Tiểu Đồng không có phản ứng, Văn Mân không ngừng cố gắng dùng tay ôm chặt thắt lưng anh.

“Anh đừng như vậy mà, em đã nói xin lỗi với anh rồi, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho em đi. Có thể bởi vì dì cả mẹ của em tới rồi, hor-mon tiết ra quá nhiều, cho nên gần đây cảm xúc có chút thất thường, anh đừng trách em nữa, được không

”

Âm cuối kéo dài uốn cong chín khúc mười tám đoạn, ngay cả Văn Mân nghe thấy toàn thân cũng nổi cả da gà, không biết người đàn ông trước mặt có thể vì thấy cô chịu thiệt một phần như vậy mà tha thứ cho cô lần này.

“Làm sai chuyện là phải trả giá thật lớn.”

Nghe giọng điệu vẫn thản nhiên như bình thường, không có một tia khác thường, nhưng Văn Mân lại không nhìn thấy, ánh mắt cùng giọng điệu của anh lại hoàn toàn bất đồng, khóe miệng hơi cong lên vì gian kế đã thực hiện được, như ánh mặt trời chói mắt khiến người ta không thể nào mở mắt ra được.

132. Chương 139: Khương Bạch San Ghé Thăm

Mân nhìn thấy Khương Bạch San lần nữa đã là một tuần sau rồi. Trong khoảng thời gian này, cô bị Tiểu Đồng dây dưa không rời ra được, thậm chí ngay cả blog hướng dẫn nấu ăn cũng tạm dừng thật lâu rồi. Về chuyện Phó Thiên Húc và vụ án kia, Tiểu Đồng không nhắc tới, cô tự nhiên cũng không muốn hỏi nhiều.

Cặp vợ chồng mới cưới, dường như mỗi ngày đều sống trong mật ngọt, cuối cùng mấy cuộc điện thoại liên tiếp từ Sở nghiên cứu gọi tới mới tạm thời thức tỉnh hai người.

Sáng nay sau khi tiễn Tiểu Đồng ra cửa đi làm, Văn Mân nhìn vào căn phòng trống rỗng lại cảm thấy không thích ứng được. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô không ngờ mình đã có thói quen có Tiểu Đồng bên cạnh như hình với bóng. Mặc dù biết rõ anh chỉ ra ngoài làm việc, sau khi tan tầm sẽ trở về nhà, không hiểu sao trong lòng vẫn có cảm giác không thể nói rõ.

Kiếp trước cô chưa từng dính người như vậy, kiếp này cô lại muốn cứ ở mãi bên cạnh Tiểu Đồng không muốn rời xa.

Khóe miệng hơi hơi co giật, trong lòng thầm mắng một tiếng không có tiền đồ, Văn Mân đi vào phòng bếp, vừa định tiếp tục công việc đã bị bỏ quên trong một tuần qua, điện thoại bàn trong phòng khách liên vang lên.

Mới sáng sớm đã gọi điện tới nhà, Văn Mân thật không đoán ra được là ai.

“Xin chào, là Văn Mân phải không? Tôi là Khương Bạch San.”

Không đợi Văn Mân mở miệng, đầu kia điện thoại đã truyền đến giọng nói chứa đựng sự vui sướng.

“Bạch San? Sao gọi tới giờ này, cô muốn tìm Tiểu Đồng sao? Anh ấy vừa mới ra ngoài rồi.”

“Tôi biết, tôi biết, tôi ở dưới lầu nhà chị, tôi đặc biệt chờ giáo sư Tiểu ra ngoài rồi mới gọi điện thoại cho chị, nếu giáo sư ở nhà tôi mới không dám gọi đâu.”

“Ách...Nếu anh ấy ở nhà, sao cô lại không dám gọi?”

“A, cô không biết sao? Giáo sư Tiểu dặn tất cả các đồng nghiệp trong Sở nghiên cứu, nói trong một tuần này dù trời có sập xuống cũng không được phép gọi điện thoại cho anh ấy, nếu không anh ấy sẽ bỏ của chạy lấy người. Chị không biết đấy thôi, trong tuần này ở Sở nghiên cứu có rất nhiều việc còn tồn đọng, nhưng chúng tôi đều không dám làm trái mệnh lệnh của giáo sư Tiểu, cho nên chỉ có thể liều mạng làm thêm giờ, tự mình giải quyết hết công việc. Ngày hôm qua vừa vặn là ngày cuối cùng giáo sư Tiểu nghỉ phép, vừa nghe đến anh ấy đồng ý hôm nay quay lại làm việc, hơn một nửa người trong Sở đều la hét hôm nay phải nghỉ ngơi, hắc hắc, tôi cũng đúng lúc tranh thủ nghỉ phép, cho nên mới tới đây tìm chị.”

Tuy không nhìn thấy biểu cảm của Khương Bạch San nhưng từ giọng nói của cô ấy, Văn Mân có thể cảm nhận thấy vẻ mặt cô ấy lúc này nhất định rất sinh động, lát lát lại nhíu mi, lát sau lại cười híp mắt.

Bị cảm xúc vui vẻ của Khương Bạch San cuốn hút, Văn Mân vừa rồi bởi vì Tiểu Đồng rời đi mà tâm trạng có chút tịch mịch lập tức cũng vui vẻ theo.

“Mọi người cũng quá khoa trương rồi, Tiểu Đồng vừa quay lại, mọi người liền nghỉ phép một loạt như vậy, công việc của Sở nghiên cứu không phải càng chậm trễ sao?”

“Không sao, không sao, giáo sư Tiểu làm việc như thần, một người bằng mười người, không đúng, phải là hai mươi, chỉ cần có giáo sư Tiểu, những công việc đối với chúng tôi mà nói là mệt chết thì ngược lại đối với anh ấy lại dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, chúng tôi đều một tuần không được nghỉ ngơi thật tốt rồi, dù sao cũng phải để chúng tôi nghỉ lấy hơi, nếu không cũng sẽ mệt mỏi đến chết mất thôi.”

Nghe những lời này của Khương Bạch San giống như nửa thật nửa giả oán giận, ý cười trên khóe miệng Văn Mân lại càng sâu.

“Phải rồi, cô vừa nói là đang ở dưới lầu nhà chúng tôi, vậy mau lên đây đi, tôi mới đang chuẩn bị làm một ít trà sữa, đúng dịp dùng để tiếp đón cô.”

“Thật! Tốt quá, vậy chờ tôi một lát, tôi lập tức đi lên, vù án của Phó Thiên Húc bên kia cũng gần kết thúc rồi, tôi hôm nay đến đây chính là muốn nói với chị chuyện này, tuy rằng chuyện này không phải chuyện vui gì nhưng có trà sữa uống thì ít nhất cũng thấy được an ủi.”

133. Chương 140: Đùa Giỡn

134. Chương 141: Đóa Hoa Điêu Linh

Văn Mân không mở miệng hỏi thêm gì, chỉ là nhấc bình trà vẫn đặt ở khay trà lên, rót vào cái chén trước mặt mình thêm một ít trà sữa, sau đó cầm chén trà này lên đặt vào tay cô ấy. Cô hy vọng sự ấm áp của ly trà sữa có thể giúp cô ấy có thêm dũng khí tiếp tục nói chuyện.

“Văn Mân, trước đó giáo sư Tiểu đã xác nhận thân phận của người bị hại, đem ảnh của người đó đưa cho Phó Thiên Húc, lúc ấy tôi nhìn tấm ảnh cũng không có cảm giác gì, bởi vì người trên ảnh tuy rằng xinh đẹp nhưng trang điểm khá cầu kỳ, ít nhiều cũng mất đi một chút cảm giác chân thực. Hơn nữa, sau khi biết được cô ấy làm người mẫu, chị cũng biết, cái nghề này vốn dĩ khiến cho người ta không tự chủ sinh ra một vài ý tưởng không đúng đắn, mà cô ấy lại chết thảm như vậy, cái ý tưởng này lại càng phát triển mãnh liệt.”

Nghe lời miêu tả của Khương Bạch San, Văn Mân cũng chỉ hơi nhướn mày một chút, không phát biểu ý kiến gì. Bởi vì cô biết, cái loại tư tưởng này không riêng gì Khương Bạch San mà rất nhiều người cũng có.

Cũng giống như cô ở kiếp trước, tuổi còn trẻ đã có sự nghiệp của riêng mình, sau đó lại nhanh chóng có được thành tựu, hơn nữa bề ngoài cũng khá xinh đẹp, lúc cô tham gia vào thương giới, nơi nơi đều đồn đãi cô dùng sắc đẹp để lấy được tiền tài.

Kỳ thật lúc mới bắt đầu kinh doanh, cô cũng không từ bất cứ thủ đoạn nào, toàn bộ đều dựa vào sự phấn đấu ngày đêm không mệt mỏi từng chút từng chút tích lũy của cải.

Kể từ đó, những tin đồn cũng ngày càng nhiều hơn, hơn nữa đối với cuộc sống, bản thân cô cũng hết hy vọng vào tình yêu, cô từng rơi vào tuyệt vọng, lại nghĩ bọn họ đều muốn ép cô vào đường cùng như vậy, cô làm sao có thể để cho bọn họ được thỏa mãn.

Quả nhiên, sau đó cô đã dùng mọi thủ đoạn, việc làm ăn càng ngày càng tốt, sự nghiệp phát triển càng ngày càng thuận lợi. Nhưng mà, theo mức độ tăng dần của tiền bạc, trong lòng cô cũng càng ngày càng trở nên trống rỗng.

“Sau đó, trong quá trình điều tra tôi mới từ từ thấy được rất nhiều hình ảnh đời thường của cô ấy. Tôi thật sự rất khó đem hình ảnh một cô gái không chút phần son cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời với người phụ nữ trang điểm cầu kỳ trong ảnh chụp trên tài liệu liên hệ cùng nhau. Cô ấy, thật ra chỉ là một nữ sinh nhỏ nhỏ mang giấc mộng bước trên đài chữ T mà thôi (cái đài để người mẫu biểu diễn catwalk ấy), cô ấy còn trẻ như vậy, lúc chết đi mới vừa tròn hai mươi tuổi.”

Ngay cả Khương Bạch San cũng không phát hiện, cô bắt tri bắt giác dùng từ “cô ấy” thay vì từ “người bị hại”, cô là thật sự sâu trong nội tâm không muốn dùng ba chữ lạnh như băng ấy để hình dung một cô gái trẻ với đôi má lúm đồng tiền rất xinh đẹp.

“Tôi cũng đã nói, cô ấy là cô gái rất có khí chất, thông thường, những người bước chân vào giới người mẫu ít nhiều đều bị lây nhiễm một chút mùi vị của thế tục, nhưng cô ấy lại không như vậy. Sau đó, lúc Phó Thiên Húc điều tra các mối quan hệ thân cận của cô ấy mới biết được, cái khí chất thanh tao của cô ấy là từ đâu mà có. Cô ấy xuất thân từ dòng dõi thư hương, cha mẹ đều là giáo sư đại học, cô ấy từ nhỏ đã giỏi cầm kỳ thi họa, thành tích học tập rất xuất sắc, hiểu chuyện, cuộc sống của cô ấy thuận buồm xuôi gió.”

Nói tới đây, Khương Bạch San lại thở dài một tiếng, theo lý mà nói phải như vậy, theo lý mà nói một cô gái như thế hẳn là phải cách xa cái vòng luẩn quẩn kỳ quái này mới đúng, nhưng mà..., cô chỉ có thể cảm thán một câu “thế sự vô thường”.

Lời người edit:

*Đóa hoa điêu linh: Bông hóa tàn úa, bông hoa héo tàn, bông hoa bị tàn lụi...

Ban đầu ta định để tên chương này là đóa hoa héo tàn nhưng đóa hoa điêu linh nghe có vẻ hay hơn nên mình quyết định để tên này. Các nàng nếu có ý kiến cứ góp ý nhé, hoan nghênh hoan nghênh

135. Chương 142: Sự Cố

Văn Mân lẳng lẳng nghe Khương Bạch San đem mọi chuyện từ vụ án nói ra, có lẽ phải gọi là chuyện cũ thì thích hợp hơn một chút.

Khương Bạch San không hề nhắc đến tên của người bị hại, toàn bộ quá trình đều dùng từ cô ấy hoặc người bị hại để thay thế. Văn Mân hiểu, đây là xuất phát từ việc bảo vệ đời tư của người bị hại và người nhà của cô ấy, cho nên cô cũng không rảnh rỗi mà đi hỏi rõ ngọn ngành.

Câu chuyện cũ này thật ra rất đơn giản, đơn giản mà nói, chính là một người vừa mới bước ra cuộc sống không lâu, một cô gái coi tình yêu là trên hết lại gặp phải kẻ vô nhân đạo, cuối cùng trả giá bằng sinh mệnh của mình.

Một cô gái có xuất thân tốt đẹp, từ nhỏ lớn lên dưới sự che chở cẩn thận của cha mẹ. Cha mẹ cô ngoài quan tâm chăm sóc cũng thường nghiêm khắc quản giáo, sợ ảnh hưởng đến tương lai của con mình, lúc không nên nói chuyện yêu đương bị người đàn ông khác rắp tâm lừa gạt, cho nên đều quản lý vô cùng nghiêm khắc những mối quan hệ với người khác giới của cô ấy.

Có lẽ bởi vì quản lý nghiêm khắc như vậy, cho nên từ lúc trưởng thành cô ấy đã bắt đầu tích lũy khát vọng đối với tình yêu. Cho nên việc rời nhà học đại học nơi đất khách, thoát ly khỏi sự giám sát chặt chẽ của cha mẹ giống như được sống lại, không thể kiểm soát lại.

Trong trường hợp đó, một người đàn ông có bề ngoài thành thực và có sức quyến rũ tiếp cận, tâm hồn thiếu nữ của cô ấy nhanh chóng bị nắm giữ.

Người đàn ông này là người đại diện công ty người mẫu, tự xưng là đã phát hiện được rất nhiều ngôi sao trên đài chữ T, hẳn không ngừng rỉ tai cô ấy, thêu dệt nên giấc mộng chữ T tươi đẹp.

Một cô gái hai mươi tuổi, đặc biệt lại có ngoại hình ưu tú như vậy, khí chất cao nhã, lại bị cha mẹ bảo hộ quá mức mà nói, được người đàn ông vẽ ra một thế giới mới chính là giấc mộng cả đời mà cô có thể tự mình phấn đấu.

Có lẽ là vì thực hiện giấc mộng này, cũng có lẽ là vì để người mình yêu chú ý đến mình, cô dứt khoát bước chân vào một thế giới mà cô hoàn toàn không hiểu rõ.

Nhưng theo thời gian, cô từ từ phát hiện ra một mặt dơ bẩn khác ở ngay cạnh mình, cô cũng đau khổ, cũng bàng hoàng, nhưng người đàn ông luôn nói lời ngon tiếng ngọt ở thời điểm quan trọng nhất lại quyết định đứng ngoài xem.

Cuối cùng, người đàn ông đưa cô đến trước mặt một người đàn ông bụng bia trung niên, bảo cô phải tiếp đón cho tốt, ngàn vạn lần không thể đắc tội khách quý, tiền đồ sau này của cô đều phải dựa vào biểu hiện của cô trong đêm này. Cô rốt cục cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra, giấc mộng mà cô nghĩ đến, tình yêu cô mơ tưởng đều là giả dối.

Dường như xuất phát từ bản năng, cô chạy ra khỏi khách sạn, có thể đoán được, cuộc sống sau này mà cô phải đối mặt là như thế nào, người đàn ông đó nắm trong tay bản hợp đồng trước đó, nếu cô bội ước thì sắp tới phải đối mặt chính là khoản bồi thường rất lớn. Nhưng dù như vậy, cô cũng kiên định phải thoát khỏi lòng bàn tay anh ta.

Cô ấy không dám đem những chuyện này nói cho cha mẹ thân yêu của mình biết, chỉ có thể lấy ra phần tiền bạc tự mình tích lũy nhiều năm để đền bù, cố gắng thoát khỏi bản hợp đồng ấy. Cô ấy cảm thấy mình vẫn còn khá may mắn, may mắn là gia đình mình cô có điều kiện, cha mẹ cũng rất hào phóng, cô ấy lại không phải cô gái xài tiền như nước, cho nên trong tài khoản ngân hàng còn dư một số tiền lớn.

Nhưng mà cô gái ấy thật quá ngây thơ rồi, cô ấy tự nhận lấy xui xẻo về mình, muốn dùng tiền bạc để hủy bỏ hợp đồng để rời xa thế giới dơ bẩn trước kia, trên đời này làm sao có chuyện dễ dàng thoát khỏi dầm rỗng hang hỏ như vậy.

Ngay tại nơi mà cô ấy đã hẹn trước để hủy bỏ bản hợp đồng, chờ ở đó ngoài người đàn ông đã từng hứa hẹn cho cô ấy giấc mơ và tình yêu còn có người đàn ông trung niên tối hôm trước.

Người đàn ông trung niên đã muốn tiếp tục cái việc vẫn chưa hoàn thành được vào buổi tối ngày hôm đó. Cô ấy liều chết phản kháng, cuối cùng cũng phải trả giá bằng cả sinh mệnh để bảo vệ sự tôn nghiêm của mình.

Gã đàn ông được gọi là bạn trai kia chính là người dẫn mối cho vụ này, tuy rằng không đoan trước được mọi chuyện lạ phát sinh lớn như vậy nhưng vẫn bình tĩnh cẩn thận xử lý thi thể cô ấy. Sở dĩ hắn đem thi thể chặt ra làm hai phần là để tiện hơn cho việc ném thi thể cũng như giấu diếm thân phận của cô ấy.

Chỉ cần cảnh sát không điều tra được thân phận của cô ấy, vụ án này nhất định không phá được. Dĩ nhiên, một người đang sống tốt đẹp bỗng nhiên biến mất khỏi trường học và công ty là chuyện không thể nào, nhưng mỗi ngày cũng có rất nhiều người mất tích như vậy, cảnh sát căn bản không có đủ lực lượng để tìm người, báo mất tích cũng chỉ là một trình tự mà thôi.

136. Chương 143: Tuần Trăng Mật Muộn

Câu chuyện kể xong, Văn Mân và Khương Bạch San đều tự đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nháy mắt cả căn phòng rơi vào yên tĩnh đến mức cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

“Vậy, vết thương trên chiếc đầu lâu kia là thế nào, lúc trước nghe cô nói có thể là vết thương do đạn bắn.”

Sau một hồi im lặng, Văn Mân mới mở miệng hỏi ra một nghi vấn trong lòng, cô nhớ rõ lần đầu tiên cùng Phó Thiên Húc bàn luận về vụ án là ở cái khách sạn, lúc đó Khương Bạch San từng nói như vậy.

Sau khi Tiểu Đồng kiểm tra lại mới phát hiện xung quanh miệng vết thương không hề sót lại vật chứng chứng tỏ là do súng bắn, nhận định không phải vết thương do đạn bắn, về nhà anh cũng không đề cập qua với Văn Mân cho nên cô cũng không biết chuyện này.

“Trước đó giáo sư đã xác nhận, đó không phải là vết thương do đạn bắn, chẳng qua là một loại vũ khí sắc bén đâm thủng qua đầu lâu tạo thành. Sau đó, lúc Phó Thiên Húc tìm được địa điểm bị nghi là nơi giấu phần thân thể còn lại của người bị hại, kiểm tra hiện trường lại phát hiện được một cái giá để nệm đã bị tẩy rửa, qua xét nghiệm, xác định đó chính là hung khí. Dù sao hung thủ cũng không có âm mưu giết người từ trước, chỉ là nhất thời nảy lòng tham, rất có khả năng là trong lúc tức giận mới tiện tay cầm lấy cái giá nệm ở trên bàn rồi đâm vào.”

“...”

Nghe đến hai chữ giá nệm, Văn Mân vô thức liếc nhìn về phía bàn ăn. Tối qua, cô và Tiểu Đồng mới cùng nhau ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, hiện giờ cái giá nệm vẫn còn sừng sững đặt trên đó.

“Chuyện hung khí là cái giá để nệm, Tiểu Đồng có biết không?” Lúc hỏi câu này, Văn Mân chỉ thấy khoe miệng của mình không khổng chế được trều rút một cái.

Cô sao lại có dự cảm không tốt thế này, Tiểu Đồng người này bình thường không phải là người có tế bào lãng mạn như vậy, vậy mà tối hôm qua lại cố tình đề nghị ăn bữa tối dưới ánh nến, cô nhớ rõ trước đó anh đã nhận được điện thoại từ Sở nghiên cứu.

“Biết chứ, hôm qua lúc xác nhận thời gian đi làm lại với giáo sư Tiểu, chúng tôi đã đem kết quả điều tra được trong thời gian này báo cáo lại với anh ấy rồi.”

“...” Quả nhiên, Văn Mân dùng sức nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm đem người đàn ông kia hận muốn chết.

Học lãng mạn cái gì, cứ nhiên lại có thể học theo cái án mạng dụ dỗ cô chơi cái trò chơi này, hại cô tới qua còn vì anh đột nhiên hiểu chuyện mà vui vẻ cả đêm. Cô nên sớm biết là có chuyện này mới phải, trong thời gian tới cô tuyệt đối không muốn nhìn cái gì liên quan đến nền hết.

“Văn Mân, chị sao vậy?” Khương Bạch San kinh ngạc nhìn bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi của Văn Mân, nhú nhú mày, tự hỏi chẳng lẽ cô vừa nói sai cái gì rồi?

“Không, không có gì, đúng rồi, vụ án này cũng đã kết thúc, chồng cô chắc sẽ có thời gian cùng cô đi hưởng tuần trăng mật chứ?”

Không muốn lại rơi rắm ở vấn đề này, Văn Mân lập tức đổi đề tài.

“Vâng.” Nhắc đến chuyện này, nét mặt Khương Bạch San liền lộ ra nụ cười sáng lạn, “cuối cùng anh ấy cũng biết điều một chút, vụ án lần này kết thúc, anh ấy đã xin phép bên cục được nghỉ kết hôn, nói rằng sẽ cùng tôi đi hưởng tuần trăng mật ở New York.”

“New York? Sao lại muốn đi New York? Bình thường không phải đến mấy nơi phong cảnh lãng mạn, nhịp sống chậm rãi, yên bình như ở Maldives chẳng hạn sao?”

“Tôi cũng không biết tại sao Thiên Húc muốn chọn nơi đó, nhưng với tôi mà nói thì ở đâu cũng được cả, chỉ cần có anh ấy đi cùng, phong cảnh ở đó là đẹp nhất.”

Đối mặt với nụ cười má lúm đồng tiền, coi chồng là tất cả của Khương Bạch San, trong lòng Văn Mân không tránh khỏi cảm thấy bất an, cũng mơ hồ có chút sợ hãi.

Cô nhớ đến suy đoán trước đó của mình về Phó Thiên Húc, nếu mọi chuyện ở kiếp trước đúng như cô nghĩ, vạn nhất không lâu sau Phó Thiên Húc thật sự...Như vậy Khương Bạch San cô ấy chịu nổi sao?

137. Chương 144: Đáp Án Bất Ngờ

“Bạch San, cô có từng nghĩ qua chuyện để cho chồng cô đổi công việc. Dù sao làm cảnh sát chỉ số nguy hiểm cũng rất cao, hơn nữa hiện tại anh ấy cũng không còn độc thân, anh ấy còn có gia đình, có cô, sau này hai người còn có con, không phải vẫn nên đổi sang công việc an toàn hơn một chút sao?”

Văn Mân nói những lời này cũng không phải chỉ là phòng ngừa bất trắc có thể xảy ra khiến cho Tiểu Đồng và Khương Bạch San đi đến bước cuối cùng như ở kiếp trước, về chuyện này cô cũng thật sự quan tâm đến họ.

Tuy rằng chỉ tiếp xúc với Khương Bạch San trong thời gian rất ngắn, nhưng Văn Mân thật lòng cảm thấy rất thích cô gái này, đơn thuần lạc quan, cô hy vọng cô ấy có thể cso được hạnh phúc trọn đời.

Khương Bạch San quả nhiên không ngờ tới Văn Mân đột nhiên lại nói ra những lời như vậy, hơi sững sốt một lát, sau đó vẻ mặt lập tức hiện lên nét cười dịu dàng, cô cũng biết là Văn Mân thực sự quan tâm mình.

“Văn Mân, tôi nói có lẽ chị không tin, tôi thật sự chưa từng nghĩ tới chuyện để Thiên Húc đổi công việc khác. Tôi và anh ấy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi hiểu rõ tính cách của anh ấy, cũng biết được ước mơ của anh ấy là gì. Tôi yêu anh ấy, nên không thể ích kỷ mà có ý nghĩ muốn anh ấy tự bẻ gãy đôi cánh của mình.”

Ngừng một lát, Khương Bạch San hơi ngoảnh đầu nhìn về những ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ.

“Hơn nữa, nghề cảnh sát tuy nguy hiểm, nhưng vẫn luôn có người chấp nhận làm. Xã hội này mỗi ngày đều phát sinh nhiều chuyện không hay như vậy, phải có người đứng ra bảo vệ an toàn, nếu ai ai cũng nghĩ bởi vì cảnh sát hệ số an toàn quá thấp mà không theo nghề này, như vậy trong cục cảnh sát thật sự không còn ai nữa rồi.”

“Nhưng mà...vạn nhất...” Những lời Khương Bạch San nói Văn Mân đều hiểu, nhưng dù sao Phó Thiên Húc cũng là chồng cô ấy mà không phải một người xa lạ, nếu quả thật có mệnh hệ gì, vậy cuộc sống sau này của cô ấy phải trải qua thế nào?

“Văn Mân, tôi biết chị suy nghĩ cho tôi, nhưng tôi thật sự hiểu rất rõ, ngay từ lúc tôi hạ quyết tâm gả cho anh ấy, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý cả rồi. Nếu, nếu thực sự có một ngày như vậy, tôi sẽ không để cho anh ấy phải cô đơn một mình, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, tôi chỉ cần anh ấy là đủ.”

Khương Bạch San nói chuyện vô cùng bình thản lại khiến cho Văn Mân cảm thấy một sự rung động trước nay chưa từng có. Cô đã được xem những câu chuyện về quân tẩu, cảnh tẩu trên sóng truyền hình, mới đầu cũng rất cảm động nhưng bởi vì các chương trình như vậy ngày càng nhiều khiến cho phần cảm động có cũng từ từ mất đi rồi.

Nhưng hôm nay, cô lại lần nữa cảm động khi nghe thấy Khương Bạch San nói ra những lời không hối hận như vậy.

“Vậy... vậy nếu có thêm đứa con thì sao? Chẳng lẽ cô cũng sẽ không có ý nghĩ khác?”

“Ách. . .”

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc cuat Khương Bạch San, Văn Mân cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Cô chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ có con?”

Không có khả năng đi! Mỗi một người phụ nữ khi bước vào hôn nhân đều sẽ nghĩ tới vấn đề này, dĩ nhiên chuyện sinh con là sớm hay muộn, nhưng chắc chắn trước khi kết hôn đã nghĩ qua rồi.

Khương Bạch San ngẩng đầu nhìn thoáng qua Văn Mân, bắt gặp ánh mắt nồng đậm ân cần trong mắt cô, lúc này mới do dự lên tiếng.

“Thật ra, không phải tôi không nghĩ tới, mà là đời này có lẽ tôi không thể có con được rồi.”

“Lời này là có ý gì?”

Văn Mân không đoán trước được đáp án của Khương Bạch San lại là như vậy, giọng điệu thốt lên cũng bất giác cao hơn rất nhiều.

138. Chương 145: Chuyện Cũ Của Khương Bạch San

139. Chương 146: Suy Nghĩ Rối Loạn

Câu chuyện tiếp theo, không cần Khương Bạch San nói thêm lời nào, Văn Mân cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Bởi vì biết được chuyện tình cảm của Khương Bạch San và Phó Thiên Húc hồi đó, Văn Mân lại càng tin tưởng, kiếp trước sở dĩ Tiểu Đồng kết hôn với Khương Bạch San sau khi ly hôn với mình chỉ một thời gian ngắn nhất định là có ẩn tình khác.

Nếu thật sự đúng như suy đoán của cô, Phó Thiên Húc xảy ra chuyện ngoài ý muốn đúng lúc Khương Bạch San phát hiện mình mang thai đứa nhỏ, bởi vì là cốt nhục duy nhất của cô ấy và Phó Thiên Húc nên cô ấy nghĩ mọi biện pháp để đứa bé này có thể sinh ra và lớn lên trong điều kiện tốt nhất.

Nhưng để con mình có cuộc sống tốt đẹp có rất nhiều cách, vậy vì có gì cô ấy chấp nhận gả ột người đàn ông khác. Mặt khác tính cách Tiểu Đồng khó chịu như vậy, anh lại vì cái gì mà đồng ý cưới Khương Bạch San khi mới vừa ly hôn không bao lâu?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ việc Phó Thiên Húc xảy ra chuyện ngoài ý muốn có liên quan đến Tiểu Đồng, xuất phát từ ấy náy nên anh tự nguyện chăm sóc cho Khương Bạch San?

Ý tưởng này xuất hiện rất đột ngột, nhưng trực giác nói cho cô biết, đây rất có thể chính là sự thật.

“Bạch San...”

Văn Mân muốn trực tiếp hỏi cô ấy, nếu như, nếu như Phó Thiên Húc thật sự xảy ra chuyện, mà đúng lúc đó cô cũng phát hiện mình mang thai thì sẽ làm thế nào?

Nhưng khi nhìn thấy Khương Bạch San vô thức đặt bàn tay lên bụng mình, ánh mắt chứa đựng sự đau đớn thì những lời tiếp theo của cô không cách nào nói ra khỏi miệng được.

Nếu cô thật sự hỏi câu đó, như vậy cũng là xát thêm muối vào miệng vết thương của cô ấy.

“Ừ.” Khương Bạch San nghe được Văn Mân gọi mình, lập tức hồi phục lại tinh thần, quay lại nhìn cô, vẻ mặt giống như đang muốn hỏi cô gọi cô ấy có chuyện gì.

“À...Tôi...Tôi chỉ muốn nói, hiện tại y học cũng rất phát triển, hơn nữa cô cũng đã nói bác sĩ không nói là cô hoàn toàn không có khả năng mang thai mà chỉ là xác suất thấp hơn người khác mà thôi, cô không nên nản lòng, tôi có dự cảm rằng cô nhất định sẽ có con.”

Khương Bạch San sững sờ nhìn Văn Mân, không biết cô vì sao lại có thể nói ra những lời khẳng định như vậy. Nhưng sau đó cô lại coi lời nói của Văn Mân giống như là lời an ủi của bạn bè, cô nhếch nhếch khóe miệng nặng nề “ừ” một tiếng.

Ngay sau đó, hai người đều cố ý làm như trước đó không hề nói qua đề tài này, đều nhất trí dời sang đề tài khác.

Sau khi tiễn Khương Bạch San ra khỏi cửa, Văn Mân cũng không còn tâm trạng để làm bất cứ việc gì. Cô ngồi trên ghế sa lon, nhìn thấy ly trà sữa Khương Bạch San vừa mới uống xong, lại lâm vào trầm tư.

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu tính theo thời gian mang thai của Khương Bạch San, lúc cô gả cho Tiểu Đồng thì Phó Thiên Húc cũng mới xảy ra sự cố không lâu, dưới tình huống đó, cô làm sao có thể gả cho người khác?

Hay là, lúc đó không phải Phó Thiên Húc xảy ra sự cố ngoài ý muốn mà là phản bội Khương Bạch San, cho nên cô ấy mới đau lòng đồng ý gả ột người khác cũng đang đau lòng như vậy?

Dù sao lúc ấy lý do quan trọng khiến Tiểu Đồng chấp nhận ly hôn với cô chính là cô đã tự tiện bỏ đi đứa con của hai người. Có lẽ Tiểu Đồng sau khi biết Khương Bạch San mang thai, anh liền nghĩ đến đứa con vừa mới mất đi kia, mà hai người đều giống nhau bị người mình yêu phản bội cho nên mới có cảm giác đồng bệnh tương lân chẳng?

Càng lúc, suy nghĩ trong đầu Văn Mân càng loạn, cô đưa tay dùng sức day day huyệt thái dương, muốn ép mình không được suy nghĩ linh tinh. Cô đã hơn một lần tự nhắc nhở chính mình, cho dù không biết năm đó thực sự đã xảy ra chuyện gì thì đời này cô cũng sẽ không phản bội lại Tiểu Đồng, sẽ không rời bỏ anh. Kiếp này có rất nhiều việc đã không giống như trước rồi, như vậy những chuyện không hay xảy ra trong kiếp trước cũng sẽ không tiếp diễn nữa.

Nhưng dù cố gắng xây dựng một tâm lý vững vàng ỳnh, trong lòng cô vẫn mơ hồ cảm thấy một nỗi bất an như cũ. Nếu như, vạn nhất bởi vì Tiểu Đồng mà Phó Thiên Húc thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy anh có thể vì áy náy mà rời bỏ cô để đi chăm sóc cho Khương Bạch San.

140. Chương 147: Ác Mộng

Mặc dù không muốn nghĩ quá nhiều, nhưng Văn Mân không có cách nào khống chế nỗi suy nghĩ của mình. Cô ngồi trên ghế sa lon suy nghĩ miên man hồi lâu, cuối cùng mới oán hận đứng lên, vào phòng bếp tự hâm nóng ỳnh một ly sữa, sau khi uống hết một hơi liền lập tức trở về phòng ngủ, muốn dùng giấc ngủ để thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Không biết là do sữa nóng có hiệu quả hay là do vừa rồi hao tổn quá nhiều tinh lực cho việc suy nghĩ, cô mới nằm xuống vài giây đã ngủ thiếp đi.

Trong mơ, dường như cô trở về trong cái phòng bệnh trắng toát. Trong lúc mơ hồ, cô nhìn thấy một bóng lưng thon dài quen thuộc, đang đưa lưng về phía mình nhẹ nhàng kéo lại tấm rèm cửa.

Tuy không nhìn thấy rõ gương mặt người này, nhưng cô từng sờ nhận ra người ấy chính là Tiểu Đồng. Cô muốn lên tiếng gọi anh, lại phát hiện mình không cách nào mở miệng được, toàn thân không có chút khí lực nào, cảm giác này khiến cô vô cùng sợ hãi. Cô nhớ rằng trước khi chết đi, cô cũng không có khả năng khống chế cơ thể của mình giống như vậy, đến ngay cả trở mình cũng không làm được.

Đột nhiên, người ấy dường như nghe thấy động tĩnh của cô, xoay người, chậm rãi bước lại về phía cô. Cũng bởi vị bị che khuất, cô vẫn không nhìn thấy gương mặt anh, chỉ thấy anh hơi cúi người, kề sát vào tai cô nhẹ giọng nói một câu.

“Nhóc, Khương Bạch San cần anh, chồng của cô ấy là vì anh mà chết, anh có trách nhiệm phải chăm sóc ẹ con cô ấy, cho nên thực xin lỗi, chúng ta ly hôn đi.”

Văn Mân dùng toàn bộ khí lực còn lại nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, nhưng vô luận cố gắng dùng bao nhiêu lực để mở mắt ra cũng không thấy rõ nét mặt của người ấy. Nhưng mà giọng nói quen thuộc ấy rõ ràng chính là của Tiểu Đồng, chỉ có Tiểu Đồng mới gọi cô là “nhóc” với giọng nói dịu dàng như vậy.

Nhưng mà, anh vì sao lại nói ly hôn, cô không muốn ly hôn, cô không muốn rời xa anh.

Cô muốn ôm lấy người trước mặt không để anh bỏ đi, muốn mở miệng nói câu xin lỗi, nói với anh: “Tiểu Đồng, đừng đi, kiếp trước là em làm sai, em đã không biết quý trọng anh, không nhìn thấy tấm lòng của anh, làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh, anh có thể tha thứ cho em được không, cho em thêm một cơ hội để đền bù, em thật lòng rất yêu anh, anh đừng đi, có được không?”

Chẳng qua là, cô đã không thể mở miệng còn anh cũng không nghe thấy. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đứng dậy, bước từng bước đi ra cửa, trước khi ra khỏi còn xoay người lại. Cô cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt vốn dĩ rất mơ hồ kia, nhưng đó không còn là gương mặt của Tiểu Đồng, cùng lúc đó, cơ thể cao lớn của Tiểu Đồng nháy mắt biến thành một đứa bé.

Đứa bé ấy đứng ở cửa lắc lắc đầu, trong ánh mắt đen nhánh phủ đầy nước mắt, vừa khóc vừa hỏi cô: “Mẹ, sao mẹ lại không cần con, sao mẹ lại muốn giết con.”

Văn Mân vốn đang bị đả kích bởi câu nói vừa nãy của Tiểu Đồng, bây giờ nhìn thấy đứa bé này lại đau đến tê tâm liệt phế.

“Nhóc, nhóc.”

Là ai gọi cô, giọng nói quen thuộc như vậy.

“Nhóc.”

Lại một tiếng gọi ẩn chứa sự lo lắng truyền đến, Văn Mân đột nhiên giật mình, tỉnh lại từ trong mộng.

Cô run rẩy mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt anh tuấn của Tiểu Đồng, trong mắt anh giờ đây tràn đầy vẻ lo lắng.

“Nhóc, em sao vậy, gặp ác mộng sao? Sao lại khóc rồi?”

Tiểu Đồng đưa tay nhẹ nhàng lau đi mấy giọt nước mắt rơi xuống nơi khóe mắt, không ngờ tới, lại bị Văn Mân đột nhiên bật dậy ôm chặt lấy.

“Tiểu Đồng, anh đừng rời bỏ em, vĩnh viễn cũng không được rời bỏ em, được không? Giọng nói của cô nghẹn ngào chứa đựng một tia khẩn cầu.

141. Chương 148: Trấn An

“Sao vậy? Lại gặp ác mộng? Cô bé ngốc, chỉ là mơ thôi, không phải là thật.” Tiểu Đồng bật cười đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Văn Mân, muốn trấn an tâm tình kích động của cô lúc này.

Vừa xong việc, anh lập tức chạy về đây, lúc đầu còn không định tìm chìa khóa mà trực tiếp gõ cửa. Anh còn tưởng tượng đến cảnh Văn Mân sau khi nghe tiếng gõ cửa sẽ chạy ào ra mở cửa, nhìn về phía anh lộ ra má lúm đồng tiền vô cùng xinh đẹp. Nhưng mà anh gõ rất lâu cũng không thấy trong nhà có bất kỳ động tĩnh nào.

Anh tưởng rằng cô còn bận ra ngoài mua đồ chưa về, đành tự mình mở cửa đi vào, khi nhìn thấy phòng khách trống rỗng liền nhíu mày.

Anh cảm thấy có chút mất mát, chuẩn bị vào phòng thay bộ quần áo mặc ở nhà, nhưng vừa mở cửa lại bất ngờ nhìn thấy cái người nào đó đang nằm trên giường, mắt nhắm chặt, chân mày nhíu lại, trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, không biết là trong mộng mơ thấy điều gì mà cái đầu nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài cũng lắc qua lắc lại không ngừng.

Anh hơi sửng sốt, lập tức bước tới cạnh giường, lên tiếng gọi cô tỉnh dậy.

Mặc dù không biết trong mộng cô mơ thấy điều gì mà lại có dáng vẻ sợ hãi như vậy, nhưng bây giờ việc gọi cô tỉnh lại, giúp cô thoát khỏi cơn ác mộng này mới chính là chuyện quan trọng nhất.

“Tiểu Đồng, anh đừng bỏ em, đừng ly hôn với em, đừng đi.”

Văn Mân gắt gao ôm chặt Tiểu Đồng, bàn tay ôm chặt vòng eo cũng ngày càng siết chặt, khuôn mặt thấm đầy nước mắt vui sâu trong ngực anh, ngửi mùi hương bạc hà chỉ có ở anh, nghe nhịp tim của anh đang đập một cách đều đặn, trong giọng nói vẫn tràn đầy vẻ hoảng hốt.

“Hư ~ nhóc, anh sẽ không rời xa em, sẽ không ly hôn với em, đừng sợ nữa, đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ mãi mãi bên cạnh em, đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, không có thật.”

“Thật không? Sẽ không rời xa em chứ?”

Nghe được lời hứa hẹn của Tiểu Đồng, Văn Mân mới dám ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn người trước mặt, ánh mắt đáng thương khiến tim anh nổi lên một trận tê dại.

“Ừ, anh nói thật, đừng sợ nữa, nằm mơ chẳng qua là do lúc ngủ, tế bào thần kinh đại não đang bị rơi vào tình trạng bị ức chế nên mới xuất hiện những hình ảnh quái lạ, tất cả chỉ là hư cấu, không phải sự thật.”

Theo thói quen Tiểu Đồng lại giải thích nguyên nhân tạo nên các hình ảnh trong giấc mơ với Văn Mân, mặc dù không phải lời ngon tiếng ngọt gì nhưng lại khiến cho nỗi bất an của Văn Mân dần dần lắng xuống.

Cô tiếp tục vui đùa trong ngực anh, bướng bỉnh nói: “Anh sao lại nói mấy chuyện này, nói một câu dễ nghe không được sao?”

Nhưng khoe miệng cô lại không nhận được thoáng hiện ý cười.

May mắn, may mắn vừa rồi tất cả chỉ là một cơn ác mộng mà không phải là sự thật. Cô không biết, nếu tất cả những điều trong đó đều trở thành sự thật thì cô phải làm thế nào?

Thật ra, những điều xảy ra trong giấc mơ ấy cũng có một phần chân thật, đặc biệt là đứa bé kia, khóc lóc kể lể oán trách cô giết thẳng bé. Mặc dù không phát sinh ở kiếp này nhưng rõ ràng ở kiếp trước đó là sự thật đã từng xảy ra.

“Nhóc, có phải em cảm thấy không thoải mái chỗ nào? Sao lại ngủ vào giờ này?”

Tiểu Đồng tiếp tục kiên nhẫn vỗ về sau lưng Văn Mân, khó hiểu hỏi.

“Không phải không thoải mái, chỉ là buồn ngủ chút thôi, thấy cũng không có chuyện gì cần làm nên nằm nghỉ một lát.”

Nói nửa chừng, Văn Mân mới chợt phản ứng lại, sao Tiểu Đồng lại về nhà lúc này?

“Sao anh lại trở về sớm như vậy, hôm nay không phải ngày đầu tiên đi làm lại sao? Về sớm thật không tốt chút nào?”

Tiểu Đồng đưa tay捏捏 mũi Văn Mân một cái.

“Em nha ~~ ngủ đến hồ đồ rồi, em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Đã sáu giờ chiều rồi đấy, giờ này mà được coi là về sớm sao, rõ ràng là đúng giờ tan tầm.”

“Đã trễ như vậy rồi, sao em cảm thấy mình mới chỉ ngủ một lát thôi nhỉ?”

Văn Mân nghi hoặc nghiêng đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức nơi đầu giường, quả nhiên kim đồng hồ đã chỉ đến số sáu. Trời ạ! Cô bắt đầu nằm ngủ từ lúc giữa trưa, như vậy là đã ngủ đến năm sáu tiếng đồng hồ rồi.

142. Chương 149: Lời Giải Thích Hợp Lý Cho Giác Ngủ

Buổi tối gọi cơm ở bên ngoài, thật ra Tiểu Đồng rất muốn cống hiến bản thân, vì Văn Mân mà tự tay chuẩn bị bữa cơm tình yêu. Nhưng Văn Mân hôm nay ngủ dậy đặc biệt mệt mỏi, tới bây giờ huyết thái dương vẫn còn gật gật, rất sợ Tiểu Đồng đem phòng bếp làm cho loạn lên nên sống chết không đồng ý.

Lúc thức ăn được đưa đến, Văn Mân đang ngồi dựa vào trong ngực Tiểu Đồng, để anh tùy ý xoa xoa nắn nắn huyết thái dương giúp mình.

Khỏi phải nói, người am hiểu về cấu tạo cơ thể và việc phân bố các dây thần kinh làm cho có khác, chỉ một lát sau, con đau đến lúc này cũng dịu xuống rất nhiều.

“Tiểu Đồng, anh nói xem có phải rất kỳ quái không, rõ ràng em đã ngủ lâu như vậy, theo lẽ thường hẳn là toàn thân phải cảm thấy rất thoải mái mới đúng, sao lại càng ngủ càng mệt như vậy?”

“Khi toàn thân đều thả lỏng, trong quá trình ngủ nhiệt độ cơ thể giảm xuống, tế bào thần kinh của đại não không nén lại hoàn toàn, những suy nghĩ quanh quẩn trong đầu em bị phát tán ra tạo thành những hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ. Thông thường, trong khi ngủ xuất hiện giấc mơ mới là khỏe mạnh, ngược lại nếu không có không chỉ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ mà còn làm mất cân bằng các chức năng nên thực sự không tốt đối với cơ thể con người.”

Như vậy nằm mơ mới là khỏe mạnh, còn không mơ ngược lại lại không tốt? Văn Mân ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng tỏ vẻ khó hiểu.

“Vậy tại sao em lại cảm thấy mệt mỏi như vậy? Theo như anh nói thì cảm giác phải được thoải mái mới đúng chứ?”

Tiểu Đồng nghe vậy cúi đầu liếc Văn Mân một cái, mặc dù đã cố ý che dấu nhưng vẫn bị Văn Mân tóm được một tia mỉm cười lóe lên trong ánh mắt.

“Anh làm gì thế! Kỳ thị em có chỉ số thông minh thấp sao? Cũng không biết là do người nào giải thích không rõ ràng?” Vừa nói chuyện, bàn tay còn đặt bên hông Tiểu Đồng cũng dùng sức đồng thời捏捏 mạnh một cái.

“Được, được, được, là anh sai rồi có được không? Bà cô à, mau dừng tay, nhịu thêm chút nữa lại bầm tím lên bây giờ.”

“Hừ!”

Nhìn người trong ngực bỗng nhiên lại trương lên cái bộ dáng giống con mèo hoang, Tiểu Đồng vươn tay đem đầu cô ôm vào trong ngực thêm lần nữa, khóe miệng cong lên, làm gì còn có bộ dáng cầu xin khoan dung vừa rồi nữa.

Cứ như vậy rất tốt, thỉnh thoảng đã man một chút, thỉnh thoảng kiên cường một chút mới là nhóc của anh. Vừa rồi lúc cô ôm anh, khóc lóc cầu xin anh không được rời khỏi cô, mặc dù anh cảm thấy mình đang được coi trọng nhưng lại càng khiến anh đau lòng hơn.

“Anh chỉ nói, giấc mơ thích hợp để cải thiện chất lượng giấc ngủ và cân bằng các chức năng cần thiết cho cơ thể, nhưng một khi giấc mơ quá dài sẽ làm cho tế bào thần kinh đại não bị quá tải. Mặt khác, thời gian ngủ kéo dài sẽ ảnh hưởng tiêu cực đến các chức năng thần kinh. Em thử nói xem, hôm qua em ngủ đủ tám tiếng đồng hồ, hôm nay lại ngủ lâu như vậy, sao có thể không mệt mỏi cho được?”

Văn Mân ở trong lòng trầm tính toán một chút, đúng vậy nha, tối qua tới giờ cô ngủ cũng hơn mười hai tiếng rồi, chẳng trách lại mệt như vậy.

“Nhưng mà, bây giờ em cảm thấy thật mệt mỏi, lại muốn ngủ nữa.” Bởi vì buồn ngủ mà giọng nói cũng mềm mại dịu dàng, khiến trong lòng Tiểu Đồng cảm thấy ngọt lịm như đường.

Bởi vì muốn cho người trong ngực mình duy trì được tỉnh táo, anh quyết định đưa tay giữ yên khuôn mặt của cô rồi nhéo nhéo lên hai bắp thịt bên má.

“Giữ im được tỉnh táo một chút đi, con heo lười, càng ngủ lại càng muốn dậy. Nếu em không muốn tiếp tục gặp ác mộng thì bây giờ phải tỉnh táo lên, tối nay có thể ngủ lại, chỉ cần ngủ trước mười một giờ một chút là được.”

Văn Mân trừng mắt, đem hai cái tay đang cố tình nhéo nhéo má mình đẩy ra, tuy rằng nhéo không mạnh nhưng lúc anh vừa buông tay ra, cô vẫn cảm thấy mặt mình nóng ran.

Cô giơ tay xoa xoa hai má mình, cố gắng làm dịu đi cảm giác nóng nóng ở trên mặt nhưng vẫn không quên nhắc chân đá mạnh vào người nam nhân bên cạnh.

143. Chương 150: Thư Mời Của Nhà Xuất Bản

144. Chương 151: Buồn Nôn

Văn Mân làm theo đề nghị của Tiểu Đồng, khéo léo từ chối lời mời của nhà xuất bản với lý do là blog của cô hiện giờ còn chưa được hoàn thiện nên cô muốn có thời gian hoàn thiện thêm chút nữa, tạm thời chưa suy tính đến việc xuất bản.

Hôm sau, Văn Mân bị tiếng đồng hồ báo thức gọi dậy, cô mơ hồ nhớ lại hình như sáng nay cô có tỉnh dậy một lần. Cô nhớ là, Tiểu Đồng trước khi đi làm đã hôn lên trán cô, còn dặn dò cô điều gì đó, nhưng lúc ấy cô đang ngủ nên không nhớ rõ đó là cái gì.

Vươn tay sờ soạng tìm đồng hồ báo thức tắt đi, thuận tiện nhìn xem thời gian, lại không ngờ đã hơn mười giờ rồi.

Cũng may, cô hiện tại làm nghề tự do, không có thời gian đi làm cố định nên tiếp tục nằm lại trên giường, cố gắng thả lỏng cơ thể cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo mới ngồi dậy, tùy ý quần lại mái tóc dài vẫn còn lộn xộn sau khi ngủ.

Đôi mắt khép hờ, từng bước một tiêu sái bước vào toilet rửa mặt. Lúc đứng trước tấm gương trên bồn rửa mặt, cô mở mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong gương, đôi mắt sưng vù này, xem ra cô thật sự ngủ quá nhiều rồi.

Theo phản xạ, cô đưa tay sờ soạng vị trí vẫn thường đặt cái cốc cùng bàn chải đánh răng phía trên bồn rửa mặt nhưng lại không sờ thấy gì. Cô cúi đầu nhìn xuống, đúng là vị trí ấy bây giờ trống không nhưng gần tay trái cô đã đặt sẵn một cốc nước đầy và chiếc bàn chải cũng bóp sẵn kem đánh răng rồi.

Văn Mân chạm vào mép ngoài của cốc, vẫn còn hơi ấm, xem ra lúc chuẩn bị nước là Tiểu Đồng giúp cô lấy nước nóng, tính toán thời gian cô thức dậy đánh răng thì độ ấm cũng vừa vặn.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Văn Mân nhin không được cong lên, trước mặt người ngoài lúc nào cũng lạnh như băng nhưng trong cuộc sống thường ngày lại sẵn sàng tử tế như vậy.

Lại được ở cùng Tiểu Đồng thật tốt biết bao, trong lòng Văn Mân lại cảm tạ ông trời, cho cô cơ hội bắt đầu lại lần nữa.

Sau khi rửa mặt, Văn Mân đi xuống phòng bếp, vốn định tùy tiện kiểm vài thứ lấp đầy bụng lại phát hiện trên bàn ăn có một mảnh giấy, hơi hồ nghi vội cầm lên xem thử, chỉ thấy trên đó viết:

“Đừng thấy anh không ở nhà liền tùy tiện bạc đãi dạ dày, bữa sáng đã mua xong rồi, em hâm lại một chút là có thể ăn, nhất định phải ăn hết đấy, trở về anh sẽ kiểm tra.”

“Thật là, chờ anh trở về còn có thể kiểm tra cái gì đây? Nếu thật sự em không muốn ăn mà ném vào thùng rác, thừa lúc anh chưa về mang tới thùng rác công cộng, dù anh có muốn điều tra cũng điều tra không nổi.”

Mặc dù ngoài miệng thì nói vậy nhưng Văn Mân vẫn ngoan ngoãn làm theo lời dặn trên tờ giấy nhắn, đem sữa đặt vào lò vi ba hâm lại lần nữa cho đến khi đạt độ ấm vừa đủ mới lấy ra uống, đồng thời cũng đem đĩa thức ăn úp dưới cặp lồng đặt vào trong đó.

Chỉ là, trong lúc đang ngồi bên bàn ăn thoải mái uống ly sữa tươi thì cô đột nhiên ngửi thấy mùi thịt từ lò vi ba tản ra, dạ dày cũng bắt đầu nhộn nhạo rất khó chịu. (có baby rồi nhá

Cô lập tức vội chạy tới trước bồn rửa tay, vội vàng đặt ly sữa sang bên cạnh rồi chống tay lên hai bên bồn rửa nôn ra.

Buổi sáng cô chưa ăn uống gì ngoài một ly sữa tươi, dù có nôn ra cũng chỉ là sữa vừa mới uống vào và thức ăn tối qua còn chưa kịp tiêu hóa mà thôi, còn lại không có thứ gì khác.

Một lúc sau, Văn Mân Mới chậm rãi không chế được cảm giác khó chịu bên trong dạ dày, sau khi tự mình lau dọn sạch sẽ mới đi đến quầy bar gần đó ngồi xuống, nhưng ngồi một lúc rồi vẫn cảm thấy toàn thân vô lực và cực kỳ khó chịu.

145. Chương 152: Lo Lắng

Văn Mân ngồi vào chiếc ghế cao dựa vào quầy bar, tay trái chậm rãi xoa bóp dạ dày của mình, đầu óc cũng ngưng trệ. Sau đó, thân thể cô đột nhiên chấn động mạnh, cúi đầu nhìn lại chiếc bụng của mình, vẻ mặt kinh ngạc như là không thể tưởng tượng nổi.

“Không thể nào! Làm sao có khả năng nhanh như vậy! Làm sao có thể?”

Miệng than thở không có khả năng nhưng chân lập tức tiêu sái bước vào phòng ngủ, nhặt chiếc di động ở trên giường, mở phần mềm lịch biểu trên điện thoại kiểm tra thời gian “đèn đỏ” mỗi tháng, trên màn hình rõ ràng biểu hiện: đã trễ mất 5 ngày.

Trời ạ! Dì cả mẹ của cô lại có thể đến muộn 5 ngày rồi, mỗi lần trước ngày đi cả mẹ đến thăm, ngực cô sẽ có cảm giác trương trương đau, cho nên không cần nhìn lịch biểu trên điện thoại cô đại khái vẫn nhận ra dấu hiệu đi cả mẹ sắp tới rồi.

Nhưng mà, lần này cô lại không thấy cảm giác trương đau như trước kia xuất hiện, hẳn là do thời gian này cô mãi đắm chìm trong sự êm ái và hạnh phúc của cuộc sống vợ chồng, hoàn toàn không để ý đến thứ gì khác ngoài Tiểu Đồng nên căn bản mới không chú ý tới ngày đó của mình bị trễ.

Quá hưng phấn, nhưng trong lòng Văn Mân vẫn chưa thực sự xác định. Tuy rằng mỗi lần đi cả mẹ tới thăm đều rất đúng hạn nhưng ngẫu nhiên thỉnh thoảng cũng có tình huống sớm hoặc trễ một vài ngày, có mang thai hay không, cô quả thật không dám xác định.

Còn có, thời gian mang thai còn quá ngắn, nếu đi làm kiểm tra có ảnh hưởng đến thai nhi hay không, hay là, nếu thực sự có thai vậy rồi cuộc thời gian mang thai là ngày nào.

Cô muốn thử nhằm tính xem thời gian mang thai là khi nào nhưng đầu óc vẫn còn hơi choáng váng nên dù có tính đi nhằm lại cũng không ra kết quả. Cũng bởi vì thời gian tân hôn, số lần cô và Tiểu Đồng vận động quá thực hơi nhiều một chút, mỗi lần lại không dùng biện pháp tránh thai nên không rõ chính xác là lần nào.

Văn Mân vô thức đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, cô càng lúc càng cảm giác được chính là mang thai, nhưng trong đầu vẫn luôn tồn tại một câu nói đầy hoài nghi.

Kiếp trước mặc dù cô không tình nguyện muốn sinh con, dấu diếm tự mình uống thuốc tránh thai, nhưng sau đó vô tình bị cha mẹ cô phát hiện nên bị mắng một trận. Từ lúc đó cô cũng không uống nữa, nhưng dù không uống cô cũng không có thai sớm như vậy, hình như phải mất hơn nửa năm mới có thì phải.

Chẳng lẽ là việc uống thuốc tránh thai đã ảnh hưởng đến xác suất mang thai? Điều này chưa từng nghe nói nha.

Cô muốn đến thư phòng lên mạng tìm kiếm một chút triệu chứng lúc mới mang thai nhưng lại sợ máy tính có bức xạ. Lúc này, cô mới chợt ý thức được mình còn cầm cái di động trên tay, gống như là theo phản xạ, cô lập tức ném nó đi thật xa vì sợ cái di động này cũng có bức xạ.

Nguy rồi, nguy rồi, trước kia cô cả ngày ôm máy tính chỉnh sửa mấy tấm ảnh chụp rồi còn đăng tải lên mạng, còn soạn thực đơn gì đó nữa. Một ngày hai mươi bốn giờ thì cô ngồi trước máy tính cũng ngót nghét mười hai giờ rồi, lẽ như lúc đó thực sự mang thai rồi thì liệu có ảnh hưởng đến sức khỏe của đứa nhỏ không đây?

Còn nữa, còn có, hôm qua cô gặp phải ác mộng, đứa bé kia khóc lóc oán trách cô, có phải là biểu thị sẽ có chuyện không hay xảy ra trên người đứa bé này hay không?

Càng nghĩ, trong lòng Văn Mân càng rối rắm. Một mặt cô cực kỳ khát vọng cô thật sự mang thai đứa con của Tiểu Đồng nhưng mặt khác lại sợ hãi nếu như có thật, vậy đứa bé này có thể xảy ra chuyện bất trắc gì không.

146. Chương 153: Giáo Sư Tiến Kích Động

Văn Mân càng nghĩ lại càng rối rắm, không biết là do thân thể vốn không thoải mái hay vì áp lực trong lòng quá lớn làm cho thân thể không thoải mái, cơn buồn nôn vừa mới cố gắng ép xuống bây giờ lại bắt đầu rục rịch.

Văn Mân lập tức đặt tay lên ngoài dạ dày vừa ấn vừa hít thở thật sâu, cố gắng áp chế lại cơn buồn nôn này. Cô biết dù có mang thai hay không thì tình huống buồn nôn liên tục trong thời gian ngắn như thế này cũng không bình thường.

“Tiểu Đồng, đúng, mình phải nhanh chóng báo cho Tiểu Đồng, nếu thực sự có thai, mình sao có thể ứng phó một mình đây.”

Văn Mân vừa tự lẩm bẩm vừa nhìn vào chiếc di động này giờ bị ném ở góc giường, cô do dự một lát cuối cùng vẫn nhặt lên, sau đó bấm bấm dây số của Tiểu Đồng. Chỉ là, sau khi bấm xong dãy số, nhấn nút gọi rồi mở loa ngoài, cô lại cố gắng cầm chiếc di động cách mình càng xa càng tốt.

Điện thoại rất nhanh có người bắt máy, nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc, khóe mắt Văn Mân lập tức phấp phồng, nước mắt chảy ra, dù có muốn ngừng cũng ngừng không được.

Cô sợ mình chỉ là mừng hụt một trận, nhưng càng sợ đứa bé này sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

“Nhóc, sao vậy? Sao em lại khóc, có chuyện gì xảy ra rồi?” Tiểu Đồng lo lắng không thôi nhưng vẫn cố gắng hỏi rõ.

Văn Mân biết cô cứ như vậy khóc một hồi cũng không nói câu nào khiến cho Tiểu Đồng hoảng sợ, nhưng mà cô nhịn không được, cảm xúc vô cùng kích động, thậm chí còn có cảm giác hít thở không thông.

Mặc dù điện thoại đặt rất xa, Tiểu Đồng không nghe rõ lắm tiếng khóc của Văn Mân ở đầu kia điện thoại, nhưng chỉ nghe qua anh cũng biết tình trạng của Văn Mân bây giờ thật sự không ổn.

“Nhóc, đừng kích động, mau, nghe lời anh, từ từ hít sâu một hơi, sau đó từ từ thở ra.”

Văn Mân làm theo hướng dẫn của Tiểu Đồng, từ từ hít thở sâu rồi lặp lại mấy lần như vậy, lúc này mới cố gắng bình ổn lại hô hấp rồi từ từ đứng dậy.

Chỉ là lúc mở miệng nói chuyện vẫn mang theo giọng mũi, thỉnh thoảng còn nấc nên mấy cái.

“Tiểu Đồng, anh mau về nhà đi, hình như em mang thai rồi, vừa rồi, vừa rồi còn nôn rất dữ dội, em không biết nên làm thế nào bây giờ?”

Nói xong, đầu bên kia điện thoại im lặng đến kỳ lạ, Văn Mân cảm thấy bất an lại gọi vài tiếng Tiểu Đồng.

“Tiểu Đồng? Tiểu Đồng? Em đang nói chuyện với anh mà.”

“Nhóc, em đừng gấp, anh lập tức trở về, đừng có sợ, ngoan nào, mang thai là chuyện rất bình thường, mỗi người phụ nữ đều phải trải qua ít nhất một lần, em đợi anh, không được ra khỏi nhà, biết không?”

Vừa nghe thấy giọng nói của Tiểu Đồng lần nữa, nhưng lo lắng trong lòng Văn Mân mới giảm bớt, may mắn, may mắn là Tiểu Đồng đủ bình tĩnh, nếu không cô cũng không biết làm thế nào bây giờ.

Chẳng qua là Văn Mân không biết được, người đàn ông lúc này còn cố gắng bình tĩnh trong điện thoại, vừa cúp điện thoại xong, bàn tay cũng run lên đến cúc cài áo khoác ngoài của phòng thí nghiệm cũng cởi không được.

Thử đi thử lại nhiều lần cũng không được, anh chỉ còn cách dùng sức giật mạnh một cái, mấy chiếc cúc áo bị giật quá mạnh văng ra bốn phía, không biết là lặn đến góc nào.

“Giáo sư Tiểu, hội nghị sắp bắt đầu rồi, anh còn muốn đi đâu?”

Anh A ở Sở nghiên cứu nghi hoặc nhìn không chớp mắt cái vị đại nhân vẫn luôn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, nghiêm túc đang vội vã chạy ra ngoài, ánh mắt đăm đăm. Bộ dạng giáo sư Tiểu sao giống như bị trúng tà rồi, hơn nữa những lời anh ta vừa nói xem chừng giáo sư Tiểu căn bản cũng không nghe thấy đi.

“Chào anh, Giáo sư Tiểu.”

Anh B ở Sở nghiên cứu kinh ngạc nhìn vị đại nhân lúc nào cũng giữ vẻ mặt trầm ổn, lạnh như băng, làm gì cũng tỉnh bơ vừa chạy ra khỏi sở nghiên cứu, nhảy xuống từng ba cái bậc thang một lúc, tốc độ này khiến anh ta lo lắng vạn nhất bị ngã sắp xuống thì cổ tuyệt đối có thể gãy thành ba bốn đoạn mất.

147. Chương 154: Giáo Sư Tiểu Khiêm Tồn Nghe Dạy Dỗ

Vội vã chạy tới ngồi vào trong xe, lại nhìn thấy hai bàn tay đều trống không, Tiểu Đồng nhú chặt chân mày, hơi do dự một chút rồi lặn nửa xuống xe, chạy ra cổng của Sở nghiên cứu chặn lại một chiếc taxi.

Sau khi ngắn gọn đọc ra địa chỉ cho tài xế, Tiểu Đồng ngồi dựa vào lưng ghế sau, lúc này mới miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt thoải mái, nhưng bàn tay nắm chặt hai đầu gối lại tiết lộ trong lòng anh đang cực kỳ khẩn trương.

Nhưng cố tình mọi chuyện lại đúng lúc như vậy. Có đôi khi anh thật rảnh rỗi nên đi đường cũng không cần vội nhưng mỗi ngã đường đều gặp đèn xanh, mà cái lúc vội vã chạy đi vì có chuyện gấp lại gặp toàn đèn đỏ mới chết.

Biết rõ là có hối cũng vô dụng nhưng Tiểu Đồng vẫn nhịn không được mở miệng thúc giục, bắt gặp vẻ mặt bất đắc dĩ của tài xế.

“Bác tài, anh có thể lái nhanh hơn được không? Tôi rất vội về nhà.”

Tài xế liếc nhìn Tiểu Đồng đang lo lắng đến đỏ mắt qua gương chiếu hậu, thiếu chút nữa đã bật cười.

“Chàng trai, cậu có thúc giục tôi cũng vô dụng nha, tình hình này, chỉ có thể đi theo tín hiệu đèn giao thông, tôi cũng không dám vượt đèn đỏ một cách trắng trợn đâu. Hơn nữa, hiện tại là giờ cao điểm, xe chạy trên đường rất nhiều, cậu không thấy sao? Bên cạnh xe cũng đứng tại chỗ nhiều như vậy, tôi có muốn vượt cũng không được.”

“Ai, ai, ai, chàng trai, cậu đừng nóng vội, cái nơi mà cậu muốn tới kia, nếu cậu thực sự nhảy xuống xe tự mình chạy bộ về sẽ càng mất nhiều thời gian nha.”

Tài xế liếc mắt nhìn thấy Tiểu Đồng mở ví, bộ dáng giống như muốn nhảy xuống xe đành vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Nghe vậy, Tiểu Đồng cũng bình tĩnh lại một chút, hậm hực cất lại ví tiền, nhú mày nhìn dòng xe cộ bên ngoài qua cửa kính xe.

“Chàng trai, có chuyện gì xảy ra, gấp như vậy?”

Nếu là bình thường, Tiểu Đồng tuyệt đối sẽ không đáp lại khi người khác chõ mõm vào chuyện của mình. Nhưng vào lúc này, tâm trạng của anh bất định, một bên lo lắng cảm xúc của Văn Mân ở nhà không ổn, một bên lại cảm thấy kinh ngạc và vui mừng sau khi nghe được tin tức từ Văn Mân.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt đầy vẻ quan tâm của tài xế qua gương chiếu hậu, không nghĩ gì liền lập tức mở miệng.

“Vợ tôi vừa mới gọi điện cho tôi, nói cô ấy có thể đã mang thai, buổi sáng vừa mới ngủ dậy đã nôn rồi, bây giờ cô ấy ở nhà một mình nên rất sợ hãi.”

“Ha ha ha ha, thì ra là như vậy! Đây là chuyện rất đáng mừng nha, tôi còn tưởng là chuyện gì đâu. Chúc mừng nhé, chàng trai, các cậu là lần đầu tiên có con phải không?”

Tiểu Đồng không nói thêm gì, chỉ gật gật đầu.

“Tôi biết mà, ai lần đầu mang thai cũng như vậy, đừng lo lắng, đừng lo lắng, nôn nghén là phản ứng rất bình thường, chờ thêm một thời gian sẽ ổn cả thôi.”

“Thật sao?”

Xem ra Tiểu Đồng hiện tại quá mức khẩn trương, kiến thức cơ bản như vậy mà anh cũng quên mất, quanh quẩn trong đầu chỉ có tiếng khóc đầy ury khuất của Văn Mân lúc này.

“Tôi đây gạt cậu làm cái gì nha, cậu cố gắng nghĩ lại mà xem, mọi người đều như vậy. Sau khi về nhà nhớ an ủi vợ cậu cho thật tốt để cô ấy an tâm, ngàn vạn lần đừng giống như hiện tại, nếu vợ cậu mà thấy cậu khẩn trương như vậy, không chừng cô ấy càng sợ hãi hơn thôi.”

“Ừ, tôi hiểu, tôi sẽ làm như vậy.”

Dọc theo đường đi, tài xế lái xe có lòng nhiệt tình chỉ bảo, giáo sư Tiểu của chúng ta cuối cùng cũng không khẩn trương như lúc đầu nữa. Nói đi nói lại, đây vẫn là lần đầu tiên giáo sư Tiểu có biểu hiện khiêm nhường lắng nghe người khác dạy dỗ như thế.

148. Chương 155: Cặp Vợ Chồng Buồn Nôn

Tối của nhà, Tiểu Đồng cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, hít thở sâu vài cái, tiếp tục kiểm tra lại mọi thứ lần nữa thấy không có vấn đề gì mới lấy chìa khóa mở cửa ra.

Vừa bước vào nhà, một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn chạy tới sà vào lòng anh, mái tóc rối tung, đầu cô cọ qua cọ lại trước ngực anh vài cái.

“Sao anh lại về trễ như vậy, em chờ anh rất lâu.”

Bởi vì trong người không được khỏe cộng với cảm giác bị ủy khuất nên lúc này trong giọng nói của Văn mân mang theo một chút nũng nịu.

Tiểu Đồng nghe vậy đột nhiên hơi sững sốt, lập tức đưa tay ôm lấy thắt lưng Văn Mân, muốn ôm cô trở lại phòng khách.

Nhưng mà Văn Mân vẫn ôm chặt lấy anh không chịu nhúc nhích, anh rất muốn tiện thể ôm cô đi nhưng lại sợ quá dùng sức ôm lấy eo cô sẽ làm tổn thương tới đứa bé. Anh đành bất lực đứng nguyên tại chỗ dùng tay vỗ nhẹ vào lưng để trấn an cảm xúc của cô.

“Thật xin lỗi, trên đường về chậm trễ một ít thời gian, là anh không tốt.”

Nếu đổi lại bình thường, Tiểu Đồng tuyệt đối không biết cách dỗ dành như vậy, cũng may là vừa rồi dọc đường người tài xế kia đã căn dặn lại anh.

Dĩ nhiên, Văn Mân cũng phát hiện ra Tiểu Đồng có điểm bất thường, không khỏi hoài nghi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

“Sao vậy, sao lại nhìn anh như vậy?”

“Anh nói chuyện hơi là lạ, anh bình thường không dễ dàng nói xin lỗi.” Đột nhiên, nét mặt của Văn Mân biến đổi, “Em biết mà, hôm nay anh ôn nhu sẵn sàng, nói chuyện nhẹ nhàng như vậy đều là vì đứa bé đúng không? Em biết ngay mà, trong lòng anh em căn bản không có chút quan trọng nào.”

Văn Mân quả thật biết rõ mình đang cố tình gây sự, ngay từ đầu không nên khóc suốt suốt đòi Tiểu Đồng phải nghỉ việc chạy về nhà, bây giờ động một chút lại suy nghĩ linh tinh, từ đầu tới cuối tỏ ra khó chịu đến ngay cả mình cũng không chấp nhận được.

Nhưng dù cảm thấy mình đáng ghét như vậy lại càng muốn hỏi cho rõ, cô muốn không chế bản thân nhưng lại không chế không nổi.

Cô chỉ biết là, giờ phút này cô cực kỳ sợ hãi, cô sợ mình chỉ là mừng hụt, sợ rằng nếu mình thực sự mang thai thì đứa bé này vẫn gặp chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng đối mặt với tính khí bất định của Văn Mân, Tiểu Đồng lại càng thêm xác định, cô nhất định là mang thai rồi. Trên đường anh đã nghe tài xế vừa giảng giải vừa oán hận, nói vợ anh ta lúc mang thai cũng rất khó hầu hạ, tính tình có bao nhiêu cổ quái...

Cho nên, giờ này thấy Văn Mân tức giận không có lý do, anh không hề tức giận, ngược lại trên mặt còn thoáng hiện một tia mỉm cười.

Anh lần nữa vươn tay ôm cô sát vào trong ngực, lời nói nhỏ nhẹ không ngừng an ủi.

“Nhóc, đúng là anh rất thích đứa bé, nhưng với điều kiện đứa bé ấy là em sinh ra. Anh thích em, cho nên mới thích đứa bé này, em không thể hiểu lầm anh.”

Nói xong lời này, Tiểu Đồng cảm giác cũng thấy mình rất buồn nôn, nhưng việc quan trọng bây giờ là phải trấn an cảm xúc của Văn Mân, những chuyện khác anh không nghĩ tới, hơn nữa lời này anh nói là thật lòng.

“Nhưng, nhưng nếu đây chỉ là do em hiểu lầm, em căn bản cũng không mang thai, chỉ là do dạ dày có vấn đề, vậy anh có thất vọng không?” Văn Mân cúi đầu rầu rĩ, giọng nói trầm thấp mang theo một vẻ bất an.

“Sẽ không, nếu là do dạ dày có vấn đề, chúng ta nhanh chóng đi bệnh viện chữa trị, chuyện này cũng không có gì lớn. Còn nữa, chúng ta mới kết hôn, cho dù không mang thai cũng là chuyện rất bình thường, chúng ta không cần vội, biết không?”

“Nhưng là, em sợ nếu đến bệnh viện kiểm tra, nếu thực sự có thai rồi, đứa bé còn nhỏ như vậy, lại làm nhiều kiểm tra này nọ sẽ không tốt.”

Tiểu Đồng nghe vậy chợt nhíu nhíu mày, đây đúng là một vấn đề nan giải.

149. Chương 156: Cuộc Gọi Tới Đúng Lúc

150. Chương 157: Giáo Sư Tiểu Đổng Trí

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Văn mẹ, Tiểu Đổng cầm chìa khóa lên định chạy ra ngoài mua que thử thai, nhưng Văn Mân nói gì cũng không chịu tách rời anh, cứ đứng vậy lắc lắc cánh tay anh, gì cũng không nói nhưng vẻ mặt trông rất đáng thương.

Lý trí của Tiểu Đổng nói cho anh biết, giai đoạn này đáng lẽ không nên tùy tiện mang theo Văn Mân đi khắp nơi, nhưng vừa cúi xuống lại nhìn thấy ánh mắt của cô mang theo một tầng nước mỏng, trong lòng anh bất giác trở nên mềm nhũn.

“Muốn theo anh ra ngoài cũng được, nhưng phải ngoan ngoãn bên cạnh anh không rời khỏi nửa bước, biết không?”

Thấy thái độ của Tiểu Đổng cũng mềm đi, Văn Mân cật lực gật gật đầu. Quả thật không cần anh phải nhắc nhở cô cũng biết. Kiếp trước cô vẫn cầu mong có một đứa con mãi mà không được, kiếp này cuối cùng cũng được toại nguyện. Hơn nữa đứa bé này là con của Tiểu Đổng, so với ai trên đời này thì cô là người lo lắng cho đứa bé này nhất, cô tuyệt đối sẽ không để mình cư xử bốc đồng vào lúc này.

Tiểu Đổng và Văn Mân rất có thể chính là bậc cha mẹ trở nên kích động nhất, hai người đi thẳng một đường từ thang máy xuống bãi đỗ xe.

Ra khỏi thang máy, theo thói quen Tiểu Đổng nhấn nút mở khóa trên chìa khóa xe, nhưng đợi hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng mở khóa xe. Anh không nghĩ có gì đó không bình thường nên lại tiếp tục nhấn nút nhưng một chút động tĩnh cũng không có.

“Tiểu Đổng, lúc anh về nhà không khóa xe lại sao?”

“Anh không nhớ nữa!” Tiểu Đổng vô cùng bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, chuyện thế này trước giờ chưa từng xảy đến với anh.

Hai người đi đến chỗ đậu xe hàng ngày nhìn thử, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng chiếc xe đâu.

“Xe chúng ta đâu? Hay là bị trộm rồi?”

“...Có lẽ...là vậy?”

“Có lẽ? Đây là câu trả lời gì vậy, anh đỗ xe đâu? Có nhớ khóa xe cẩn thận không? Chuyện này anh cũng không nhớ sao?”

Văn Mân day day trán thở dài, cô đây một người không bình thường còn không nói, sao cả Tiểu Đổng cũng vậy?

“Anh cố gắng nghĩ lại xem, lúc anh trở về, lúc lái vào ga ra xong đúng là đậu xe ở chỗ này sao?”

Nghe vậy, Tiểu Đổng cúi đầu nhớ lại một chút, vừa nhớ lại, mặt anh lập tức đỏ ửng, trong ánh mắt lộ ra một tia xấu hổ.

Văn Mân vốn vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Đổng này giờ dĩ nhiên phát hiện ra vẻ mặt mất tự nhiên của anh, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy? Nhớ tới cái gì rồi sao?”

“À...” Khó có dịp Tiểu Đổng lộ ra vẻ xấu hổ, anh cố gắng điều chỉnh lại nét mặt của mình, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh như cũ, vươn tay ôm lấy thắt lưng Văn Mân đi thẳng ra ngoài.

“Chúng ta gọi xe đi.”

“Vậy xe chúng ta đâu? Bị trộm thật rồi sao?” Văn Mân không tha hỏi lại một câu, dù sao có phải xe bị trộm thật hay không quan trọng cũng cần một cái đáp án rõ ràng. Nếu đúng là bị trộm rồi thì sau này có điều kiện bọn họ lại mua xe mới cũng không sao.

“Không bị trộm, anh để lại ở Sở nghiên cứu rồi, ngay mai anh tới sẽ lái xe về.”

Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Đồng lần nữa đỏ bừng, Văn Mân cực kỳ thức thời lựa chọn cúi đầu giả vờ như không thấy, người đàn ông này hẳn là lần đầu tiên bị đấng trí đi.

Cái người vẫn luôn miệng tự hào về chỉ số thông minh của mình, sợ rằng giờ phút này trong lòng ảo não gần chết.

Nhưng một Tiểu Đồng như vậy lại khiến cho trong lòng Văn Mân cảm thấy rất ngọt ngào. Cô thích anh vì cô mà khấn trương như vậy, cô cũng thích nhìn bộ dáng đáng yêu của anh.

151. Chương 158: Giáo Sư Tiểu Mặt Dày

Tới nhà thuốc, Tiểu Đồng dẫn Văn Mân đi đến bảng chỉ dẫn đặt bên trong nhà thuốc. Hai người nhanh chóng tìm được quầy hàng chuyên bán que thử thai.

Đường đường một người đàn ông cao lớn, đứng ở quầy chuyên bán que thử thai, cúi đầu chọn lựa từng cái, một bên chọn một bên đọc kỹ mục giới thiệu thành phần ghi trên bao bì đóng gói, thỉnh thoảng lại nhíu mày rồi lại khẽ gật đầu một cái.

Tiểu Đồng vốn có vẻ ngoài nổi bật, hơn nữa hành vi cử chỉ của anh lúc này thật khiến cho người ta phải chú ý. Chỉ một lát sau, Văn Mân đã cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà thuốc đều dừng lại trên người bọn họ.

Văn Mân đưa tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Tiểu Đồng, lúc anh cúi xuống nhìn cô, dùng giọng nói rất nhỏ chỉ có hai người có thể nghe được thúc dục: “Anh chọn nhanh đi, đều là que thử thai cả, không phải đều giống nhau sao, về nhà rồi nhìn kỹ cũng không muộn, nhanh chóng mua xong rồi chạy lấy người thôi, mọi người ai cũng nhìn chúng ta kìa.”

Dù sao da mặt của Văn Mân so với Tiểu Đồng còn mỏng hơn một chút, bị người khác nhìn chằm chằm một lúc còn có thể chịu được chứ cứ bị nhìn mãi như vậy da mặt cũng nóng lên rồi.

“Tuy rằng nguyên lý sử dụng của que thử thai không có nhiều khác biệt, nhưng phải cẩn thận so sánh rồi đưa ra lựa chọn mới yên tâm. Em phải biết rằng, độ chính xác của que thử thai chỉ khoảng 85% - 95%, nếu không tốt chẳng phải sẽ làm hỏng chuyện lớn của chúng ta.”

“Chuyện này là do xác suất, chúng ta chỉ có thể trông cậy vào sự may mắn mà thôi, nếu lo lắng lỡ như không gặp may thì chúng ta mua nhiều một chút, như vậy là có thể kiểm tra được chính xác rồi.”

“Ừ ~ là như vậy.” Tiểu Đồng một tay chống cằm suy ngẫm hồi lâu, giống như đang nghiền ngẫm một vấn đề học thuật vô cùng nghiêm túc.

Lúc mang theo túi lớn túi nhỏ đầy đủ mấy chục loại que thử thai bước ra khỏi nhà thuốc, nhìn lên trời, cuối cùng Văn Mân cũng thở phào nhẹ nhõm, cái loại bị người khác nhìn chằm chằm thế này thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

Hai người lại lần nữa gọi một chiếc taxi ngồi lên trở về. Lúc này cảm giác khó chịu trong lòng Văn Mân còn chưa biết mất hoàn toàn, trong khi Tiểu Đồng ngồi bên cạnh lại mở túi lần lượt lấy ra mấy que thử cẩn thận đánh giá.

Văn Mân lập tức vươn tay cầm lấy que thử đang ở trong tay anh ấn bỏ lại vào trong túi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn người tài xế đang chuyên chú lái xe trước mặt. Sau khi nhìn thấy người tài xế này không phát hiện động tĩnh phía sau mới quay lại trừng mắt nhìn Tiểu Đồng một cái.

“Về nhà rồi xem, đừng có lấy ra nữa.”

“Tại sao?”

“A...” Ngữ khí này đúng là hợp tình hợp lý khiến cho Văn Mân thoáng chốc sững sốt, sau đó đưa tay đặt tại vòng eo anh hùng hăng nhéo một cái, “Một người đàn ông, ở bên ngoài cảm thứ này xem xét cẩn thận như vậy, anh không thấy ngượng sao?”

“Vì sao anh phải ngượng, đây chính là một loại dụng cụ kiểm tra, anh chưa từng thấy nó trước đây, tò mò là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, thứ này sẽ được dùng trên người em, còn có thể nói cho chúng ta biết có phải chúng ta thật sự có em bé rồi không, anh nghiên cứu nó cẩn thận một chút là chuyện cần thiết thôi.”

Văn Mân cực kỳ có cảm giác, người lái xe trước mặt sau khi nghe thấy những lời của Tiểu Đồng ý nhị nhìn họ vài lần qua kính chiếu hậu.

“Hừ ~~ anh im miệng, anh cố tình phải không, mặc kệ lý do gì, về nhà mới được xem, bây giờ thì an phận lại cho em.” Văn Mân biết nói mấy lời này chỉ là ngụy biện, nhưng cô chỉ có thể dùng hình thức ra lệnh như vậy, tuy rằng hơi cứng rắn một chút nhưng tuyệt đối đơn giản mà hiệu quả.

Quả nhiên, trong bụng Tiểu Đồng mặc dù không phục nhưng cũng chỉ có thể im lặng, ngáp ngừng đưa tay trả lại mấy cái que thử vào trong túi lớn, ngaon ngoãn ngồi một bên, nhưng trong ánh mắt vẫn như cũ lóe ra một tia tò mò. Đối với thứ này anh thực sự cảm thấy hứng thú, lúc về nhà nhất định phải tra một ít tư liệu mới được.

152. Chương 159: Cặp Vợ Chồng Dở Hơi

Về đến nhà, Văn Mân cầm theo túi đồ vừa mua được đi thẳng vào phòng tắm. Mặc dù quan hệ của cô và Tiểu Đồng đúng là rất thân mật, cái gì nên thấy không nên thấy cũng đều thấy rồi, nhưng cô tuyệt đối không muốn để anh chứng kiến cảnh tượng xấu hổ này.

“Nhóc, em biết cách dùng cái đó không?”

“Trên đó có hướng dẫn sử dụng, em có thể tự xem.”

“Em thực sự không cần anh vào đó giúp em sao?”

Người đàn ông vẫn chưa từ bỏ ý định dựa sát vào cửa phòng tắm không chịu đi.

Văn Mân liếc mắt một cái, sau đó bước đến gõ bàn tay đang chống ở cửa phòng tắm của Tiểu Đồng.

“Em chắc chắn, cho nên anh lập tức bỏ tay ra đi.”

Nói xong, cô thừa dịp Tiểu Đồng không kịp giữ trò quấy rối đã lập tức đóng sập cửa, cũng không quên khóa trái cửa lại.

Tiểu Đồng nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, sờ sờ mũi, quay bước đi đến thư phòng ôm một chiếc laptop rồi quay trở lại, ngồi bệt xuống ngay cạnh cửa phòng tắm, vừa đợi Văn Mân vừa lên mạng tìm kiếm tư liệu.

Nguyên lý sử dụng của que thử thai chính là căn cứ vào hàm lượng HCG bên trong nước tiểu để dự đoán có mang thai hay không, nếu hàm lượng HCG vượt quá 25mlu/ml có thể xác định là đã mang thai.

Tiểu Đồng cúi đầu vừa đọc tư liệu vừa gật gật đầu, HCG này anh biết rõ, đây là một loại hóc-môn sinh ra từ cuống rốn, bình thường loại hóc-môn này được sinh ra sau khi trứng được thụ tinh 8 – 9 ngày, nếu là thụ tinh bằng ống nghiệm thì thời gian là 4 ngày sau khi trứng được cấy vào.

Cho nên về cơ bản phương pháp kiểm tra bằng que thử thai này tương đối khoa học, chỉ là không thể dự đoán chính xác ngày bắt đầu mang thai thôi.

Tiểu Đồng vuốt cằm, muốn cố gắng nhớ lại xem đứa bé này bắt đầu được tạo ra lúc nào, là lúc ở trong phòng tắm? Ở phòng ăn? Hay là lúc ở trên ghế sa lon ngoài phòng khách?

Bất kể là lúc nào, địa điểm mà Tiểu Đồng nhớ đến đều là nơi cực kỳ độc đáo, mỗi một nơi đều không phải ở trên giường.

Chẳng qua là, dù anh có cố gắng dựa vào năng lực tư duy logic của mình để đoán xem thời gian mình trúng thầu là lúc nào nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả. Ai bảo tháng này bọn họ vận động thường xuyên như vậy, thật sự là không đoán ra nổi.

“Nhóc, có kết quả chưa?”

Lúc nghe được câu hỏi của Tiểu Đồng, Văn Mân mới xem xong bản hướng dẫn sử dụng, cô luống cuống tay chân kiểm tra lại mấy chục cái que thử thai còn trong túi. Phải mất một lúc lâu cô mới xem xong mười lăm cái, nhìn trong túi vẫn còn khoảng mười mấy cái nữa, trời ạ, cái người này sao lại mua nhiều như vậy? Hơn nữa còn mua nhiều nhãn hiệu khác nhau như vậy, nào là Thực Nữ, Đại Vệ, Tú Nhi,...v...v....loại nào cũng có.

“Vẫn chưa, anh đừng thúc giục nữa.” Trong lòng Văn Mân vừa oán thầm sao có quá nhiều nhãn hiệu nổi tiếng như vậy vừa liên tục lật xem hướng dẫn sử dụng của từng loại. Thực ra cô cũng rất lo lắng, vạn nhất mình không biết lại dùng sai cách cuối cùng dẫn đến kết quả không chính xác.

Cuối cùng cũng đem được hơn hai chục cái que thử thai đặt lên trên bồn rửa mặt, đột nhiên cô lại phát hiện một vấn đề không ổn. Xong rồi, dù cố gắng ép mình đến mấy, cô mãi vẫn không buồn tiểu được, nếu không có nước tiểu thì thử thế nào đây?

“Nhóc, vẫn chưa được sao?”

Bên ngoài lại truyền đến câu hỏi của Tiểu Đồng, Văn Mân hơi đỏ mặt hé ra một cánh cửa, nhìn cũng không dám nhìn Tiểu Đồng nói:

“Em...Em không buồn tiểu được.”

“Phốc...” Tiểu Đồng nhanh chóng đưa tay bịt miệng lại nhưng mà không kịp, tiếng “phốc” vừa rồi đã lọt vào tai Văn Mân rồi.

“Cười, cười, có cái gì đáng buồn cười đâu?”

“Không có, không có, anh không cười, không sao, chúng ta không cần vội, em còn sống lo gì nước tiểu còn không ra, có đúng không?”

Còn chưa dứt lời, Tiểu Đồng đã bị Văn Mân tặng ột ánh mắt đầy bất mãn.

153. Chương 160: Mang Thai

154. Chương 161: Lại Một Tin Tốt Lành

Văn Mân cùng Tiểu Đồng còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác một mình thì liên tiếp nhận được điện thoại của cha mẹ hai bên. Hóa ra là Văn mẹ sau khi đề nghị con gái sử dụng que thử thai, mặc dù cố gắng nhẫn nại không sốt ruột gọi điện lại hỏi kết quả, sợ lỡ như không phải mang thai lại khiến cho hai đứa trẻ bị áp lực, nhưng để bà giấu kín chuyện này trong lòng một mình lại cảm thấy rất khó chịu.

Cho nên, trong lúc đợi tin tức bà đã gọi điện báo cho bà thông gia của mình, đem tin tức Văn Mân có thể mang thai cùng nhau hưởng thụ. Sau đó hai người lại bàn bạc nếu đã không chờ được tin báo của hai đứa trẻ hay là bọn họ chủ động gọi điện hỏi trước.

Cuối cùng, bọn họ nhất trí quyết định gọi điện thoại, biết được kết quả càng tốt, nếu không thì lúc nói chuyện khéo léo một chút đừng khiến cho bọn trẻ cảm thấy khó chịu là được.

Vì thế, hai bà mẹ liền chia nhau gọi điện tới cho hai vợ chồng.

Điện thoại bàn trong phòng khách vừa mới vang lên một tiếng thì điện thoại di động của Tiểu Đồng cũng vang lên.

Anh lấy ra di động nhìn số gọi tới, một bên ấn nút nghe một bên đối với Văn Mân phát ra khẩu hình “Là mẹ gọi”.

Văn Mân vừa định hỏi là mẹ ở Mỹ hay mẹ đang ở Ả Rập nhưng chưa kịp hỏi thì Tiểu Đồng đã mở miệng nói chuyện với người bên kia điện thoại.

Trong khi đó, điện thoại trong phòng khách vẫn tiếp tục đổ chuông, Văn Mân chỉ có thể rời khỏi phòng ngủ đi tới phòng khách nghe điện thoại.

Tiểu Đồng vừa trả lời câu hỏi của người bên kia điện thoại vừa bước theo Văn Mân, cẩn thận che chở cô bước ra phòng khách.

Văn Mân liếc mắt nhìn màn hình điện thoại cố định hiện thị số gọi đến, ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Đồng, hai người cùng nở nụ cười bất đắc dĩ, tin tức của hai bà mẹ này cũng quá nhanh rồi.

“Mẹ ~~”

“Nhóc con, thế nào? Thế nào? Có kết quả chưa? Có thai rồi sao? Là mang thai đúng không?”

Mặc dù trước khi gọi điện, bà đã tự nhắc nhở mình rất nhiều lần là lúc hỏi con gái chuyện này nhất định không được nóng vội, phải tiến hành theo trình tự, nhưng lúc này, Văn mẹ không có cách nào khống chế được sự thấp thỏm.

“Vâng ạ.”

Một tiếng “Vâng ạ” là từ miệng Văn Mân và Tiểu Đồng đồng thời thốt lên, hai người lại ăn ý nhìn nhau một lát mới quay lại tự mình ứng phó với hai mẹ già.

“Thật sao! Vậy tốt quá rồi, nhóc con nha, con cũng chẳng chịu kém cõi. Con không biết mẹ và ba con còn lo lắng thế nào đâu, bọn ta còn sợ hai đứa chỉ muốn hưởng thụ thế giới hai người nên sẽ không muốn sinh con sớm như vậy, sợ nếu ép quá lại gây áp lực lớn cho hai đứa nên vẫn không dám mở miệng nói chuyện này. Ha ha ha, hai đứa trẻ các con thật không tồi, im hơi lặng tiếng vậy mà đem mọi chuyện làm tốt cả rồi. Con cứ yên tâm, công việc của mẹ và ba con ở bên này cũng sắp hoàn thành rồi, chờ làm xong, chúng ta lập tức về nước giúp con dưỡng thai.”

Nghe bên kia điện thoại Văn mẹ kích động đến mức nói năng lộn xộn, trên trán Văn Mân nổi đầy hắc tuyến, lúc nghe đến câu cuối cùng, trong lòng đột nhiên chấn động.

“Thật không ạ? Mẹ, mẹ và ba đã bàn bạc xong rồi sao? Có phải đã đồng ý với đề nghị của con lúc trước, hai người sẽ về nước định cư luôn chứ?”

Mặc dù Văn Mân không đề cập nhiều nhưng trong lòng vẫn luôn để ý đến chuyện này. Kiếp trước, cha mẹ cô là gặp tai nạn ngoài ý muốn mà qua đời, trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy vô cùng ray rứt. Kiếp này, dù thế nào cô vẫn muốn giúp cha mẹ mình tránh được kiếp nạn này. Cho nên, lúc trước cô đã đưa ra đề nghị muốn cha mẹ về nước định cư, không muốn họ tiếp tục ra nước ngoài làm việc như vậy nữa.

“Đúng vậy, mẹ và ba con đã sớm bàn bạc xong rồi, vốn định chờ công việc bên này kết thúc sẽ từ chối mấy dự án ở nước ngoài, chỉ giữ lại phần công việc trong nước. Hiện tại con cũng đã mang thai rồi, mẹ sẽ xin nghỉ hưu sớm, ở nhà giúp con dưỡng thai, chờ cháu ngoại ra đời rồi sẽ giúp con chăm sóc đứa bé, ha ha, vừa nghĩ đến đã thấy cuộc sống thật mỹ mãn nha.”

“Mẹ, mẹ nói lời nhất định phải giữ lời đấy, nhanh chóng trở về một chút, chúng con sẽ đợi hai người về.”

155. Chương 162: Kiên Trì Dưỡng Thai

Sau khi Tiểu Đồng giải thích cặn kẽ và hết lời cam đoan tuyệt đối không có vấn đề gì, Văn Mân cuối cùng mới chấp nhận đi đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện một lần. Cô cũng biết rằng chuyện kiểm tra trong thời kỳ đầu mới mang thai là chuyện rất quan trọng, chỉ là kiếp trước đã từng trải qua quá trình điều trị

trong bệnh viện một thời gian dài nên đối với bệnh viện không có cảm tình. Lần này vì đứa bé, cô chỉ có thể cố gắng vượt qua chướng ngại tâm lý của bản thân mình.

Về vấn đề phát triển các công thức nấu ăn trên blog, cô chỉ có thể tạm dừng một thời gian. Dù sao trong phòng bếp có rất nhiều dụng cụ bằng điện – điện tử, tiếp xúc nhiều quá sẽ không tốt cho đứa trẻ. Hơn nữa, coi như chụp được ảnh rồi, công đoạn xử lý hình ảnh bằng máy vi tính sau đó cũng phải chịu ảnh hưởng của một lượng bức xạ khá lớn.

Sự nghiệp, kiếp trước cô đã từng có được. Nhưng kiếp này, sự nghiệp hay tiền bạc đều không phải là thứ mà cô để ý nhất. Nói đúng ra, những thứ này từ trước tới giờ đều không phải là những thứ cô muốn có. Kiếp trước cô quan tâm đến tiền tài danh lợi chỉ bởi vì không thể tìm được người đàn ông đáng để phó thác cả đời.

Tiểu Đồng mặc dù không biểu hiện ra ngoài nhưng Văn Mân biết rõ trong lòng anh cũng rất khẩn trương. Cô biết anh vẫn luôn rất thích trẻ con, huống hồ, đây vẫn là lần đầu anh được làm ba.

Cho nên, khi biết anh có ý định nghỉ phép cùng cô vượt qua thời kỳ mang thai thì cô dứt khoát cự tuyệt. Nếu để anh cả ngày quanh quẩn bên cạnh cô, nhất định anh sẽ càng khẩn trương, tốt nhất là để công việc làm phân tán bớt lực chú ý của anh vậy.

“A lô ~”. Âm cuối kéo thật dài, Văn Mân nhìn số điện thoại gọi tới, cảm thấy thực bất đắc dĩ rồi lại vui vẻ hẳn lên.

“Hôm nay cảm thấy thế nào? Còn thấy buồn nôn không? Bữa sáng anh đã chuẩn bị đặt ở phòng ăn giúp em rồi, em nhìn thấy chưa?”

Vừa nghe thấy giọng nói của Văn Mân, Tiểu Đồng đã lập tức hỏi ngay một loạt vấn đề.

“Hôm nay em cảm thấy rất tốt, không buồn nôn, chỉ có chút mệt nên rất muốn ngủ, bữa sáng đã ăn xong rồi, anh đừng lo lắng.” Văn Mân kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi, sau đó mới nhẹ nhàng an ủi người đàn ông nào đó có vẻ vẫn còn khẩn trương.

“Anh không nhìn thấy em tự nhiên lại cảm thấy rất lo lắng, anh đang nghĩ hay là xin nghỉ phép rồi về nhà với em vẫn hơn.” Giọng nói của anh tràn đầy lo lắng.

“Tiểu Đồng, anh đừng quá khẩn trương, mỗi người phụ nữ đều phải trải qua ít nhất một lần mang thai, người khác có thể vượt qua một cách bình an, em cũng không phải người yếu ớt như vậy đâu. Hơn nữa, thời gian mang thai mười tháng, em vẫn phải chờ đến tám chín tháng nữa mới sinh được, bây giờ anh đã khẩn trương như vậy lúc sinh rồi em có thể dựa dẫm vào anh nữa không?” Cô nửa thật nửa giả dụ dỗ người đàn ông ở bên kia điện thoại.

“Anh đã tìm hiểu rồi, giai đoạn ba tháng đầu mang thai là thời kỳ nguy hiểm nhất, không thể không có ai bên cạnh em được. Lúc này nếu anh vẫn tiếp tục ở Sở nghiên cứu thì trong lòng cũng cảm thấy bất an, hiệu suất công việc sẽ không đảm bảo, như vậy còn không bằng ở nhà với em, chờ ba mẹ từ Ả Rập trở về rồi anh mới yên tâm tiếp tục làm việc.”

Ngừng lại một chút, dường như là hạ quyết tâm, giọng điệu của Tiểu Đồng cũng nghiêm túc thêm vài phần.

“Ừ, cứ quyết định như vậy, anh lập tức đi bàn giao công việc.”

Văn Mân sững sốt nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại vừa mới bị cúp, lát sau mới lắc lắc đầu, môi cũng cong lên, vừa bước đi vừa lẩm bẩm: “Đứa ngốc, có người nào như anh không? Còn chưa đợi em đồng ý đã cúp điện thoại rồi.”

156. Chương 163: Anh Ăn Thay Em

157. Chương 164: Tám Chục Con Cua Đồng

Nhìn thấy người bán hàng cười híp mắt giúp bọn họ khiêng ba giỏ cua đồng đầy ắp bỏ vào cốp xe, khoe miệng Tiểu Đồng đột nhiên cứng ngắc.

“Nhóc, nhiều cua như vậy, anh làm sao ăn hết được? Ăn nhiều cua quá đối với cơ thể cũng không tốt.” Vì an toàn tính mạng của mình, anh vẫn lựa chọn nhẹ nhàng nhắc nhở một chút bà xã đại nhân nhà mình vốn đang thèm cua đến đỏ mắt.

“Em biết mà, yên tâm đi, em sẽ không để anh ăn hết trong một lần đâu, anh phải tin tưởng vào năng lực của em.” Cô giơ tay ngả ngón sờ soạng khuôn mặt cứng ngắc của Tiểu Đồng, sau đó dùng anh mắt ý bảo anh nhanh chóng trả tiền.

Tiểu Đồng lần nữa liếc mắt nhìn qua ba cái giỏ trúc trên tay ông chủ, nhắm mắt lại, trong lòng thầm thở dài một câu: cho dù không phải ăn hết một lần cũng là làm khó anh rồi. Anh vốn không thích ăn cua, đặc biệt là loại cua đồng này, cua nhỏ, thịt ít, lúc ăn còn rất phiền toái. Không nói đến ba giỏ này, chỉ sợ là mới ăn được ba con anh đã ngán đến tận cổ rồi.

Chỉ là nhìn thấy Văn Mân cười híp mắt bảo anh nhanh chóng tính tiền rồi đi, anh vẫn là lựa chọn đem những lời này nén lại trong lòng. Quên đi, cô vui vẻ là được rồi, mang thai vất vả như vậy, nếu chỉ vì chuyện này mà mất vui thì thật không phải rồi.

“Cảm ơn, tổng cộng tám mươi con cua đồng, mỗi con hai trăm tệ, xin nhận của ngài một vạn sáu.”

Nhận được một đơn hàng lớn như vậy, nụ cười trên miệng ông chủ cũng rộng đến mang tai rồi, thậm chí còn hưng phấn đến mức sử dụng hai chữ “xin nhận” một cách trịnh trọng như vậy nữa.

“Nhóc, anh không mang đủ tiền mặt, hay là chúng ta mua ít đi một chút được không?”

Nghe chủ cửa hàng báo giá, anh mắt Tiểu Đồng lập tức lóe lên, đây chẳng phải là có cơ rồi sao. Cô biết anh chưa bao giờ mang nhiều tiền mặt khi ra ngoài, cuối cùng cũng có lý do để mua bớt đi một ít rồi. Mua bớt đi một ít, anh cũng ăn ít đi một chút, ăn ít đi một chút, anh đỡ phải chịu đựng, cái logic này anh hiểu rất rõ nha.

Văn Mân nhìn thấy Tiểu Đồng không giấu nổi vẻ mặt vui mừng, cho anh một cái liếc mắt khinh thường, sau đó bước đến bên cạnh anh, đưa tay cầm lấy ví tiền của anh, trong lúc Tiểu Đồng trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm cô, lấy ra một tấm chi phiếu mỉm cười đưa cho ông chủ.

“Ông chủ, chi phiếu chúng tôi ký sẵn rồi, không có mặt mã, ông có thể rút trực tiếp được.”

Nhìn thấy ông chủ cầm theo tấm chi phiếu vội vàng xoay người rời đi, Tiểu Đồng chỉ cảm thấy thời gian tiếp theo của anh sẽ phải trải qua những ngày tắm tối không có ánh mặt trời rồi.

Lê bước chân nặng nề về đến nhà, vừa mở cửa, Văn Mân liền sai Tiểu Đồng mang ba giỏ cua thả vào bồn rửa ở trong phòng bếp. Mặc dù bồn rửa trong nhà lớn hơn và sâu hơn so với nhiều nhà khác nhưng không có cách nào chứa được nhiều cua như vậy, chỉ có thể từ từ rửa sạch từng giỏ một.

Văn Mân xắn ống tay áo, cầm một chiếc bàn chải đánh răng chưa dùng đến đi vào, chuẩn bị rửa sạch đám cua đồng, nhưng mà tay còn chưa kịp đụng tới đã bị Tiểu Đồng ngăn lại.

“Em định làm gì?”

“Rửa cua nha.”

“Rửa nhiều như vậy?”

“Đúng vậy, không chỉ có rửa sạch giỏ này, hai giỏ kia cũng phải cùng nhau rửa nha.”

“Cua rửa sạch sẽ nhanh bị chết đúng không? Anh định bắt anh ăn hết tám chục con cua đồng trong vòng một ngày sao!” Mới nghĩ đến đã phát run rồi.

Văn Mân nhìn thấy Tiểu Đồng đã bị dọa cho xanh mặt, phốc một tiếng bật cười, giơ bàn tay đang cầm bàn chải đánh răng vỗ nhẹ vào cái lên mặt anh.

“Anh bạn nhỏ, yên tâm đi, bà cô sẽ không khi dễ cậu như vậy đâu.” Nói xong lại quay người, không nhìn được cười phá lên.

158. Chương 165: Liều Minh Bồi Bã Xả

Tiểu Đồng nhếch miệng nhìn Văn Mân lúc này đang cười đến nỗi phát run, nghiêng rằng, cẩn thận tìm kiếm điểm nào có thể hạ miệng cắn xuống một phát để đòi lại một chút lợi tức vì mới bị chiếm hết tiện nghi.

Cuối cùng, anh dứt khoát tiến lên từng bước, ôm lấy eo rồi há miệng cắn một ngụm lên cần cổ trắng nõn của cô.

Văn Mân bị động tác đột ngột của Tiểu Đồng dọa cho hoảng sợ, nhưng chỉ một lát đã bị anh làm ằm nhũn, yên lặng hưởng thụ cảm giác tê dại được anh mang lại.

Thời gian gần đây bởi vì mang thai nên hai người đều cố gắng khắc chế bản thân mình, hành động táo bạo lúc này khiến cho hai người không có cách nào kìm lòng nổi.

Không biết có phải là do mấy con cua đồng trong bồn rửa phần nộ vì trước lúc chết vẫn không nhận được sự quan tâm của chủ nhân hay không mà giờ chiếc càng lên cần một cái vào bàn chải đánh răng trong tay Văn Mân.

Cuối cùng, một chút động tĩnh bất ngờ này lập tức khiến cho hai người chuẩn bị lau súng cướp cò khôi phục lý trí.

“Em ra ngoài ngồi nghỉ một lát đi, anh sẽ rửa sạch đám cua này.”

Cầm Tiểu Đồng còn đặt trên vai Văn Mân, lúc nói lời này vẫn còn hơi thở dốc, xem ra anh đang cố gắng kiềm chế dục vọng của mình.

Văn Mân cũng không cố gắng tranh giành công việc, đỏ mặt nghe lời anh bước ra khỏi phòng bếp, cho đến khi ngồi vào ghế sa lon trong phòng khách mới lặng lẽ quay người nhìn lên Tiểu Đồng trong phòng bếp.

Chỉ thấy anh thở dài một hơi sau đó mới vặn mở vòi nước, nhanh chóng bắt tay vào rửa sạch đám cua đồng bên trong. Nhìn động tác lưu loát của anh thật không giống với người ít khi vào bếp.

Trong đầu Văn Mân đột nhiên hiện lên một ý tưởng, vẻ mặt cô lập tức trở nên khó coi, khóe miệng vốn đang cười rất ngọt ngào cũng khựng lại một chút.

Người này, không phải coi những con cua này là thí thể trong phòng thí nghiệm của anh rồi đem chúng rửa sạch chứ.

Văn Mân dùng sức lắc lắc đầu, vội vàng đem loại ý tưởng không hay này cố gắng đẩy ra khỏi đầu. Cô vươn tay cầm lấy một cuốn tạp chí trên bàn trà, muốn tập trung tất cả tinh thần vào nội dung của cuốn tạp chí để không phải suy nghĩ đến những chuyện linh tinh khác.

Ngồi một lúc lâu, Văn Mân mới nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng bếp ngừng hẳn, cô lập tức đưa tay ném cuốn tạp chí xuống bàn, bước nhanh đến phòng bếp.

Quả nhiên, lũ cua bên trong bồn có nước chảy đều đã được rửa sạch rồi bỏ vào trong chiếc bồn không có nước rồi.

Cô nhanh chóng lấy ra chiếc nồi hấp, động tác lưu loát đổ thêm một ít gừng và rượu vang vào rửa sạch từng con một lần nữa, sau đó mở lồng hấp đặt vào bên trong, cứ xếp như vậy đến khi đủ bốn tầng mới dừng lại.

“Được rồi, bây giờ anh tiếp tục rửa thêm giò khác, nhân tiện nhìn xem bếp lửa, thấy nước sôi lại hấp thêm khoảng hai mươi phút nữa là được, em ra ngoài tìm vài thứ.”

Giao việc xong, không chờ Tiểu Đồng mở miệng nói gì, Văn Mân liền xoay người đi vào phòng ngủ. Cô nhớ rõ trước đây từng mua một bộ dụng cụ đã cất vào ngăn kéo ở phòng ngủ, chưa từng dùng qua, bây giờ đúng lúc lấy ra dùng, phải rồi, phải tìm một lọ thủy tinh sạch sẽ loại nhỏ nữa.

Trong phòng ngủ Văn Mân vội về tìm kiếm đồ vật này nọ trong khi ở phòng bếp đôi mắt của Tiểu Đồng vẫn trừng trừng nhìn lữ của trong giỏ với vẻ chán ghét. Vắt vả rửa cua đến mức tay cũng mềm nhũn rồi mà vẫn còn tới hai giỏ, phải làm sao bây giờ đây? Chưa hết, chỉ rửa không thôi còn chưa nói, đợi lát nữa lại còn phải ăn nữa chứ, thế này thật đúng là muốn lấy cái mạng nhỏ của anh mà!!!

“Con à, nếu cha con trong suốt chặng đường dài dụ dỗ mẹ con vui vẻ chẳng may hy sinh anh dũng rồi, con ngàn vạn lần phải nhớ đến cha nha

”. Sau khi than ngán thở dài rồi mặc niệm trong lòng một câu như vậy, Tiểu Đồng an phận cầm lấy giỏ cua, tiếp tục sự nghiệp rửa cua đây gian nan, vất vả.

159. Chương 166: Tức Giận

Tiểu Đồng nghi hoặc nhìn Văn Mân đem tất cả cua đồng chín từ trong lồng hấp đặt vớt ra để nguội rồi cho vào một chiếc hộp lớn không biết mới lấy từ đâu ra.

“Tiểu Đồng, mau, giúp em đem hộp tương cua này đặt ở bàn ăn bên kia đi.” Sau khi sai khiến Tiểu Đồng khiêng chiếc hộp đi, Văn Mân quay lại tìm thêm bốn chiếc hũ dày đóng kín đã trong kệ chén khử trùng rồi đi theo đến phòng ăn.

Cho đến khi khiêng được chiếc hộp lớn đặt xuống, Tiểu Đồng mới phát hiện không biết từ khi nào đã có thêm một bộ dụng cụ rất kì quái đặt trên bàn ăn.

“...Đây là cái gì?”

“Ha ha, anh cứ chờ xem rồi sẽ biết, cứ yên tâm, em làm món này ăn rất ngon, nhất định anh sẽ thích. Đúng rồi, em phải tranh thủ lúc này vo gạo nấu cháo trước, chờ đến khi cháo được nấu chín thì lúc đó em cũng làm xong món này rồi.

Văn Mân không nói rõ, Tiểu Đồng cũng đành nén lại sự nghi hoặc trong lòng, lại theo cô bước vào phòng bếp, thấy cô mở vòi nước muốn dùng nước lạnh vo gạo, anh lập tức giành lấy, vừa mở nước vo gạo vừa lái nhai một câu.

“Hôm nay thời tiết khá lạnh, em còn dám dùng nước lạnh vo gạo, không sợ sẽ ảnh hưởng đến thân thể sao?”

Văn Mân mỉm cười híp mắt nhìn hình ảnh Tiểu Đồng đang cúi người vo gạo, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, “Vo gạo phải dùng nước lạnh thì cháo nấu ra mới ngon được.”

“Như vậy cũng phải chú ý đến thân thể của mình, về sau những chuyện này cứ bảo anh làm là được, đừng cậy mạnh biết không? Ăn uống thế nào cũng không quan trọng bằng thân thể em.”

Mặc dù giọng điệu có vẻ nghiêm nghị nhưng trong lời nói rõ ràng lộ ra sự quan tâm và bảo vệ.

Nghe vậy, Văn Mân không kìm lòng được tiến lên từng bước, từ phía sau dang tay ôm lấy thắt lưng Tiểu Đồng, hai má cọ cọ rồi dán chặt vào tấm lưng dày rộng và ấm áp của anh.

“Tiểu Đồng, sau này anh vẫn sẽ đối xử với em tốt như vậy chứ? Không ngại em tóc bạc da nhăn, ốm đau bệnh tật chứ?”

Nghe Văn Mân nói đến tóc bạc da nhăn, ốm đau bệnh tật, động tác của Tiểu Đồng khựng lại một chút, mày cũng hơi nhíu chặt.

“Có anh ở đây, sẽ không để em ốm đau bệnh tật.” Giọng điệu chắc như đinh đóng cột.

“Chuyện này làm sao anh dám chắc được, sinh lão bệnh tử ai cũng không tránh khỏi, những người từng bị bệnh cũng không hy vọng mình mắc phải bệnh nan y nhưng có ai tránh được đâu?”

Nói tới đây, Văn Mân bắt giác lại nghĩ về kiếp trước, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ mắc phải căn bệnh ung thư. Nhưng không nghĩ không có nghĩa là cô không bị, cuối cùng chẳng phải cô cũng phải đau khổ dần vật nằm trên giường bệnh, chết trong đau đớn sao.

“Tiểu Đồng, em nghĩ lại rồi, nếu sau này em thật sự bị bệnh nan y, anh đừng đi theo em, đừng đến nhìn em, được không? Em không muốn anh nhìn thấy em chật vật và xấu xí như vậy, em hy vọng hình ảnh của em trong lòng anh mãi là xinh đẹp nhất.” Văn Mân đắm chìm trong cảm xúc của mình không hề phát hiện ra, thân thể đang được cô ôm chặt càng lúc càng cứng ngắc.

“Được, anh đồng ý với em, đến lúc đó anh sẽ bỏ đi thật xa, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt em.”

Giọng điệu cứng rắn như vậy khiến cho Văn Mân nhận ra có chút gì đó không bình thường, cô nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay đang ôm chặt thắt lưng anh, ngẩng đầu nhìn về mặt của anh.

“Tiểu Đồng? Anh tức giận sao?”

“Em nói thử xem.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, Tiểu Đồng lập tức đem gạo đã vo sạch đổ vào trong nồi, sau khi bật lửa lên liền ra khỏi phòng bếp, ngồi vào bên cạnh bàn ăn, sắc mặt không đổi nhìn Văn Mân từng bước từng bước ra khỏi phòng bếp.

160. Chương 167: Vợ Chồng

Trước giờ, biểu hiện của Tiểu Đồng lúc nào cũng luôn bình thản, anh rất ít khi lộ ra vẻ mặt tức giận. Cho nên, lần này nhìn thấy nét mặt không vui của anh, Văn Mân vẫn cảm thấy có chút e sợ.

“Anh làm sao vậy? Có phải em đã nói sai điều gì rồi không?” Từ đầu tới cuối cô đều không phát hiện được mình đã làm chuyện gì chọc giận tới anh, chẳng lẽ là vì những lời cô vừa mới nói anh không thích nghe. Nhưng mà mỗi người phụ nữ chắc hẳn đều có ý nghĩ như vậy, càng yêu ai càng muốn lưu lại những gì tốt đẹp nhất của mình cho người đó.

“Văn Mân, anh hỏi em, em có biết vợ chồng nghĩa là gì không?”

Lần đầu tiên anh mang cả họ lẫn tên của cô ra gọi, trong ánh mắt lộ ra một nét thất vọng chưa từng có trước đây.

“...” Văn Mân không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể cúi đầu, lẳng lặng chờ anh nói tiếp.

“Nếu vợ chồng chỉ dừng lại ở mối quan hệ hời hợt như vậy, chỉ cho đối phương nhìn thấy những gì tốt đẹp nhưng lại không muốn để họ nhìn thấy những điều không tốt vậy có gì khác so với người bình thường. Nếu đã như vậy có cần thiết phải kết hôn không?”

“Tình yêu chính là sự tiết ra của các hormon kích thích trong cơ thể, nó giới hạn trong một khoảng thời gian nhất định, con người không có khả năng tiết ra loại hormon kích thích này cả đời. Trong khi đó, vợ chồng chính là sự kết hợp dựa trên cơ sở của tình yêu, từ từ tích lũy mới có được sự lâu bền, là quá trình đem từng giọt tình yêu có giới hạn ấy biến thành sự hỗ trợ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn, sự tin tưởng và cả sự trung thành, đem hai kẻ hoàn toàn xa lạ kết thành một thể thống nhất, trở thành người một nhà.”

Từ trước đến nay, Văn Mân chưa bao giờ nghe Tiểu Đồng nói ra những lời cảm tính như vậy. Bình thường anh là người rất lý trí, lời nói luôn có tính logic chặt chẽ, cũng chưa bao giờ xúc động như lúc này. Cô không ngờ đến, triết lý của anh về tình yêu, tình cảm vợ chồng và về cuộc sống lại sâu sắc đến vậy.

“Em...Em chỉ là...” Cô muốn lên tiếng giải thích vài câu, nói với anh rằng cô thực sự không nghĩ như vậy, nhưng vừa mở miệng lại không biết phải giải thích thế nào.

“Nhóc ~” giọng điệu của anh nhẹ nhàng hơn hẳn, Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào người phụ nữ vẫn cúi đầu với vẻ mặt biết lỗi ở trước mặt nhẹ nhàng hỏi: “Nếu có một ngày, anh bị bệnh nằm liệt trên giường, bảo

em không được bên cạnh anh, không cho phép em chăm sóc anh, cho đến lúc anh chết đi em cũng không gặp được anh vậy em sẽ có cảm giác gì, chẳng lẽ em không cảm thấy như vậy thật đau khổ sao?”

“Em cũng cho rằng, một mình cô độc mà chết đi, một mình đối mặt với ốm đau bệnh tật, đối mặt với tất cả những gì đáng sợ nhất, cảm giác ấy liệu có tốt được không?”

“Em...”

Văn Mân lại lần nữa á khẩu không biết trả lời thế nào, cô biết dù mình có nói ra lý do gì cũng rất miễn cưỡng.

Thật ra, những điều anh vừa nói cô hiểu rất rõ, có lẽ không ai hiểu rõ cái cảm giác cô đơn một mình chờ chết hơn cô.

Kiếp trước, khi Tiểu Đồng còn chưa xuất hiện ở bệnh viện, cô một mình nói chuyện điều trị cùng với bác sĩ, tự mình ký tên vào bản cam kết phẫu thuật, một mình bàn bạc cách phân chia tài sản thừa kế với luật sư, mỗi một việc đều tự mình làm lại không có cảm giác gì, chỉ sau này nhớ lại cô mới thấy cực kỳ chua xót.

Muốn dành khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời ở bên cạnh những người thân của mình, cũng nhau vượt qua sự thống khổ nhưng lại không làm được, cảm giác ấy cô cũng từng trải qua. Lúc cha mẹ cô bị tai nạn qua đời chính là cảm giác như vậy. Sau này, mỗi lần nhớ đến sự kiện ấy, trong lòng cô luôn cảm thấy vô cùng thống khổ và dằn vặt, những điều đó liệu có ai hiểu được.

“Tiểu Đồng, thực xin lỗi, em không bao giờ...nói những lời như vậy nữa, anh nói rất đúng, chúng ta là vợ chồng, dù tốt hay xấu gì cũng phải cùng nhau đối mặt.”

161. Chương 168: Tương Cua Đồng

162. Chương 169: Ba Hoa Vô Lại

Món tương cua này muốn làm quả thực không cần kỹ năng đặc biệt gì, cái khó chính là tốn khá nhiều thời gian, nhiều công đoạn và nguyên liệu nấu ăn cũng khá đắt đỏ.

Đầu tiên cho dầu vào trong chảo, cho thêm vài lát gừng, sau đó đem toàn bộ cua đã hấp trước đó chia làm tám phần, đổ vào chảo dầu đã đun sôi, chờ cua chín rồi, vớt cả cua và gừng ra để bên ngoài cho ráo. Bước tiếp theo cần đổ gạch cua màu vàng và phần mỡ cua màu trắng vào trong chảo, đảo một lúc cho đến khi chín hẳn. Sau khi hoàn thành, trộn đều tất cả rồi cho vào một lọ thủy tinh đóng kín, như vậy là món tương cua đồng đã được hoàn thành.

Bình thường, một lọ tương cua đúng nghĩa cần sử dụng tám chục con cua đồng, nhưng với giá cua hiện tại mà nói thì làm một lọ tương cua nhỏ cũng mất một khoản chi phí rất cao. Hơn nữa, để làm được món này cần phải trải qua rất nhiều công đoạn, thời gian tách cua ra cũng tiêu tốn rất nhiều thời gian, cho nên hiện tại người được ném thử món ăn đặc biệt này tính ra không nhiều lắm.

Kiếp trước, trong một dịp tình cờ Văn Mân mới biết đến món ăn này, lúc ấy việc kinh doanh của cô đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo phát triển, cô đang cố gắng để phát triển công thức của vài món ăn cao cấp nên mới bỏ ra nhiều công sức nghiên cứu và tìm hiểu phương pháp chế biến món ăn này. Cũng vì việc này, cô đã nhiều lần tự mình chạy đến tận Tô Châu – quê hương của món ăn này để tìm hiểu.

Tiểu Đồng đứng sau lưng Văn Mân, nhìn cô từng bước hoàn thành món ăn có cái tên nghe rất bình dân này nhưng thực tế lại là món ăn cao cấp, lòng mày không khỏi nhướn lên.

“Em nói, món tương cua đồng này thích hợp ăn với cơm, như vậy hương vị của món ăn mới là ngon nhất phải không?”

“Đúng vậy, chỉ có cháo trắng và cơm tẻ mới làm nổi bật hương vị thơm ngon tinh khiết của tương cua đồng.” Văn Mân không hề quay đầu lại tiếp tục công việc của mình, lúc này cô đang muốn múc một ít tương cua trong chảo cho vào chén sứ nhỏ, đúng lúc cháo cũng vừa nấu xong nên có thể múc ra cho Tiểu Đồng ăn luôn.

“Món ăn này thật có ý nghĩa, giống anh.” Tiểu Đồng không biết xấu hổ ném ra một câu như vậy, sau đó xoay người đem nồi cháo vừa mới nấu xong ra ngoài đặt lên bàn ăn, yên tĩnh ngồi chờ Văn Mân đem món ăn được gọi là giống anh đến.

Lúc đầu Văn Mân còn không hiểu được hàm ý trong câu nói của Tiểu Đồng, vẫn cúi đầu tiếp tục động tác ban nãy, cũng bất giác lặp lại câu nói đó trong đầu, sau đó đột nhiên lóe ra một tia khác thường.

Cô oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang cười đến đắc ý ngồi trong phòng ăn, “Tiểu Đồng, anh đúng là kẻ ngạo mạn, anh nói ai là cháo trắng hả? Anh thử nhìn lại mình xem, nếu ở cùng với anh, em mới là người có hương vị thơm ngon tinh khiết hơn, có biết không?”

“Ha ha ha ha ha ha”. Nhìn thấy Văn Mân tức đến đỏ mặt, Tiểu Đồng không nhịn được cười đến vui vẻ, thật vất vả lắm mới kìm lại được, lại dùng ánh mắt mờ ám nhìn Văn Mân, đôi môi mỏng khẽ mở phun ra hai chữ: “Anh biết.”

“Anh...” Tình thế này, Văn Mân thật đúng là không biết nói gì nữa. Người đàn ông này nha, biết cái gì mà biết, loại không khí này, ánh mắt này, lại nói ra hai chữ hết sức mờ ám này, muốn người ta không nghĩ lệch lạc đi cũng không được. Nhưng mà, không hiểu sao cô lại không thể phản bác, nếu phản bác lại chỉ sợ rơi vào cái bẫy ngôn ngữ của anh.

“Anh lại ba hoa, món tương cua đồng này em sẽ không để anh ăn nữa, em sẽ giữ lại chờ ba mẹ về ăn.”

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể phản kháng được thế này thôi, aiz

“Đừng nha, anh đây thật vất vả mới chuẩn bị tốt tâm lý liều mình bồi bà xã, món tương cua này cũng lâu rồi em mới làm lại, vạn nhất có vấn đề gì biết phải làm sao bây giờ? Để anh giúp ba mẹ vợ nếm thử trước, nếu thử xong mà thấy không có vấn đề gì lúc đó em hãy mang đi tặng ba mẹ vợ.”

“Tiểu Đồng ~~”

“Ở đây.”

“Anh đúng là đồ ba hoa vô lại ~~”

“Ha ha ha ha.”

163. Chương 170: Giao Ước

Ba mẹ Văn Mân nói là sẽ nhanh chóng hoàn thành công việc để về nước nhưng lúc về đến thì Văn Mân đã mang thai ở tháng thứ ba rồi. Trong hai tháng đầu, Tiểu Đồng đều xin nghỉ phép ở nhà chăm sóc hai mẹ con, mặc kệ người ở Sở nghiên cứu nhiều lần gọi điện thoại tới nhà tìm, anh vẫn một mực từ chối không đi.

Mỗi lần bị làm phiền, anh chỉ quăng lại một câu: “Là người nhà quan trọng hay công việc quan trọng hơn?”, sau đó không đợi bên kia đáp lại đã trực tiếp cúp điện thoại.

Không biết là do thân thể khỏe mạnh hay là do có Tiểu Đồng làm bạn mà tâm trạng của Văn Mân luôn rất tốt. Trong khoảng thời gian này, cô không hề có chút phản ứng của người mang thai, chỉ là ngủ nhiều hơn bình thường một chút, những phản ứng như nôn nghén gì đó trừ buổi sáng hôm đó ới ra một lần còn lại sau này không thấy xuất hiện nữa.

Chính vì như vậy, Văn Mân cũng cố gắng thuyết phục Tiểu Đồng quay về làm việc sớm một chút. Dù sao cô cũng là người trưởng thành, lại sắp làm mẹ, cô có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân cùng đứa bé. Mặc dù cô rất thích có anh làm bạn nhưng không thể ích kỷ để anh ném hết công việc cho người khác làm.

Hơn nữa, nếu là việc khác thì không nói, nhưng công việc này của Tiểu Đồng có khả năng giúp đỡ được rất nhiều người. Thiếu anh, mặc dù vụ án vẫn có thể phá được nhưng rất nhiều gia đình của người bị hại sẽ phải chờ đợi lâu hơn mới biết được chân tướng sự việc.

Nhưng mà, mỗi lần Văn Mân mở miệng khuyên bảo thì Tiểu Đồng đều có lý do trả lời rất hùng hồn và lý lẽ.

“Công việc của Sở nghiên cứu sau này không thể chỉ trông chờ vào một mình anh, nếu chuyện gì anh làm hết, vậy những chuyên viên nghiên cứu sẽ rất khó tiến bộ được, chỉ bằng nhân lúc này tranh thủ bồi dưỡng năng lực nghiên cứu độc lập cho bọn họ. Hơn nữa, mặc dù anh chỉ ngồi ở nhà nhưng nếu trong Sở nghiên cứu có vấn đề gì không giải quyết được có thể gọi điện lại đây, anh sẽ hướng dẫn hoặc phân tích giúp bọn họ.”

“Nhưng người nhà của người bị hại sẽ phải làm thế nào?” Mặc dù Tiểu Đồng nói rất có lý nhưng Văn Mân vẫn không bỏ xuống vấn đề này được.

“Nếu anh không thể dẫn dắt những người sau tiến bộ, mọi việc chỉ một mình anh làm thì những việc bị chậm trễ sẽ ngày càng nhiều, càng nhiều người lực lượng mới càng mạnh, thứ mà các vụ án đó cần chính là càng nhiều chuyên viên pháp y giỏi càng tốt chứ không phải chỉ một người.”

Đối với lời giải thích này của Tiểu Đồng, Văn Mân cảm thấy càng ngày càng hiểu biết nhiều hơn về người đàn ông này. Cho tới bây giờ cô mới biết, bề ngoài Tiểu Đồng có vẻ lãnh khốc vô tình nhưng thực chất là con người vô cùng tinh tế, tỉ mỉ và có tầm nhìn.

Chẳng qua là, người đàn ông này có thói quen việc gì cũng không nói ra, chỉ im lặng dùng phương thức của mình để làm tốt tất cả mọi việc.

Lẽ nào, kiếp trước anh cũng đã vì cô mà làm rất nhiều chuyện sau lưng, chỉ là cô không biết điều đó?

Nghĩ đến đây, trong lòng Văn Mân không khỏi nổi lên chua xót. Kiếp trước, duyên phận của họ bị cắt đứt nhanh như vậy rốt cuộc là lỗi của ai đây? Cô không nhìn thấy sự tốt đẹp của anh, anh cũng không muốn biểu hiện những gì tốt nhất trước mặt cô, xét đến cùng cô mới là người sai nhiều nhất.

“Tiểu Đồng, em thật ngốc, thật sơ ý.” Cô vùi đầu trong ngực anh, giọng nói có vẻ ngưng trọng.

“Ừ ~.”

“Cho nên...Anh lặng lẽ làm rất nhiều chuyện nhưng em lại không nhìn thấy, cũng không phát hiện ra, anh có thể đáp ứng em một chuyện không?”

Thấy Văn Mân ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt anh choẹt lóe, anh chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, hận không thể ép cô lập tức nói cho hết lời, sau đó để anh từ từ nhấm nháp hương vị ngọt ngào đến mê hồn của cô.

“Em nói đi.”

“Sau này khi anh đối xử tốt với em, em sẽ cẩn thận từ từ phát hiện, nhưng anh không được cái gì cũng dấu kín ở trong lòng, nếu em làm anh tức giận hay ủy khuất, anh nhất định phải nói thẳng cho e biết, được không?”

“Nhóc

”

Giờ khắc này, dù có nói gì cũng chỉ là thừa thãi. Hai người yêu nhau, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể chứng minh tất cả. Chỉ là, lời muốn nói cũng nên nói ra, vì thế, Tiểu Đồng ôm lấy mặt Văn Mân, trong một giây trước khi môi chạm vào nhau, anh nhẹ nhàng nói ra một câu: “Được, anh đồng ý với em.”

164. Chương 171: Chia Phòng Ngủ

Tiểu Đồng chưa bao giờ ngờ tới, có một ngày anh sẽ cảm thấy hối hận vì đã để Văn mẹ trở về chăm sóc Văn Mân như vậy.

Muốn anh ở nhà chăm sóc Văn Mân cho đến lúc sinh đẻ la chuyện không thể, cho nên lúc Văn mẹ nói sẽ nhanh chóng hoàn thành công việc để trở về chăm sóc con gái, anh cảm thấy rất yên tâm.

Nhưng mà, cũng không thể có chuyện mẹ vợ vừa mới đến ở ngày đầu tiên, anh đã bị đuổi ra khỏi phòng ngủ thế này nha?

“Mẹ, con và Văn Mân đều là người lớn cả rồi, mẹ yên tâm đi, chúng con biết chừng mực, sẽ không làm chuyện không tốt gì đâu.”

Mặc dù Tiểu Đồng tự nhận da mặt mình đã đủ dày, nhưng khi nói những lời như vậy với mẹ vợ thì anh vẫn cảm thấy khá lúng túng. Nhưng mà không nói cũng không được, nếu như không nói, anh sẽ phải tiếp tục chạy đến thư phòng mà ngủ rồi.

“Không làm cũng không được, Tiểu Đồng nha ~~, không phải mẹ không tin con, thật sự là đàn ông có đôi khi bị kích động sẽ không thể dùng lý trí để khống chế được, cho dù con có thể khống chế được, nhưng mà chỉ cần không cẩn thận trở mình một cái lại đẻ trứng dứa bé thì phải làm sao bây giờ? Giai đoạn này thân thể đứa bé còn rất yếu ớt, chỉ cần bị thương một chút cũng có thể tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.”

“Mẹ ~~ Tiểu Đồng nằm ngủ rất ngay ngắn, sẽ không trở mình lung tung đây.” Trong lòng Văn Mân cũng không muốn bị tách ra với Tiểu Đồng, cho nên Văn mẹ vừa nói xong cô đã cúi đầu, đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích một câu.

“Nhóc ~~, các con phải hiểu chuyện, nhẫn nại thêm một chút đi, cũng chỉ có bảy tám tháng, gắng nhịn một chút là mọi chuyện qua rồi.”

“Mẹ ~, đứa bé cũng được ba tháng, thai nhi cũng khá ổn định rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Người nào đó vẫn không muốn buông tha cho quyền lợi của mình.

“Không được là không được, các con đừng nói nữa, có nói thêm đi nữa mẹ cũng không đồng ý được.” Văn mẹ kiên quyết bác bỏ ý kiến của Tiểu Đồng, sau khi nói xong mới cảm thấy mình phản ứng hơi quá, sau khi kiềm hãm giọng điệu của mình lại mới nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tiểu Đồng, trước khi về nước mẹ đã cam đoan với mẹ con rồi, ba mẹ con tạm thời chưa về được, mẹ phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc thai nhi, không để xảy ra bất kỳ sơ sót nào được.”

Văn Mân còn muốn nói thêm vài câu, đây đã là thời đại nào rồi mà còn giữ cái quy tắc của thời nảo thời nào kia nữa. Mọi người sớm đã có kiến thức về chuyện mang thai, sau thời gian ba tháng đầu tiên có chút nguy hiểm thì thời gian còn lại có thể sinh hoạt bình thường rồi, tại sao còn phải làm chuyện vô bổ như vậy. Cô và Tiểu Đồng vẫn là vợ chồng mới cưới, sao lại có thể bắt họ phải chia phòng ngủ chứ.

Nhưng khi cô vừa nhìn thấy ánh mắt của cha mình liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhân tiện đưa tay kéo kéo ống tay áo của Tiểu Đồng bên cạnh, ý bảo anh bảy giờ đừng nói thêm gì nữa.

Cô hiểu rất rõ cha mình, về mặt ấy, còn có cái nháy mắt của ông rõ ràng là ám chỉ điều gì đó, đằng sau yêu cầu của mẹ cô nhất định còn có ẩn tình, cho nên mặc dù không vui nhưng cô không hy vọng mình trong lúc vô tình không hiểu chuyện lại đắc tội với mẹ mình.

“Hai đứa phải nghe lời, biết không? Trước khi đứa trẻ được an toàn sinh ra, những chuyện khác đều không quan trọng, hiện tại, muốn làm việc gì trước tiên cũng phải chú trọng đến sự an toàn của đứa bé.”

Văn mẹ thấy hai người đều im lặng không phản đối, dù không tình nguyện nhưng cũng đồng ý với bà rồi, trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau khi dặn dò hai vợ chồng thêm lần nữa mới yên tâm đi vào phòng bếp, bà muốn hầm canh gà cho con gái bồi bổ sức khỏe.

165. Chương 172: Chuyện Cũ Của Văn Mẹ 1

Nhìn bóng dáng Văn mẹ biến mất hoàn toàn ở cửa, ba Văn mới đứng dậy, đưa tay vuốt vuốt vạt áo của mình, lúc ngẩng đầu lên nét mặt ông vẫn hờ hững như cũ, nhìn về phía Văn Mân cùng Tiểu Đồng liếc mắt một cái, ý bảo hai vợ chồng theo đến thư phòng.

Văn Mân sờ sờ mũi, liếc mắt nhìn về phía phòng bếp xem thử mẹ mình đang làm cái gì, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng cười xấu hổ, cảm thấy cha mẹ mình đúng là chuyện bé xé ra to rồi.

“Đi thôi, chúng ta thử nghe xem ba nói gì trước đã.”

“Ừ.”

Văn mân mặc kệ Tiểu Đồng gõ nhẹ vài cái lên đầu mình, theo anh bước vào thư phòng. Vừa tới cửa, hai người đã nhận được ánh mắt đầy ý cười của ba Văn.

“Ngồi đi, uống trà với ba một lát.”

Ba Văn không vội vàng giải thích lý do kêu bọn họ tới thư phòng mà chậm rãi bày ra một bộ ấm trà tinh xảo đặt lên chiếc bàn gỗ.

Tính cách của Văn Mân vốn hơi nóng nảy, hơn nữa những yêu cầu mẹ cô đưa ra còn có chút quá đáng, ngay cả khi không phải là thời khoa học chưa tiến bộ như thời cổ đại, cha mẹ người ta cũng không quản lý đến chuyện phòng ngủ của con mình. Mẹ của cô đúng là quan tâm quá nhiều, cô và Tiểu Đồng không phải là con nít, làm việc gì cũng đã biết cân nhắc đúng sai.

Nhưng cô vừa mới há miệng còn chưa kịp nói lời nào liền cảm giác được bàn tay Tiểu Đồng đang nắm tay cô càng siết chặt. Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy anh cũng nhìn lại cô lắc lắc đầu.

“Uống thử đi, xem hương vị của loại trà này như thế nào?”

Động tác thành thạo như vậy, chỉ một lát đã chuẩn bị xong ba chén trà, đem hai chén đặt tới trước mặt hai người bọn họ.

Văn mân không còn cách nào khác, nếu đã bỏ lỡ thời cơ mở miệng nói chuyện tốt nhất thì đành tiếp nhận chén trà, uống trước rồi nói chuyện sau cũng được.

Trà này có hương vị khác với những loại bình thường, trong quá trình pha trà không hề ngửi thấy mùi hương tỏa ra, đến lúc cầm lên đặt trước chóp mũi ngửi ngửi một lát cũng chỉ ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt, cho đến khi thử uống vào một ngụm mới từ từ cảm nhận được hương vị mát lạnh tỏa ra từ bốn phía. Đợi đến lúc uống hết ngụm trà cuối cùng mới cảm nhận được hương vị đậm đà lưu lại nơi khóe miệng.

“Ba, đây là loại trà gì vậy? Hương vị của nó sao không giống với mấy loại trà trong nhà mình.”

Khát vọng đối với mỹ thực vốn đã ăn sâu vào trong tủy của Văn Mân, cho nên sau khi thưởng thức chén trà này, khát vọng ấy cũng bị khơi dậy, đến nỗi ngay cả những chuyện muốn hỏi trước đó cũng ném lại sau đầu.

“Đây là một loại trà tự nhiên, ba và mẹ con tìm được lúc đến thăm người dân trong một bộ lạc, bọn họ gọi nó là lá trà, được họ dùng thay kem và bàn chải đánh răng. Sau mỗi lần ăn cơm, chúng ta liền ăn thử lá trà này, thấy hương vị của nó rất được nên mới mang về một ít. Con cũng thích sao?”

“Vâng, hương vị lá trà thực thanh mát, không giống với các loại trà đang bán trên thị trường, hương vị rất thơm, nhưng lại khiến người ta có được cảm giác hơi dân dã.”

“Ừ, thích là tốt rồi, nếu con thích, ba sẽ giữ lại cho con, con hiện tại không thể uống nhiều, chờ sinh đứa bé xong rồi con rồi lại lấy ra uống.”

Nhắc đến đứa bé, Văn Mân lúc này mới chợt nhớ lại mục đích ban đầu khi bước vào phòng.

“Ba, vừa rồi ba cũng không giúp con thuyết phục mẹ con, đâu có ai giống như mẹ vậy, con và Tiểu Đồng đã là vợ chồng, làm gì có chuyện bắt hai người ngủ riêng chỉ vì mang thai đâu, chuyện này mẹ đúng là không nói đạo lý rồi.”

Nghe con gái nói ra oán hận trong lòng, ba Văn chỉ cúi đầu, chậm rãi uống cạn chén trà rồi ngồi đó trầm ngâm nửa ngày.

“Con gái, chuyện này cũng không thể trách mẹ con được, là vì trong lòng bà ấy còn có khúc mắc.”

“Khúc mắc!?” Văn Mân hơi nhú mồm, vẻ mặt đầy khó hiểu, ngay sau đó đột nhiên giống như ý thức được chuyện gì: “Ba! Chắc không phải là ~”

“Đúng vậy, mọi chuyện đúng như con đang nghĩ.”

Nghe thấy lời này, trong lòng cô càng thêm rối rắm, sao cô chưa bao giờ biết đến chuyện này, trong lòng cả kinh, tay cũng không tự chủ mà run lên.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Văn Mân, trong lòng Tiểu Đồng âm thầm thở dài một tiếng. Vừa rồi lúc ở phòng khách, anh cảm thấy được có thể Văn mẹ đã từng trải qua chuyện gì đó, cho nên lúc tới thư phòng mới ngăn cản Văn Mân lên tiếng hỏi trước.

166. Chương 173: Chuyện Cũ Của Văn Mẹ 2

167. Chương 174: Hy Vọng

Nhìn thấy vẻ mặt Văn Mân không ngừng biến hóa, trong lòng anh chỉ biết thở dài một hơi.
4 © DiendanLeQuyDon Chẳng trách mẹ vợ anh lo lắng 84đủ điều aen như vậy, hóa ra bà đã từng trải qua chuyện đó.

Anh cúi đầu liếc nhìn chiếc bụng vẫn chưa gồ lên của vợ mình, bàn tay đang nắm chặt tay cô càng siết chặt 9thêm vài 4phần.

Anh chưa từng nghĩ tới, trẻ con chính là sinh vật yếu ớt như vậy, 07cũng chưa từng nghĩ 5etới, sau này còn có thể 48phát sinh những chuyện ngoài ý muốn.

“Tiểu Đồng, có phải chúng ta đã quá vội 4rời không, thật thiếu suy nghĩ.”

Nghe được Văn Mân nói như vậy, Tiểu Đồng dĩ nhiên hiểu rõ 9điều trong lòng cô đang nghĩ cái gì, là cô muốn làm theo chỉ thị của mẹ vợ đại nhân.

Sau khi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Tiểu Đồng mới ôm Văn Mân ngồi xuống cạnh giường.

“Nếu em sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn 8thì nên để anh ở bên cạnh em mọi lúc 2mọi nơi 6mới đúng, 6hai người 20cùng chú ý dù sao vẫn chu đáo hơn 7một người.”

“Nhưng mà, nếu 3hai người thì chuyện ngoài ý muốn cũng 82nhiều hơn 76không phải 81sao? Chuyện 4của mẹ 2năm năm đó, thật ra 1lúc cũng không 2nói được nguyên nhân 2là do ba 97hay do mẹ 14được.”

Ý của Tiểu Đồng, Văn Mân cũng hiểu được, e chỉ là, 3nỗi lo lắng của cô c cũng không 7phải không 0có cơ sở.

“Không 5ở bên cạnh em anh cũng 8không yên tâm được. 6 © DiendanLeQuyDon Nếu em lo lắng buổi 8tối nằm ngủ không 3may bị rớt 4xuống giường 20như vậy, 6chúng ta 3có thể 6thay đổi 52vị trí, 9đặt nó 2sát vào 8chân tường 2là được 5rồi, em 8ngủ trong đòng anh ngủ 2bên ngoài, 1như vậy 4không cần lo lắng 6bị rớt 1xuống giường 08nữa.”

Nghe thấy đề nghị của Tiểu Đồng, đánh mắt của Văn Mân chợt 8sáng. Quả 96nhiên, phương án này so 84với cách 2chia phòng 9của mẹ 2có vẻ tốt 1hơn nhiều.

“Đợi lát nữa anh vào siêu thị mua 2vài cuộn 5băng dán, 82đem mấy chỗ có chơi bên anh 6và 7góc cạnh 70bàn dán 31lại hết, 8sàn nhà cũng đổi 4sàng dùng 4thảm dày 82hơn một 5chút, như vậy 6sẽ 6an toàn hơn.”

Văn 8eMân dựa avào trong 6ngực Tiểu 3Đồng, nghe f2anh liệt fkê một 4loạt vấn đề cần 84có biện a8pháp bảo 19vệ, mỗi 56một câu 1cô lại aegật đầu 0một cái, 25những lo a9lắng trong 60lòng cũng bbtừ từ 1giảm xuống.

Hóa ara, kiếp ctrước, 44sở dĩ cha 69mẹ không 7dthể tha dthứ cho 33hành động 04tự ý phá 9thai của b8cô là vì ablý do như 76vậy. Bọn 9họ từng 83mất đi d2đứa con, 5đã trải 0qua cảm 4giác đau 7đớn thống 2khổ đến 0bcùng cực fkhi mất 1fdi máu thịt 5của mình, cecho nên mới 4ckhông thể btha thứ a9cô vì sự 3ích kỷ f1của bản 48thân mà fbtự tay sát 2hại đứa 79con của 1mình. Việc c2mà cô đã 1elàm ở kiếp 0trước, 4bquả thật adã khiến 8aba mẹ cô a3trải qua bsự đau 9đớn này 05thêm lần 94nữa.

“Tiểu 08Đồng, anh 2rất thích ftrẻ con 7đúng không?” 5Văn Mân 72đột nhiên 9muốn biết betâm trạng 03của Tiểu 6dĐồng năm fadó sau khi 9dbiết được 6cô sẩy cthai. Lúc đó, trong 4cdầu cô 2chỉ có 3một suy 5enghĩ duy 5nhất là 6muốn ly 2hôn, cho 0nên việc 80phá thai 3cũng không b3khiến cô bhoi hận 0hay buồn c8bã. Nhưng 00mà, không 2đợi cô 40cảm thấy 8vui sướng fvì được 18ly hôn, những 5dchuyện đau 7lòng lại 4liên tiếp fxảy ra sau 58đó.

Thời again ấy, d6ngay cả dsự thương etâm của 1mình cô 7acũng xem 9nhẹ hướng 9chi là Tiểu c3Đồng. Bây b0giờ nghĩ 0lại, cô 51cũng không 0biết lúc 3fấy sao cô 87có thể 27điên cuồng 7như vậy, 34điên cuồng 7đến mức e2chỉ vì ddmột người 4đàn ông 5chẳng ra ebgi mà bằng 9lòng vút fbỏ cả ccha mẹ lẫn 77chồng con 5của mình.

“Tâm ehồn trẻ b2con là thuần 4khiết nhất, 6chúng xuất bhiện một 9cách sạch basẽ, không 35có khái bniệm đúng 73sai. Điều cduy nhất 0chúng ta fcần làm 5chính là 49yêu thương d6và dạy bđỗ đứa 6bé làm cách 0nào đối bmặt với 01thế giới. 5d © DiendanLeQuyDon Chúng là 32niềm hy 36vọng của aftương lai, 6dù thể acgiới này 8bcó dơ bẩn 0đến đâu, amiễn là 56đứa trẻ 4được sinh 37ra thì vẫn f4còn hy vọng 08vào một fftế giới 9asạch sẽ.”

“...Đứa 9cbé cũng 87là niềm ahy vọng 61của gia fđình đúng 32không? Cho 16dù quan hệ 1cvợ chồng e3không hòa 8thuận thế 51nào đi nữa, a2chỉ cần ddcó đứa 10trẻ thì bbsẽ có hy 30vọng được 9tốt hơn, bđúng không?”

Nghe 5fTiểu Đồng dfnói đến abhai từ hy 51vọng, vành 67mắt của 38Văn Mân 33cũng đỏ 2lên. Năm bcdó, có bephải anh dcũng đem 7đứa trẻ a4trở thành ehy vọng 50duy nhất 59của bọn 2họ. Nhưng 19mà cuối f1cùng cô 08lại tự 55tay bóp chết 2hy vọng 2ấy, cho 1nên anh mới 0nản lòng cỏi chấp 78nhận lý 64hôn.

“Đúng 7là hy vọng, 54nhưng nếu 7dquan hệ 92vợ chồng fdbất hòa, csẽ không fthích hợp 7để sinh 0con, đối 6evới đứa 90trẻ ấy 5thật không 1công bằng. 4 © DiendanLeQuyDon Dĩ nhiên, anếu như 3là có thai dngoài ý 8muốn, vậy ehãy biết 0bquý trọng fsinh mệnh 1mà sinh ra 9đứa trẻ fấy.”

168. Chương 175: Khương Bạch San Trở Lại 1

Lúc Văn Mân nhận được điện thoại của Khương Bạch San thì bụng cô đã lộ ra rồi.

Hôm đó, cô cùng Văn mẹ vừa đi làm kiểm tra thai kỳ trở về nhà, mới bước tới cửa đã nghe được tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

“Ai gọi tới cũng thật đúng lúc, chúng ta vừa mới về tới nhà đã đổ chuông rồi.” Văn mẹ đang đứng ở cửa vừa than thầm vừa buông túi xách, nhanh chóng bước lại phía sô pha vẫn không quên ngoảnh đầu lại dặn dò một câu: “Nhóc, con đi chậm lại một chút, phải cẩn thận, biết không?”

Văn Mân tròn tròn mắt vẫn cố gắng kìm nén xúc động gật gật đầu, mẹ cô vẫn như cũ, việc gì cũng cẩn trọng quá mức. Cũng may là cuối cùng cô và Tiểu Đồng cực lực phân giải mới bảo trì được quyền lợi ngũ chung, nếu không lúc này Tiểu Đồng còn không biết ầm ứ đến mức nào.

Tiểu Đồng còn có tâm tư đùa giỡn nói với cô mấy câu, nói cái gì mà vừa cưới vợ về đã bị ghen đến thành hòa thượng rồi.

Nghe mấy lời này, cô vừa tức giận lại thấy buồn cười. Bất quá nghĩ lại thấy cũng hiểu được phần nào. Bọn họ vốn đang ở thời kỳ tân hôn, không chỉ có mình Tiểu Đồng là xử nam mới khai trại không bao lâu mà chính cô có lúc cũng muốn. Chẳng qua là, nghĩ đến đứa trẻ trong bụng, hai người không hẹn mà cùng lựa chọn nhẫn nại, dù sao cũng chỉ chịu đựng thêm nửa năm nữa thôi. Mặc dù theo như bình thường, chỉ cần chú ý ba tháng đầu và ba tháng cuối của thai kỳ không làm gì, thời gian còn lại cẩn thận một chút vẫn là có thể.

Điều khiến Văn Mân hài lòng chính là, mặc dù Tiểu Đồng thỉnh thoảng sẽ giả vờ oán hận vài câu nhưng chuyện này cũng rất phối hợp, cũng không bày ra mấy cái lý luận khoa học để tranh luận thêm gì.

Văn Mân đang mãi suy nghĩ tới tận đâu, đột nhiên bị giọng nói của Văn mẹ cắt đứt.

“Nhóc, là điện thoại của con, cô ấy nói là bạn của con, gọi là Khương Bạch San thì phải.” Văn mẹ bịt lại ống nghe điện thoại, xoay người nhẹ giọng nói với cô một câu.

Nghe thấy tên này, Văn Mân xoay người ngồi xuống sofa, động tác hơi khựng lại một chút nhưng lập tức khôi phục lại bình thường.

Từ lần trước lúc Khương Bạch San nói sẽ cùng với chồng đi New York hưởng tuần trăng mật, sau đó hai người cũng chưa liên lạc lại với nhau. Trong khoảng thời gian này cô cũng bận rộn lo lắng chuyện đứa trẻ cho nên không nghĩ tới Khương Bạch San nữa.

“Bạch San.”

“Văn Mân, cuối cùng cũng có thời gian gọi điện cho chị rồi, chị không biết thời gian này em bận rộn đến mức nào đâu. Chị nói xem, sao lại có người lãnh đạo như vậy, mới được nghỉ phép có vài ngày, tôi vừa từ Mỹ trở về đã bị bắt đi làm khổ sai, bận rộn đến mấy tháng liền.”

Giọng điệu ồn ào oán trách quen thuộc khiến cho khóe miệng Văn Mân cũng cong lên.

“Người lãnh đạo không ra gì kia sẽ không phải trùng hợp chính là họ Tiểu đi.”

“Còn không phải sao, chị cũng nên nói vài lời công đạo nha, không có ai thông dong tự tại hưởng thụ hạnh phúc lại ép cấp dưới của mình làm việc như khổ sai cả, đúng không, đúng không?”

Câu oán hận nửa thật nửa vui này, giọng nói vui vẻ lạc quan khiến cho người nghe không khỏi vui mừng.

“Chuyện này cũng không thể trách tôi được, tôi lần đầu mang thai nên Tiểu Đồng mới lo lắng như vậy. Thời gian trước anh ấy nghỉ phép tương đối nhiều, bất quá sau này sẽ không vậy nữa. Bây giờ đã có mẹ ở nhà lo lắng giúp tôi rồi, Tiểu Đồng cũng có thể yên tâm bắt tay vào công việc.”

“A! Chị có thai rồi?” Sau một tiếng thét kinh hãi, bên kia điện thoại tạm dừng vài giây, lập tức ồn ào trở lại: “Chúc mừng, chúc mừng, sao chị không nói sớm với tôi một chút? Tôi cũng vui mừng thay chị, bất quá, bây giờ nói ra cũng không muộn, ha ha. Chúc mừng chị, Văn Mân! Chị sắp được làm mẹ rồi.”

Mặc dù giọng nói của Khương Bạch San vẫn vui vẻ ngọt ngào như cũ nhưng trực giác nhạy bén của Văn Mân đã nhận ra trong đó có một vài tia mất mát. Cô lập tức hiểu ra đó là chuyện gì, sau khi điều chỉnh lại ho hấp của mình mới dẫn đo hỏi lại: “Có thể nào? Có đi làm điều trị không?”

169. Chương 176: Khương Bạch San Trở Lại 2

“Bị phán tử hình rồi cũng đâu dễ dàng như vậy? Thiên Húc không muốn để tôi đi làm thử nghiệm vấn đề này. Mặc dù anh ấy không nói ra nhưng tôi biết, anh ấy là sợ tôi thất vọng. Nhưng mà tôi vẫn muốn cố gắng thử xem, dù chỉ còn một tia hy vọng, tôi cũng không có ý định bỏ cuộc.”

Khương Bạch San vốn là một người không biết che giấu tâm sự của mình, Văn Mân vừa hỏi như vậy, không tự chủ cũng buột miệng nói ra hết.

“Ừ, cô cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, anh ấy làm như vậy cũng chỉ vì đau lòng giúp cô thôi. Cô hãy thả lỏng tinh thần, cân đối lại dinh dưỡng, chuẩn bị tốt cho việc mang thai, cô nhất định sẽ có, trực giác của tôi luôn rất đúng, cô hãy tin lời tôi.”

Trong khoảng thời gian này, mặc dù công việc rất bề bộn nhưng Khương Bạch San vẫn không từ bỏ ý định muốn mang thai, nhưng mà mỗi lần đều thất bại, Nếu nói cô không nản lòng là không thể, nhưng bây giờ nghe được Văn Mân nói một câu khẳng định chắc chắn như vậy, nói cô nhất định sẽ có con, trong lòng cô đột nhiên lại tràn đầy hy vọng.

“Ừ, tôi tin chị, ngày nghỉ hàng tháng tôi vẫn đến bệnh viện kiểm tra đều đặn, bác sĩ cũng nói độ dày niêm mạc tử cung hiện giờ của tôi càng ngày càng bình thường rồi. Tôi nghĩ là, cứ từ từ điều dưỡng thân thể, có lẽ không bao lâu nữa là có kết quả rồi.”

Nói chuyện phiếm về vấn đề này thêm vài câu, Văn Mân đã tìm cơ hội thích hợp chuyển hướng đề tài sang chuyện công việc của Phó Thiên Húc. Cô không nên hỏi quá nhiều, dù sao công việc của bọn họ cũng có nhiều quy định hạn chế về bí mật công việc, nhưng nếu không hỏi cô lại thấy không yên tâm. Tính theo thời gian, nếu kiếp trước có chuyện phát sinh ngoài ý muốn thì hiện tại cũng có ít nhiều manh mối rồi.

“Đúng rồi, cô nói là công việc ở Sở nghiên cứu rất bề bộn, sau khi trở về từ Mỹ cô vẫn bận rộn tới bây giờ, vậy mà chồng cô không có ý kiến gì sao?”

“Anh ấy ư, anh ấy còn bận rộn hơn tôi nữa. Lúc ấy tôi còn nghĩ sao anh ấy đột nhiên nghĩ đến chuyện đưa tôi đến Mỹ hưởng tuần trăng mật, hóa ra là anh ấy còn mang theo công việc nữa. Cụ thể như thế nào anh ấy cũng không nói, sau khi đến Mỹ, anh ấy ném tôi lại khách sạn rồi một mình ra ngoài, trời còn chưa tối thì anh ấy còn chưa trở về. Có đôi khi anh ấy còn qua đêm khiến tôi vô cùng tức giận, may mắn là ba ngày cuối cùng anh ấy cũng dành thời gian đi dạo với tôi.”

“Vậy sau khi về nước anh ta cũng bề bộn rất nhiều việc sao?”

“Đúng vậy, công việc của anh ấy không có lúc nào là không bận. Nhiều lần thấy anh ấy cực khổ như vậy tôi cũng rất đau lòng, nhưng anh ấy chỉ luôn cười khổ mà nói, anh ấy cũng hy vọng có thể được nhàn rỗi, nếu bọn họ được nhàn rỗi chứng tỏ người dân đều được sống một cách an ổn, không có án mạng phát sinh, có ai lại không muốn đâu? Anh ấy đã nói như vậy, tôi cũng không biết nên nói gì nữa, chỉ hy vọng lúc ở bên ngoài anh ấy chú ý nhiều hơn đến an toàn của bản thân mình.”

Nghe vậy, nỗi bất an trong lòng Văn Mân càng lớn. Nhưng cô cũng không có cách nào, lại không thể trực tiếp mở miệng nói với Khương Bạch San, trong mấy tháng tiếp theo, có thể chồng cô sẽ gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, cho nên cô hãy bảo chồng cô tránh đi một thời gian. Còn chưa kể đến, lời này nói ra có thể khiến Khương Bạch San khó chịu, nghĩ đến việc cô ấy quan tâm Phó Thiên Húc, cho dù cô ấy tin lời cô nói thì với tính cách của Phó Thiên Húc, không có khả năng anh ta sẽ rời bỏ công việc.

Hơn nữa, cô mơ hồ cảm thấy được, chuyện phát sinh sau này có thể có quan hệ với việc Phó Thiên Húc đến Mỹ trước đó. Nếu là như vậy, hiện tại muốn tránh cũng tránh không được nữa rồi. Hơn nữa, một vụ án mạng nếu đã âm thầm điều tra lâu như vậy, mọi chuyện trong đó nhất định không hề đơn giản.

170. Chương 177: Manh Mối

Bởi vì trong lòng Văn Mân có tâm sự nên buổi cơm tối cũng ăn rất ít. Tiểu Đồng vốn là người rất tỉ mỉ, hiện tại Văn Mân lại đang mang thai, cho nên anh càng để tâm đến nhất cử nhất động của cô.

Mặc dù anh đã nhìn ra được, nhưng trước mặt ba mẹ vợ cũng không tiện hỏi gì thêm. Hai người này đối với chuyện con gái mang thai cũng rất lo lắng, nếu anh hỏi ngay trước mặt bọn họ như vậy có thể sẽ khiến họ lo lắng những chuyện không đâu.

Đợi đến khi hai người tắm rửa xong nằm ở trên giường, Tiểu Đồng mới ôm Văn Mân hỏi ra những nghi vấn trong lòng, vừa hỏi, bàn tay đặt ở thắt lưng cũng nhẹ nhàng mát xa giúp cô.

Mặc dù bây giờ bụng còn chưa lớn lắm, nhưng dù sao cũng mang thai tới tháng thứ năm rồi, chống đỡ cả ngày chắc thất lưng cũng rất mệt mỏi, mỗi tối đều mát xa một chút, ngày hôm sau cô cũng thấy thoải mái hơn.

“Hôm nay có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Dáng vẻ của em giống như có tâm sự.”

Văn Mân trở mình, bởi vì bụng đã gồ lên nên lúc trở mình có chút khó khăn, chỉ có thể chọn một tư thế tương đối thoải mái, hơi nghiêng người dựa vào trong ngực Tiểu Đồng.

“Cô vô thức đưa tay sờ mặt mình, “Biểu hiện của em rõ ràng như vậy sao?”

Tiểu Đồng buồn cười bắt lấy đôi tay đang sờ sờ mặt của cô, đặt bàn tay hơi nhiễm lạnh ấy vào tay mình, ngón cái nhẹ nhàng cọ xát lòng bàn tay.

“Anh là gì của em vậy?”

“Là ông xã nha.” Không biết tại sao anh đột nhiên lại hỏi như vậy nhưng cô vẫn thành thật đáp lại một câu.

Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của cô gái nhỏ trong ngực mình, Tiểu Đồng vui vẻ đưa ngón trỏ nhéo lên chóp mũi cô một cái.

Từ lúc mang thai, vóc dáng thon gầy của cô dần dần cũng trở nên đầy đặn hơn, khí sắc cũng tốt lên không ít. Đặc biệt là, lấy lý do mang thai, cô thỉnh thoảng sẽ bày ra ánh mắt ngây thơ như vậy khiến cho “ngón trỏ” của anh rất muốn đại động nhưng lại không làm gì được.

“Anh là người bên gối của em, em có chuyện gì cũng không giấu anh được, nói đi, ngay cả khi không thể giúp em giải quyết cũng có thể khiến cho lòng em cảm thấy dễ chịu hơn.”

Văn Mân vùi sâu vào trong ngực Tiểu Đồng, mới ngập ngừng nói: “Hôm nay Bạch San đã gọi điện cho em, bọn em có tán gẫu một lát.”

“A ~”

“Chúng em cứ tán gẫu một lúc rồi đột nhiên nhắc đến chuyện công việc của Phó Thiên Húc.”

Nghe thấy cái tên Phó Thiên Húc, Tiểu Đồng bất giác nhíu mày, chỉ là Văn Mân vẫn vùi đầu trong ngực anh lại không phát hiện được có gì bất thường.

“Bạch San nói, lần trước lúc bọn họ đi Mỹ, Phó Thiên Húc cứ thần thần bí bí bận rộn làm việc gì đó. Sau khi về nước cũng như vậy, trong lòng em luôn có dự cảm chẳng lành, cảm giác, cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra.” Văn Mân không thể nói thẳng, đành phải lấy cớ là có dự cảm để nói ra những lời này. Nếu như kiếp trước Phó Thiên Húc là vì những việc ở Mỹ mới gặp chuyện không may, vậy có liên quan gì đến Tiểu Đồng. Cô nhớ rõ trước đó Tiểu Đồng cũng có một lần đột nhiên đi Mỹ, có phải bọn họ cùng liên quan đến một vụ án mạng đặc biệt, nhưng đó là vụ án nào mới được?

Cô suy nghĩ suốt cả buổi chiều nhưng không có bất cứ đầu mối nào. Những dự đoán của cô cũng chỉ là dựa vào những chuyện phát sinh ở kiếp trước để đoán mò mà thôi. Suy đoán này có thể tin cậy được bao nhiêu, ngay cả chính cô cũng không biết, cô chỉ hy vọng có thể tìm hiểu được chút gì đó từ miệng Tiểu Đồng.

“Đừng có đoán mò, Phó Thiên Húc là chồng của Khương Bạch San, việc này nên để cô ấy lo lắng mới phải, em cũng đừng quan tâm mấy chuyện vợ vắn ấy làm gì, còn về cảm giác, em không sợ anh nghe thấy sẽ ghen sao?”

Vài ba câu nói, Tiểu Đồng liền muốn chấm dứt đề tài này. Văn Mân cắn cắn môi, cũng biết là không thể hỏi thêm được gì nữa. Nhưng càng như vậy, cô lại càng cảm thấy giữa Tiểu Đồng và Phó Thiên Húc chắc chắn có chuyện gì đó liên quan mà không thể nói ra.

171. Chương 178: Tâm Sự

Đã tự:

Tiểu Đồng nói năng càng thận trọng, Văn Mân càng bứt rứt khó chịu trong lòng. Bởi vì trong lòng có tâm sự nên tự nhiên cũng hiện hết cả lên mặt, thậm chí không có chút ý định muốn che giấu.

Theo thời gian, ba mẹ Văn Mân cũng từ từ nhận ra có chuyện bất thường. Lúc đầu ông bà còn nghĩ, đôi vợ chồng son lúc nào cũng ngọt ngào giống như mật ong này đang giận đối nhau, chắc chỉ vài ngày tự nhiên sẽ hết ngay thôi. Nhưng mà đã qua nửa tháng rồi, vẻ mặt Văn Mân vẫn cứ rầu rĩ không vui, điều này khiến cho Văn mẹ không nhìn nổi nữa.

“Mẹ nói này, hai đứa các con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bề ngoài có vẻ như là đang cãi nhau nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ lại sẽ thấy không phải.”

Bàn tay cầm chén của ba Văn hơi khựng lại một chút, ngay sau đó lại tiếp tục động tác của mình, cho đến khi người bạn già nóng nảy đến mức muốn chạy đến đập vỡ cái chén rồi mới chậm rãi nói: “Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, con cháu tự có phúc của con cháu, lúc trước tôi tưởng bà đã hiểu ra rồi, sao mới về nhà một thời gian ngắn đã thay đổi cả rồi?”

Văn mẹ nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngồi trước mặt với dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình, không chỉ không hết giận mà ngược lại còn có chiều hướng muốn bốc lên.

“Vậy cũng phải xem trong trường hợp nào. Nếu là bình thường tôi cũng mặc kệ hai đứa nó rồi, muốn thế nào thì cứ làm thế đó, miễn là không tách ra, dù sao cũng coi như là tình cảm vợ chồng. Nhưng mà bây giờ, con bé còn mang thai, thời gian càng lớn càng phải cẩn thận, cảm xúc của phụ nữ có thai trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa trẻ trong bụng, tôi có thể không lo lắng được sao?”

“Bà để tâm vào một chút đi, tôi thấy Tiểu Đồng vốn là đứa trẻ rất tỉ mỉ, chúng ta đều nhìn ra được, đứa trẻ này đối với vợ mình còn hiểu hơn nhiều so với chúng ta. Nếu nó đã không có động tĩnh gì chứng tỏ sự việc không có gì nghiêm trọng, bà còn gấp gáp, sốt ruột cái gì chứ.”

Thấy chồng mình nói cũng có lý, Văn mẹ cũng đành phải nén lại tính khí của mình. Bà tự biết mình là người rất nóng vội, những chuyện khác còn không nói, muốn đánh là đánh. Nhưng chuyện liên quan đến con gái và cháu ngoại của mình, bà chỉ có thể cố gắng kiên nhẫn hơn một chút thôi.

Lời nói của ba Văn, quả thật có phần đúng nhưng cũng có chỗ sai. Tiểu Đồng nhận ra sự bất thường của Văn Mân là thật, nhưng sau đó lại không có động tĩnh gì không phải vì cảm thấy mọi chuyện không nghiêm trọng mà hoàn toàn ngược lại. Chẳng qua là sự việc quá lớn, liên quan đến rất nhiều vấn đề nên anh không thể nói gì, cũng không thể làm gì được.

Anh không biết tại sao Văn Mân lại có thể nhận ra anh cùng Phó Thiên Húc đang làm chuyện bí mật, tại sao lại lo lắng Phó Thiên Húc gặp chuyện không may. Việc mà bọn họ đang làm, lực lượng phân bổ khắp nơi, bố trí nghiêm mật, căn bản sẽ không bị bại lộ. Nếu như thật sự bị cô đoán được, Phó Thiên Húc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, những người tham gia nhiệm vụ lần này cũng đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, không thể trách ai được.

Nhưng điều khiến anh cảm thấy khó hiểu nhất chính là, Văn Mân là vợ của anh, tại sao lại lo lắng cho Phó Thiên Húc còn nhiều hơn lo lắng cho anh? Tình cảm giữa cô và Khương Bạch San tốt đến mức đó sao?

Mặc dù trong lòng anh có rất nhiều nghi vấn nhưng Tiểu Đồng cũng biết không thể hỏi ra được. Một khi hỏi ra rồi, bị Văn Mân tóm được, sau đó quay lại truy hỏi anh, bọn họ rốt cuộc bận rộn làm chuyện gì, như vậy anh thật không biết trả lời cô thế nào nữa.

Đã hơn một lần anh cố tình giả bộ như không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của cô, nếu thêm lần nữa, chẳng lẽ anh còn có thể giả vờ nghe không hiểu.

172. Chương 179: Thăm Dò

Đả tự:

Không lấy được đáp án từ Tiểu Đồng, Văn Mân đành phải tìm cách khác, tìm thời gian hẹn Khương Bạch San ra ngoài. Hiện tại bụng cô đã lớn hơn nhiều, không tiện ra ngoài nhưng hẹn người ta đến nhà cũng không khó khăn gì.

Văn mẹ vốn lo lắng Văn Mân suốt ngày ở trong nhà sẽ buồn, cảm xúc sẽ không tốt. Cho nên, lúc này thấy cô chủ động mời bạn bè đến nhà chơi, bà dĩ nhiên cũng rất cao hứng.

Vui vẻ chuẩn bị một ít đồ ăn nhẹ, lúc này bà mới lặng lẽ ở sau lưng Văn Mân dặn dò Khương Bạch San.

“Cháu gái, trong khoảng thời gian này tâm tình của con bé nhà dì không được tốt lắm, ba mẹ như chúng tôi cũng không tiện hỏi nhiều, cháu hàn huyên với con bé một lúc, bảo con bé phải vì đứa bé mà biết tự chăm sóc mình. Chuyện này dì phải nhờ đến cháu thôi.”

Khương Bạch San mỉm cười vỗ nhẹ bàn tay Văn mẹ đang nắm lấy tay cô trả lời: “Dì à, dì cứ yên tâm, cháu sẽ cố gắng khuyến khích cô ấy.”

Nói xong, cô xoay người bước vào phòng ngủ của Văn Mân, nếu cô còn ở ngoài này thêm chút nữa, không khéo Văn Mân lại sinh nghi mất.

Ai ~~~ thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ khắp thiên hạ. Lúc đầu, việc kết hôn cô và Phó Thiên Húc tiến hành không thuận lợi, thật ra lý do một phần cũng vì cha mẹ hai bên.

Cha mẹ Thiên Húc là bởi vì cô không thể sinh, lo lắng con cái về sau sẽ không có người nối dõi, cho nên không hài lòng khi anh quyết định kết hôn với cô. Cha mẹ cô lại càng không thích, ngay từ đầu khi bọn họ mới yêu nhau, cha mẹ đã nói công việc của Thiên Húc quá nguy hiểm, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì cô phải làm thế nào đây?

Sự lo lắng của cha mẹ hai bên là điều dễ hiểu, mặc dù có vẻ không được hợp với lòng người nhưng thật ra cũng là vì tương lai của bọn họ mà suy nghĩ.

Cho đến khi cô kiểm tra rồi biết được mình rất khó mang thai, cha mẹ cô mới cởi mở hơn một chút, bây giờ cũng không tỏ ra quá thờ ơ mỗi khi gặp Thiên Húc nữa. Thực tế sao? Rất thực tế! Nhưng cô lại không có cách nào trách cứ được, bọn họ cũng là vì muốn tốt cho cô cả thôi.

Khương Bạch San vừa bước vào phòng ngủ đã thấy Văn Mân đang đứng cạnh chiếc bàn trà đặt gần cửa sổ sát đất, động tác chậm rãi cúi xuống pha trà. Cô lập tức bước lại gần, cầm lấy bình trà trên tay Văn Mân.

“Chị mau ngồi xuống đi, cũng không nên để chị làm việc này, lỡ như ảnh hưởng đến đứa trẻ thì phải làm thế nào?”

“Đâu có yếu ớt như cô nói được, thân thể của tôi vẫn rất tốt.” Văn Mân cũng không từ chối, nghe lời Khương Bạch San ngồi xuống ghế, bàn tay vuốt vuốt bụng cũng dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn.

“Chị sao vậy? Lần này gặp lại, sao tôi lại có cảm giác giống như chị có rất nhiều tâm sự?”

“Có phải mẹ tôi lại nói với cô chuyện gì rồi không?” Nhìn thấy vẻ mặt mất tự nhiên của Khương Bạch San, Văn Mân biết rằng mình đã đoán đúng, thảo nào cô ấy vào phòng chậm như vậy.

“Cô đừng nghe mẹ tôi nói linh tinh, chỉ là mang thai bụng hơi lớn, cảm thấy mình không làm được việc gì nữa, cho nên tâm trạng mới không được tốt.”

“Tâm trạng không tốt, chị phải cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, điều này rất quan trọng bởi vì nó ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát triển của thai nhi.”

Văn Mân cúi đầu không nói gì, hai tay đặt lên vùng bụng đã gồ lên, một lúc sau mới nhẹ giọng trả lời: “Ừ.”

Những điều này cô đều biết, nhưng càng đến gần thời điểm kết hôn của Khương Bạch San và Tiểu Đồng ở kiếp trước, cô lại càng nôn nóng. Trong lòng cô mơ hồ có cảm giác bất an, nhưng Tiểu Đồng lại không chịu tiết lộ có phải anh và Phó Thiên Húc đang bí mật làm việc gì đó không.

“Bạch San, lúc trước cô nói chồng cô bề bộn rất nhiều việc, bây giờ anh ấy còn bận rộn không?”

Câu hỏi bất ngờ của cô khiến cho Khương Bạch San nhất thời không kịp phản ứng, chủ đề này sao có thể chuyển nhanh như vậy? Chẳng lẽ tâm trạng của Văn Mân trong thời gian này không được tốt là bởi vì công việc của giáo sư Tiểu rất bận rộn, cho nên lúc này cô ấy mới đột nhiên quan tâm đến tình trạng công tác của chồng cô? Nhưng mà, cũng không đúng nha, công việc của giáo sư Tiểu gần đây không quá bận rộn nha, cô còn không nhìn thấy anh ta ở Sở nghiên cứu nữa.

173. Chương 180: Hiểu Lâm

Đã tự:

Khương Bạch San vừa nghĩ tới chuyện này, vẻ mặt cũng trở nên khác thường. Không nhìn thấy giáo sư Tiểu ở Sở nghiên cứu, mà vừa rồi theo như ý tứ trong lời nói của Văn mẹ thì tình huống ở chung của hai người này gần đây có chút lạ. Chẳng lẽ, giáo sư Tiểu có người phụ nữ khác? Lợi dụng thời gian làm việc đi ngoại tình rồi?

Không phải cô phỏng đoán lung tung, đúng lúc gần đây cô mới nhìn thấy một bài viết về một báo cáo phân tích nguyên nhân đàn ông đi ngoại tình...Theo như số liệu phân tích trong bài báo cáo, trong thời gian vợ mình mang thai, xác suất đàn ông bên ngoài...chiếm đến hơn 60%. (pó tay với trí tưởng tượng của chị này)

“Văn Mân, có phải cô và giáo sư Tiểu đã xảy ra vấn đề gì không?”

Mặc dù những lời này không tiện nói ra, nhưng cuối cùng cô cũng thốt ra được. Cô biết, hỏi han chuyện vợ chồng người khác cũng không tốt lắm, nhưng cô thật sự coi Văn Mân là bạn của mình, cũng hy vọng cô ấy và giáo sư Tiểu hạnh phúc. Nếu như thật sự có vấn đề, dĩ nhiên vẫn nên nói chuyện với nhau một cách cởi mở, rõ ràng, cứ giấu mãi trong lòng không phải là chuyện tốt.

“A...” Nghe thấy câu hỏi không đầu không đuôi của Khương Bạch San, Văn Mân vừa mới uống ngụm trà, thiếu chút nữa cũng phun ra hết.

Rõ ràng cô vừa mới hỏi Khương Bạch San là trong khoảng thời gian này công việc của Phó Thiên Húc có bận không, không biết cô ấy lại nghĩ thế nào mà trả lại một câu không liên quan như vậy.

Nghĩ đến gần đây ánh mắt mẹ cô nhìn cô và Tiểu Đồng có chút kỳ quái, cái đầu gỗ của cô đột nhiên thông suốt rồi.

Chắc không phải chứ? Chẳng lẽ mẹ cô cũng nghĩ như vậy, lại còn nói gì đó với Khương Bạch San nữa? Cho nên cô ấy mới hỏi như vậy.

Văn Mân hoảng hốt nói không nên lời, nhưng mà phản ứng này trong mắt Khương Bạch San lại giống như bị cô nói trúng tâm sự, nét mặt cô ấy cũng xuất hiện một tia lo lắng.

“Văn Mân, nếu giữa vợ chồng có bất cứ chuyện gì vẫn nên nói chuyện với nhau rõ ràng đã, tôi tin tưởng giáo sư Tiểu không phải là người như vậy, hay là chị tìm cơ hội nói chuyện với anh ấy để thăm dò trước một chút xem sao?”

“Bạch San, cô là đang nói đến chuyện gì đây? Cái gì Tiểu Đồng không phải người như vậy? Sao tôi lại nghe không hiểu đây?” Văn Mân đặt chén trà xuống, mở to hai mắt nhìn Khương Bạch San, vẻ mặt khó hiểu, rốt cuộc cô ấy đang muốn nói điều gì nha?

“A, không phải sao?” Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Văn Mân, trong lòng Khương Bạch San lộ bộ một cái, chẳng lẽ là cô đoán sai rồi?

“Không phải cái gì không phải? Vừa rồi cô muốn hỏi tôi và Tiểu Đồng cái gì?”

“Ha ha, không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi. Tôi con tưởng giáo sư Tiểu có người phụ nữ khác bên ngoài, cho nên hai người mới xảy ra mâu thuẫn. Là do tôi nghĩ linh tinh rồi, tại tôi, ha ha.” Khương Bạch San vừa lúng túng tự vả vào miệng mình vừa xấu hổ cười ha ha.

Văn Mân tròn tròn mắt, óc tưởng tượng của Khương Bạch San cũng quá siêu rồi. Với tính cách của Tiểu Đồng như vậy, sao anh có thể ngoại tình đây, cái khác thì cô không biết, nhưng điểm này cô tuyệt đối tin tưởng, nếu như anh thật sự muốn ngoại tình, cô sẽ là người đầu tiên anh thông báo.

174. Chương 181: Rối Rắm

Đã tự:

Bị gán vào một vụ Ô Long* nhưng tâm trạng của Văn Mân lại tốt hơn trước rất nhiều. Thảo nào tất cả mọi người đều muốn làm bạn với những người có tính cách vui vẻ lạc quan, lâu dần cũng sẽ trở thành một người lạc quan như vậy. Ít nhất, bây giờ cô không cảm thấy buồn bã, mở miệng như trước đó nữa.

*Vụ Ô Long: Đây là một điển tích nói về một sự kiện được ghi lại cuối thời Tần. Một người đàn ông nuôi một con chó đặt tên là Ô Long. Sau này, có một người đầy tớ trong nhà dan díu với vợ anh ta nên lập mưu giết chết ông chủ của mình. May mắn là lúc người đầy tớ chuẩn bị ra tay thì con chó Ô Long lại nhảy ra cứu chủ nên người đàn ông đó mới thoát nạn.

Bởi vì sự hiểu lầm vừa rồi, Khương Bạch San tặng cho Văn Mân một nụ cười hết sức ngây ngô, khiến cho khóe miệng của Văn Mân không nhịn được cong lên.

Cô dường như đã hiểu lý do tại sao kiếp trước cuộc hôn nhân của Tiểu Đồng và Khương Bạch San lại được duy trì lâu như vậy. Một người như thế, có ai lại không thích, ngay cả khi giữa họ không có tình yêu nam nữ thì sống chung với nhau lâu ngày, giữa họ sẽ nảy sinh một thứ tình cảm còn đáng quý hơn, đó chính là tình thân và tình bạn.

“Bạch San, có đôi khi tôi nghĩ, so với tôi thì cô có lẽ thích hợp với Tiểu Đồng hơn. Tính cách của anh ấy lạnh nhạt, cô lại là người nhiệt tình như vậy, nếu lạnh và nóng kết hợp cùng một chỗ, không chừng còn có thể hạnh phúc hơn.”

Lời vừa thốt ra không kịp suy nghĩ, Văn Mân lập tức cảm thấy hối hận rồi. Không biết làm sao, cô đành đem ánh mắt chiếu thẳng vào người Khương Bạch San, muốn nhìn xem cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào.

Khương Bạch San dĩ nhiên không ngờ tới Văn Mân sẽ nói ra những lời như vậy, tròn tròn mắt nhìn cô mất một lúc lâu, sau đó mới lập tức cúi đầu, đưa tay sờ thử trán của Văn Mân.

“Không bị sốt nha, hôm nay chị sao vậy? Chẳng lẽ phụ nữ có thai đều thất thường giống như chị vậy.”

Bị câu nói không thương tiếc của Khương Bạch San làm uốn sặc, gương mặt của Văn Mân cũng đỏ lên, sau đó mới ngượng ngùng liếc mắt sang chỗ khác.

“Văn Mân, chị và giáo sư Tiểu thật sự không có chuyện gì chứ? Sao tôi cảm thấy chị là lạ thế nào ấy, vừa rồi còn có thể nói ra câu tôi và giáo sư Tiểu thích hợp.”

“Lời này của chị nếu để cho giáo sư Tiểu nghe được, cô không nghĩ tới anh ấy sẽ tức giận thế nào ư? Lại nói, tôi không thể chịu nổi tính khí của anh ấy được, tôi cùng Thiển Húc nhà tôi khó khăn lắm mới được ở cùng một chỗ, vẫn là nên yên ổn sống với nhau cả đời thôi.”

Nghe đến tên Phó Thiên Húc, lúc này Văn Mân mới nhớ tới mục đích ban đầu khi tìm Khương Bạch San. Chính cô cũng tự hiểu mình có chút hơi kì dị. Tại sao đột nhiên cô lại nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ thật sự là vì mang thai, cho nên cảm xúc của cô mới trở nên mất kiểm soát như vậy?

Mặc kệ là lý do gì, bây giờ cũng không phải lúc cô lại suy nghĩ lung tung. Cho nhanh chóng hồi phục tinh thần, nhìn Khương Bạch San cười ngượng ngùng: “Cô đừng quá để bụng, chỉ là tôi đang trong thời kỳ mang thai nên hormon tiết ra thất thường, thỉnh thoảng sẽ nghĩ ra một vài ý tưởng quái lạ, cô cứ coi như chưa từng nghe qua đi. Phải rồi, lúc trước cô nói chồng cô đang bí mật làm việc gì đó, bây giờ việc đó đã kết thúc rồi sao?”

“Ai

, kết thúc đâu, đã gần một tuần nay anh ấy không về nhà rồi. Bởi vì lo lắng cho anh ấy, tôi đã gọi cho anh ấy rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng mà, cứ mười cuộc thì có đến bảy tám cuộc không có người bắt máy, khó khăn lắm mới kết nối được, anh ấy lại chỉ vội vã nói một câu xong việc sẽ lập tức về nhà, không chờ tôi trả lời đã cúp máy rồi.”

Văn Mân nghe giọng điệu của Khương Bạch San vừa lo lắng vừa oán hận, trong lòng lặng lẽ nhớ lại thời gian. Tháng sau chính là ngày cô và Tiểu Đồng ly hôn ở kiếp trước, mà Phó Thiên Húc và Tiểu Đồng đều trở nên bận rộn hơn trước, nếu sự thật giống như cô đoán, vậy có phải chứng tỏ việc mà bọn họ đang bí mật làm đã đến giai đoạn quyết định rồi?

Kiếp trước và kiếp này, đã có rất nhiều chuyện đã không giống như trước. Tình trạng của cô hiện giờ, căn bản là không thể giúp gì cho họ. Điều cô có thể làm, chỉ là âm thầm cầu nguyện cho số mệnh của Phó Thiên Húc cũng thay đổi so với kiếp trước.

Như vậy, khi đối mặt với Khương Bạch San cô mới không cảm thấy chột dạ, không cảm thấy chính mình đánh cắp hạnh phúc của cô ấy.

175. Chương 182: Tới Trễ

Đã tự:

Trong lúc lo lắng cho sự an nguy của Phó Thiên Húc, trong lòng Văn Mân đồng thời cũng nhớ đến một chuyện khác, đó là đứa trẻ được Tiểu Đồng nuôi dưỡng suốt mười năm.

Anh mắt của cô vô tình liếc xuống chiếc bụng bằng phẳng của Khương Bạch San, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn cẩn thận tìm từ nói ra câu hỏi.

“Bạch San, dì cả mẹ của cô tháng này đến chưa?”

Khương Bạch San nghe vậy bất giác lắc đầu. Mặc dù dì cả mẹ của cô còn chưa có tới, nhưng trước giờ cô cũng không quá quan tâm đến chuyện này. Cho nên, ý tứ trong câu hỏi của Văn Mân cũng không làm cô nảy sinh ý nghĩ gì khác.

“Chắc là sắp tới rồi, bình thường nó cũng không ổn định cho lắm, có đôi khi vài ba tháng mới đến một lần, thậm chí có lần kéo dài tới nửa năm, gần đây tôi chăm chút điều dưỡng, tôi nghĩ chắc là sắp tới rồi.”

“Cô...Cô không nghĩ tới tình huống có thể mang thai sao?”

“A...” Khương Bạch San vốn sửng sốt, sau đó lập tức lắc đầu từ chối: “Văn Mân, sao tôi cảm thấy chị còn sốt ruột hơn tôi vậy chứ? Chị nói thời gian này Thiên Húc cũng bận rộn thành như vậy, chúng tôi ngay cả mặt cũng không nhìn thấy thì làm sao còn có thời gian tạo người nha?”

Mặc dù nói như vậy, nhưng cô lập tức nghĩ tới một tuần trước, chồng cô khó khăn lắm mới về nhà được một lần, tuy rằng anh có vẻ rất mệt nhưng dù sao hai vợ chồng cũng lâu lắm chưa làm, hai người cũng không nhẹn xuống, hình như cũng có làm một lần.

Bình thường thời gian của cô không cho phép, cũng không có cách nào tính toán thời kỳ an toàn hay nguy hiểm, nhưng chỉ dựa vào tình trạng thân thể của bọn họ lúc đó, cô cũng không biết là có thể mang thai không.

Lại nói lúc mang thai, hai bên vợ chồng đều phải chú ý rất nhiều thứ, điều kiện thân thể của cô lại như vậy, bình thường nếu đem trạng thái điều chỉnh đến điều kiện tốt nhất cũng rất khó trùng thưởng. Hôm đó, trạng thái thân thể của hai người cũng không tốt, nếu như vậy cũng có thể có thai thì cô còn điều dưỡng thân thể làm cái gì nha?

Vẻ mặt của Khương Bạch San vừa hơi có điểm bất thường nhưng ánh mắt sắc bén của Văn Mân vẫn thấy rồi.

“Không đúng, sắc mặt của cô có chuyển biến, chuyện này có gì phải ngượng ngùng, cô hãy thành thật khai đi, có lẽ tôi còn có thể giúp cô phán đoán xem có hy vọng mang thai không đấy.”

“Ừ ~~, một tuần trước thật ra...có một lần.” Ngập ngừng nói xong lời này, khuôn mặt của Khương Bạch San cũng đỏ lên, chuyện chăn gối vợ chồng, cô thật rất khó mở lời, chẳng qua là Văn Mân cũng chỉ có ý tốt cho nên cô mới có thể ngập ngừng nói thật.

“Một tuần rồi, vậy dùng que thử cũng có thể kiểm tra được rồi. Thật đúng lúc, chỗ tôi còn một que thử thai, lúc trước tôi còn giữ lại, hay là cô kiểm tra thử xem.”

Văn Mân cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, xung không đợi Khương Bạch San có đồng ý hay không, lập tức đứng dậy đi đến bên giường. Cô nhớ rõ lúc đó có chừa lại một que, cô đã tiện tay cất vào ngăn tủ đầu giường thì phải.

“Văn Mân, cái gì vậy, không cần đâu, tôi thực sự không có mang thai, kiểm tra cũng vô ích thôi, hơn nữa chuyện này cũng xấu hổ quá đi thôi.” Khương Bạch San lập tức đứng dậy, muốn giữ Văn Mân lại nhưng cô lại không nghĩ tới Văn Mân mặc dù mang bầu nhưng động tác lại có thể nhanh như vậy, cô chỉ kịp giờ tay nắm lấy viền áo của cô ấy.

“Có gì phải xấu hổ chứ, dù sao cũng chỉ mất vài giây, cô kiểm tra rồi cũng cảm thấy yên tâm hơn, nếu thực sự mang bầu thì cô có thể chú ý đến tình trạng thân thể của mình hơn, đứng để đến lúc xảy ra chuyện gì rồi lại hối hận, tôi nói cho cô biết, khi đó cũng trễ rồi.”

Vừa nhắc đến những việc cần chú ý lúc mang thai, Văn Mân đã không dừng lại được nữa, đây gọi là hiệu quả của mấy tháng mưa dầm thấm đất.

Nhìn thấy dáng vẻ hung hăng của Văn Mân, Khương Bạch San chỉ đành ngậm chặt miệng. Tùy ý cô ấy vậy, tình trạng của cô ấy bây giờ còn tốt hơn dáng vẻ lo lắng lúc nãy.

176. Chương 183: Đạt Thành Ý Nguyện

Đã tự:

Khương Bạch San ngồi trên bồn cầu ở phòng vệ sinh, nhìn thấy hai vạch đỏ rực hiện lên ở que thử trong tay, cô cảm thấy đầu óc của mình trống rỗng.

“Sao có thể như vậy? Sao tôi có thể mang thai được?”

Ngoài việc lặp đi lặp lại hai câu nói này, cô không thể thốt ra bất cứ lời nào khác.

“Bạch San, thế nào? Có kết quả chưa?” Văn Mân đứng ngoài cửa phòng vệ sinh, một tay chống ở thắt lưng mình, cố gắng nén lại cảm giác nhức mỏi ở thắt lưng để gõ cửa buồng vệ sinh.

Cho dù việc tính toán thời gian Khương Bạch San mang thai là xuất phát từ dự cảm mãnh liệt của cô, Văn Mân vẫn cảm thấy Khương Bạch San lần này nhất định có thai. Chẳng qua là trước đó cô cũng như vậy, cộng với việc chẩn đoán của bác sĩ, cho nên bản thân cô mới không ý thức được điều đó mà thôi.

Tiếp tục gõ vài cái lên cánh cửa, đợi đến khi Văn Mân không thể đứng vững được nữa, muốn lùi lại ngồi xuống bên giường, cửa phòng vệ sinh mới “cạch” một tiếng mở ra từ bên trong.

Cô vội vàng nhìn tới, muốn kiểm tra que thử đang được nắm chặt trong tay Khương Bạch San, nhưng bởi vì góc độ không thích hợp nên không thể nhìn thấy được gì.

“Kết quả thế nào? Là hai vạch sao?”

Về mặt của Khương Bạch San không có biểu cảm gì, vừa nghe thấy câu hỏi của Văn Mân, hai mắt của cô liền ửng đỏ.

Cho tới bây giờ, Văn Mân chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Khương Bạch San, trong lòng không khỏi lo lắng. Chắc không phải là không có mang thai, lại bị cô hỏi một câu như vậy, mới chạm tới miệng vết thương trong lòng cô ấy đâu?

Nhưng nhìn thất cô ấy đứng ở cửa, thân hình nhỏ nhắn run rẩy, còn khóe miệng như muốn cong lên lại cố tính cứng ngắc không động đậy, cảm thấy thế nào cũng không giống với phản ứng của người thương tâm đến mức không sống nổi nữa.

“Bạch San, chẳng lẽ? Thật vậy không?”

Lời nói tuy không rõ ràng lắm nhưng Văn Mân đã đọc được đáp án từ ánh mắt của Khương Bạch San.

“Thật sao!? Thật vậy không? Thật tốt quá, thật tốt quá rồi.” Lúc này cô cũng chẳng quan tâm đến xương thất lưng nữa rồi, vội vàng tiến lên vài bước nắm chặt lấy đôi tay của Khương Bạch San, đôi mắt cũng lập tức ửng hồng.

May mắn, may mắn còn có đứa bé này, không phải vì sự xuất hiện của cô mà mất đi một sinh mệnh nhỏ đáng yêu.

“Mau, mau tới ngồi xuống.”

Cô vội nắm cánh tay của Khương Bạch San, kéo cô ấy cùng ngồi xuống giường với mình, cũng không quan tâm đến chuyện Khương Bạch San có nghe được không, nói một tràng thật dài những điều cần chú ý trong giai đoạn đầu lúc mới mang thai.

Khương Bạch San nghe một câu lại gật đầu một cái, theo từng động tác, từng giọt nước mắt của cô cũng lặng lẽ rơi xuống.

“Văn Mân, tôi không thể tin được điều mình đã nhìn thấy, tôi hy vọng từ rất lâu rồi, cuối cùng cũng được như ý nguyện. Tôi không nói được tâm trạng của mình lúc này như thế nào, vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi, chị có thể hiểu được tâm trạng của tôi không? Không, nhất định là chị cũng không hiểu, chị cùng giáo sư Tiểu kết hôn không bao lâu đã thuận lợi mang thai, chị nhất định không hiểu rõ tâm trạng của tôi lúc này.”

Văn Mân không lên tiếng, chỉ gắt gao nắm chặt lấy tay cô ấy, trong lòng lại thầm nói một câu, tôi hiểu được, sao tôi có thể không hiểu đây? Tôi cũng từng hy vọng có một đứa con giống như cô vậy, thời gian chờ đợi so với cô còn lâu hơn, quá trình cũng khó khăn gian khổ hơn rất nhiều, nhưng kết quả cuối cùng không được cái gì ngoài sự thất vọng.

“Bạch San, cô nên nhanh chóng gọi điện thoại cho chồng cô đi, tin tức tốt như vậy trước tiên phải báo cho anh ấy.” Tốt nhất là vị có sự xuất hiện của đứa bé này, Phó Thiên Húc có thể xin phép rời khỏi nhiệm vụ kia, như vậy anh ta có thể tránh được số mệnh ở kiếp trước rồi.

Trong lòng Văn Mân lặng lẽ nói thêm một câu như vậy. Cô biết suy nghĩ của cô có chút ngây thơ, cũng có chút ích kỷ, nhưng cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, cô chỉ hy vọng có thể bảo vệ được hạnh phúc của bản thân, gia đình và bạn bè bên cạnh.

177. Chương 184: Lời Dạy Của Văn Mẹ

Đã tự:

Cuối cùng Văn Mân vẫn không biết rõ phản ứng của Phó Thiên Húc sau khi biết được tin tức như thế nào, bởi vì lúc đó Khương Bạch San gọi điện cho anh ta vẫn như cũ không có người bắt máy.

Đối với chuyện này, Khương Bạch San dường như đã thành thói quen cho nên cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Ngược lại, vì sự có mặt bất ngờ của đứa con này mà cô ấy mãi chìm đắm trong sự hạnh phúc và hưng phấn đến không tự kiềm chế được.

Nhưng trong lúc cô ấy không chú ý đến, đôi mày của Văn Mân lại hơi nhíu lại.

“Bạch San, tôi nói lỡ như nha, chỉ là lỡ như, điều này cô nghe thấy có thể sẽ cảm thấy khó chịu nhưng tôi vẫn muốn nói.” Ánh mắt của Văn Mân chú ý nét mặt của Khương Bạch San, mở đầu bằng một lời giải thích, sau đó mới tiếp tục nói: “Lúc trước cô nói không muốn vì bản thân mà ép buộc chồng cô phải chuyển sang một công việc khác có tính an toàn hơn, nhưng mà hiện tại hai người đã có con rồi cô vẫn không thay đổi ý định đó sao? Lỡ như chồng cô xảy ra chuyện gì, cô và đứa bé phải làm sao đây?”

Khương Bạch San vừa nghe, sắc mặt trở nên trắng bệch. Đúng vậy, lỡ như Phó Thiên Húc xảy ra chuyện gì, đứa bé phải làm sao bây giờ?

Nếu chỉ có hai người cô và Phó Thiên Húc, lỡ có xảy ra chuyện gì thì chẳng qua là cô sẽ đi theo anh thôi, mặc dù có lỗi với ba mẹ của mình nhưng cô vẫn muốn kiên trì bên cạnh Thiên Húc suốt quãng đời còn lại. Chuyện đó vốn không khó khăn gì, nhưng có thêm đứa bé này, mọi chuyện đã phức tạp hơn rất nhiều. Nếu cha mẹ cô vì đứa bé này, muốn đứa bé có được gia đình đầy đủ cha mẹ, buộc cô tái giá với một người đàn ông khác, hoặc là suy nghĩ cho tương lai của cô mà bắt cô phải bỏ đi đứa bé này, vậy cô phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ, cô thật sự phải thay đổi suy nghĩ ban đầu, bảo Thiên Húc từ bỏ công việc mà anh yêu thích, làm trái với ý nguyện ban đầu của bọn họ, an an ổn ổn sống qua ngày sao?

“Bạch San ~” Văn Mân đưa tay nắm lấy hai bàn tay của Khương Bạch San, trong lòng thầm thở dài một hơi. Nếu có thể, cô thật không muốn nói ra những lời này, nhưng mà người thân của mình có thể sống mới là điều quan trọng không phải sao?

“Văn Mân, trong lòng tôi bây giờ rất rối loạn, tôi biết mình không nên ích kỷ như vậy, có ý tưởng muốn cho Thiên Húc từ chức, nhưng mà...Hiện tại đã là một người mẹ, tôi không thể không nảy sinh lòng ích kỷ, tôi muốn trở về suy nghĩ thấu đáo một chút đã.”

Văn Mân thấy mình cũng không nên nói thêm gì nữa, chỉ im lặng vỗ nhẹ bàn tay cô ấy để trấn an.

Sau khi tiễn Khương Bạch San rời khỏi nhà, lúc xoay người lại cô liền đụng phải Văn mẹ đang đứng ở sau lưng mình, ánh mắt bà mang theo vẻ nghi hoặc khiến cô chột dạ.

“Nhóc, có phải con đang giấu diếm chúng ta chuyện gì không? Mẹ có cảm giác, cảm thấy thời gian gần đây con có nhiều tâm sự. Lúc đầu mẹ còn tưởng con và Tiểu Đồng cãi nhau nên mới khó chịu, nhưng mà xem ra, mọi chuyện hình như không phải như vậy.”

“Mẹ, con không giấu mọi người chuyện gì, có thể là vì mang thai nên cảm xúc hơi mất kiểm soát, mẹ suy nghĩ quá nhiều rồi.” Văn Mân tùy tiện nói dối vài câu, định cất bước trốn về phòng ngủ của mình.

“Văn Mân, con đứng lại.”

Hiếm khi Văn mẹ dùng giọng điệu nghiêm nghị như vậy, khiến cho Văn Mân không thể không dừng bước, ngoan ngoãn cúi đầu đứng nguyên tại chỗ.

Văn mẹ chạy đến bên cạnh con gái, đưa tay nắm lấy bàn tay đang đặt lên bụng bầu của Văn Mân, kéo cô ngồi xuống ghế sa lon.

Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi đó một lúc lâu, Văn mẹ mới mở miệng nói chuyện, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn rất nhiều: “Nhóc, ba mẹ bởi vì công việc nên từ nhỏ đã không quan tâm nhiều đến con được, mẹ biết, dù hiện tại có nói gì thì cũng không đủ tư cách.”

“Mẹ, không phải đâu, mẹ đừng nói vậy.”

“Con đừng nói gì cả, cứ nghe mẹ nói trước đã.”

Văn Mân ngẩng đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt của Văn mẹ, miệng lắp bắp như muốn nói gì. Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy vẻ mặt của mẹ mình như vậy, lần đầu tiên là ở kiếp trước lúc cô nhất định kiên trì muốn ly hôn với Tiểu Đồng.

178. Chương 185: Tiếng Lòng

Đã tự:

“Nhóc, tình cảm giữa người với nhau chính là do ở chung lâu ngày mà bồi đắp nên. Mẹ và ba con vốn không có nhiều thời gian nhìn con lớn lên, trong lòng con có việc gì cũng không muốn nói với ba mẹ, chúng ta có thể hiểu được. Nhưng mà, chỉ mong con tin tưởng, ba mẹ đều thật sự yêu con, hy vọng con có được hạnh phúc của mình.”

“Mẹ ~”, nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý của mẹ, trong lòng Văn Mân không khỏi cảnh giác hơn một chút, mẹ đã nhìn ra điều gì sao? Không phải là cô không muốn nói, chỉ là trường hợp của cô vượt quá mức tưởng tượng, cho dù cô không sợ mình trở thành quái vật trong mắt người khác thì dù có đem chuyện của mình ở kiếp trước nói ra cũng không có ai tin, không phải sao?

“Nhóc, mặc dù mẹ không biết trong lòng con đang lo lắng điều gì, nhưng con người phải biết quý trọng những gì trước mắt, đối với những thứ đã từng mất đi hay còn chưa tới, con không nên tiêu phí tâm lực để quan tâm đến chúng. Nắm chắc những thứ mình có thể nắm, quý trọng những thứ hiện giờ mình đang có mới là điều quan trọng nhất.”

Văn Mân cắn chặt môi, cúi đầu siết chặt bàn tay thon dài, trắng nõn của mình. Một câu đã từng mất đi hay còn chưa tới của mẹ đã đánh thẳng vào lòng cô. Đột nhiên cô cảm thấy rất mờ mịt, có phải cô đã rơi vào một không gian mờ mịt vẫn chưa thoát ra được.

“Mẹ ~”, âm cuối kéo thật dài, mang theo sự quyết tâm của mình.

“Mẹ à, con rất sợ hãi.” Đôi mắt Văn Mân rưng rưng, nhất định không dám ngẩng đầu nhìn Văn mẹ.

“Mẹ, mẹ đã nghe nói qua về giấc mộng Hoàng Lương* chưa? Trước kia con vẫn nghĩ cái này chỉ là câu chuyện xưa hư cấu mờ mịt. Nhưng mà trước lúc gặp lại Tiểu Đồng, con đã có một giấc mơ rất dài. Giấc mơ kia vô cùng chân thật, chân thật đến mức khiến con kinh hãi. Con mơ thấy con vì không cam lòng, không muốn từ bỏ tình cảm sai lầm trước kia mà không muốn chấp nhận lấy người chồng khác. Thậm chí, sau khi kết hôn còn dây dưa với người cũ, vì muốn được ly hôn, con đã bỏ đi đứa con mới mang thai của mình.”

* giấc mộng Hoàng Lương: Đây là câu chuyện xuất hiện trong “Thẩm trung ký”, là cuốn tiểu thuyết truyền kỳ đời Đường, chủ yếu nói về quá trình vinh hoa suy tàn của đời người. Nó mang đậm màu sắc tôn giáo – đó cũng chính là tư tưởng hư vô của đạo gia và tư tưởng về quan niệm vô thường của đạo Phật. Con người ta sống ở trên đời, bon chen giành giật cũng chỉ vì danh lợi. Người theo đuổi chữ danh hưởng về triều đình, người theo đuổi chữ lợi nhìn ra chợ búa. Người dành được vinh hoa phú quý vui sướng hơn hờ, người thua cuộc đối nghèo than thân trách phận. Nhưng theo quan điểm của hư vô và vô thường thì tất cả những thứ đó đều là vô nghĩa, giống như giấc mộng Hoàng Lương. Ai muốn biết rõ về câu chuyện này thì search anh “gò” giúp mình nhé.

Văn mẹ vươn tay nắm chặt bàn tay của Văn Mân vì dùng sức siết chặt mà trở nên trắng bệch, cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng vỗ nhẹ bàn tay cô để cô tiếp tục nói.

“Sau đó, người chồng bị con tuyệt tình làm tổn thương chỉ ly hôn chưa đến một tháng đã kết hôn với người phụ nữ khác. Cho đến rất lâu rất lâu sau này con mới phát hiện ra, con đã không biết quý trọng những gì đáng quý trọng, tự tay bóp chết hạnh phúc của mình, hối hận cũng không kịp, bất cứ chuyện gì cũng không vãn hồi được nữa.”

“Gần đây, dự cảm này trong lòng con lại càng mãnh liệt, những hình ảnh trong giấc mơ ấy không ngừng lặp đi lặp lại. Con sợ hãi mình sẽ phải trải qua những điều trong mộng, sợ đứa bé của con xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ Tiểu Đồng vì nguyên nhân bất đắc dĩ mà phải chia tay với con, kết hôn với một người phụ nữ khác.”

“Con...” Văn mẹ lắng nghe Văn Mân dứt quãng nói ra những điều trong lòng, thật muốn mắng cô một câu lo nghĩ lung tung, nhưng nhìn thấy sắc mặt của cô tái nhợt, lại không thể nói được lời nào.

Trong lòng thầm thở dài một hơi, sau khi tự mình điều chỉnh lại những suy nghĩ trong đầu mới nhẹ nhàng mở miệng lần nữa.

179. Chương 186: Răn Dạy

Đã tự:

“Nhóc, mẹ chỉ hỏi con một câu,” Văn mẹ tạm dừng một chút, đợi đến khi Văn Mân ngẩng đầu nhìn bà mới tiếp tục nói: “Con ở đây một mình sợ hãi, lo lắng như vậy, những điều con sợ hãi sẽ không xảy ra sao? Con lo lắng đứa bé xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng bây giờ có thể chứng tỏ đứa bé đang được an toàn rồi. Con sợ hãi Tiểu Đồng sẽ ly hôn với con, cảm xúc của con thất thường như vậy nhưng thằng bé vẫn luôn bên cạnh con không phải sao?”

“Con...” Văn Mân á khẩu không biết trả lời thế nào. Cô đương nhiên biết rõ đáp án là gì, nhưng mà bây giờ cô đang sa vào những suy nghĩ không có lối thoát, nếu chỉ dựa vào một mình cô sẽ không thể thoát nổi. Cô biết chuyện cũ đã qua, chuyện xảy ra ở kiếp trước không nhất định sẽ xảy ra ở kiếp này. Nhưng mà cô lại rất sợ hãi, bởi vì quá quan tâm, cho nên mới sợ hãi mất đi.

“Nhóc, không phải mẹ đang dọa con, nếu con vẫn tiếp tục như bây giờ, đứa bé sẽ không khỏe mạnh được, Tiểu Đồng cũng sẽ bởi vì không hiểu nổi suy nghĩ của con mà dần dần kéo dài khoảng cách giữa hai người.”

“Mẹ ~.” Bởi vì nghe được mấy lời chói tai, giọng nói của Văn Mân bắt đầu cũng cao hơn.

“Con đừng nghĩ mấy lời này thật khó nghe, nếu con còn không mau chóng thả lỏng những gánh nặng chẳng ra làm sao ở trong lòng mình, những chuyện này sớm muộn cũng sẽ phát sinh mà thôi.”

“Tiểu Đồng sẽ không phản bội con, con chắc chắn...”

“Vậy vì sao con còn lo lắng thằng bé bởi vì những lý do bất đắc dĩ mà bỏ rơi con, nói đúng ra, con mới là người không đủ tin tưởng đối với tình cả của thằng bé.”

“Không phải.” Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn chằm chằm vào Văn mẹ, không kịp nghĩ đã vội vàng phản bác: “Con tin tưởng Tiểu Đồng rất yêu con, không ai có thể tin tưởng tình cảm của anh ấy bằng con được.”

“Con tin tưởng tình cảm của con rẻ đối với con, lại không tin tưởng thằng bé có thể vì con mà vượt qua được những khó khăn bất đắc dĩ ấy, không tin thằng bé có thể bảo vệ con, bảo vệ gai đình này? Nhóc, con không cảm thấy điều này thực mâu thuẫn sao?”

“Con người sống trên đời, sẽ có lúc sẽ gặp những chuyện bất đắc dĩ như vậy, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải thỏa hiệp không phải sao?” Ví như, nếu Phó Thiên Húc mất đi sinh mệnh là vì Tiểu Đồng, với cách làm người của Tiểu Đồng nhất định sẽ không mặc kệ Khương Bạch San. Kiếp trước, Phso Thiên Húc vừa mới qua đời, Khương Bạch San đã chấp nhận gả cho Tiểu Đồng nhất định cũng có nhiều lý do bất đắc dĩ. Chẳng lẽ việc này, cô hy vọng Tiểu Đồng có thể xử lý một cách vẹn toàn được sao?

“Cho nên, khi mọi việc còn chưa xảy ra, con đã chuẩn bị tinh thần để đối mặt với sự thất bại? Nhóc, con như vậy là sao chứ? Mẹ cứ nghĩ con là một người mạnh mẽ, không ngờ con lại yếu đuối đến như vậy. Nếu con thực sự nghĩ cho gia đình này, nghĩ cho đứa bé này, nghĩ cho Tiểu Đồng thì nên dừng cảm đối mặt với mọi chuyện. Ngay cả khi sự việc xảy ra có tồi tệ hơn đi nữa, con nhất định phải có dũng khí cùng Tiểu Đồng đối mặt với tất cả.”

“Con...” Văn Mân muốn phản bác, nhưng lại không thể thốt ra được lời nào.

“Con cái gì con, con muốn nói cái gì, nói thế sự vô thường, nói luôn luôn có chuyện bất đắc dĩ, nói chẳng qua là con lo lắng, sợ hãi hay nói con không có ý định muốn trốn tránh?”

“Nhóc, con đừng có lừa mình dối người nữa, có phải con thật sự không muốn trốn tránh không, là con tự đem mình biến thành tình trạng như bây giờ, không đúng sao? Bây giờ con cứ rầu rĩ không vui, lo lắng sợ hãi, đây là cách con chuẩn bị sao, chuẩn bị chờ đợi mọi chuyện xảy ra? Con định dựa vào lý do thân thể của mình không khỏe hay tâm trạng của mình không tốt, tự nhiên biến mình thành người bị hại trong mắt người khác?”

Những lời của Văn mẹ càng nói càng khó nghe nhưng lúc này, những suy nghĩ được che đậy trong lòng Văn Mân giống như bị người khác vạch trần khiến cô không thể không đối mặt với ý nghĩ thật sự của mình.

180. Chương 187: Ngả Bài

Đã tự:

“Tiểu Đồng, sao con lại đứng ở chỗ này?”

Ngay lúc Văn Mân và Văn mẹ đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, giọng nói của ba Văn đột nhiên truyền tới.

Văn Mân lập tức ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Tiểu Đồng đứng ngay cửa chính, lại quay đầu nhìn về phía giọng nói vừa phát ra, cũng không biết hai người họ đã đứng đó tự bao giờ, nghe được bao nhiêu trong số những lời hai mẹ con vừa nói.

“Ba, ba mới đi chơi cờ về sao.”

Tiểu Đồng biết thời gian này ba Văn thường đến trung tâm sinh hoạt của tiểu khu chơi cờ hoặc nói chuyện phiếm với mấy người bạn già nhàn rỗi.

“Đúng vậy, hôm nay vận khí của ba cực kỳ tốt, quả thật có thể dùng từ “đại sát tứ phương” để hình dung, ha ha ha.” Ba Văn không hề để ý thấy không khí khác thường ở phòng khách, vừa xoay người đổi giày vừa hớn hơ khoe khoang thành tích chiến đấu của mình.

“Được rồi, đại khái cũng chỉ có vậy thôi, xem ông thật cao hứng chưa kìa.”

Văn mẹ đứng dậy, đầu tiên hướng về phía ba Văn trêu chọc một câu, sau đó nhìn sang Tiểu Đồng nháy nháy mắt, ý bảo anh đưa Văn Mân về phòng rồi từ từ tâm sự.

Theo quan điểm của bà, chuyện này chủ yếu là do lỗi của con gái mình, là do Văn Mân suy nghĩ lung tung, chuyện gì cũng không có lý do, chỉ vì một giấc mơ mà không tin tưởng vào ai cả. Tiểu Đồng dù sao cũng là chồng con bé, có một số việc bà không biết nhưng con rể nhất định hiểu rõ, tạo điều kiện cho hai đứa nhỏ có không gian riêng để nói rõ mọi chuyện mới là điều quan trọng nhất.

Nhận được chỉ thị của mẹ vợ, Tiểu Đồng chậm rãi đi tới bên cạnh Văn Mân, nhẹ nhàng đỡ eo cô, dìu cô bước vào phòng ngủ, sau lưng còn nghe thấy giọng điệu hưng phấn của ba vợ đang khoe khoang thành tích của mình với vợ.

Văn Mân không nói lời nào, tùy ý để Tiểu Đồng dìu cô ngồi xuống cạnh giường, cúi đầu, trong đầu cứ lặp đi lặp lại những lời nói vừa rồi của Văn mẹ.

“Nhóc ~~”, trong giọng nói quen thuộc còn xen lẫn một tiếng thở dài.

Cô ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng đang ngồi bên cạnh, trong ánh mắt sâu thẳm của anh thấy được hình ảnh cô đang nhú nhú mày.

Người trong đó đúng thật là cô sao? Nhìn qua sao lại khiến người ta chán ghét.

“Tiểu Đồng, những lời vừa rồi em và mẹ nói chuyện anh cũng nghe thấy đúng không? Những hành động của em trong thời gian này nhất định làm anh chán ghét lắm phải không?”

“Nhất định là như vậy, ngay cả bản thân em cũng không thích mình như vậy, huống chi là người khác.” Không đợi Tiểu Đồng trả lời, Văn Mân đã tự nói ình đáp án.

“Không có, nếu em thực sự cảm thấy mình chán ghét như vậy, anh lại càng khiến em chán ghét hơn mới đúng. Anh thân là một người chồng lại không cso thời gian giúp em thoát khỏi tình trạng này. Anh vẫn nghĩ, nếu em đã không muốn nói chuyện thì anh cũng không nên hỏi nhiều, mỗi người đều có không gian riêng của mình, anh cũng phải tôn trọng không gian riêng của em mới đúng.”

Ánh mắt của Tiểu Đồng dừng lại ở đỉnh đầu của Văn Mân, trong lời nói lộ ra một tia hối hận: “Nhưng bây giờ anh đã không nghĩ như vậy nữa, nếu anh chỉ là một người bạn bình thường của em thì anh làm vậy là đúng. Nhưng mà, anh là chồng em, là người phải cùng em đối mặt với mọi chuyện. Đáng lẽ anh phải chủ động tìm hiểu rõ lý do vì sao em lo lắng, sợ hãi, phải mang lại cho em hạnh phúc chứ không phải là đau khổ.”

181. Chương 188: Chi Tiết Bị Lãng Quên

Đã tự:

“Không có, Tiểu Đồng, anh không sai, là em đã không mở rộng lòng mình với anh. Mẹ nói rất đúng, tất cả đều là do em tự suy diễn, không thể đổ lỗi cho bất kỳ ai được.”

Văn Mân không muốn Tiểu Đồng ôm hết trách nhiệm vào mình. Cô biết rõ hơn ai khác, tâm trạng của cô như bây giờ là do đâu.

“Những lời em và mẹ đã nói lúc nãy anh cũng nghe được rồi, chúng ta đừng ở đây so đo, rồi rắc vấn đề ai đúng ai sai nữa. Anh chỉ muốn hỏi em một câu, em đồng ý đem những lo lắng trong lòng mình nói thật cho anh biết không? Ngay cả khi đó chỉ là cơn ác mộng, không phải là chuyện có thật.”

Tiểu Đồng đem tay mình bao chặt lấy đôi bàn tay của Văn Mân, ngọn cái nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay để giúp cô ổn định lại cảm xúc của mình.

“Tiểu Đồng, có lẽ anh cảm thấy không thể tưởng tượng được, cũng có lẽ anh sẽ cảm thấy là em lo nghĩ lung tung, nhưng em nghĩ mãi, cảm thấy vẫn nên nói cho anh biết.” Cô hít vào một hơi thật sâu, chờ mình điều chỉnh cảm xúc thật tốt mới tiếp tục nói chuyện.

“Những điều em vừa nói với mẹ đều là sự thật, giấc mơ kia cũng rất chân thật, chân thật đến mức em có cảm giác giống như mình đã trải qua.”

Văn Mân vui đầu trong ngực Tiểu Đồng, ngón tay bắt giác chà xát cúc áo sơ mi trước ngực anh, đem những chuyện mình đã trải qua ở kiếp trước chậm rãi kể ra, chỉ là bỏ qua một vài chi tiết vụn vặt không cần thiết phải nói rõ, nhấn mạnh việc cô lo lắng cho sự an nguy của Phó Thiên Húc, việc cô sợ hãi Tiểu Đồng sẽ rời bỏ cô để cưới Khương Bạch San.

Nghe những lời này, trên mặt Tiểu Đồng cũng không lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng, ngược lại trong ánh mắt của anh thể hiện anh đang thật sự nghiêm túc.

Anh không cho rằng người phụ nữ trong ngực mình có khả năng tiên đoán mọi việc. Dù sao, trong những điều mà cô đã nói, chuyện xảy ra trong giấc mơ của cô, chờ tới bây giờ có nhiều việc vẫn chưa xảy ra. Nhưng đối với chuyện của Phó Thiên Húc, cô lại đoán đúng đến mười phần.

Quả thật, nhiệm vụ mà Phó Thiên Húc đang làm bây giờ có hệ số nguy hiểm rất cao, thậm chí những nhân viên cảnh sát tham dự vào vụ án này đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng để hy sinh bất cứ lúc nào. Phó Thiên Húc là tình anh được điều động từ đội cảnh sát hình sự, lúc trước đi Mỹ cũng là do tổ chức sắp xếp, mang theo Khương Bạch San chỉ là để che dấu tai mắt người khác mà thôi.

Thực ra lúc đầu, anh cũng không biết nội tình vụ án này, đến khi vụ án tiến triển đến một giai đoạn nhất định, đơn vị ban ngành trong nước điều tra được anh cũng có liên quan đến vụ này mới biết đến anh rồi nhờ anh hỗ trợ trong quá trình phá án.

Trong khoảng thời gian này anh bận rộn đến độ chân không chạm đất cũng là vì như vậy.

Trước đó anh đến Mỹ một mình, bởi vì liên quan đến bí mật của tổ chức, lại có quan hệ thân tình với cấp trên nên anh chỉ làm tốt công tác kiểm tra thi thể của mình, cũng không hỏi thêm gì nữa. Anh từng có thời gian làm việc và nghiên cứu ở Mỹ lâu như vậy, dĩ nhiên biết rõ việc gì anh nên hỏi, việc gì nên nhắm mắt cho qua coi như chưa từng nhìn thấy, đặc biệt sự việc lại có liên quan đến nhân vật lớn trong chính phủ Mỹ.

Chẳng qua là, bây giờ sự việc đã phát triển đến bước này, đến mức anh không thể giả vờ như không biết chuyện gì được nữa.

“Em yên tâm, Phó Thiên Húc không có việc gì, cho dù thật sự giống như em lo lắng, Phó Thiên Húc vì công việc mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Khương Bạch San dĩ nhiên có người nhà của cậu ta chăm sóc rồi, không có chuyện của anh, anh cũng sẽ không vì lý do đó mà chia tay với em, trừ khi em buông tay trước.”

Câu nói cuối cùng của Tiểu Đồng giống như tảng đá nặng trĩu đánh thẳng vào lòng Văn Mân.

“Trừ khi em buông tay trước.”

Đúng vậy, từ trước tới nay Tiểu Đồng chưa hề chủ động rời cô đi. Kiếp trước có được kết cục như vậy đều là do cô trăm phương ngàn kế tìm cách muốn ly hôn. Cho đến giờ, sao cô lại quên mất một chi tiết vô cùng quan trọng như vậy? Chỉ cần cô vẫn biết quý trọng anh, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không đi đến bước đường cùng đó.

182. Chương 189: Quyết Định

Đã tự:

Những lo lắng trong lòng Văn Mân cuối cùng đã được giải quyết, bây giờ chỉ còn lại vấn đề xuất phát từ sự quan tâm của bạn bè. Trong khoảng thời gian này cũng dần thân thiết với Khương Bạch San, cô không hy vọng Phó Thiên Húc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Tiểu Đồng, anh chắc chắn Phó Thiên Húc sẽ không xảy ra chuyện gì như vậy là vì anh cũng tham gia vào vụ án này rồi có phải không?” Văn Mân ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiểu Đồng, trong anh mắt hiện lên vẻ chắc chắn.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ không phải là lúc nói rõ mọi chuyện, đặc biệt là dưới tình trạng quan hệ của em và Khương Bạch San hiện ra rất thân thiết. Chờ mọi chuyện kết thúc, những người nên biết tự nhiên cũng sẽ được biết thôi. Đây không phải là vụ án mạng bình thường, nó liên quan đến rất nhiều mạng người. Anh chỉ có thể nói cho em biết, vụ án này rất quan trọng, liên quan đến quan hệ ngoại giao giữa hai nước. Không chỉ em, cho dù là anh cũng không nên biết quá nhiều mới là điều tốt nhất. Anh chỉ làm tốt bổn phận của mình, mà việc em phải làm bây giờ chính là yên tâm dưỡng thai cho tốt, biết không?”

Đã giải thích đến mức này, Văn Mân dĩ nhiên thức thời tự biết không nên hỏi lại cái gì, chẳng qua là nghiêm túc gật gật đầu, cuối cùng vẫn không yên tâm bổ sung một câu: “Bây giờ Bạch San đã mang thai rồi, nếu trong phạm vi khả năng của mình, nếu có thể giúp được Phó Thiên Húc thì giúp anh ấy một tay đi. Mặc dù Khương Bạch San cũng không nói rõ cho em biết tình hình cụ thể bên nhà cô ấy, nhưng em biết hai người đó đi được đến ngày hôm nay cũng không phải dễ dàng gì. Nếu có thể, em hy vọng bọn họ có thể có được hạnh phúc giống như chúng ta vậy.”

Khương Bạch San đã mang thai?

Tin tức bất ngờ này, mặc dù anh cũng không có hứng thú quan tâm đến chuyện của Khương Bạch San, nhưng trong khoảng thời gian này thường xuyên tiếp xúc với Phó Thiên Húc, chuyện khó khăn của hai vợ chồng họ anh ít nhiều vẫn biết một chút.

Dựa theo tình hình trước mắt này, xem ra Phó Thiên Húc thực sự không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lỡ như xảy ra chuyện gì thì đứa con của bọn họ khó tránh khỏi kiếp nạn. Lấy quan điểm của cha mẹ Khương Bạch San, họ chắc chắn sẽ không để cô ấy giữ lại đứa bé này. Dù sao một người phụ nữ trẻ góa chồng đơn độc so với một người phụ nữ góa chồng mang theo đứa con vẫn dễ dàng tìm được đối tượng hơn.

“Yên tâm đi, anh sẽ tìm thời gian tâm sự với Phó Thiên Húc, mặc dù muốn cậu ta rời bỏ nhiệm vụ là không có khả năng nhưng tốt xấu gì cũng cho anh ta một cái trách nhiệm, có trách nhiệm rồi, nếu như có chuyện gì thì anh ta nhất định có thể tự mình chống đỡ được.”

“Ừ ~” Văn Mân cọ cọ trong ngực Tiểu Đồng, động tác giống như một con mèo đang làm nũng.

Tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống, lúc này cô mới cảm thấy thân thể của mình hơi mệt mỏi. Người được hương bạc hà quen thuộc, cảm nhận được sự ấm áp do nhiệt độ cơ thể truyền tới, còn có nhịp tim trầm ổn bên trong lồng ngực của anh, cơn buồn ngủ của cô bất giác cũng ập tới.

Tiểu Đồng cúi đầu nhìn cô gái trong ngực mình hình như đã ngủ, trong lòng cũng âm thầm đưa ra một quyết định. Công việc ở Sở nghiên cứu bên Mỹ, vốn dĩ trước đó anh còn chưa tính toán từ bỏ, dù sao điều kiện nghiên cứu ở bên đó so với trong nước cũng tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà, tình hình bên đó so với trong nước còn có nhiều phiền toái và phức tạp hơn, bây giờ anh cũng không còn cô độc nữa. Xem ra, công việc bên kia anh phải gấp rút hoàn thành rồi, sau này anh cứ toàn tâm toàn ý làm việc trong nước thì tốt hơn. Các Viện nghiên cứu của chính phủ còn chưa hoàn thiện, anh có thể tính toán đến việc xây dựng một phòng nghiên cứu tư nhân.

183. Chương 190: Xảy Ra Sự Cố

Đã tự:

Có sự cam đoan của Tiểu Đồng, trong khoảng thời gian hơn một tháng sau đó, cuộc sống của Văn Mân trôi qua cực kỳ bình lặng. Văn mẹ nhìn thấy sự thay đổi của con gái, trong lòng cũng âm thầm gật đầu. Đứa con gái này, cái gì cũng tốt, chẳng qua là thỉnh thoảng lại rơi vào bế tắc, dù là chuyện tình cảm với tên Tề Tuyên trước đó hay lần này cũng vậy. May mắn hiện tại có Tiểu Đồng bên cạnh, chỉ cần có Tiểu Đồng thì bà tin tưởng con gái mình sẽ giữ được sự thuần khiết vốn có.

Tính cách của con người không phải dưỡng thành trong một sớm một chiều, dĩ nhiên cũng không thể đột nhiên thay đổi trong một ngày được. Bà chỉ mong rằng, hai đứa trẻ này có thể trải qua cuộc sống thuận lợi nhất.

Bà là người từng trải, hiểu rõ cái thứ gọi là tình yêu cuồng nhiệt sẽ sớm phai nhạt đi, chỉ có tình cảm bình bình đạm đạm mới duy trì lâu được. Tính cách của Tiểu Đồng khá lạnh nhạt, đối với con gái mình rất hết sức quan tâm nhưng không lập tức thể hiện ra mà chỉ từ từ biểu lộ ra ngoài. Chỉ cần Văn Mân dùng trái tim để cảm nhận thì sẽ hiểu được đâu mới là điều đáng quý trọng nhất.

Hôm nay, Văn Mân và Văn mẹ cùng nhau tản bộ trong hoa viên của tiểu khu. Mới dạo được một vòng, cô đã cảm thấy thất lực của mình có chút mỏi, dù sao bụng bầu của cô cũng đã lớn như vậy, thể lực cũng không thể bằng so với trước kia.

Văn mẹ vừa dìu cô ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ trong hoa viên thì điện thoại trong túi chợt vang lên.

Văn mẹ lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình xem số gọi đến, không nhận ngay mà ngược lại nhìn về phía Văn Mân cười một tiếng.

“Con xem, con xem, mẹ vừa mới nói gì, chẳng phải nói là, Tiểu Đồng nhất định sẽ gọi điện cho con, con còn không tin, nói nó gọi điện thoại bàn không được cũng sẽ không gọi lại vào di động.”

Văn Mân không để ý tới sự trêu chọc của mẹ, đuổi tay đoạt lấy di động trong tay bà.

“A lô, Tiểu Đồng.”

“Nhóc, mẹ có ở bên cạnh em không?”

“Có. Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra rồi sao?” Giọng điệu của Tiểu Đồng trong điện thoại lúc này có chút khác thường khiến cho Văn Mân không khỏi lo lắng.

“Phó Thiên Húc bị trúng đạn được đưa vào bệnh viện rồi, Khương Bạch San chứng kiến quá trình cậu ta bị thương nên hiện giờ cảm xúc của cô ấy không được ổn định. Tạm thời bọn anh không liên lạc được với người nhà của cậu ấy, nếu tình trạng thân thể của em tốt thì có thể nhờ mẹ dẫn em đến đây một chuyến đi, xem có thể khuyên nhủ cô ấy không?”

Tiểu Đồng nhíu mày nhìn thấy Khương Bạch San ngơ ngác ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật, giọng nói bất giác cũng khản trương hơn. Anh không thể ngờ, chuyện Văn Mân lo lắng cuối cùng cũng xảy ra rồi.

Vốn nghĩ rằng khuyên nhủ Phó Thiên Húc rồi, cậu ta sẽ cẩn thận hơn trong lúc hành động. Nhưng thật không nghĩ tới, cậu ta lại có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay ở Sở nghiên cứu, hơn nữa nguyên nhân ít nhiều cũng liên quan đến anh. Nếu không phải anh bảo Phó Thiên Húc tới đó lấy một phần báo cáo rất quan trọng thì cũng sẽ không gặp phải chuyện này.

“Phó Thiên Húc xảy ra chuyện!? Sao có thể? Không phải anh đã nói chuyện với anh ta rồi sao? Hơn nữa anh ta cũng đã rút khỏi vị trí nguy hiểm trở về tuyến hai rồi mà? Tình trạng của anh ta hiện tại có nghiêm trọng lắm không? Còn có, còn có, tình trạng của Khương Bạch San thế nào, bây giờ thân thể của cô ấy đang trong giai đoạn đặc biệt, anh phải cố gắng khuyên nhủ cô ấy quan tâm đến đứa bé trong bụng đấy.”

Văn Mân biết bây giờ không phải lúc hỏi những điều này, nhưng mà trong lúc rối rắm, cô rất muốn hiểu rõ tình huống của Phó Thiên Húc và Khương Bạch San.

“Em đừng nóng vội, theo anh đoán, tình trạng của Phó Thiên Húc chắc là không nguy hiểm đến tính mạng vì đã được đưa đến bệnh viện kịp thời. Chỉ là Khương Bạch San hình như hoảng sợ quá độ, bọn anh có nói gì cô ấy cũng không nghe. Anh nghĩ rằng, mối quan hệ của bọn em bình thường rất tốt, có lẽ lời nói của em sẽ có tác dụng.”

“Được, được, được, em sẽ lập tức tới ngay. Trước khi em tới, anh nhất định phải canh chừng cô ấy, đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì nữa, biết không?” Văn Mân vội vã dặn dò vài câu rồi cúp máy, nắm lấy bàn tay của Văn mẹ này giờ vẫn ngồi bên cạnh, đứng dậy đi về phía cửa tiểu khu.

184. Chương 191: Bị Thương

Đợi đến khi ngồi vào taxi, sau khi báo rõ địa chỉ, Văn mẹ mới đưa tay không ngừng vỗ nhẹ bả vai của Văn Mân, muốn xoa dịu cảm xúc lo lắng của cô.

“Nhóc, sao con lại thế này? Sau khi Tiểu Đồng gọi điện, con liền vội vàng vàng chạy đến bệnh viện. Mẹ nghe được con nhắc tới Khương Bạch San, còn có Phó Thiên Húc, mẹ nhớ rõ cái người tên Phó Thiên Húc này chính là chồng của Khương Bạch San phải không?”

Nghe thấy câu hỏi của Văn mẹ, Văn Mân lúc này mới kịp phản ứng. Cô cứ như vậy nắm tay mẹ kéo lên taxi đi tới bệnh viện, trước đó cũng không giải thích lý do nào. May mắn mẹ cô là người biết kiềm chế, nếu đổi lại là người khác, thấy con gái phản ứng như vậy chắc chắn sẽ không để cô lên xe nếu không hỏi rõ lý do trước.

“Mẹ, Phó Thiên Húc là chồng của Bạch San. Vừa rồi Tiểu Đồng gọi điện nói anh ta xảy ra sự cố đã được đưa tới bệnh viện, trạng thái tinh thần của Khương Bạch San không tốt, cô ấy lại mới mang thai, họ tạm thời chưa thể liên lạc được với người trong nhà anh ta nên Tiểu Đồng muốn con tới khuyên nhủ cô ấy một chút.”

Văn mẹ cúi đầu nhìn về chiếc bụng đã gồ lên rất cao của Văn Mân, mặc dù tròn lủng cũng lo lắng cho hai vợ chồng Khương Bạch San. Nhưng bà lại càng lo lắng Văn Mân cứ như vậy chạy đến bệnh viện sẽ ảnh hưởng đến an nguy của đứa bé trong bụng. Hơn nữa, Tiểu Đồng cũng thật là, không phải là không biết thời gian mang thai của vợ mình, cũng đã đến thời kỳ sắp sinh rồi, lỡ như xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn lại liên lụy đến hai mạng người nữa.

Văn Mân nhìn thấy ánh mắt của mẹ đang dán vào bụng mình, cô lập tức hiểu rõ suy nghĩ trong đầu mẹ lúc này. Nếu là trước kia, cô sẽ không hiểu được tâm tình của bà, còn cảm thấy bà sao lại có thể so đo tính toán trong lúc như vậy. Nhưng hiện giờ, cô chỉ là sắp được làm mẹ nhưng lại có thể lý giải được thái độ của bà rồi.

Chẳng qua là, bây giờ Khương Bạch San thực sự cần có cô ở bên cạnh. Hơn nữa, Tiểu Đồng là người biết cách phân biệt nặng nhẹ, nếu anh đã biết rõ tình trạng của cô lúc này nhưng vẫn hy vọng cô có thể tới bệnh viện, chứng tỏ là việc Phó Thiên Húc bị thương ít nhiều cũng có liên quan đến anh, anh chỉ là xuất phát từ trách nhiệm với người này mà đưa ra quyết định như vậy.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, thân thể của con rất tốt, mẹ cứ yên tâm. Con biết tự chăm sóc mình, tới bệnh viện rồi, mẹ cứ ở bên cạnh con là được rồi. Dưới tầm mắt của mẹ, con còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ.”

Văn Mân đã nói đến như vậy, Văn mẹ cũng đành thu hồi lại sự lo lắng của mình. Bà phải lấy lại tinh thần, canh giữ bên cạnh con gái không rời, tuyệt đối không để con gái và cháu ngoại xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Lúc hai mẹ con Văn Mân vừa đến bệnh viện đã thấy có một người nhìn qua có vẻ quen mắt đứng chờ ở cổng, vừa thấy cô xuống khỏi xe taxi đã lập tức chạy lại đón.

“Chắc chị là vợ của giáo sư Tiểu?” Sau khi thấy Văn Mân gật đầu, anh ta cũng không trì hoãn mà lập tức nghiêng mình đi trước dẫn đường cho cô và Văn mẹ.

“Xin mời, giáo sư Tiểu sợ mọi người không biết phòng phẫu thuật ở đâu nên dặn tôi ở đây đón hai vị, nếu nhìn thấy hai vị thì lập tức dẫn người qua đó.”

Mặc dù Văn Mân không nhớ ra được tên của người này nhưng cũng biết được người này nhất định là người ở Sở nghiên cứu của Tiểu Đồng, cho nên được Văn mẹ giúp đỡ liền theo sát phía sau anh ta.

185. Chương 192: Phải Kiên Cường

Đã tự:

“Tình trạng của cảnh sát Phó và Bạch San thế nào rồi? Trước khi tới đây, tôi cũng chỉ biết được cảnh sát Phó bị thương, không biết rõ tình huống cụ thể.”

Sau khi vào đến thang máy, Văn Mân lập tức hỏi ra vấn đề mà cô đang muốn biết nhất lúc này.

Người kia vốn là đang chăm chú nhìn biển báo trên thang máy, hiển nhiên trong lòng cũng đang cực kỳ sốt ruột.

“Vết thương của cảnh sát Phó thế nào chắc phải chờ phẫu thuật xong mới biết được. Chỉ là trên đường đưa tới bệnh viện đã từng bị sốc nặng, hơn nữa do bị mất máu quá nhiều nên chỉ e là tình trạng không được tốt lắm.”

Nói không tốt lắm chẳng gâu là dùng từ nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Nếu nói thật ra thì chỉ có thể nói là rất tệ.

Khương Bạch San là nhân viên tại hiện trường chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra trong phòng thí nghiệm. Bản thân cô là trợ lý nghiên cứu viên, ngay cả khi lĩnh vực nghiên cứu chủ yếu của cô không phải là cơ thể người cũng biết lúc này cơ hội cứu sống Phó Thiên Húc là cực thấp.

Cho nên, bây giờ cô mới ngồi mãi bên ngoài phòng phẫu thuật không chịu nhúc nhích, vẻ mặt không hề thay đổi, chỉ là xung quanh tản ra một loại hơi thở giống như bước vào địa ngục.

Thấy không thể hỏi thêm gì nữa, Văn Mân cũng ngừng hỏi, chỉ là bàn tay nắm lấy tay Văn mẹ đã siết chặt thêm vài phần, thậm chí ngay cả các đốt ngón tay hình như cũng trắng bệch rồi.

Văn mẹ chịu đựng sự đau đớn trong lòng bàn tay, nghiêng đầu liếc qua Văn Mân, cuối cùng chỉ âm thầm thở dài một hơi. Ai ~, Khương Bạch San và Phó Thiên Húc hai đứa trẻ này, tuy bà không tiếp xúc nhiều lắm nhưng chỉ nhìn thôi cũng biết là không dễ dàng. Sao cố tình lại gặp phải chuyện này, lại còn đúng lúc Khương Bạch San mới có thai nữa chứ. Nếu như thực sự xảy ra chuyện, đứa bé đáng thương kia phải làm thế nào bây giờ?

Đợi đến khi thang máy dừng lại, cửa vừa mở ra, Văn Mân đã lập tức nhìn thấy một bóng dáng cô đơn đang ngồi giữa hành lang trống rỗng, mong manh mà tuyệt vọng.

Không đợi Văn mẹ đi, cô đã đưa tay đỡ lấy bụng mình, vội vàng bước tới trước mặt Khương Bạch San.

Khương Bạch San nghe được tiếng động, vô thức ngẩng đầu nhìn, chỉ là trong ánh mắt trống rỗng, sao có thể nhận ra người đang đứng trước mặt mình là ai.

“Bạch San...”

Nghe thấy tên mình, Khương Bạch San sửng sốt mất một lúc, ánh mắt chậm rãi ngược nhìn, vẻ mặt cũng dần dần hiện ra một vài biến hóa.

“Văn Mân, tối qua anh ấy mới cùng tôi cười nói, chờ đứa bé được sinh ra rồi sẽ dẫn hai mẹ con đi bỏ sung tuần trăng mật...”

Một câu không dài lắm, nhưng Khương Bạch San lại nói đến đứt quãng, cuối cùng nghẹn ngào đến mức không nói được nên lời.

Văn Mân cứ đứng ở đó, không biết nên nói gì để an ủi cô ấy. Cô biết, giây phút này, dù có nói nhiều cũng vô ích, không chỉ không an ủi được Khương Bạch San mà ngược lại còn khiến cô ấy càng thêm khó chịu.

Cô nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy đầu Khương Bạch San dựa vào trong ngực mình. Chiếc ôm này cũng không chặt, chỉ là nghĩ muốn dùng phương thức này để nói cho cô ấy biết, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng còn có cô làm bạn bên cạnh cô ấy.

Văn mẹ nhìn thấy cảnh hai đứa trẻ ôm nhau cùng một chỗ, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng chua xót. Mặc dù lo lắng cho tình trạng thân thể hiện giờ của Văn Mân, đứng lâu sẽ không tốt, nhưng mà vẫn cố gắng nhẫn nại, không tiến lên quấy rầy hai người.

Sau một hồi im lặng, thấy cảm xúc của Khương Bạch San đã tốt lên một chút, lúc này Văn Mân mới mở miệng khuyên nhủ.

“Bạch San, hãy nghĩ đến đứa con ở trong bụng, Phó Thiên Húc nhất định sẽ không có việc gì. Cô đã nói, anh ấy là một người đàn ông biết giữ chữ tín, anh ấy sẽ không thất tín với cô, không thất tín với đứa con này. Chúng ta chỉ cần ở chỗ này chờ đợi anh ấy bình an ra ngoài là được, cô nhất định phải thật kiên cường đấy, biết không?”

186. Chương 193: Chờ Đợi

Thời gian phẫu thuật kéo dài, Văn Mân ngồi đợi lâu cũng thấy phần eo của mình vô cùng nhức mỏi.

Trong thời gian chờ đợi, ba Văn đã từ trung tâm sinh hoạt của tiểu khu trở về nhà, thấy trong nhà trống rỗng không có một ai mới gọi điện hỏi. Sau khi biết rõ mọi chuyện, ông có ý định đến bệnh viện trông nom nhưng bị Văn mẹ bác bỏ, chỉ nói nhiều người cũng không làm được gì, không bằng ông ở nhà làm tốt công tác hậu cần, chờ Phó Thiên Húc phẫu thuật xong, bà cùng Văn Mân trở về có cơm ăn là được.

Văn Mân vẫn không nhìn thấy Tiểu Đồng đâu, sau khi hỏi người đàn ông dẫn cô đến phòng mổ mới biết được, Tiểu Đồng vì lo lắng tình huống bên trong phòng phẫu thuật nên sau khi chào hỏi viện trưởng xong cũng vào phòng phẫu thuật luôn.

Nghe được tin này, Văn Mân lại cảm thấy an tâm. Mặc dù Tiểu Đồng không phải là người tốt nghiệp ngành y chính quy nhưng đối với cấu tạo cơ thể anh lại nắm rất rõ, e là những bác sĩ ngoại khoa bình thường cũng không giỏi bằng anh được. Nếu có anh bên cạnh theo sát tình hình, cô cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Văn mẹ lo lắng nếu hai người phụ nữ có thai cứ nóng lòng ngồi đợi bên ngoài trong thời gian dài như vậy sẽ có hại cho thân thể, lặng lẽ đến phòng y tá mượn hai cái gối đầu mang đến đặt bên hông Văn Mân và Khương Bạch San để hai người tựa vào.

Khi chiếc gối được đặt sau thắt lưng, Văn Mân bất giác nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Khương Bạch San quay đầu áy này nhìn thoáng qua Văn Mân. Cô biết, tình trạng thân thể của Văn Mân hiện giờ thật sự không thích hợp cùng cô chờ đợi ở chỗ này.

Nhưng mà lúc này, trong lòng cô vô cùng sợ hãi, cô sợ nếu Phó Thiên Húc xảy ra vấn đề thì cô không thể tự mình chống đỡ được. Nếu chỉ có một mình cô thì việc chống đỡ cũng không quá khó khăn, nhưng mà Văn Mân nói đúng, trong bụng cô còn có một đứa trẻ nữa. Nếu...nếu Phó Thiên Húc thật sự không thể tỉnh lại, đứa con trong bụng chính là huyết nhục duy nhất của anh ở trên đời này, cô nhất định phải bảo vệ nó.

“Văn Mân, thực xin lỗi...” Thiên ngôn vạn ngữ, lúc này cũng chỉ có thể thốt ra được một câu như vậy.

“Nói gì vậy? Cô cũng đừng quá lo lắng nữa, chồng cô là người đàn ông có trách nhiệm, sẽ không mặc kệ cô và đứa trẻ đâu, yên tâm đi, sẽ không có việc gì.”

Văn Mân vừa nói xong, một loạt tiếng bước chân hỗn độn đã truyền tới từ cuối hành lang. Mọi người không hẹn mà cùng ngược lên nhìn về hướng phát ra âm thanh, người đàn ông vừa rồi dẫn Văn Mân vào đang dẫn theo bốn người nam nữ trung niên bước tới.

Bốn người này rõ ràng là hai cặp vợ chồng, đang dìu nhau bước tới chỗ này, không khó để nhận ra bước chân của họ có phần hơi lão đảo.

“Ba, mẹ...”

Không đợi Văn Mân đoán ra thân phận của bốn người kia, Khương Bạch San bên cạnh đã ghen ngào gọi trước.

“Bạch San, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Đêm qua còn rất tốt, sao hôm nay đã phải vào phòng phẫu thuật rồi?”

Một người phụ nữ trung niên dẫn đầu lên tiếng, vẻ mặt lo lắng, đường cong của gương mặt có thể cho thấy bình thường người này vốn là một người phụ nữ vô cùng nghiêm nghị.

“Mẹ ~ con...” Có lẽ là do nhìn thấy người thân, tâm trạng bị thương vốn được kìm nén của Khương Bạch San lập tức vỡ òa, mới nói được hai chữ này đã khóc không thành tiếng rồi.

Văn Mân tự giác nhường lại vị trí bên cạnh Khương Bạch San, để bốn người họ có thể đứng gần cô ấy hơn. Cô biết, bây giờ, so với cô thì Khương Bạch San càng hy vọng có cha mẹ cùng cha mẹ chồng ở bên cạnh mình hơn.

Văn mẹ thức thối đưa tay dịu Văn Mân bước đến một chiếc ghế xa hơn ngồi xuống, nhìn thấy tình huống của Khương Bạch San ở bên kia, buông tiếng thở dài.

187. Chương 194: Tai Họa Tiềm Ẩn

Văn Mân đang muốn thừa dịp tựa vào ghế nghỉ ngơi một lát, đột nhiên bàn tay bị Văn mẹ dùng sức nhéo một cái. Cô ngẩng đầu lên nhìn mẹ đây vẻ khó hiểu, lại thấy mẹ hếch cằm lên ý bảo cô nhìn về phía Khương Bạch San.

Cô nghe lời, nhìn về hướng đó lại thấy không có gì quái lạ, vì vậy mới quay đầu nhìn lại mẹ cô đầy nghi hoặc.

Văn mẹ bắt đầu dĩ trợn trắng mắt, ghé vào tai cô nói nhỏ một câu: “Hai người đứng phía sau Khương Bạch San chắc là cha mẹ cô ấy phải không?”

Văn Mân ngoảnh đầu xác nhận lại một chút, cô từng thấy qua ảnh gia đình của Khương Bạch San trong vsi tiền cô ấy, tính ra cũng từng gặp mặt cha mẹ cô một lần. Sau khi xác nhận đúng là bọn họ, cô quay lại gật đầu nhưng vẫn không hiểu tại sao mẹ cô lại có thể xác định được như vậy.

“Cô bé gốc, trong tình cảnh này cũng chỉ có cha mẹ ruột thịt mới có thể quan tâm đến tình trạng thân thể của con gái mình như vậy. Hai người đứng phía trước vẫn cầm tay cô ấy hỏi thăm, nhìn qua có vẻ quan tâm nhưng thực tế chính là quan tâm tình trạng của Phó Thiên Húc, căn bản không phải lo lắng cho thân thể của Khương Bạch San hiện giờ. Hối nhiều như vậy, chỉ khiến cho thân thể của cô ấy càng chịu thêm gánh nặng mà thôi.”

Lời nói của Văn mẹ thốt ra có vẻ nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai Văn Mân lại trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Cô quay đầu lại nhìn thử tình huống của Khương Bạch San ở bên kia liền nhận ra đúng là có sự bất đồng.

“Theo như mẹ thấy nha, Phó Thiên Húc không có việc gì thì mọi việc mới an ổn được, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì có lẽ đứa bé trong bụng Khương Bạch San khó lòng giữ được.”

Lại một câu nói kinh động lòng người, Văn Mân khiếp sợ nhìn mẹ cô: “Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy! Bạch San thật sự rất yêu chồng mình, bởi vì rất yêu cho nên nếu chồng cô ấy có xảy ra chuyện gì thì cô ấy nhất định sẽ quý trọng đứa bé này, sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Hừ ~~, ý của mẹ cũng không phải như vậy. Đương nhiên mẹ biết Khương Bạch San sẽ vì đứa bé này mà tự chăm sóc mình. Nhưng mà con nhìn xem ánh mắt cha mẹ cô ấy đi, này giờ bọn họ không biết đã liếc nhìn đứa bé trong bụng cô ấy mấy lần nữa.”

“???” Lúc đầu Văn Mân còn không lý giải nổi ý tứ trong lời nói này của Văn mẹ, nhưng chỉ trong chốc lát cô đã ngầm hiểu ra: “Mẹ, ý của mẹ là, nếu Phó Thiên Húc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cha mẹ của Khương Bạch San sẽ không để cô ấy sinh hạ đứa bé này?”

Văn mẹ lại nhìn về phía Khương Bạch San với ánh mắt đầy ý vị: “Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, cha mẹ nào lại không xem trọng con cái của mình nhất. Dù sao Bạch San vẫn còn rất trẻ, hiện tại lại mới mang thai có vài tháng, so với việc làm một bà mẹ đơn thân, mang theo đứa bé này tìm một người đàn ông để kết hôn thì dĩ nhiên cha mẹ của cô ấy càng muốn có thể bỏ đi đứa bé này, phụ nữ không có con muốn tái hôn chẳng phải dễ dàng hơn sao? Hơn nữa, nếu giữ lại đứa bé này, với tính cách của Khương Bạch San, chỉ sợ cô ấy cả đời không thể quên được Phó Thiên Húc, nói cách khác, đời này của cô ấy coi như hết rồi.”

Nghe xong lời phân tích của Văn mẹ, nét mặt Văn Mân càng trở nên khó coi. Đây được coi là đạo lý gì, có thật là họ thực sự quan tâm đến Khương Bạch San không? Hơn nữa, Phó Thiên Húc giờ này vẫn còn trong phòng cấp cứu, chưa chắc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ đã nghĩ đến điều này có phải là quá sớm rồi không?”

Văn mẹ nhìn thấy sắc mặt của Văn Mân, cũng hiểu được trong lòng con gái đang nghĩ điều gì, chỉ giơ tay nhẹ nhàng ấn một cái vào trán của cô nói: “Con nha ~, mặc dù sắp làm mẹ rồi nhưng vẫn không hiểu được tấm lòng cha mẹ. Lời này nói ra có vẻ khó nghe một chút, nhưng nếu đổi lại là mẹ, lựa chọn của mẹ cũng giống với cha mẹ của Khương Bạch San. Không gì có thể thắng nổi thử thách của thời gian, nếu không có đứa bé này, sớm muộn gì Khương Bạch San cũng có thể quên được Phó Thiên Húc. Làm cha mẹ, có ai nhẫn tâm nhìn con gái mình thủ tiết cả đời, làm một bà mẹ đơn thân đâu chứ?”

188. Chương 195: Bình An

Thời gian chờ đợi luôn dài vô tận, hướng chỉ là trong tình trạng nóng lòng như vậy. Mỗi động tĩnh bên trong dù nhỏ đến đâu cũng khiến cho những người chờ đợi bên ngoài sợ hãi. Cũng may, cuộc phẫu thuật kéo dài cuối cùng cũng có thể kết thúc.

Lúc đèn báo hiệu trên cửa bên ngoài phòng phẫu thuật tắt đi, mọi người ở bên ngoài đều đồng loạt đứng dậy. Không biết Khương Bạch San lấy được khí lực chỗ nào, đẩy cha mẹ cùng cha mẹ chồng đang đứng vây quanh mình ra rồi vọt thẳng tới cửa.

Người đầu tiên bước ra chính là y tá, tiếp theo là bác sĩ mổ chính với vẻ mặt mệt mỏi cùng Tiểu Đồng.

Văn Mân cũng muốn nhanh chóng chạy tới hỏi thăm tình hình phẫu thuật thế nào, nhưng bởi vì thời gian ngồi đợi hơi dài, thân thể nặng nề của cô căn bản không nghe theo sự điều khiển của cô nữa.

Dù rất nóng vội nhưng lại không thể làm gì được, cuối cùng chỉ có thể dùng ánh mắt để hỏi Tiểu Đồng.

Sau khi Tiểu Đồng nhìn về phía cô lộ ra một nụ cười, Văn Mân mới hoàn toàn buông lỏng. Cô nhìn thấy ánh mắt của anh rất thoải mái. Thật tốt! Rốt cuộc cũng không có việc gì, vận xui ở kiếp trước không thả xuống trên người Khương Bạch San, Phó Thiên Húc cũng không chết. Thật tốt quá!

Có lẽ bởi vì cuối cùng cũng buông xuống được những lo lắng trong lòng, cũng có thể bởi vì thân thể quá mệt mỏi, cơn chóng mặt đã bị cô dùng sức không chế lại lập tức ập tới, cô lão đảo vài bước rồi cứ thế ngồi thẳng xuống.

Nhìn thấy Văn Mân lão đảo tìm ghế dựa, sắc mặt Tiểu Đồng đột nhiên trắng bệch. Nhưng bởi vì đứng cách Văn Mân quá xa nên anh căn bản không kịp chạy lại đỡ cô, chỉ có thể hô to một tiếng: “Nhóc!”

Cũng may, Văn mẹ này giờ vẫn ở bên cạnh nhận ra sự khác thường của cô, không để ý mọi chuyện phát sinh phía trước nữa mà đưa tay đỡ lấy bờ vai và thắt lưng cô, khống chế lực độ để cô từ từ ngồi xuống.

Sau khi ngồi dựa vào lưng ghế, Văn Mân mới chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy chính là ánh mắt lo lắng của Tiểu Đồng.

“Nhóc, em làm anh sợ muốn chết.”

Lúc nghe thấy lời này, Văn Mân còn có chút không phản ứng kịp. Vừa rồi trước mắt cô đột nhiên tối lại, cô cũng không có bất kỳ cảm giác nào khác.

“Em...làm sao vậy?”

“Con bé này, đã bảo con nghỉ ngơi một lát trước cũng không chịu nghe lời. Vừa rồi thiếu chút nữa bị té ngã, may mắn mẹ còn kịp đỡ con.” Không đợi Tiểu Đồng mở miệng giải thích, Văn mẹ ở bên cạnh đã lập tức mở miệng, trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, vừa rồi lúc con gái suýt ngã cũng khiến bà cực kỳ hoảng sợ.

Nghe lời giải thích của Văn mẹ, Văn Mân lúc này mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Cô nhìn Tiểu Đồng và Văn mẹ cười xấu hổ, coi như vì chính mình tủy hứng xin hưởng sự khoan dung.

“Cuộc phẫu thuật của Phó Thiên Húc rất thành công, chỉ cần vượt qua được thời kỳ quan sát trong vòng 48 giờ là sẽ không có việc gì nữa rồi. Để anh đưa em và mẹ về nhà nghỉ ngơi trước, chờ đợi lâu như vậy, thân thể hai người sao chịu nổi.”

Văn Mân ngoảnh đầu nhìn về phía Khương Bạch San đang gồng gượng đi theo chiếc xe đẩy vừa được y tá đẩy ra từ phòng phẫu thuật, vốn định bảo Tiểu Đồng tiếp tục ở lại bệnh viện xem có thể giúp đỡ việc gì không, nhưng nhìn thấy anh mắt của anh đã vằn vài tia máu lại không đành lòng mở miệng. Bọn họ ngồi ở đây chờ đợi một thời gian dài cũng mệt mỏi, Tiểu Đồng lại gồng trụ trong phòng phẫu thuật nên chắc chắn còn mệt hơn, so với cô thì anh mới là người cần được nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Tiểu Đồng, anh xem có thể tùy tiện tìm một phòng nào đó trong bệnh viện rồi chúng ta nghỉ ngơi một chút được không? Bây giờ Phó Thiên Húc cũng chưa hẳn vượt qua thời kỳ nguy hiểm, chúng ta trở về cũng không yên tâm. Hơn nữa, em cũng lo lắng cho tình trạng của Khương Bạch San, cô ấy đang trong thời kỳ mang thai ba tháng đầu tiên, em sợ cô ấy lại xảy ra chuyện gì.”

“Nghỉ ngơi trong bệnh viện sao có thể tốt được, em nghe lời anh, theo mẹ về nhà đi.” Tiểu Đồng thấy Văn Mân muốn mở miệng phản bác, lập tức nói tiếp một câu: “Em yên tâm, anh sẽ ở lại đây quan sát tình hình, nếu có tin tức gì mới anh sẽ gọi điện báo cho em biết, anh sẽ khuyên nhủ Khương Bạch San chú ý nghỉ ngơi. Hơn nữa, em ở lại đây cũng không giúp được gì hơn, ngược lại để mọi người phân tâm lo lắng cho thân thể của em. Cho nên, hãy nghe lời, về nhà đợi tin tức của anh, được không?”

189. Chương 196: Diễn Biến Sự Việc 1

Đã tự:

Cuối cùng, Văn Mân đành nghe lời khuyên bảo của Tiểu Đồng cùng Văn mẹ về nhà. Vừa bước tới cửa đã gặp ba Văn đang đứng chờ, ánh mắt lo lắng nhìn vợ và con gái đang tinh thần mệt mỏi, ông nhanh chóng bước tới giúp Văn mẹ dìu Văn Mân vào nhà.

“Tình hình thế nào rồi? Sao Tiểu Đồng lại không về cùng hai người? Chẳng lẽ kết quả phẫu thuật không tốt?”

“Đừng lo lắng, không có việc gì, tình hình phẫu thuật rất khả quan, chỉ cần ở lại phòng chăm sóc đặc biệt để quan sát thêm vài ngày, chờ sức khỏe ổn định hơn là có thể chuyển ra phòng bệnh thường rồi. Tiểu Đồng đưa mẹ con tôi về dưới lầu, sau đó phải quay lại bệnh viện xem có thể giúp đỡ gì không thôi.”

Văn mẹ vừa dìu Văn Mân vào phòng khách vừa lên tiếng giải thích, trong giọng nói tràn đầy cảm thán. Tình huống của cặp vợ chồng son Khương Bạch San cùng Phó Thiên Húc quả thật khiến người ta đau lòng, chuyện Khương Bạch San không thể mang thai trước đó bà cũng biết một chút, còn chưa kịp vui mừng vì rốt cuộc cũng có con thì lại xảy ra chuyện này, may mắn là cuối cùng cũng vượt qua được.

“Nhóc, con đói bụng chưa, nếu không ăn trước chút gì đi.” Ba Văn cũng muốn hỏi xem chuyện xảy ra thế nào nhưng nhìn thấy sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt của Văn Mân lại không hỏi nữa.

“Ba, mẹ, hai người cứ ăn trước đi, con cảm thấy hơi mệt nên muốn về phòng nghỉ một lát, tối thức dậy con sẽ ăn.” Văn Mân dùng tay đỡ thắt lưng, nhìn ba mẹ mình dặn lạ một câu rồi xoay người chuẩn bị bước vào phòng ngủ. Bây giờ cô cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn ngã xuống giường ngủ một giấc thật đã, chuyện cơm nước gì đó tính sau cũng được.

Ba Văn lo lắng nhìn theo bóng lưng của con gái, nhỏ giọng trách Văn mẹ: “Bà thật là, sao lại không biết chăm sóc con gái mình thật tốt, con bé mang thai bụng đã lớn như vậy rồi còn chạy tới bệnh viện ngồi chờ lâu như vậy, không biết khuyên nhủ con bé về sớm một chút sao?”

Văn mẹ liếc trắng mắt nhìn chồng, tức giận phản bác một câu: “Ông còn không biết con gái của ông tình tình ương ngạnh thế nào, sao tôi lại không khuyên nhủ chứ. Yên tâm đi, con bé chỉ là có chút mệt mỏi, để nó ngủ một giấc là được, ông mau dọn cơm đi, tôi đói lắm rồi, nhanh chóng ăn xong rồi cũng nằm nghỉ một lát thôi. Ai ~~, cũng không biết đứa nhỏ Tiểu Đồng này phải giải quyết vấn đề cơm nước thế nào.”

Văn mẹ một bên cảm thán một bên bước vào phòng ăn.

Bởi vì mệt mỏi nên cho dù rất đói bụng, Văn mẹ cũng chỉ ăn được mấy món ăn thanh đạm.

Ba Văn vừa gấp thức ăn cho Văn mẹ vừa hỏi: Tôi biết là Phó Thiên Húc bị thương, trong điện thoại bà cũng không nói rõ tình huống cụ thể thế nào, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Hơn nữa, theo lý mà nói, Phó Thiên Húc cũng không phải đồng nghiệp trong Sở nghiên cứu, sao Tiểu Đồng phải quan tâm việc này nhiều như vậy? Bây giờ vẫn chờ ở bệnh viện, tình trạng con gái chúng ta thế này cũng không biết đau lòng sao, mới đưa về dưới lầu đã lại đi rồi.”

Dù sao vẫn là cha mẹ, sau khi biết Phó Thiên Húc không có chuyện gì cũng cảm thấy đau lòng cho con gái của mình, trong giọng nói hàm chứa sự bất mãn đối với con rể.

“Ai

, chuyện này nói ra thì rất dài dòng. Mọi chuyện xảy ra, lúc ở trên xe, Tiểu Đồng cũng đã kể lại cho chúng ta biết một chút. Việc này liên quan đến vụ án mạng quan trọng của Bộ công an, về vụ án này Tiểu Đồng cũng không tiện nói ra, chỉ đơn giản thuật lại mọi chuyện mới vừa phát sinh sau đó.”

190. Chương 197: Diễn Biến Sự Việc 2

Đã tự:

“Tiểu Đồng nói, trong khoảng thời gian này thăng bé bận rộn giúp nước Mỹ nghiên cứu một vài chứng cứ, vốn là phải làm ở Sở nghiên cứu bên Mỹ nhưng bởi vì nhóc mang thai nên đành thương lượng với bên đó tiến hành nghiên cứu ở trong nước. Bởi vì sự việc khá trọng đại, liên quan đến quan hệ hiệp thương giữa hai nước nên cảnh sát trong nước cũng tham gia một phần vào vụ án, Phó Thiên Húc chính là một trong số những người tham gia vụ án này.”

“Vốn dĩ Phó Thiên Húc phải ra tuyển đầu nhưng bởi vì Bạch San mang thai, hai đứa lại khó khăn lắm mới có được đứa con này nên lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cô ấy chắc chắn chịu không nổi. Vì lo lắng việc này nên Phó Thiên Húc rút lại làm công tác hậu cần ở tuyển sau, lần này là vì đi lấy báo cáo cho Tiểu Đồng ở Sở nghiên cứu nên mới gặp chuyện không may. Tiểu Đồng nói, nội dung báo cáo này vô cùng quan trọng, có thể đối phương cũng biết điều này cho nên mới bố trí người ẩn nấp chúng, không ngờ đúng lúc đụng phải Phó Thiên Húc nên Thiên Húc mới bị thương. Vì vậy mà Tiểu Đồng mới lo lắng, dù sao người cũng là bị thương ở chỗ mình.”

Nghe đến đây, đôi mày ba Văn đã cau lại, những bất mãn trong lòng đối với Tiểu Đồng cũng tiêu tan hết, cuối cùng vẫn nói ra thắc mắc của mình: “Chuyện này tôi có chút không hiểu, chỉ là một cái báo cáo mà cũng đáng để bọn chúng bỏ công đánh cắp nó đến mức giết người sao? Cho dù lấy được rồi thì số liệu nghiên cứu chắc chắn vẫn còn được lưu lại. Hơn nữa, báo cáo này là do Tiểu Đồng làm ra, chỉ cần Tiểu Đồng còn sống thì có thể làm ra một cái tương tự không đúng sao?”

Văn mẹ tròn tròn mắt, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, đợi đến khi ăn cũng no rồi mới mở miệng giải thích nghi hoặc: “Tôi đã nói rồi, vụ án này cực kỳ trọng đại, hơn nữa bên Mỹ ban đầu cũng không đồng ý Tiểu Đồng triển khai công việc này ở trong nước, sau này họ mới miễn cưỡng đồng ý, số liệu đương nhiên sẽ không để bên này sao chép lại. Hơn nữa, Tiểu Đồng nói, kèm theo báo cáo lần này còn có các mẫu vật nghiên cứu được gửi đến. Tôi nghĩ, đối phương không chỉ đánh cắp báo cáo mà còn hủy đi các mẫu vật thí nghiệm này nữa. Chỉ cần mấy thứ đó đều không còn nữa, số liệu nghiên cứu cũng không lưu lại, cho dù Tiểu Đồng nhớ rõ nội dung trong báo cáo đi chăng nữa thì vụ này vẫn bị coi là vu khống, sẽ chẳng ai tin cả. Dù sao, điều quan trọng của một vụ án đó chính là chứng cứ.”

“Vậy có bảo vệ được báo cáo và mẫu vật thí nghiệm không?” Không cần Văn mẹ giải thích thêm, ba Văn cũng hiểu rõ vụ án này chắc chắn cực lớn, ông chỉ là một người dân nhỏ bé cũng không thể biết hết nội tình trong đó được, nhưng vẫn có thể quan tâm kết quả cuối cùng được.

“Bảo vệ được, vốn Sở nghiên cứu làm việc rất chu đáo, xảy ra chuyện như vậy, cảnh sát và nhân viên Sở nghiên cứu tự nhiên có biện pháp ứng cứu kịp thời. Nghe nói là mẫu vật nghiên cứu và báo cáo đã được gửi đến Mỹ thông qua con đường đặc biệt khác rồi, công việc của Tiểu Đồng trong vụ án này cũng coi như đã hào thành rồi, những việc khác không còn liên quan đến Tiểu Đồng nữa.”

“Nghe bà nói như vậy, tôi lại càng cảm thấy lo lắng. Lỡ như bọn chúng tìm cách trả thù Tiểu Đồng, vậy Tiểu Đồng và con gái chúng ta không phải đã gặp nguy hiểm rồi sao?”

Văn mẹ buông dưa, thở dài một hơi: “Có ai nói không phải đâu? Ai ~~, nhưng tính chất công việc của Tiểu Đồng chính là như vậy, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Cứ cho là có chút nguy hiểm, bất quá, việc này Tiểu Đồng cũng đã cam đoan với tôi là mọi chuyện đã kết thúc rồi. Hơn nữa, thân phận của thằng bé được giữ bí mật, đối phương mặc dù đụng đến Sở nghiên cứu nhưng không biết rõ người phụ trách công việc này cụ thể là ai. Bây giờ báo cáo cũng chuyển giao rồi, đối phương còn muốn tiêu phí nhân lực đi đối phó Tiểu Đồng không bằng chuyên tâm để ý tình hình bên Mỹ còn hơn. Tôi nghe thấy cũng có lý, cho nên, chúng ta tạm thời cứ yên tâm đi. Hơn nữa, con gái cũng gả cho Tiểu Đồng rồi, dù là phúc hay họa cũng phải chịu thôi. Cho dù về sau có gặp phải nguy hiểm gì thì cũng không có biện pháp thay đổi chuyện này, cũng không thể vì lo lắng chuyện phát sinh mà chia rẽ hôn nhân của bọn trẻ được.”

Ba Văn nhìn thấy sắc mặt của Văn mẹ cũng không khỏi cười cười: “Nghe lời bà nói, giống như tôi thực có ý kiến với cuộc hôn nhân của hai đứa trẻ không bằng. Tô chỉ là thuận miệng hỏi thế, chúng ta đều già cả rồi, sao lại không nhìn thấu mọi việc đây? Con người lúc còn sống, quan trọng nhất không phải là sống bao lâu mà là sống vui vẻ hay không. Chỉ cần hai đứa thật lòng yêu thương lẫn nhau, bảo vệ nhau thì mấy người già cả chúng ta còn để tâm mấy việc nhỏ đó làm gì? Hơn nữa, tôi tin tưởng Tiểu Đồng có thể bảo vệ tốt cho con gái của chúng ta.”

191. Chương 198: Săn Sóc

Đã tự:

Lúc Tiểu Đồng về đến nhà cũng đã là hai ngày sau rồi, trong thời gian này bệnh tình của Phó Thiên Húc có tái phát một lần. Dù sao vị trí bị trúng đạn cũng ở gần tim nên dù đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm cũng phải ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng trong một thời gian dài. Hơn nữa, có thể khôi phục lại trạng thái ban đầu để tiếp tục công việc như cũ hay không cũng là vấn đề rất khó nói.

Lúc nghe được tin tức này, Văn Mân cũng không biết phản ứng thế nào, tình huống này quả thật rất khó chấp nhận đối với một người giống như Phó Thiên Húc, có người đàn ông nào mong muốn thân thể của mình không khỏe mạnh. Nhưng mà đối với gia đình bọn họ chưa chắc đã là một chuyện xấu, không thể tiếp tục ra tuyến đầu đồng nghĩa với việc bớt đi một phần nguy hiểm. Dù sao, trừ bỏ là một cảnh sát phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ quốc gia, anh ta còn là một người chồng, cũng sắp trở thành một người cha, anh ta còn phải nghĩ cho gia đình mà chú ý đến an toàn của bản thân nữa.

Hai ngày nay Tiểu Đồng vẫn ở lại bệnh viện, thời thời khắc khắc chú ý đến tình hình của Phó Thiên Húc, vừa để bốn vị trưởng bối yên lòng vừa giúp một người phụ nữ có thai ổn định lại tâm trạng. Chạy đi chạy lại không ngừng, vừa về đến nhà cũng chỉ kịp ôm Văn Mân một cái đã ngã xuống giường ngủ.

Nhìn thấy người đàn ông nằm trên giường râu ria xồm xoàm, vẻ mặt mệt mỏi, Văn Mân cảm thấy rất yên tâm nhưng đau lòng không kém. Sự việc này đã được giải quyết, tai họa tiềm ẩn ở kiếp trước đã được hóa giải, cô tin tưởng Tiểu Đồng có thể giữ được lời hứa của mình, không bao giờ rời xa cô nữa.

Người đàn ông này, bề ngoài lạnh nhạt khiến cho người khác vừa mới tiếp xúc sẽ cảm thấy vô cùng cay nghiệt và khó gần. Nhưng mà, một khi đã hiểu rõ anh rồi sẽ biết anh là một người đàn ông có trách nhiệm, một số việc không cần anh phải bỏ sức ra làm anh cũng sẽ tìm cách xử lý thỏa đáng, chăm sóc chu đáo cho những người bên cạnh.

Anh không phải người không biết đạo lý đối nhân xử thế, ngược lại là anh rất hiểu, cho nên ngoài mặt nói không làm nhưng vẫn tự mình làm nếu cần thiết.

“Sao vậy? Phát hiện chồng em rất đẹp trai, nhìn đến ngây người rồi sao?”

Cô chăm chú nhìn anh xuất thần tới nỗi không phát hiện người đàn ông đang lúc mơ ngủ kia từ khi nào đã tỉnh dậy.

“Đúng vậy, chồng em rất đẹp trai, cho nên em nhìn đến ngây người rồi.” Văn Mân khó có dịp không lên tiếng phủ nhận mà thẹn thùng nói ra lời khen ngợi.

Tiểu Đồng đưa tay sờ sờ chiếc cằm thô sấp của mình, không cần soi gương cũng biết mình hiện tại nhếch nhác cỡ nào. Nhưng mà nhận được ánh mắt dịu dàng của Văn Mân, khóe miệng anh chỉ cong lên, thần nhiên đón nhận lời khen ngợi của cô.

Di chuyển thân thể để ỉnh tiến lại gần Văn Mân đang ngồi ở mép giường, nắm lấy cánh tay của cô, đem đầu mình chôn vào giữa hai tay của cô, một lúc sau mới ngẩng đầu hôn lên chiếc bụng bầu của cô một cái.

“Hai ngày này chắc em rất mệt mỏi, rất lo lắng phải không? Bây giờ, em hoàn toàn có thể yên tâm rồi, Phó Thiên Húc không có việc gì, Khương Bạch San cũng sẽ không có việc gì.”

Nghe thấy lời nói của Tiểu Đồng, trong đầu Văn Mân đột nhiên hiện lên một ý niệm, cô đưa tay nắm lấy khuôn mặt anh để anh nhìn thẳng vào mắt mình.

“Chuyện Phó Thiên Húc được điều về tuyến hai có phải do anh đã làm chuyện gì không? Em nhớ rõ Khương Bạch San đã từng nói, Phó Thiên Húc cực kỳ yêu thích công việc này của anh ta. Hơn nữa, nhiệm vụ lần này cũng đã chấp hành đến nửa đường rồi, dù là dựa theo quy định hay là theo tính cách của anh ta thì cũng không thể bỏ dở giữa chừng mới đúng.”

“Bà xã có vẻ rất hiểu cậu ta thì phải?” Giọng nói của Tiểu Đồng hơi trầm xuống, trong giọng nói cũng mang theo một đạo dấm chua.

Văn Mân vươn tay nhấn vào cái trán dày rộng của anh một cái, giọng nói giễu cợt: “Toàn suy nghĩ những chuyện linh tinh? Không được phép nói sang chuyện khác, mau thành thật khai báo.”

Tiểu Đồng bất lực buông tiếng thở dài, xoay người ngồi dậy, vừa bước về phía phòng tắm vừa nhàn nhã nói lại một câu: “Ai bảo bà xã của anh lo lắng cho người khác đến nỗi mất ăn mất ngủ, anh làm chồng, chỉ có thể cố gắng thuyết phục người ta thôi.”

Nhìn theo hình bóng của anh sắp biến mất ở cửa phòng tắm, Văn Mân ngồi trên chiếc giường mềm mại, trong lòng cũng trở nên thật mềm mại. Thật may mắn, may mắn ông trời đã cho cô thêm một cơ hội được sống lại mới có thể có được một người giống như Tiểu Đồng lần nữa.

192. Chương 199: Sinh Con 1

Đã tự:

Lúc Văn Mân bắt đầu chuyển dạ đã là ba giờ sáng, cách ngày sinh dự tính còn hơn một tuần nữa. Dưới sự kiên trì của Tiểu Đồng, cô chấp nhận vào nằm trong phòng chờ sinh của bệnh viện từ sớm. Đây là đứa con đầu tiên của bọn họ cho nên mọi người trong nhà từ trên xuống dưới đều hết sức khẩn trương.

Đặc biệt là hai ngày nay, nhìn thấy sắp tới ngày sinh dự tính rồi, Tiểu Đồng và Văn mẹ cứ cách một tiếng đồng hồ lại hỏi cô cảm giác thế nào, xem có phải sắp sinh rồi không.

Chỉ là mỗi lần cô đều trả lời một câu: “Chưa có cảm giác gì cả, mọi chuyện vẫn bình thường.”

Tiểu Đồng lại lo lắng có chuyện gì ngoài ý muốn, rõ ràng mấy tháng trước đã bỏ tức rất nhiều kiến thức về chuyện mang thai và sinh đẻ nhưng vẫn lo lắng chạy đi tìm bác sĩ. Cho đến khi bác sĩ giải thích đi giải thích

lại rằng ngày sinh thật và ngày dự sinh chưa chắc đã chính xác 100%, quá một vài ngày cũng là chuyện rất bình thường thì anh mới thoáng yên tâm một chút.

Văn Mân nằm ở phòng chờ sinh VIP của bệnh viện, căn phòng được bố trí vô cùng ấm áp, không giống ở bệnh viện chút nào, ngược lại giống như phòng khách sạn năm sao. Dĩ nhiên, giường ngủ cũng không phải là loại giường đơn bình thường mà là loại giường đôi thoải mái và rộng rãi.

Cho nên, bên này vừa có điểm bất thường, người có thần kinh nhạy cảm và khắt trương suốt mấy ngày nay như Tiểu Đồng đã lập tức nhận ra.

“Nhóc, em làm sao vậy? Có phải muốn sinh rồi không?”

Nhìn thấy anh còn chưa mở mắt đã cố gắng để ngồi dậy, trái tim Văn Mân chậm rãi chạy qua một tia đau lòng.

Hơn nữa, lần này cô có thể cảm giác được một chút, cơn co thắt vừa rồi lại không thấy nữa. Nhớ tới bác sĩ từng nói qua, gần tới ngày sinh có thể xuất hiện hiện tượng chuyển dạ giả, vì vậy, cô đưa tay vỗ nhẹ bàn tay Tiểu Đồng để anh yên lòng.

“Không có gì đâu, anh cứ yên tâm ngủ tiếp đi, có thể cục cưng đá em một chút thôi mà, nếu thấy có gì không ổn em sẽ gọi anh dậy.”

Tiểu Đồng thấy thần sắc của Văn Mân vẫn rất tốt, hơn nữa trong giọng nói cũng không có chút bất thường nào mới dụi mắt nằm xuống ngủ lại lần nữa.

Văn Mân muốn yên lặng nằm xuống ngủ thêm, nhưng chưa được bao lâu thì cái cảm giác co thắt ban này đột nhiên lại ập tới. Cô sợ rằng đó chỉ là báo động giả, sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tiểu Đồng nên cố gắng hít thở sâu để áp chế những cơn đau thắt ở dưới bụng.

Cũng may, sau khi hít thở mấy lần, cảm giác này lại biến mất. Chỉ là bị tỉnh dậy lần nữa nên cô không thể nào ngủ tiếp được, ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường thấy đã hơn ba giờ sáng, vì vậy dứt khoát mở mắt nằm đó chờ cho trời sáng.

Nhưng chỉ vài giây sau đó, cảm giác co thắt lại tiếp tục truyền đến từ dưới bụng, cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng cô khẳng định, chỉ e đứa bé trong bụng đã muốn ra ngoài rồi. Cô một tay đỡ bụng mình cố gắng hít thở sâu, một tay lắc lắc Tiểu Đồng nằm bên cạnh.

Tiểu Đồng vốn dĩ ngủ không sâu, Văn Mân chỉ mới lắc một cái anh đã lập tức tỉnh dậy rồi.

“Nhóc...”

“Tiểu Đồng, anh gọi điện cho ba mẹ gấp đi, nói em muốn sinh rồi để cho bọn họ tới đây một chút. Còn nữa, anh mau rung chuông gọi bác sĩ tới luôn đi.”

Nhìn thấy Tiểu Đồng vừa nghe thấy cô sắp sinh đã khấn trương đến mức không biết làm gì, Văn Mân cố gắng nặn ra một nụ cười trấn định: “Anh đừng khấn trương, bây giờ chỉ mới bắt đầu chuyển dạ, có lẽ phải chờ thêm mấy giờ nữa mới sinh được, anh cứ từ từ thôi.”

193. Chương 200: Sinh Con 2

Đã tự:

Nhưng sự việc diễn ra tiếp theo lại không được như cô mong muốn, cô vừa dứt lời đã cảm thấy từng trận co thắt dữ dội truyền đến liên tục từ bụng dưới, vốn dĩ bàn tay chỉ muốn vỗ nhẹ Tiểu Đồng cũng lập tức phải nắm chặt.

“Nhóc, sao rồi? Em làm sao vậy? Rất đau sao?” Nhìn thấy vẻ mặt Văn Mân vừa rồi còn trấn định đột nhiên trắng bệch, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, Tiểu Đồng vốn quen nhìn những việc trọng đại cũng lập

tức hoảng hốt, luống cuống tay chân nhảy xuống giường, ngay cả dép lê cũng không kịp mang đã hốt ha hốt hoảng nhón chuồng ở đầu giường, vừa giơ tay lau mồ hôi trán giúp cô vừa lấp bắp an ủi.

Thật vất vả mới chịu đựng được trận đau đớn chầm dứt, Văn Mân lúc này mới nhìn lại người đàn ông bên cạnh lên tiếng an ủi: “Tiểu Đồng, anh đừng quá khẩn trương, chỉ là đau bụng sinh thôi...”

Lời còn chưa dứt, một trận co thắt đã lập tức ập tới lần nữa. Tình cảnh này, Tiểu Đồng sao còn có thể đợi nữa, bác sĩ còn chưa tới, anh đã vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, muốn tự mình kêu. Cũng may, anh vừa tới cửa thì thấy bác sĩ phụ trách Văn Mân cùng với mấy người y tá đẩy theo giường bệnh cũng vừa chạy tới.

“Giáo sư Tiểu, xin chớ khẩn trương, đây chỉ là phản ứng bình thường, tôi lập tức mang Tiểu phu nhân vào phòng chờ sinh, kiểm tra tình hình mở cửa tử cung một chút.”

Tiểu Đồng nhìn thất tất cả mọi người ở đây đều có vẻ bình tĩnh, nỗi bất an trong lòng mới được hóa giải một chút. Nhưng lúc anh ôm cô chuẩn bị mang cô đặt lên chiếc giường đẩy thì bàn tay vốn đặt ở đầu gối của cô cảm giác được một sự ẩm ướt.

“Giáo sư Tiểu, nhanh lên, nhanh lên, cẩn thận một chút đem Tiểu phu nhân đặt xuống giường đi, vỡ nước ối rồi, phải nhanh chóng tiến vào phòng sinh thôi.”

Bác sĩ nhìn thấy tình hình không ổn lập tức nhắc nhở Tiểu Đồng lúc này vẫn đang sững sờ tại chỗ.

Nghe vậy, Tiểu Đồng lập tức làm theo chỉ thị, đợi đến khi nhìn thấy Văn Mân tiến vào phòng sinh, bàn tay của anh vẫn còn run rẩy, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời anh có biểu hiện rối loạn như vậy.

Anh không vào phòng sinh cùng với Văn Mân là do hai người đã sớm thỏa thuận. Vốn dĩ anh muốn ở lại bên cạnh cô nhưng cô nhất định không đồng ý.

Cô nói: “Nếu anh ở bên cạnh em, em sẽ cảm thấy có chỗ dựa vào mà trở nên mềm yếu. Lúc sinh con mà còn mềm yếu nữa sẽ rất khó rặn đứa bé ra, ngược lại kéo dài thời gian sẽ không tốt đối với cả cô lẫn đứa bé.”

Đến nước này rồi anh chỉ có thể thỏa hiệp. Nhưng giờ này, một mình anh ngồi đợi bên ngoài phòng sinh nghe tiếng kêu rên từ trong truyền tới, anh thật sự hối hận muốn chết rồi. Sao lúc đó anh lại thỏa hiệp, đáng lẽ anh không nên đáp ứng, cứ nhất định phải ở lại bên cạnh cô thì bây giờ cô sẽ không chịu đau như vậy.

Qua một hồi lâu sau, Tiểu Đồng mới chợt nhớ rằng ba mẹ vợ vẫn chưa biết chuyện Văn Mân chuẩn bị sinh, vừa rồi quá căng thẳng nên quên gọi điện cho bọn họ. Anh lấy di động ra chuẩn bị gọi điện báo cho ba mẹ nhưng bàn tay lại cực kỳ run rẩy, ngay cả số điện thoại cũng ấn sai rất nhiều lần. Sau khi cố gắng hít thở sâu, gắng gượng đè nén nỗi bất an trong lòng, cuối cùng anh cũng thành công gọi được cú điện thoại này.

Mọi người vốn nghĩ việc sinh nở cũng phải mất ba bốn giờ nên sau khi nhận được điện thoại, ba mẹ Văn Mân còn nán lại lấy thêm vài thứ. Mọi đồ dùng chuẩn bị cho việc sinh nở đã được chuẩn bị từ trước, cũng đưa đến bệnh viện trước đó rồi nhưng lúc ra cửa Văn mẹ lại nghĩ tới có vài thứ cần phải mang thêm.

Chần chờ mãi, mất nửa giờ sau bọn họ mới đến được bệnh viện, vội vã chạy tới cửa phòng sinh, vốn định an ủi tinh thần hoảng loạn của Tiểu Đồng một chút, nhưng lời nói còn chưa kịp thốt thì cửa phòng sinh đã được đẩy ra.

194. Chương 201: Sinh Con 3

Tiểu Đồng vừa nghe thấy tiếng động, nét mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, trong đầu quanh quẩn những hình ảnh không tốt đẹp. Đang lúc sinh lại có người từ trong phòng bước ra chẳng lẽ là vì bên trong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mới nghĩ tới đây, sắc mặt của anh đã trắng càng thêm trắng.

“Xin chúc mừng giáo sư Tiểu! Vợ ngài đã sinh hạ một cậu con trai, mẹ tròn con vuông. Hiện tại y tá đang giúp đưa bé kiểm tra cân nặng, sẽ lập tức bế ra cho các vị nhìn thử. Chờ các vị ngắm xong rồi, hai mẹ con còn phải ở lại phòng sinh quan sát thêm vài giờ nữa, nếu xác nhận cả hai đều không có vấn đề gì là có thể chuyển ra phòng bệnh nghỉ ngơi rồi.”

“Sinh...sinh rồi...?” Tiểu Đồng trừng lớn mắt vẻ mặt không dám tin nhìn bác sĩ, lại nhìn đồng hồ trên tay mình để kiểm tra thời gian.

“Đúng vậy, Tiểu phu nhân sinh con cực kỳ thuận lợi, chắc hẳn thời kỳ mang thai kiên trì vận động thích hợp. Xin giáo sư Tiểu yên tâm, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, sau hai giờ quan sát là mọi người có thể gặp mặt.”

Nghe thấy lời nói của bác sĩ, ba mẹ Văn cũng có chút choáng váng, không nghĩ tới con gái mình lại tự sinh con nhanh như vậy. Bình thường bọn họ nghe nói chuyện sinh con cực kỳ vất vả, còn tưởng rằng dù có thuận lợi đến mấy cũng phải mất vài ba tiếng, không nghĩ tới mới nửa giờ đứa bé đã được sinh ra.

Lúc đứa trẻ được y tá quần tã ôm tới, Văn mẹ là người đầu tiên bước lại ôm lấy cháu mình. Nhìn thấy khuôn mặt đứa bé hồng hào, nhỏ nhắn, bà cảm động đến mức nước mắt cũng tự động rơi xuống.

“Tiểu Đồng, mau đến xem, đáng đáng đứa nhỏ này thật xinh đẹp, là đứa bé đáng yêu nhất mà mẹ từng nhìn thấy, mau đến xem, mau đến xem.”

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào đứa trẻ được quần trong tã mãi vẫn không thể hoàn hồn, may mà ba vợ nhẹ nhàng đẩy anh một cái mới kịp hồi phục lại. Anh vươn tay muốn bế lấy đứa bé nhưng lại sợ mình tay chân vụng về làm tổn thương đến làn da non nớt của bé.

Văn mẹ thấy vậy lập tức đem đứa bé trong ngực mình đặt vào tay Tiểu Đồng, nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ, đây con trai của con, con sẽ không làm tổn thương đến đứa bé.”

Mặc dù có Văn mẹ an ủi nhưng Tiểu Đồng vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ, cũng không dám động, chỉ sợ vừa mới cử động một chút là có thể thức tỉnh bảo bối nhỏ đang ngủ say.

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của Tiểu Đồng, Văn mẹ che miệng cười khẽ, lặng lẽ thúc tay chồng mình, nói khẽ vào tai ông: “Ông xem, Tiểu Đồng như vậy có ngốc không chứ. Ha ha ha, Có phải trước đây lúc ông nhìn thấy con gái của mình cũng là cái bộ dáng này.”

Ánh mắt ba Văn vẫn chăm chú dán vào đứa trẻ trong ngực Tiểu Đồng, vẻ mặt cũng ửng hồng không kém. Ông cố gắng khụ khụ vài tiếng để che dấu sự bối rối của mình mới lên tiếng phản bác: “Sao có thể, tôi so với thằng bé còn trấn định hơn nhiều.”

Tiểu Đồng ôm không được bao lâu, đứa bé đã bị y tá bế trở lại phòng sinh, sau thời gian quan sát ban đầu mới cùng Văn Mân trở về phòng bệnh.

Mặc dù sinh nở rất thuận lợi, thời gian sinh nở cũng rất nhanh nhưng sau khi đứa bé được sinh ra, Văn Mân chỉ kịp liếc mắt nhìn con một cái rồi một mình ngủ thiếp đi, cho đến hơn tám giờ sáng mới từ từ tỉnh lại.

Mở mắt ra, điều đầu tiên cô nhìn thấy là hình ảnh Tiểu Đồng ngồi dưới ánh ban mai. Lúc này anh đang ngồi giữa chiếc giường của cô và đứa trẻ, cúi đầu nhìn đứa trẻ vẫn ngủ say trong cũi, một lúc sau mới quay đầu lại nhìn cô. Xem ra là trong khoảng thời gian này anh vẫn cứ ngồi như vậy, nhìn người này một lát rồi quay lại ngắm ngía người kia.

Khi ánh mắt Tiểu Đồng bắt gặp ánh mắt mỉm cười của Văn Mân, ý cười trên khóe miệng lại nồng đậm thêm mấy phần.

Bàn tay nắm chặt tay của Văn Mân bất giác siết chặt lại, dịu dàng nói: “Nhóc, cảm ơn em.”

Vừa nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng Văn Mân chỉ cảm thấy ngọt ngào đến khó tả, thật lâu sau mới nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Đứa ngốc.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-a-anh-that-quai-go>